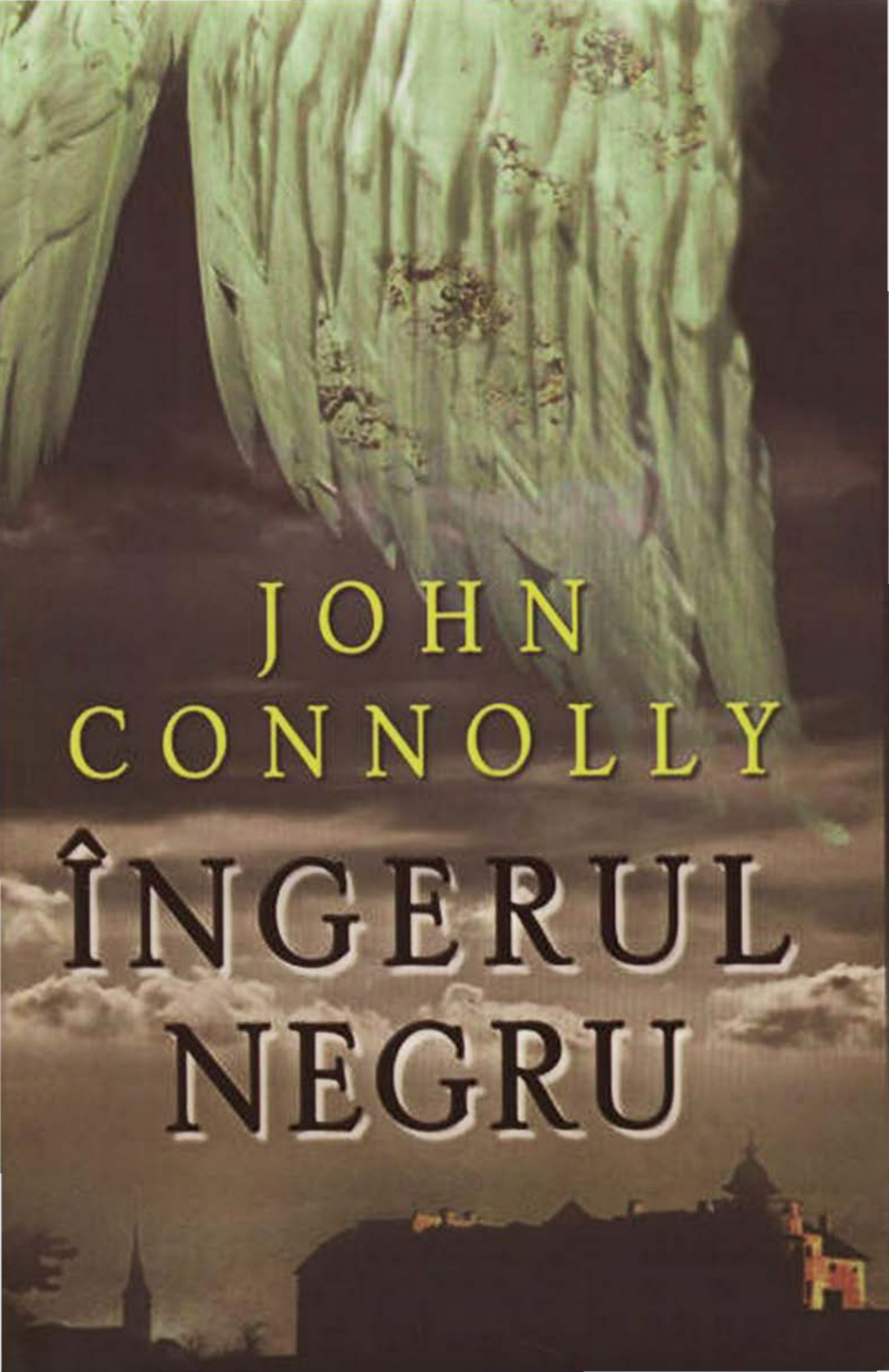
JOHN
CONNOLLY
ÎNGERUL
NEGRU

De același autor
în curând

The Unquiet

The Reapers

JOHN CONNOLLY

ÎNGERUL NEGRU

Traducere din limba engleză
Simona Platagă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Connolly, John
Îngerul Negru / John Connolly; trad.: Simona Platagă -Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-662-5

I. Platagă. Simona (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN CONNOLLY
The Black Angel
© Copyright, 2005, by John Connolly
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-103-662-5

Pentru Sue Fletcher, cu recunoştinţă şi afecţiune.

I

Doar cel care a înțeles adevărul despre așa-zisul Diavol și îngerii săi poate cunoaște originea răului.

Origen (186 - 255 î.Hr.)

Prolog

Îngerii răzvrătiți au căzut, înconjurați de flăcări.

Și, pe măsură ce coborau, căzând în gol, au fost blestemați, așa cum sunt blestemați cei care orbesc, deoarece întunericul este mai groaznic pentru cei ce au cunoscut lumina, la fel absența grației divine este resimțită mai profund de cei ce au trăit cândva în căldura ei. Îngerii țipau în chinul lor, și flacăra care-i ardea a adus pentru prima oară lumină în lumea umbrelor. Cel mai josnic dintre îngeri s-a ascuns în adâncimi și a creat acolo o lume a lor în care să trăiască.

Când a căzut și ultimul înger, a privit spre cer și a văzut tot ce-i era interzis pe vecie, iar viziunea aceasta a fost atât de îngrozitoare, încât i s-a întipărit în ochi. Și astfel, pe măsură ce se închideau cerurile deasupra lui, a văzut fața lui Dumnezeu dispărând printre norii cenușii, iar frumusețea și amărăciunea acestei imagini i s-a întipărit pentru totdeauna în memorie și în privire. A fost blestemat să fie mereu un proscris, ocolit chiar și de cei asemenea lui, căci ce poate fi mai chinuitor pentru ai săi decât să vadă stafia lui Dumnezeu licărind în întunericul pupilelor lui, de fiecare dată când îl privesc în ochi?

Și se simțea atât de singur, încât s-a rupt în două, ca să aibă pe cineva în lungul său exil, și, împreună, aceste părți gemene ale aceleiași ființe au rătăcit pe pământul încă neformat. În timp li s-au alăturat și alții care obosiseră să se ascundă în regatul pustiu al propriei lor creații. Și apoi, ce este Iadul, dacă nu absența eternă a lui Dumnezeu? Să trăiești într-o stare demonică înseamnă să ți se

refuze pentru totdeauna făgăduiala speranței, a mântuirii, a iubirii. Iadul nu are coordonate geografice pentru cei care au fost abandonați.

Dar, în cele din urmă, acești îngeri au obosit să cutreiere lumea pustie, fără nici o supapă pentru furia și disperarea lor. Au găsit un loc adânc și întunecat în care să doarmă și s-au ascuns acolo și au așteptat. Și după mulți ani s-au săpat mine, și tunelurile au fost luminate, iar cea mai importantă dintre aceste excavații a fost cea numită Kank, din minele de argint din Boemia, de la Kutná Hora.

Se spune că atunci când mina a ajuns la adâncimea maximă, luminile pe care le aveau minerii au tremurat ca și cum ar fi adiat vântul, dar acesta nu putea exista acolo, și s-au auzit suspine de suflete eliberate din sclavie. S-a simțit o duhoare de ars, iar tunelurile s-au prăbușit. S-a pornit o furtună de praf și pamânt, măturând totul în calea ei, înecându-i și orbindu-i pe toți cei din mină. Cei care au supraviețuit au povestit de vocile din adâncimi și de bătăi de aripi din inima norilor de praf. Furtuna s-a îndreptat spre galeria principală, țâșnind spre cerul nopții, iar cei care au văzut-o au zărit o roșeață în centru, ca și cum totul ar fi fost cuprins de flăcări.

Iar îngerii rebeli au luat înfățișarea oamenilor și au pornit să construiască un regat invizibil pe care să-l poată conduce prin faptele ascunse și prin voința coruptă a celorlalți. Conducătorii lor erau cei doi demoni gemeni, cei mai puternici dintre ei, Îngerii Negri. Primul, numit Ashmael, se avânta în focul luptei și șoptea la urechea conducătorilor ambițioși promisiuni deșarte de mărire. Celălalt, Immael, ducea propriul război împotriva Bisericii și a conducătorilor ei, aleșii pe Pământ ai Celui care îi izgonise fratele. Se desfăta cu incendiile și violurile, iar jefuirea mănăstirilor și arderea capelelor erau operele sale. Fiecare jumătate a acestei ființe gemene avea întipărită în ochi, sub forma unei picături albe, pecetea lui Dumnezeu. Ashmael o purta în ochiul drept, iar Immael în cel stâng.

Dar din trufie și mândrie, Immael s-a lăsat zărit pentru o clipă în adevărata și neagra sa formă. L-a înfruntat un calugăr cistercian, pe nume Erdric din mănăstirea din Sedlec. Au luptat într-o mare topitorie, deasupra unor butoaie cu argint topit. În cele din urmă, Immael a fost doborât, prins în momentul transformării din om în Celălalt și a

căzut în metalul încins. Erdric a cerut ca metalul să fie răcit încet, iar Immael a rămas închis în argint, fără puterea de a se elibera din cea mai pură dintre închisori.

Ashmael i-a simțit durerea și a căutat să-l elibereze, dar călugării l-au ascuns bine și l-au ferit de cei care voiau să-l elibereze. Totuși, Ashmael n-a încetat niciodată să-și caute fratele, și cu timpul i s-au alăturat și alții de aceeași fire cu el, dar și oameni amăgiți de promisiunile lui. S-au însemnat astfel încât să se recunoască unul pe celălalt, iar semnul lor era o ancoră, un cârlig bifurcat, deoarece în vechea știință acesta era prima armă a îngerilor căzuți.

Și își spuneau „Credincioși".

1

Femeia se dădu cu grijă jos din autobuzul Greyhound, ţinându-se strâns de bară cu mâna dreaptă pe măsură ce cobora. Oftă de uşurare când se văzu cu picioarele pe pământ, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când îndeplinea fără nici un incident un proiect simplu. Nu era bătrână, abia dacă avea cincizeci de ani, dar arăta şi se simţea mult mai în vârstă. Trecuse prin multe, iar amărăciunile acumulate accentuaseră trecerea anilor. Avea părul argintiu şi trecuse mult timp de când nu mai fusese pe la coafor să se vopsească. Din colţul fiecărui ochi porneau linii orizontale, ca nişte răni vindecate, care-i brăzdau până şi fruntea. Ştia cum le dobândise, deoarece, câteodată, se surprindea tresărind ca şi cum ar fi durut-o când se uita în oglindă sau când îşi vedea reflexia în geamul vreunui magazin, iar liniile se adânceau când avea altă expresie. Chipul i se modifica din cauza aceloraşi gânduri şi amintiri şi a aceloraşi feţe din trecut: băiatul, acum bărbat; fiica ei, aşa cum fusese şi aşa cum ar fi acum; şi cel cu care avusese o fată, câteodată cu faţa schimonosită, aşa cum arătase când o concepuse pe fiica ei, şi alteori zdrenţuită şi distrusă, cum fusese înainte să pună capacul sicriului, ştergându-i în sfârşit prezenţa fizică din această lume.

Îşi dăduse seama că nimic nu îmbătrâneşte mai mult o femeie decât un copil tulburat. În ultimii ani devenise predispusă la genul de accidente care le distrugeau vieţile femeilor mai în vârstă ca ea cu douăzeci sau treizeci de ani şi îşi revenea mult mai greu decât o făcuse cândva. Nu trebuia să caute decât lucrurile mărunte: borduri pe care nu le

văzuse, crăpături din trotuar trecute cu vederea, zdruncinătura neașteptată din autobuz când se ridica de pe scaun, apa pe care o uitase vărsată pe podeaua din bucătărie. Se temea de aceste lucruri mai mult decât se temea de tinerii care se strângeau în parcarea minimallului din apropierea casei ei, pândindu-i pe cei vulnerabili, pe cei pe care-i considerau o pradă ușoară. Știa că nu va fi niciodată una dintre victimele lor, pentru că se temeau de ea mai mult decât de poliție sau de tinerii mai răi decât ei, deoarece știau de bărbatul ce se ascundea în umbra vieții sale. O părticică din ea ura faptul că se temeau de ea, chiar dacă se bucura de protecția pe care i-o aducea frica lor. Plătise scump această protecție, credea ea, cu pierderea unui suflet.

Câteodată se ruga pentru el. Când ceilalți îi răspundeau preotului cu „aleluia", lovindu-se peste piept și dându-și mâinile, ea rămânea tăcută, cu bărbia în piept, rugându-se încet. Cu mult timp în urmă, i-ar fi cerut Domnului să-l facă pe nepotul ei să se întoarcă la El și să se salveze, abandonând căile violenței. Acum nu mai cerea miracole. Dar când se gândea la el, îl implora pe Dumnezeu să aibă milă de el și să-i ierte păcatele când această oaie rătăcită va sta în cele din urmă în fața Lui, la Judecata de Apoi; și să privească atent viața pe care acest om o dusese și să găsească acolo mici acte de bună-cuviință prin care să-l poată ajuta pe acest păcătos.

Dar poate că există și vieți care nu pot fi izbăvite, și păcate atât de grele încât nu pot fi iertate. Preotul spunea că Dumnezeu le iartă pe toate, dar numai dacă păcătosul își mărturisește păcatele și caută un alt drum. Dacă e adevărat, atunci rugăciunile ei n-ar folosi la nimic, și el ar fi condamnat pe vecie.

Îi arătase biletul bărbatului care descărca bagajele din autobuz. Fusese morocănos și neprietenos cu ea, dar se purtase la fel cu toată lumea. Bărbați și femei tinere rămăseseră vigilenți la ferestrele slab luminate ale autobuzului, ca niște animale sălbatice care se tem de foc, dar vor să-i devoreze pe cei aflați la adăpostul căldurii. Cu geanta strânsă la piept, își luă valiza și porni spre scara rulantă. Îi privi pe cei din jurul ei, amintindu-și de avertismentele vecinilor de acasă.

„Să nu accepți nici un ajutor. Să nu vorbești cu nimeni, chiar dacă se oferă să te ajute cu valiza, indiferent cât de bine e îmbrăcat sau cât de frumos vorbește..."

Dar nu se oferise nimeni s-o ajute, și ea ajunse fără nici un incident pe străzile agomerate ale acestui oraș străin, la fel de străin pentru ea ca Roma sau Cairo, murdar și agolerat și necruțător. Mâzgălise pe o hârtie o adresă și indicațiile conștiincios transcrise, obținute de la bărbatul de la hotel, căruia îi simțise nerăbdarea în voce, pe măsură ce îi repetase adresa și numele hotelului aproape neinteligibil când era rostit cu accentul acela al imigranților.

Mergea pe străzi, trăgând valiza după ea. Își notase numerele străzilor de la intersecție, străduindu-se să nu cotească de prea multe ori, până ajunse la clădirea cea mare a poliției. Acolo mai aștepta o oră până când un polițist veni să vorbească cu ea. Avea în față un dosar subțire, dar nu putea adăuga nimic la ceea ce-i spusese la telefon, iar el nu-i putea spune decât că făceau tot posibilul să rezolve situația. Completă totuși mai multe hârtii, sperând că cel mai mic detaliu pe care și l-ar fi amintit i-ar putea duce la fiica ei, apoi plecă, chemând un taxi de pe stradă. Îi strecură șoferului hârtia cu adresa printr-o gaură din geamul de plexiglas. Îl întrebă cât ar costa-o să ajungă acolo, dar el dădu din umeri. Era un bărbat asiatic și nu părea încântat de adresa scrijelită.

– Traficul. Cine știe? răspunse el.

Îi arătă cu mâna colanele de mașini, camioanele și autobuzele care abia se mișcau. Claxoanele erau putenice, iar șoferii țipau furioși unii la ceilalți. Totul emana nerăbdare și frustrare, iar locul era umbrit de clădiri mult prea înalte, imposibil de măsurat pentru cei care ar trebui să lucreze și să locuiască înăuntrul și în afara lor. Nu înțelegea cum putea cineva să vrea să stea într-un astfel de loc.

– Poate douăzeci, spuse șoferul.

Spera să fie mai puțin de douăzeci. Douăzeci de dolari însemnau mult și nu știa cât trebuia să rămână aici. Închiriase camera de hotel pentru trei zile și avea destui bani ca să mai rămână alte trei zile, asta dacă mânca ieftin și dacă se descurca în rețeaua atât de complicată a metroului. Citise despre acesta, dar nu-l văzuse niciodată în realitate și nu avea nici cea mai vagă idee despre cum funcționează. Știa doar

că nu-i plăcea gândul că va trebui să coboare sub pământ, în întuneric, dar nu-şi putea permite să ia taxiul tot timpul. Autobuzele ar fi putut fi o soluţie mai bună. Cel puţin rămâneau deasupra solului, oricât de încet s-ar fi mişcat în acest oraş.

Bineînţeles, când l-ar găsi, s-ar putea să-i ofere bani, dar o să refuze orice fel de propunere de genul acesta, aşa cum refuzase mereu, trimiţându-i înapoi toate cecurile pe care i le expediase la singura adresă pe care o cunoştea. Banii lui erau pătaţi, aşa cum era şi el, dar acum avea nevoie de ajutorul lui: nu de banii lui, ci de cunoştintele lui. Fiica ei păţise ceva îngrozitor, era sigură de acest lucru, chiar dacă nu putea explica de unde ştia.

„Alice, oh Alice, de ce a trebuit să vii aici?"

Mama ei fusese binecuvântată, sau blestemată, cu un dar. Ştia când cineva suferea şi simţea când răul ajungea în viaţa celor dragi ei. Vorbea cu morţii. Îi spuneau anumite lucruri. Întreaga ei viaţă era plină de şoapte. Acest dar nu-i fusese transmis şi ei, iar ea îi era recunoscătoare pentru acest lucru, dar se întreba câteodată dacă nu cumva o urmă slabă a acestui dar se regăsea şi în ea, doar o scânteie din marea putere ce sălăşluise în mama ei. Sau poate că toate mamele sunt blestemate cu puterea de a simţi cele mai mari suferinţe ale copiilor lor, chiar şi atunci când sunt departe, foarte departe de ei. Tot ceea ce putea spune cu siguranţă era faptul că zilele trecute nu avusese nici un moment de linişte şi că auzise vocea fiicei ei strigând-o atunci când adormise.

Când îl va întâlni, îi va spune aceste lucruri, sperând că va înţelege. Şi dacă nu va înţelege, ştia că o va ajuta, pentru că fata îi era rudă.

Şi dacă el înţelegea ceva, atunci acel lucru era legătura de sânge.

Am parcat pe o alee, la vreo 15 metri de casă, apoi am mers pe jos până acolo. L-am văzut pe Jackie Garner sprijinit de zidul care înconjura proprietatea. Purta o pălărie de lână, o geacă neagră şi blugi negri. Nu avea mănuşi în mâini şi-i ieşeau aburi din gură. Am reuşit să văd că pe tricoul de sub geacă era inscripţionat cuvântul „Sylvia".

– O nouă prietenă?

Jackie şi-a deschis geaca, aşa că am văzut mai bine tricoul. „Tim, The Maine-iac Sylvia" – o referire la o personalitate, şi o caricatură

destul de nereușită a tipului respectiv. În septembrie 2002, Tim Sylvia, cu cei doi metri ai lui și cele 118 kilograme, devenise primul locuitor din Maine care concurase vreodată în Ultimate Fighting Championship[1], obținând în cele din urmă în 2003, la Las Vegas, titlul de campion la categoria grea, când îl doborâse la podea cu un croșeu de dreapta, în prima rundă, pe campionul absolut, Ricco Rodriguez.

– L-am lovit *tale*, povestise după meci Sylvia unui reporter, făcându-l mândru pe fiecare călator peltic al Down-Easterului[2].

Din păcate, după prima luptă cu Gan „Uriașul" McGee, Sylvia fusese depistat pozitiv cu steroizi anabolici și renunțase de bunăvoie la centura și titlul obținute. Mi-am amintit că Jackie îmi spusese odată că fusese în sală la lupta respectivă. Și că sângele lui McGee îi pătase pantalonii, pe care-i păstra acum pentru ocazii speciale.

– Frumos, i-am zis.

– Un prieten de-al meu le face. Poți să le iei ieftin dacă vrei.

– Oricum nu le-aș lua altfel. De fapt, nu le-aș lua deloc.

Jackie părea jignit. Era destul de sensibil pentru un tip care trecuse drept fratele mai mare al lui Tim Sylvia, deși acesta din urmă nu mai era în formă.

– Câți sunt în casă? l-am întrebat, dar el se gândea deja la altceva.

– Hei, suntem îmbrăcați la fel.

– Ce?

– Suntem îmbrăcați la fel. Uite: ai pălărie, o geacă la fel ca a mea și blugi. Doar că ai mănuși, iar eu tricoul ăsta. Am putea fi gemeni.

Jackie Garner era băiat bun, dar mă gândeam că era puțin cam nebun. Cineva îmi spusese odată că pe vremea când se afla la Berlin, înrolat în armata SUA, un obuz explodase accidental aproape de el, chiar înainte de căderea Zidului. Fusese inconștient o săptămână, iar timp de șase luni după ce se trezise nu-și putuse aminti nimic din ceea ce se întâmplase după 1983. Chiar dacă își revenise aproape complet,

[1] Ultimate Fighting Championship – Campionat de lupte unde se combină diverse stiluri de arte marțiale. (n.tr.)

[2] Down-Easter – tren de călători ce face legatura între Boston, Massachusetts și Portland, Maine. (n.tr.)

încă mai avea goluri de memorie și-i deruta pe cei de la Bull Moose Music[1] cerându-le „noile" CD-uri, care erau de fapt vechi de cincisprezece ani. Armata îl scosese la pensie și de atunci devenise bodyguard. Știa multe despre arme și supraveghere și era puternic. Îl văzusem punându-i jos pe trei tipi într-o ceartă dintr-un bar, dar cu siguranță obuzul produsese o schimbare în capul lui Jackie Garnier. Câteodată se purta ca un copil.

Așa cum făcea acum.

– Jackie, asta nu-i o glumă. Nu contează că suntem îmbrăcați la fel.

A dat din umeri și s-a uitat în altă parte. Mi-am dat seama că-l rănisem din nou.

– Credeam doar că e amuzant, atâta tot, a spus el, încercând să pară indiferent.

– Bine, data viitoare o să te sun înainte, să te întreb cum să mă-mbrac. Haide, Jackie, e îngrozitor de frig. Hai să terminăm odată cu asta.

– Tu hotărăști, a spus el, și într-adevăr așa era.

De obicei nu mă ocup de cei care fug de justiție după ce sunt eliberați pe cauțiune. Cei mai deștepți vor să plece din țară, să ajungă în Canada sau în sud. La fel ca majoritatea detectivilor particulari, aveam numerele de telefon ale companiilor și oameni de legătură la bănci, dar nu-mi plăcea prea mult ideea de a căuta vreun nenorocit prin jumătate din țară doar pentru 5% din cauțiunea fixată pentru el, așteptând să se dea de gol prin folosirea unui bancomat sau a cărții de credit când s-ar caza la hotel.

Dar acesta era altfel. Îl chema David Torrans și încercase să-mi fure mașina pentru a scăpa, după ce comisese un jaf la o benzinărie de pe strada Congress. Mustangul meu era parcat lângă benzinărie și Torrans îi distrusese aprinderea în încercarea disperată de a-l porni, după ce altcineva îi lovise Chevy-ul.

Polițistii îl prinseseră la o distanță de două străzi de benzinărie, pe când încerca să fugă. Torrans fusese condamnat pentru infracțiuni minore, dar ieșise pe cauțiune cu ajutorul unui avocat bun de gură și a unui judecător indulgent, deși acesta stabilise cauțiunea la 40 000 $

[1] Bull Moose Music – magâzin de muzică din Maine, SUA (n.tr.)

ca să se asigure că învinuitul se va prezenta la proces și stabilise ca acesta să meargă zilnic la sediul poliției din Portland. Garantul, Lester Peets, plătise cauțiunea, dar după aceea Torrans fugise. Motivul fugii lui fusese o femeie pe care o lovise la cap în timpul jafului și care ulterior intrase în comă, o reacție întârziată a loviturii primite, el urmând să fie acuzat pentru infracțiuni grave și chiar închis pe viață dacă femeia ar fi murit. Peets urma să dea de bucluc dacă Torrans n-ar fi apărut, pătându-și bunul renume și iritând autoritățile judiciare locale.

Am preluat cazul lui Torrans pentru că se părea că eram singurul care știa că se întâlnește cu Olivia Morales, o chelneriță dintr-un restaurant mexican din oraș, care avea un fost soț gelos, atât de iute la mânie, încât și vulcanii păreau inofensivi pe lângă el. O văzusem cu Torrans după ce-și terminase tura, cu două, trei zile înainte de producerea jafului. Torrans era cunoscut, așa cum sunt bărbații ca el într-un oraș mic ca Portland. Se știa că e violent, dar până la comiterea jafului nu fusese niciodată acuzat de delicte grave, și asta datorită mai mult norocului, decât inteligenței sale. Era genul de tip pe care celelalte lichele îl respectau pentru că avea „creier", dar niciodată nu m-am încrezut în teoria inteligenței comparative când era vorba de infractorii mărunți, așa că nu m-a impresionat prea mult că ceilalți îl considerau șmecher pe Torrans. Majoritatea infractorilor sunt cam proști, de aceea și sunt infractori. Dacă nu erau, atunci ar fi făcut altceva ca să distrugă viețile oamenilor, ar fi candidat la alegerile din Florida. Faptul că Torrans încercase să jefuiască o benzinărie înarmat doar cu o bilă de biliard într-o șosetă, arată că nu era pregătit încă să treacă la nivelul următor. Auzisem zvonuri cum că în ultimele luni prinsese gustul heroinei și al OxyContinului[1], și nimic nu distruge inteligența unui om mai mult decât vechea și populara heroină.

M-am gândit că Torrans ar lua legătura cu prietena lui dacă ar da de belea. Cei care fug au mereu tendința să apeleze la femeile care-i iubesc indiferent că le sunt mame, soții sau prietene. Apoi, dacă au bani, încearcă să plece cât mai departe de cei care-i caută. Din păcate,

[1] OxyContin – analgezic opioid care produce dependență și conține oxicodon – produs extras din tebaină, un alcaloid foarte toxic al opiului. (n.tr.)

oamenii care apelau la Lester Peets pentru datoriile lor erau destul de disperați, și probabil că Torrans își cheltuise toți banii ca să-și obțină partea care i s-ar fi cuvenit din jaf. Deocamdată, el va fi nevoit să stea aproape de casă, ascunzându-se până când va găsi o alternativă. Iar Olivia Morales părea cea mai potrivită soluție.

Jackie Garner cunoștea foarte bine zona și de aceea l-am pus s-o supravegheze pe Olivia Morales, cât mă ocupam eu de altceva. O urmărise când își facuse cumpărăturile pentru săptămâna următoare și o văzuse punând în pungă și un cartuș de Lucky, deși nu fuma. O urmărise până în Deering, la casa unde locuia cu chirie și văzuse mai târziu doi bărbați coborând dintr-o furgonetă Dodge roșie. Îl recunoscusem pe unul dintre ei, Garry, fratele vitreg al lui Torrans atunci când Jackie mi-i descrisese la telefon, și astfel, la mai puțin de patruzeci și opt de ore de la dispariția lui David Torrans, eram ascunși după zidul unei grădini, gândindu-ne cum să procedăm în acest caz.

– Am putea să sunăm la poliție, zise Jackie, dar mai mult doar de dragul de-a o zice.

M-am gândit la Lester Peets. Era genul de om care în copilărie luase bătaie de la prietenii lui imaginari pentru că trișa la jocuri. Dacă ar putea să nu-mi plătească partea care mi se cuvenea, ar face-o, ceea ce ar însemna să-l plătesc pe Jackie din buzunarul meu. Iar dacă i-aș chema pe polițiști, Lester ar găsi scuza perfectă să nu mă mai plătească. Oricum, voiam să-l prind pe Torrans. Sincer, nu-mi plăcea tipul, și-mi distrusese mașina, dar trebuie să recunosc că mă gândeam și la adrenalina pe care mi-ar fi produs-o doborârea lui. Dusesem o viață liniștită în ultimele săptămâni. Era timpul să simt puțină emoție.

– Nu, trebuie să facem asta noi înșine.

– Crezi că au arme?

– Nu știu. Torrans n-a folosit nici una înainte. E neînsemnat. Fratele lui nu are geacă, asa că nu știm dacă are arme. Cât despre celălalt, ar putea fi Machine Gun Kelly[1] și n-am putea afla decât atunci când am ajunge la ușă.

[1] Machine Gun Kelly – George R. Kelly alias George Machine Gun Kelly Barnes (1895 – 1954), gangster american, celebru pentru contrabandă cu alcool, jafuri armate și răpiri. (n.tr.)

Jackie a analizat puțin situația în care ne aflam.

– Așteaptă aici, a spus el și a luat-o la fugă.

Am auzit cum a deschis portbagajul mașinii undeva în întuneric. Când s-a întors, strângea în mână patru cilindri, fiecare cu o dimensiune de treizeci de centimetri, având la un capăt cârligul îndoit al unui umeraș de haine.

– Ce sunt astea?

A ridicat cei doi cilindri din mâna dreaptă:

– Grenade fumigene. Și apoi pe cei din mâna stângă:

– Și gaz lacrimogen. Zece părți glicerină la două părți bisulfat de sodiu. Am pus și amoniac în fumigene. Put rău de tot. Totul făcut în casă.

M-am uitat la umeraşul de haine, la banda nepotrivită, țevile uzate.

– Oau, și par atât de bine făcute. Cine-ar fi crezut?

Jackie a privit cilindrii și fruntea i s-a încrețit. Și-a ridicat mâna dreaptă.

– Sau poate că astea sunt gazele și astea fumigenele. Portbagaju-i un dezastru, așa că puteau să se amestece.

M-am uitat la el.

– Cred că mama ta e tare mândră de tine.

– Hei, ea nu e niciodată căutată pentru nimic.

– Mai puțin pentru muniții.

– Deci, ce să folosim?

Mi se părea o idee din ce în ce mai proastă faptul că îl chemasem pe Jackie Garner, dar oricum era mai bine decât să aștept în întuneric ca Torrans să se arate sau să încerc să intru în casă și să înfrunt trei bărbați și o femeie, posibil înarmați.

– Fumigene, am spus în cele din urmă. Cred că ar fi ilegal să-i gazăm.

– Cred că nici fumigenele nu sunt legale, a subliniat Jackie.

– Bine, dar probabil că sunt puțin mai legale decât gazul. Dă-mi doar una din chestiile alea.

Mi-a dat un cilindru.

– Ești sigur că e fumigenă?

– Da, a răspuns el. Au altă greutate. Glumeam doar. Trage cuiul, apoi arunc-o cât mai repede. A, și n-o agita prea mult. E cam volatilă.

Departe de Portland, pe când mama ei se descurca în oraşul necunoscut, Alice se trezea dintr-un somn adânc. Avea febră, îi era greaţă şi o dureau mâinile şi picioarele şi toate încheieturile. Îi implorase iar şi iar să-i dea numai puţine droguri, ca s-o calmeze, dar îi injectaseră ceva care-i produsese halucinaţii oribile şi înspăimântătoare în care creaturi inumane se adunau în jurul ei, încercând s-o tragă în întuneric. Nu ţinuseră mult, iar efectul lor slăbise, dar după a treia sau a patra doză şi-a dat seama că avea halucinaţii chiar şi după ce drogul fusese eliminat, astfel încât graniţa dintre realitate şi coşmar devenise neclară. Într-un târziu, îi rugase să se oprească, şi le spusese tot ce ştia. După aceea, îi dăduseră alt drog şi dormise fără să viseze. De atunci timpul se scursese într-o ceaţă de ace şi droguri şi somn periodic. Îi legaseră mâinile de pat şi rămăsese legată la ochi de când o aduseseră aici, oriunde ar fi fost. Ştia că nu era doar unul care o ţinea aici pentru că o interogaseră mai multe voci în această perioadă de captivitate.

Se deschise o uşă şi cineva se apropie de pat.

– Cum te simţi? întrebă un bărbat.

Era cel pe care-l mai auzise şi înainte. Avea o voce aproape tandră. Bănuia, după accent, că era mexican.

Alice încercă să vorbească, dar avea gâtul extrem de uscat. Vizitatorul îi duse la buze o ceaşcă şi îi picură apă în gură, sprijinindu-i capul cu mâna, ca să nu verse pe ea nici o picătură. Avea mâna foarte rece.

– Mi-e rău, spuse ea. Nu-i mai era aşa de foame din cauza drogurilor, dar dependenţa încă o măcina.

– Da, dar în curând te vei simţi mai bine.

– De ce-mi faceţi asta? Te-a plătit pentru asta?

Alice simţea confuzie, poate chiar panică.

– Ce vrei să spui?

– Vărul meu. El te-a plătit să mă iei, să mă dezintoxici?

Se auzi o respiraţie.

– Nu.

– Dar unde sunt? Ce vreţi să fac?

Îşi aminti din nou că-i puseseră întrebări, dar nu putea să-şi aducă aminte ce-o întrebaseră sau răspunsurile pe care le dăduse. Se temea că spusese ceva rău, ceva care i-ar fi creat probleme unei prietene, dar nu-şi

amintea numele sau fața ei. Era atât de confuză, obosită, însetată și înfometată.

Mâna rece o atinse pe frunte, dându-i într-o parte părul ud de pe piele, și ea aproape că plânse de recunoștință pentru această clipă de atenție. Apoi mâna îi atinse obrazul și ea simți degetele explorându-i marginile orbitelor, verficându-i maxilarul, apăsând pe oase. Alice își aminti de acțiunile unui chirurg care-și examinează pacientul înainte de operație și i se făcu frică.

– Nu trebuie să mai faci nimic, spuse el. E aproape gata.

Pe măsură ce taxiul se apropia de destinație, femeia înțelese motivele care-l nemulțumiseră pe șofer. Merseseră spre periferie, iar zona devenise din ce în ce mai neprimitoare, și până și luminile de pe stradă erau stinse, becurile sparte, iar cioburile împrăștiate pe jos. Era posibil ca unele clădiri să fi fost frumoase pe vremuri și o durea să le vadă într-o asemenea mizerie, poate la fel de mult cum o durea să-i vadă pe tineri obligați să trăiască în asemenea condiții, cutreierând străzile și jefuind fiecare cum putea.

Taxiul opri în fața unei intrări înguste, deasupra căreia scria numele unui hotel, iar ea îi plăti șoferului 22 de dolari. Și dacă acesta se aștepta la un bacșiș, atunci era dezamăgit acum. Nu avea bani de dat altora, doar pentru că așa se obișnuia, dar îi mulțumi în schimb. N-o ajută să-și ia valiza din portbagaj. Îi deschise portbagajul doar și o lăsă să se descurce singură, uitându-se mereu neliniștit la tinerii care-l urmăreau din colțurile străzii.

Hotelul promitea televizor în cameră, curent electric și baie. Un angajat de culoare, îmbrăcat într-un tricou cu D[12] stătea în spatele unui ecran din plexiglas, citind un manual de colegiu. O puse să semneze într-un registru, luă banii pentru cele trei nopți și îi dădu o cheie atârnată cu un lanț gros de o jumătate de cărămidă.

– Trebuie să-mi lași cheia când pleci în oraș, spuse el.

Femeia se uită la cărămidă.

– Da. Voi încerca să-mi amintesc.

[1] D12- formație americană de rapp. (n.tr.)

– Camera e la etajul patru, iar liftul e în stânga.

Liftul mirosea a cartofi prăjiți și a fecale. Nici în cameră nu mirosea cu mult mai bine. Covorul subțire era pârlit în câteva locuri, arsuri mari, circulare, care n-aveau cum să fi fost făcute de țigări. Nu era decât un singur pat de fier lipit de un perete, iar spațiul care rămânea nu lăsa decât o singură persoană să se strecoare înăuntru. Alături de un scaun stricat zăcea un radiator rece, sub o fereastră murdară. Mai era o chiuvetă prinsă de zid și deasupra, o oglindă mică. Televizorul era legat sus, în colțul drept al camerei. Deschise ușa a ceea ce părea a fi baia, dar descoperi doar un vas mic de toaletă și o gaură în mijlocul podelei, scurgerea de la duș. Cu totul, baia nu avea decât 1 m^2. După cum își dădu repede seama, singurul mod în care putea face duș, era să stea pe toaletă sau să se suie pe ea.

Își puse hainele pe pat și periuța de dinți și cosmeticele pe chiuvetă. Se uită la ceas. Era prea devreme. Aflase tot ce știa despre locul în care trebuia să meargă dintr-o emisiune de la televizor, dar bănuia că treaba începea doar după lăsarea întunericului.

Aprinse televizorul, se așeză în pat și se uită la concursuri și la comedii până se înseră. Atunci, își îmbrăcă paltonul, puse niște bani în buzunar și ieși în stradă.

Doi bărbați se apropiară de Alice și o drogară din nou. Mintea i se încețoșă în câteva minute. Mâinile și picioarele i se îngreunară, iar capul îi alunecă în partea dreaptă. Îi scoseseră legătura de la ochi și știa că totul avea să se sfârșească în curând. Când putu să vadă din nou, zări un om scund și musculos, cu barbă cenușie și ascuțită și cu păr rar, grizonant. Era bronzat și bănuia că era vorba de mexicanul care-i vorbise înainte. Celălalt era o namilă de om, cu o burtă ce i se revărsa peste coapse, ascunzându-i vintrea. Ochii verzi îi erau ascunși de grăsime și avea pielea murdară. Avea gâtul roșu și umflat, iar când acesta o atinse o ustură pielea și o arse.

O ridicară din pat, o așezară într-un cărucior cu rotile și o plimbară printr-un hol dărăpănat, până când ajunseră în cele din urmă într-o cameră zugrăvită în alb, cu o scurgere în podea. O mutară pe un scaun de lemn, îi legară mâinile și picioarele cu curele de piele, apoi

plecară, lăsând-o să se privească în oglinda de pe perete. Abia dacă se mai recunoștea. Pielea ei neagră avea o culoare cenușie, ca și cum trăsăturile i-ar fi fost suprapuse peste cele ale unui alb. Avea ochii roșii și sânge uscat în colțurile gurii și pe bărbie. Era îmbrăcată doar cu un halat alb de spital.

Camera era surprinzător de curată și luminată, iar becurile fluorescente de deasupra îi expuneau fără milă trăsăturile îmbătrânite de anii de dependență de droguri și de dorințele bărbaților. Pentru o clipă crezu că o vede în oglindă pe mama ei, iar asemănarea o făcu să lăcrimeze.

– Îmi pare rău, mamă, zise ea. N-am vrut să-ți fac rău.

Auzul i se ascuțise, o reacție a drogurilor ce-i curgeau prin vene. În fața ei, trăsăturile începură să se schimbe, să se transforme. Niște voci șopteau în jurul ei. Încercă să se întoarcă, să vadă de unde veneau, dar nu putu. Paranoia era din ce în ce mai puternică.

Apoi se stinseră toate luminile și se făcu întuneric beznă.

•

Femeia chemase un taxi și îi explicase șoferului unde să o ducă. Se gândise să folosească transportul în comun, dar se hotărâse să facă acest lucru doar ziua. Noaptea avea să meargă cu taxiul, indiferent cât ar fi costat-o. La urma urmei, dacă i s-ar fi întâmplat ceva în metrou sau în timp ce aștepta autobuzul, înainte să vorbească cu *el*, atunci cine ar mai fi căutat-o pe fiica ei?

Șoferul era un bărbat alb, tânăr. Din câte-și dăduse seama în seara trecută, ceilalți nu erau albi, iar negrii erau și mai puțini. Rasele care conduceau taxiurile aici, puteau fi găsite numai în orașele mari și pe pământuri străine.

– Doamnă, spuse tânărul, sunteți sigură că vreți să mergeți acolo?

– Da. Du-mă la Point.

– E o zonă periculoasă. O să stați mult? Pot să va aștept dacă vreți și să vă aduc înapoi aici.

Nu semăna cu nici o târfă pe care o văzuse vreodată, deși știa că la Point găseai femei pentru toate gusturile. Șoferului nu-i plăcea să se gândească la ce i-ar putea face locuitorii din Point unei doamne așa drăguțe cu părul cărunt.

– O să stau o vreme, spuse ea. Nu știu când mă voi întoarce, dar îți mulțumesc că m-ai întrebat.

Văzând că nu poate face mai mult, șoferul porni spre Hunts Point.

Își zicea G-Mack, și era pește. Se îmbrăca așa, pentru că era doar o parte din ceea ce însemna să fii pește. Avea lanțuri de aur și o geacă de piele pe sub care purta doar vesta neagră strânsă pe corp. Pantalonii erau largi la coapse, dar se îngustau atât de mult la glezne, încât abia putea să-și bage picioarele în ei. Părul împletit în codițe era ascuns de o pălărie de piele cu boruri largi, iar la centură avea două telefoane mobile. Nu purta arme, dar le avea la îndemână. Aceasta era zona lui și acestea, femeile lui.

Le privea acum, cu fustele scurte din imitație de piele neagră care abia dacă le acopereau fundul, cu sânii ieșindu-le din bustierele ieftine. Îi plăcea să-și îmbrace fetele în stilul lui și vedea în acest lucru un fel de marcă a lui, mă-nțelegi? Toate lucrurile de valoare din țara asta aveau propriile lor mărci, indiferent dacă le cumpărai din Buttfreeze, Montana, sau Asswipe[1], Arkansas. G-Mack nu avea la fel de multe fete ca alții, dar era de abia la început. Avea planuri mari.

O privea pe Chantal, târfa neagră, înaltă, cu picioare atât de subțiri încât se minuna de cum îi susținea greutatea corpului, cum se legăna pe tocuri pe măsură ce se apropia de el.

– Cât ai făcut, păpușică? întrebă el.

– O sută.

– O sută? îți bați joc de mine?

– Merge prost, scumpule. Am avut doar câțiva cu sex oral și o cioară a încercat să mă-nghesuie în parcare, nu cred că avea de gând să mă plătească la sfârșit și m-ar fi făcut să-mi pierd timpul. Merge rău de tot.

G-Mack îi strânse fața cu degetele.

– Ce-o să găsesc dacă te duc pe alee și te controlez, îh? N-o să găsesc doar o sută, nu-i așa? O să găsesc bancnotele ascunse în toate locurile întunecoase, nu? Crezi c-o să fiu blând cu tine când o să caut înăuntru? Vrei să fac așa?

[1] Buttfreeze, Asswipe – joc de cuvinte care face referire într-un mod peiorativ la geografia zonelor Montana (la granița cu Canada) și Arkansas (din sudul SUA). (n.tr.)

Fata dădu din cap în semn de nu, cu toate că el o ținea strâns. Îi dădu drumul și o privi cum caută sub fustă. Câteva secunde mai târziu, ținea în mână o punguță de plastic. Putea să vadă bancnotele dinăuntru.

– O să te las în pace, dar doar de data asta, auzi? spuse el, luându-i cu unghiile punguța din mână, ca să nu se murdărească de mirosul ei.

Fata îi dădu și suta din geantă. Ridicase mâna s-o lovească, dar o lăsase să cadă pe lângă el, și îi zâmbi cum știu el mai frumos.

– Și asta doar pentru că ești nouă aici. Dar dacă încerci să mă mai păcălești o dată, o să te bat atât de tare c-o să sângerezi o săptămână. Și-acum, mișcă-ți fundul înapoi la treabă.

Chantal dădu din cap și începu să se smiorcăie. Îi mângâie haina cu mâna dreaptă, frecând-o la rever.

– Îmi pare rău, scumpule. Eu...

– Gata, zise G-Mack. Ne-am înțeles.

Dădu iar din cap din nou, se întoarse și plecă înapoi pe stradă. G-Mack o urmări îndepărtându-se. Mai erau încă cinci ore până să se liniștească apele. Atunci o s-o ducă în casă și o să-i arate ce li se întâmplă târfelor care vor să-l înșele pe G-Mack, care vor să-l facă de râs, ascunzând banii de el. Nu voia să-i dea o lecție pe stradă, pentru că și-ar fi stricat imaginea. Nu, avea s-o învețe minte în particular.

Așa e cu târfele astea. O ierți pe una și apoi te trezești că toate-ți ascund banii, și atunci nici tu nu ești altceva decât o târfă. Trebuie să le-nvețe minte de la început, altfel nu merită să le ții prin preajmă. Și partea amuzantă e că deși le bați, tot cu tine rămân. Dacă te porți frumos cu ele, se simt dorite, ca și cum ar face parte din familia pe care n-au avut-o niciodată. La fel ca un naș, le pedepsești pentru că le iubești. Poți să le-o tragi celor care-ți plac și nici una n-o să spună nimic pentru că cel puțin le cunosc pe celelalte târfe cu care te întâlnești. Așa că un pește poate să aibă o mulțime în fiecare zi. Era în regulă atâta timp cât rămâneai în familie. Erau femeile tale și puteai să faci ce voiai cu ele, dacă le dădeai impresia că aparțin cuiva, că erau dorite. Trebuia să știi cum să le iei psihologic pe târfele astea, să știi cum să joci jocul ăsta.

– Nu te supăra, zise o voce din dreapta lui.

Se uită și văzu o negresă scundă, îmbrăcată cu un palton, cu o mână în geantă. Avea părul cărunt și părea că se va frânge dacă vântul ar fi suflat mai tare.

– Ce vrei, mamaie? Ești cam bătrână să lucrezi.

Femeia nu lăsă să se vadă că înțelesese insulta.

– Caut pe cineva, zise ea, scoțând o poză din portofel, iar G-Mack își simți inima grea.

Ușa din stânga lui Alice se deschise, apoi se închise la loc, dar luminile de pe hol fuseseră stinse înainte, așa că nu văzu cine intrase. O izbi o duhoare îngrozitoare și începu să vomite. Nu auzea zgomotul pașilor, totuși simțea prezența care-i dădea târcoale, fixând-o.

– Te rog, spuse ea, făcând toate eforturile să vorbească. Te rog. Orice aș fi făcut, îmi pare rău. N-o să spun nimănui ce s-a întâmplat. Nici nu știu unde sunt. Te rog, lasă-mă să plec și promit c-am să fiu cuminte.

Șoaptele deveniră mai puternice și se auzi chiar și un râs printre voci. Apoi ceva îi atinse fața, și pielea o ustură, iar mintea îi fu bombardată cu imagini. Simțea că prezența de lângă ea îi răscolește amintirile, scoțându-i la lumină fiecare detaliu din viață, distrugându-l apoi. Le văzu din nou pe mama, pe mătușa și pe bunica ei...

O casă, așezată la marginea unei păduri, locuită numai de femei. Un mort, întins într-un sicriu, cu femeile în jurul lui, nici una plângând. Una dintre ele apucase cearceaful ce-i acoperea capul, iar când îl dăduse la o parte, ea văzu că mortul aproape că nu mai avea față; cineva se răzbunase îngrozitor, distrugându-i trăsăturile. În colțul camerei stătea un băiat destul de înalt pentru vârsta lui, îmbrăcat într-un costum ieftin, închiriat, și ea îi cunoștea numele.

Louis.

– Louis, murmură ea, iar vocea-i părea un ecou în camera albă.

Prezența de lângă ea se trăsese înapoi, dar încă îi auzea respirația.

Mirosea a pământ.

A pământ și a ars.

– Louis, repetă ea.

Mai apropiat de mine ca un frate. Rudă cu mine.

Ajută-mă.

Cineva îi prinse mâna și i-o ridică. Se sprijinea acum de ceva colțuros și distrus. Își dădu seama de trăsăturile ce formaseră cândva o față: orbitele, acum goale; fragmente de cartilaj care fuseseră odată un nas; o gaură fără buze, pentru gură. Gura se deschise, înghițindu-i degetele, apoi se închise încet și ea văzu din nou figura din sicriu, bărbatul fără față, cu capul distrus de...

– Louis.

Plângea acum, plângea pentru amândoi. Gura nu-i mai strângea încet degetele. Din gingii ieșiseră dinți, drepți, dar totuși ascuțiți și-i intrau în mână.

Nu-i adevărat. Nu-i adevărat.

Dar durerea era reală, la fel și prezența aceea.

Și îi spuse din nou numele, în gând – *Louis* pe când se stingea.

G-Mack nu se uita la ea, măsurând cu privirea femeile, mașinile, străzile, orice i-ar fi atras atenția și ar fi obligat-o pe ea să plece.

– Nu te pot ajuta, zise el. Sună la poliție. Ei se ocupă de persoane dispărute.

– Lucra aici, spuse femeia. Fata pe care o caut lucra pentru tine.

– După cum ți-am mai spus, nu te pot ajuta. Mai bine-ai pleca acum, dacă nu vrei să dai de belea. Nimeni nu vrea să-ți răspundă la întrebări. Oamenii de pe-aici vor să facă bani. E o afacere. Ca a lui Mickey D. Banii sunt importanți.

– Am bani, îi răspunse femeia.

Îi arătă o mână de bancnote zdrențuite.

– Nu-ți vreau banii. Dispari din fața mea.

– Te rog. Doar uită-te la poza asta.

Îi arătă o poză cu o negresă tânără.

G-Mack aruncă o privire, apoi încercă să privească în altă parte cât putea de indiferent, dar sentimentul de rău din stomac i se accentuase.

– N-o cunosc, îi răspunse.

– Poate...

– Am *spus* că n-am văzut-o niciodată!

– Dar nici măcar nu te-ai uitat ate...

Și atunci, din cauza furiei, G-Mack făcu cea mai mare greșeală din viața lui. O lovi cu putere peste obrazul stâng. Femeia se clătină,

sprijinindu-se de zid, iar pielea îi devenise mai deschisă la culoare în locul în care o lovise.

– Cară-te dracu' de aici! Şi să nu te mai întorci!

Femeia înghiţise, şi putea să-i vadă lacrimile în ochi, dar încercase să nu plângă. Trebuia să recunoască, târfa asta bătrână avea curaj. Ea îşi puse poza înapoi în geantă, apoi plecă. Peste stradă, G-Mack o văzu pe Chantal holbându-se la el.

– La ce dracu te uiţi? ţipă el.

Se făcu că merge spre ea, şi Chantal se îndreptă spre un Taurus verde care parcase lângă ea şi care-i ascundea corpul aproape în întregime. Înăuntru era un tip de vârstă mijlocie, genul de om de afaceri, care coborâse geamul în timp ce negocia preţul cu ea. Ajungând la o înţelegere, fata urcă în maşină şi cei doi plecară, îndreptându-se spre una dintre parcările de pe strada principală. Ăsta era un alt lucru despre care trebuia să vorbească cu târfa: curiozitatea.

Jackie Garner stătea de-o parte a ferestrei, iar eu de cealaltă. Cu ajutorul unei oglinzi pentru dentişti, am văzut doi bărbaţi uitându-se la televizorul din sufragerie. Unul din ei era Garry, fratele lui Torrans. Perdelele de la camera pe care-o credeam a fi dormitorul erau trase, aşa că n-am auzit decât conversaţia unui bărbat cu o femeie. I-am făcut semn lui Jackie să rămână unde era şi m-am mutat lângă fereastra dormitorului. Am numărat pe degete până la trei, apoi am aruncat fumigena în dormitor. Jackie a aruncat-o pe a lui prin geamul de la sufragerie. Prin găuri au început imediat să iasă gaze verzi, nocive. Ne-am îndepărtat, ascunşi în faţa uşilor din faţă şi din spate. Auzeam tusea şi ţipetele din interior, dar nu vedeam nimic. Fumul împânzise deja toată sufrageria. Duhoarea era îngrozitoare, şi chiar de la depărtare mă usturau ochii.

Nu era doar fum. Era şi gaz.

Uşa din faţă s-a deschis şi bărbaţii s-au năpustit în curte. Unul din ei avea în mână un pistol. A căzut în genunchi pe iarbă şi a început să vomite. Jackie a ieşit ca din pământ şi i-a pus un picior pe mâna cu pistolul, apoi l-a lovit rău cu celălalt. Garry Torrans zăcea la pământ, frecându-se cu mâinile la ochi.

Câteva secunde mai târziu, Olivia Morales a ieşit împleticindu-se pe uşa din spate. David Torrans era chiar în spatele ei. Nu avea cămaşă,

şi-şi pusese un prosop ud pe faţă. Odată ieşit din casă, şi-a dat prosopul jos şi a înaintat aşa încă un metru. Avea ochii roşii şi-i lăcrimau, dar nu-i era atât de rău ca celorlalţi. Aproape că ajunsese la zid, când am ieşit din umbră şi l-am lovit peste picioare. A căzut pe spate, şi aproape că şi-a pierdut cunoştinţa. Stătea acolo, holbându-se la mine, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

– Cine eşti? a întrebat el.

– Mă numesc Parker.

– Ne-ai gazat, a scuipat el cuvintele.

– Ai încercat să-mi furi maşina.

– Da, dar... ne-ai *gazat.* Ce fel de nenorocit gazează pe cineva?

Jackie Garner mergea târându-şi picioarele pe peluză. În spatele lui i-am văzut pe Garry şi pe celălalt bărbat la pământ, legaţi de mâini şi de picioare cu bandă de plastic. Torrans şi-a întors capul să-l vadă pe noul sosit.

– El, i-am răspuns.

Jackie a ridicat din umeri.

– Îmi pare rău, i-a zis lui Torrans. Cel puţin ştiu că funcţionează.

G-Mack îşi aprinse o ţigară şi îşi dădu seama că-i tremurau mâinile. Nu voia să vorbească despre fata din poză. Nu mai era, şi el nu voia să-i mai vadă niciodată pe cei care o luaseră. Dacă indivizii ar fi descoperit că o căuta cineva, atunci alt peşte urma să aibă grijă de echipa lui, pentru că el ar fi fost mort.

G-Mack nu ştia, dar mai avea doar câteva zile de trăit.

Nu trebuia s-o fi lovit pe femeie.

În camera zugrăvită în alb, Alice, acum distrusă, se pregătea să respire pentru ultima oară. Gura altcuiva îi atinse buzele, aşteptând. O simţea venind, putea să-i simtă dulceaţa. Femeia se cutremură, apoi rămase fără suflare. Cel prezent îi simţi spiritul intrând în el şi astfel o nouă voce li se alătură celor deja existente dinăuntrul său.

2

Zilele sunt ca frunzele ce aşteaptă să cadă.

Trecutul trăieşte în umbra vieţilor noastre. E extrem de răbdător, la adăpostul faptelor pe care le-am făcut şi pe care nu le-am făcut şi cu siguranţă se va întoarce în cele din urmă să ne bântuie. Când eram tânăr, nu ţineam cont de zilele care treceau, erau ca seminţele de păpădie luate de vânt, plutind, fără să fie vătămate, din mâinile unui băiat şi dispărând în spatele lui, pe măsură ce mergea spre casă, pe cărarea dinspre apus. Nu regretam nimic, pentru că veneau alte zile. Uitam greşelile şi rănile, iertam nedreptăţile şi era destul soare pentru a lumina zilele care veneau.

Acum, când mă uit în spate la drumul pe care l-am ales, îmi dau seama că a devenit încâlcit şi pădurea l-a întunecat, iar seminţele acţiunilor din trecut şi păcatele pe jumătate recunoscute au prins rădacini. Pe acest drum mă însoţeşte o altă umbră. Nu are nume, dar seamănă cu Susan, soţia mea moartă, însoţită de Jennifer, prima mea fiică, ucisă şi ea împreună cu Susan, în casa noastră din New York.

A fost o vreme în care mi-am dorit să fi murit şi eu împreună cu ele. Câteodată acest regret mă bântuie.

Acum trăiesc mai lent, iar tot ce se dezvoltă în jurul meu mă ajunge din urmă. Mărăcinii îmi prind gleznele, buruienile îmi mângâie degetele când merg, iar pământul, cu frunzele căzute în zilele pe jumătate moarte, îmi trosneşte sub picioare.

Trecutul, monstrul creat de mine, mă așteaptă.
Trecutul ne așteaptă pe toți.

M-am trezit în întuneric, aproape de ivirea zorilor. Rachel dormea lângă mine, fără să știe nimic. Într-o cameră mică, alăturată, se odihnea fiica noastră de câteva luni. Construisem împreună casa asta. Trebuia să fie un paradis, dar ceea ce mă înconjura acum nu mai era casa noastră. Era o combinație de locuri de care-mi aduceam aminte. Era același pat pe care-l alesesem împreună cu Rachel, dar nu era așezat în dormitorul care dădea spre mlaștinile din Scarborough, ci într-un oraș. Auzeam vocile de pe stradă și sirenele din depărtare. Era și o măsuță de toaletă, de la părinții mei, pe care erau așezate cosmeticele soției mele moarte. Pe dulăpiorul din stânga mea, lângă Rachel, care dormea, era o perie de păr. Ea are părul roșu. Dar firele din perie erau blonde.

M-am ridicat. Intrasem într-un hol din casa din Maine, dar când am coborât scările eram în New York. Ea aștepta în sufragerie. Afară, mlaștinile străluceau ca argintul, luminate de lună. Deasupra apei se plimbau umbre, deși cerul era senin. Formele curgeau mereu spre est, până când le-a înghițit oceanul care le aștepta acolo. Nu se mai auzea zgomotul mașinilor și nici un sunet nu mai tulbura liniștea nopții. Totul era tăcut. Doar umbrele de deasupra mlaștinilor se mai mișcau.

Susan stătea la fereastră, cu spatele la mine, cu părul prins cu o panglică albastră. Se uita fix la fetița care sărea pe peluză. Avea părul la fel ca mama ei. Ținea capul aplecat când își număra pașii.

Apoi, soția mea moartă mi-a vorbit.

– Ne-ai uitat.

– Nu, nu v-am uitat.

– *Atunci cine doarme acum lângă tine, în același pat în care am dormit eu odată? Cine te ține noaptea în brațe? Cine ți-a dăruit un copil? Cum poți să spui că nu ne-ai uitat, când miroși a parfumul ei?*

– Sunt aici. Ești aici. Nu pot să uit.

– *Nu poți iubi două femei din toată inima. Trebuie s-o uiți pe una dintre noi. Nu-i adevărat că nu te mai gândești la noi în fiecare secundă a vieții tale? Nu sunt oare momente în care nu te mai gândești la noi când te îmbrățișază?*

Scuipa cuvintele, iar furia ei a împroşcat geamul cu sânge. Afară, copilul nu se mai juca şi mă fixa prin fereastră. Am mulţumit cerului că era prea întuneric să-i văd faţa.

– *Era copilul nostru.*

– Va fi întotdeauna copilul meu. Va fi mereu a mea, pe lumea asta, sau pe cealaltă.

– *Nu vom pleca. Nu vom dispărea. Nu vrem să te părăsim. O să-ţi aminteşti de noi. Nu vei uita.*

Şi s-a întors, şi i-am văzut din nou faţa distrusă, şi orbitele goale, iar amintirile chinurilor pe care le îndurase din cauza mea au fost atât de puternice, încât m-am cutremurat, iar mâinile şi picioarele au început să-mi crească, iar spatele mi s-a arcuit atât de tare că am auzit vertebrele pocnind. M-am trezit brusc, cu braţele strânse la piept, cu mâinile pe piele, cu gura deschisă, iar Rachel mă ţinea în braţe şi-mi şoptea: „Gata, gata", iar fiica mea de acum plângea cu vocea celeilalte, şi lumea era un loc din care morţii nu refuzau să plece, pentru că dacă ar pleca, ar fi uitaţi, iar ei nu voiau acest lucru.

Rachel mi-a mângâiat părul, m-a liniştit, apoi s-a dus la fata noastră. Am auzit-o cântându-i încetişor şi plimbând-o prin cameră până când n-a mai plâns. Fetiţa asta a noastră, Samantha, plângea foarte rar. Era atât de liniştită. Nu semăna deloc cu cea pe care o pierdusem, şi totuşi câteodată o vedeam în ea pe Jennifer, chiar din primele ei luni de viaţă. Alteori, mi se părea c-o văd pe Susan în ea, dar era imposibil.

Am închis ochii. N-am să uit. Numele lor erau întipărite în inima mea, alături de celelalte: cei care muriseră mai demult şi cei pe care nu-i găsisem; cei care avuseseră încredere în mine şi cei care erau împotriva mea, cei care muriseră în braţele mele şi cei care muriseră în ale altora. Fiecare nume era scris, cioplit cu dalta în carnea mea, nume după nume, amestecându-se, dar rămânând uşor de descifrat, fiecare gravat în palimpsestul inimii mele.

Nu voi uita.

Nu mă vor lăsa ei să uit.

Preotul aflat în vizită la biserica catolică Sfântul Maximilian Kolbe a încercat să-şi exprime consternarea faţă de ceea ce vedea.

– Cu ce... cu ce e *îmbrăcat?*

Obiectul spaimei lui era un fost hoț micuț, îmbrăcat într-un costum ce părea confecționat dintr-un material sintetic de la NASA. Și cred că i-aș subestima capacitatea de reflectare a luminii dacă aș spune că lucea de fiecare dată când posesorul lui făcea vreo mișcare. Costumul ăsta strălucea ca o stea, preluând toate culorile spectrului, și chiar și câteva pe care însuși Creatorul nu le inventase din bun-simț. Dacă Omul de Tinichea din *Vrăjitorul din Oz* ar fi apelat la un service auto pentru o nouă înfățișare, atunci ar fi arătat exact ca Angel.

– Parcă-i un fel de metal, a spus preotul, privind pe furiș.

– Și mai și reflectă lumina, am adăugat eu.

– Da, o reflectă, a zis el. Părea aproape impresionat, într-un fel. Nu cred c-am mai văzut așa ceva până acum. Este, ă... vreun prieten de-al tău?

Am încercat să ascund ușoara jenă pe care o simțeam.

– Este unul dintre nași.

A urmat o tăcere destul de lungă. Era un misionar din sud-estul Asiei. Probabil că văzuse destule la viața lui. Într-un fel era flatant gândul că tocmai un botez din Maine îl lăsase fără cuvinte.

– Poate ar trebui să-l ținem departe de lumânări, a spus preotul după ce s-a gândit puțin.

– Ar fi un lucru înțelept.

– Bineînțeles, va trebui să țină o lumânare, dar o să-l rog s-o țină mai departe de el. N-ar trebui să fie nici o problemă. Și nașa?

Acum era rândul meu să tac puțin înainte de a relua conversația.

– E mai complicat. Îl vedeți pe domnul de lângă el?

Lângă Angel, cam cu treizeci de centimetri mai înalt decât acesta, stătea Louis, partenerul lui. Putea fi descris ca un republican Log Cabin[1], doar că orice republican Log Cabin care se respectă mai degrabă ar fi zăvorât ușile, ar fi tras obloanele și ar fi așteptat sosirea cavaleriei decât să fie văzut în compania acestui bărbat. Purta un costum albastru-închis și ochelari de soare, dar chiar și așa îi era greu să nu se uite direct la prietenul său. Deși le lăsa tuturor impresia că nu are pe nimeni,

[1] The Log Cabin Republicans – asociație din SUA a lesbienelor și homosexualilor republicani. (n.tr.)

legătura sa cu Angel se vedea în insistența cu care acesta îl urma peste tot și din faptul că mai schimbau câte o vorbă din când în când.

– Domnul înalt? Pare cam nelalocul lui.

Era o observație bună. Ca întotdeauna, Louis nu avea o stare prea bună și nimic din înfățișarea lui, în afară de înălțimea lui și de culoare părului, nu justifica o astfel de observație. Totuși, el emana ceva, un soi de posibilă amenințare.

– Ei bine, cred că și el va fi unul din nași.

– Doi nași?

– Și o nașă: sora soției mele. E pe undeva pe-afară.

Preotul ezită puțin, subliniind astfel stânjeneala pe care o simțea.

– E un lucru neobișnuit.

– Știu, am răspuns eu, dar și ei sunt oameni neobișnuiți.

Era spre sfârșitul lui ianuarie și pe alocuri zăpada încă mai acoperea pământul. Acum două zile m-am dus în New Hampshire să cumpăr băutură mai ieftină pentru botez. După ce-am terminat de făcut cumpărăturile, m-am plimbat puțin pe lângă râul Piscatqua, unde gheața, plină de crăpături, avea încă treizeci de centimetri grosime la mal. Totuși, gheața se topise la mijloc și apa curgea domol spre mare. Am mers în amonte, pe lângă o pădure plină de brazi, prin care râul formase în timp o mlaștină în care creșteau deopotrivă coacăzi ce îmboboceau devreme, muri și strugurii ursului, afini, molizi, zadă și arbuști de Rhodora[1]. În cele din urmă am ajuns la zona solidă a mlaștinii, verde și purpurie în zonele în care mușchiul de turbă se împletea cu lujerii de merișor. Am cules o boabă îndulcită de ger și când am mestecat-o, gustul său mi-a inundat gura. M-am așezat pe un trunchi de copac, înnegrit și putezit. Venea primăvara și odată cu ea, topirea gheții.

Vor apărea frunze noi și o viață nouă.

Întotdeauna mi-a plăcut mai mult iarna. Și acum, mai mult ca niciodată, voiam să rămân înghețat în mijlocul zăpezii și al gheții, ca într-un cocon, fără să mă schimb. Mă gândeam la Rachel și la fiica noastră, Sam, și la cele de dinaintea lor. Viața se desfășoară mai lent

[1]Rhodora – arbust nord-american cu flori trandafirii. (n.tr.)

iarna, dar acum voiam să se oprească pentru toţi, în afară de noi trei. Şi poate că totul ar fi bine dacă am putea rămâne aici înconjuraţi de alb. Şi n-ar exista nici un rău dacă zilele ar trece doar pentru noi. Nici un străin n-ar veni la uşa noastră şi nimeni nu ne-ar cere nimic, în afară de lucrurile elementare pe care le cerem unul de la celălalt şi pe care ni le oferim de bunăvoie.

Şi chiar şi aici, în liniştea pădurii, a iernii şi a apei pline de muşchi, viaţa mergea înainte, o existenţă fecundă, ascunsă de zăpadă şi de gheaţă. Liniştea nu era decât un şiretlic, o iluzie, păcălindu-i numai pe cei care nu voiau sau nu puteau să privească mai atent şi să vadă ce se petrece dedesubt. Timpul şi viaţa mergeau mereu şi mereu înainte. Deja se întuneca. În curând se va lăsa noaptea şi atunci ele vor veni din nou.

Veneau din ce în ce mai des, fetiţa care era aproape fiica mea şi mama ei, care nu era chiar soţia mea. Vocile lor erau din ce în ce mai insistente, iar amintirile pe care le aveam cu ele în această viaţă erau pângărite de formele în care se întrupaseră în cealaltă. La început, prima dată când au venit nu ştiam ce sunt. Le credeam plăsmuiri ale durerii, ale minţii mele chinuite şi vinovate, dar treptat, treptat au devenit un fel de realitate.

Nu m-am obişnuit cu ele, dar am învăţat să le accept. Reale sau doar închipuiri, ele reprezintă o iubire pe care am simţit-o cândva, şi pe care încă o mai simt. Dar acum se transformau în altceva şi-mi şuierau printre dinţi că mă iubesc.

– *Nu ne vei uita.*

Totul se prăbuşea în jurul meu, şi nu ştiam ce să fac, aşa că am rămas pe trunchiul putred, înconjurat de gheaţă şi zăpadă, poruncindu-i timpului să se oprească.

Era mai cald decât zilele trecute. Rachel, cu Sam în braţe, stătea în faţa bisericii. Mama ei, Joan, era lângă ea. Fiica noastră era îmbrăcată toată în alb şi strângea din ochi ca şi cum ar fi visat urât. Cerul era senin şi albastru, iar soarele cu dinţi strălucea deasupra Black Pointului.

Eram înconjuraţi de vecini şi de prieteni care fumau sau vorbeau. Majoritatea se îmbrăcaseră mai deosebit, bucuroşi să aducă puţină

culoare în acest anotimp gri. I-am salutat pe câțiva dintre ei, apoi m-am îndreptat spre Rachel și Joan.

Sam s-a trezit când m-am apropiat și-a început să dea din mânuțe. A căscat, s-a uitat somnoroasă în jur și s-a hotărât că nu-i nimic mai interesant decât încă un pui de somn. Ca s-o ferească de frig, Joan a învelit-o mai bine cu șalul acela alb. Joan era o femeie scundă, voinică, cu părul încărunțit, tuns scurt care se machia natural. După ce o văzuse de dimineață pentru prima oară, Louis sugerase că poate femeia încerca să ia legatura cu lesbiana din ea. L-am sfătuit să-și țină observațiile doar pentru el, că de nu, Joan Wolfe va încerca să intre în legătură cu homosexualul din interiorul lui, smulgându-i inima din piept. În general, mă înțelegeam destul de bine cu ea, dar știam că-și face griji pentru siguranța fiicei și nepoatei ei, iar acest lucru s-a simțit în distanța pe care o afișa față de mine. Era ca și cum aveam în fața mea un loc călduros și primitor, la care nu se putea ajunge decât traversând un lac înghețat. Am acceptat că Joan avea motive de îngrijorare din cauza a ceea ce se întâmplase în trecut, dar acest lucru nu însemna neapărat că nu mă suporta. Totuși, în comparație cu relațiile dintre mine și tatăl lui Rachel, Joan și cu mine eram prieteni la cataramă. După câteva pahare, Frank Wolfe se simțea obligat să încheie orice conversație pe care o aveam cu: „Dacă fiica mea pățește ceva..."

Rachel purta o rochie simplă, dreaptă, de un albastru-deschis. Rochia făcuse cute la spate și un firicel de ață atârna la tiv. Părea obosită și preocupată.

– Pot să am eu grijă de ea, dacă vrei, i-am spus.

– Nu, e-n regulă.

Răspunsese prea repede. Mă simțeam ca și cum aș fi încasat o lovitură în piept și eram nevoit să fac câțiva pași înapoi. M-am uitat la Joan. După câteva secunde s-a îndreptat spre Pam, sora mai mică a lui Rachel, care fuma o țigară și flirta cu un grup de admiratori de prin partea locului.

– Știu că e bine, i-am spus încet, dar pentru tine îmi fac griji.

S-a sprijinit de mine câteva clipe și apoi s-a îndepărtat, ca și cum abia aștepta să se dezlipească de mine.

– Vreau doar să se termine, îmi răspunse ea. Vreau să plece toți oamenii ăștia.

Nu invitasem prea mulți oameni la botez. Angel și Louis erau aici desigur, dar Walter și Lee Cole veniseră tocmai de la New York. Restul erau familia lui Rachel și câțiva prieteni din Portland și Scarborough. În total, nu erau decât douăzeci și cinci sau treizeci de persoane, și aproape toți aveau să vină și la petrecere. În mod normal, Rachel ar fi fost încântată de o asemenea companie, dar de când o născuse pe Sam se izolase și se depărtase de mine. Am încercat să-mi amintesc primele zile ale lui Jennifer, înainte să le pierd pe ea și pe mama ei, și, deși fusese atât de zgomotoasă, pe cât era Sam de tăcută, nu-mi aduceam aminte să fi trecut prin ce treceam acum cu Rachel. E adevărat, era normal ca Sam să fie principala preocupare a lui Rachel. Am încercat s-o ajut așa cum puteam și am muncit mai puțin ca să pot avea grijă de Sam, astfel încât Rachel să se poată ocupa și de ea, dacă voia. În schimb, părea că nu putea să-mi sufere prezența, iar tensiunea dintre noi crescuse treptat, odată cu sosirea lui Angel și a lui Louis, din acea dimineață.

– Aș putea să le spun că nu te simți bine. Mai târziu, ai putea s-o duci pe Sam în camera ei și să scapi de toți. N-o să se supere nimeni.

A dat din cap.

– Nu înțelegi. Vreau ca *ele* să plece. Înțelegi?

De fapt nu înțelegeam, nu atunci.

Dis-de-dimineață, femeia ajunsese la atelierul auto, care, se găsea într-o zonă cu un renume nu prea bun dar unde măcar oamenii nu erau tâlhăriți. Luase metroul spre Queens, dar fusese nevoită să-l schimbe de două ori, pentru că încurcase liniile. Străzile erau mai liniștite astăzi, deși locul nu prea o încânta. Fața începuse să i se învinețească și ochiul stâng o durea chiar și când clipea.

Ca să-și recapete calmul după lovitura primită, ea trebuise să se sprijine câteva minute de zidul de pe o alee. Nu fusese prima dată când un bărbat ridicase mâna la ea, dar niciodată nu o lovise un străin, cu atât mai mult, unul căruia i-ar fi putut fi mamă. Se simțise umilită și furioasă și în minutele care urmaseră își dorise, poate

pentru prima oară în viaţa ei, ca Louis să fi fost acolo, să-i spună ce se întâmplase şi să vadă cum şi el l-ar fi umilit pe acel peşte. În întunericul aleii îşi pusese mâinile pe genunchi şi-şi plecase capul. Simţea că era gata să vomite. Îi tremurau mâinile, iar pe faţă i se prelinseseră câteva broboane de sudoare. Închisese ochii şi se rugase până când furia dispăruse şi, pe măsură ce se liniştea, pielea îi devenea din nou rece.

Auzi o femeie gemând şi un bărbat care-i vorbea aspru. Privi la dreapta şi zări după nişte saci de gunoi două siluete mişcându-se ritmic. Maşinile încetineau, cu geamurile coborâte, şi în lumina becurilor şi a farurilor şoferii aveau feţe lacome şi nemiloase. O fată albă, înaltă, se legăna pe tocurile ei roz, cu lenjeria albă abia acoperindu-i trupul. Lângă ea, o negresă se sprijinea de capota unei maşini, cu mâinile pe metal, cu spatele arcuit, ca să atragă atenţia bărbaţilor care treceau pe acolo. Aproape de ea, siluetele se mişcau din ce în ce mai repede, şi, înainte să înceteze, gemetele femeii deveniră stridente, false şi seci. Câteva secunde mai târziu, auzi sunet de paşi. Bărbatul ieşi primul din umbră. Era tânăr, alb şi bine îmbrăcat. Avea cravata strâmbă, şi-şi netezea părul. Mirosea a alcool şi a parfum ieftin. Abia dacă îi aruncă o privire femeii sprijinite de zid atunci când se întoarse în stradă.

După o vreme, ieşi şi fata albă. Era atât de tânără, încât părea că nici măcar permis de conducere nu avea, şi totuşi era aici, îmbrăcată cu o fustă mini, neagră şi un top tăiat, mai înaltă cu cinci centimetri datorită tocurilor, cu părul negru tuns bob şi trăsăturile delicate ascunse de stratul gros de cosmetice. Mergea cu greutate, ca şi cum ar fi avut dureri. Aproape că trecuse de femeia de lângă zid, când aceasta întinse o mână spre ea, fără să o atingă, şi o imploră să se oprească.

– Scuză-mă, domnişoară, zise ea.

Fata se opri. Avea ochii mari şi albaştri, dar femeia putea vedea de pe acum lumina din ei stingându-se.

– N-am bani să-ţi dau, îi răspunse tânăra.

– Nu vreau bani. Aş vrea să te uiţi puţin la o poză, poate o cunoşti pe fata de acolo.

Căută în geantă şi îi întinse o poză. Fata o luă după câteva momente de ezitare. O privi puţin, apoi i-o înapoie.

– Nu mai este aici, spuse ea.

Femeia mai în vârstă făcu încet un pas spre ea. Nu voia s-o sperie.

– O cunoşti?

– Nu chiar. Am văzut-o de câteva ori pe aici, dar a plecat la câteva zile după ce am început să lucrez. Am auzit că numele ei de stradă era LaShan, dar nu cred că era numele ei adevărat.

– Nu, o chema Alice.

– Sunteţi mama ei?

– Da.

– Pare de treabă.

– Este.

– Avea o prietenă, Sereta.

– Ştii unde-o pot găsi pe prietena ei?

Fata clătină din cap.

– Şi ea a plecat. Aş fi vrut să vă pot ajuta mai mult, dar trebuie să plec.

Fata se întoarse pe stradă înainte s-o poată opri. Bătrâna o urmă, uitându-se cum se îndepărta. O văzu traversând şi dându-i nişte bani celui care o lovise, aşezându-se apoi alături de celelalte femei la marginea străzii.

Se întreba ce făcea poliţia. Cum puteau să ignore ce se întâmpla sub nasul lor, toată exploatarea şi suferinţa? Cum puteau să permită ca fata asta să fie folosită şi apoi ucisă încetul cu încetul pe dinăuntru. Şi, dacă nu le păsa de acest lucru, cum să le pese de o tânără negresă dispărută, care căzuse în râul mizeriei umane şi pe care o luaseră curenţii?

Fusese o proastă să creadă c-o va găsi singură pe fiica ei în acest oraş ciudat. Bineînţeles că sunase la poliţie înainte să se hotărască să vină în nord şi le dăduse atunci toate detaliile. O sfătuiseră să completeze personal un raport de îndată ce va ajunge în oraş, şi chiar aşa şi făcuse ziua trecută. Văzuse cum îşi schimbase poliţistul expresia după ce-i spusese totul despre fiica ei. Pentru el, ea nu era decât o altă dependentă de droguri, care ducea o viaţă periculoasă. Poate că într-adevăr va face tot ce va putea pentru ea, dar ştia că dispariţia fetiţei ei nu era atât de importantă ca cea a unei fete albe, poate bogată şi influentă, sau poate doar una fără găuri de ace între degetele de la mâini şi de la picioare. Se gândise să meargă din nou la poliţie şi să le spună poliţiştilor despre

bărbatul care o lovise și de prostituata cu care vorbise, dar credea că ceea ar spune nu ar însemna mare lucru. Poliția n-o mai putea ajuta acum. Avea nevoie de cineva pentru care fiica ei să fie o prioritate, nu doar un alt nume pe o listă mereu în creștere a persoanelor dispărute.

Deși era duminică, ușa atelierului auto era întredeschisă și dinăuntru se auzea muzică. Femeia se aplecă și se strecură înăuntru, în spațiul slab luminat. Un bărbat slab, în salopetă, stătea aplecat deasupra capotei unei mașini mari, străine. Numele lui era Arno. Asculta un cântec al lui Tony Bennett, la un aparat de radio ieftin, mic și uzat.

– Bună ziua, spuse femeia.

Arno își întoarse doar capul, mâinile rămânându-i ascunse în motor.

– Îmi pare rău, doamnă, dar e închis.

Trebuia să fi tras de tot oblonul, dar îi plăcea să se mai aerisească și oricum nu mai avea mult de stat pe acolo. Proprietarul avea să-și ia Audi-ul luni dimineață, și reparația nu putea să-i ia mai mult de o oră sau două.

– Caut pe cineva, zise femeia.

– Șeful nu-i aici.

Când femeia se apropie, îi văzu fața umflată. Își șterse mâinile cu o cârpă și lăsă reparația pentru mai târziu.

– Sunteți bine? Ce-ați pățit la față?

Era destul de aproape de ea acum. Deși își ascundea suferința și teama, mecanicul i le putea citi în ochi. Era ca un copil speriat, ivindu-se de după fereastră.

– Caut pe cineva, repetă ea. Mi-a dat asta.

Căută în portofel și scoase cu grijă o carte de vizită, îngălbenită puțin pe margini, dar destul de bine întreținută. Mecanicul bănuia că fusese păstrată mult timp, în caz de nevoie.

Arno luă cartea de vizită, dar nu văzu pe ea nici un nume, doar o ilustrație: un înger în armură care călca pe un șarpe. Îngerul avea în mâna dreaptă o suliță, cu care străpunsese șarpele, iar din rană curgea un sânge negru. Doar pe spatele cărții de vizită erau notate un număr al unei mesagerii, o literă „L", scrisă cu cerneală neagră și adresa atelierului auto în care se găseau acum, ambele scrise de mână.

Foate puțini oameni aveau astfel de cărți de vizită, iar mecanicul nu văzuse niciodată una cu adresa atelierului scrisă de mână. Litera „L" era cheia. Într-adevăr, aceasta era o cheie de acces „peste tot", o cerere , nu, un *ordin,* de a o ajuta cu tot ce era nevoie pe cel sau cea care o deținea.

– Ați sunat la acest număr? întrebă Arno.

– Nu vreau să vorbesc cu el printr-un serviciu de mesagerie. Vreau să-l văd.

– Nu este aici. A plecat din oraș.

– Unde?

Mecanicul ezită înainte să răspundă.

– În Maine.

– Ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai da adresa la care-l pot găsi.

Arno se duse la biroul dezordonat din stânga încăperii. Răsfoi agenda până găsi ceea ce căuta, apoi scrise adresa pe o altă hârtie, o împături și i-o dădu femeii.

– Vreți să-l sun, să-i spun că vă duceți acolo?

– Nu, mulțumesc.

– Aveți mașină?

Dădu din cap că nu.

– Am venit cu metroul.

– Știți cum să ajungeți în Maine?

– Nu, dar presupun că voi lua autobuzul.

Arno își luă geaca și scoase din buzunar niște chei.

– Vă duc până la Port Authority, să știu că ați urcat în autobuzul care trebuie.

Femeia zâmbi pentru prima oară.

– Îți mulțumesc, apreciez gestul.

Arno o privi, îi atinse blând fața, examinându-i vânătaia.

– Aș putea să vă dau ceva pentru durere.

– O să-mi treacă, zise ea.

Mecanicul clătină din cap. „Cel care ți-a făcut asta a dat de necaz. Cel care te-a lovit nu va mai apuca sfârșitul săptămânii."

– Hai să mergem atunci. Avem timp, așa că o să trecem să luăm câte o cafea și o brioșă pentru drum.

„E mort. E un om mort."

Eram doar câțiva în jurul cristelniței, pentru că ceilalți invitați stăteau în băncile din apropierea acesteia. Preotul trecuse de introducere, și acum urma partea cea mai importantă a slujbei.

– Te lepezi de Satana, și de toate lucrurile lui, și de toți slujitorii lui, și de toată slujirea lui, și de toată trufia lui? a întrebat preotul.

A așteptat, dar n-a primit nici un răspuns. Rachel a tușit încet. Angel privea absorbit în podea. Louis era nepăsător. Își scosese ochelarii de soare și privea acum undeva deasupra umărului meu stâng.

– Vorbești în numele lui Sam, i-am șoptit lui Angel. Nu te întreabă pe tine.

S-a înseninat când și-a dat seama, așa cum dimineața luminează un deșert arid.

– A, în regulă atunci, a zis Angel entuziast. Sigur. Absolut. Mă lepăd.

– Amin, a spus și Louis.

Preotul părea încurcat.

– Acesta ar fi un da, i-am zis eu.

– Da, a repetat el ca și cum ar fi încercat să se convingă. Bine.

Rachel se uită foarte urât la Angel.

– Ce? întrebă el, ridicând mâinile într-un gest de: „Ce-am făcut?"

Câteva picături de ceară i-au căzut pe mânecă. Imediat s-a simțit un miros înțepător.

– Auuuuuu. Și e prima dată când îl port, a zis Angel.

Rachel i-a aruncat acum o privire ucigătoare.

– Dacă mai deschizi o dată gura, o să fii îngropat în costumul ăla, i-a zis ea.

Angel a tăcut, și având în vedere împrejurările, era cel mai înțelept lucru pe care-l putea face.

Femeia stătea pe partea dreaptă a autobuzului, la fereastră. Într-o singură zi trecuse prin mai multe state decât vizitase în toată viața ei. Autobuzul opri în South Station, din Boston. În cele treizeci de minute de pauză, intră în clădirea gării Amtrak și își cumpără o cafea și o prăjitură. Erau scumpe amândouă, și bătrâna se uită cu disperare la puținii bani pe care-i mai avea, și la mărunțișul din portofel, dar încă îi era foame, chiar și după brioșa pe care i-o oferise bărbatul de

la service. Se așează și privi trecătorii: oamenii de afaceri în costume, mamele grăbite cu copii. Privi sosirile și plecările, numele schimbându-se rapid pe panoul de deasupra capului ei. Trenurile de pe peron erau argintii și lustruite. O tânără negresă se așeză lângă ea și deschise un ziar. Purta un costum bine ajustat pe corp și avea părul tuns foarte scurt. Servieta diplomat de piele de la picioarele ei se asorta cu geanta mică de pe umăr, iar un inel de logodnă cu diamant îi strălucea pe mâna stângă.

„Am o fiică de vârsta ta, se gândi femeia, dar nu va fi niciodată ca tine. Nu va purta niciodată un costum ajustat pe corp, nici nu va citi ce citești tu și nici un bărbat nu-i va dărui un inel ca cel pe care-l porți. E un suflet pierdut, un suflet tulburat, dar o iubesc, și e fiica mea. Cel care era tatăl ei nu mai este. A murit, și lumea n-a suferit nici o pagubă. Presupun că ce mi-a făcut s-ar numi viol, dar m-am supus de frică. Tuturor ne era frică de el și de ce putea face. Credeam că o omorâse pe sora mea mai mare, pentru că a plecat o dată cu el și nu s-a mai întors vie, iar când a venit înapoi, bărbatul m-a luat pe mine în locul ei. Dar a murit pentru ceea ce-a făcut, și a murit îngrozitor. Ne-au întrebat dacă voiam să-i refacă fața, dacă voiam să ținem deschis sicriul la priveghi. Le-am spus să-l lase așa cum îl găsiseră și să-l îngroape într-o cutie făcută din scânduri de pin, cu frânghii în loc de mânere. I-au pus pe mormânt o cruce de lemn, dar în noaptea de după înmormântare m-am dus și-am luat crucea și am ars-o, sperând c-o să-l uităm. Dar i-am născut copilul, și mi-am iubit fiica, chiar dacă în ea se regăsea o parte din el. Poate că n-a avut niciodată o șansă, și-a fost blestemată cu un astfel de tată. A pătat-o, a mânjit-o chiar din momentul în care s-a născut, sămânța distrugerii ei regăsindu-se în a lui. A fost întotdeauna un copil trist, furios, și totuși cum a putut să ne părăsească pentru cealaltă viață? Cum putea să-și găsească pacea într-un asemenea oraș, plin de bărbați care ar fi folosit-o în schimbul banilor, care i-ar fi dat droguri și alcool ca să facă ce voiau ei? Cum de-am lăsat-o să facă asta? Și băiatul, nu – bărbatul, pentru că era bărbat acum –, a încercat să aibă grijă de ea, dar apoi a renunțat și acum ea a dispărut. Fiica mea a dispărut și nimănui, în afară de mine, nu-i pasă îndeajuns de mult de ea ca s-o caute. Dar voi face să le pese. Ea e fata mea și o voi aduce

înapoi. O să mă ajute, pentru că îi e rudă, și pentru că are o datorie de sânge față de ea. I-a ucis tatăl. Acum o va aduce înapoi la viața, mi-o va aduce înapoi."

Invitații erau care prin sufragerie, care prin bucătărie. Unii ieșiseră în curte și stăteau sub copacii desfrunziți, cu gecile pe ei, bucurându-se de aerul proaspăt, bând bere sau vin și servind mâncăruri fierbinți din farfuriile de hârtie. Ca de obicei, Angel și Louis se depărtaseră de ceilalți și stăteau pe o bancă din piatră, așezată pe partea cu mlaștina. Labradorul nostru, Walter, era culcat la picioarele lor, iar Angel îl mângâia pe cap. M-am îndreptat spre ei, verificând în același timp dacă mai era nevoie de mâncare sau băutură.

– Vrei să-ți zic o glumă? a întrebat Angel. Un rățoi stă pe lac și e foarte enervat că un alt rățoi se dă la rața lui, așa că se hotărăște să angajeze un asasin să termine cu el.

Louis a respirat zgomotos, scoțând un zgomot asemănător scurgerii de gaze la o presiune extrem de mare. Angel nu l-a băgat în seamă.

– Așa că apare asasinul și rățoiul se întâlnește cu el în stufăriș. Asasinul îi spune că va face treaba pentru cinci bucăți de pâine, pe care dorește să le primească la final. Rățoiul e de acord și celălalt îi zice: „Vrei să-ți trimit corpul?", iar rățoiul îi răspunde: „Nu, trimite-mi doar factura".

A urmat un moment de liniște.

– Factura, a zis Angel din nou. Știi, este...

– Știu și eu o glumă, spuse Louis.

Amândoi ne-am uitat mirați la el.

– Ați auzit-o pe aia cu tipul ăla enervant în costum ieftin, care-a murit?

Am așteptat continuarea.

– Asta a fost, zise el.

– Nu e amuzant, a răspuns Angel.

– Pe mine mă face să râd, a replicat Louis.

Walter Cole venise și el lângă noi. Era pensionar acum, dar mă învățase cam tot ce știam pe vremea când eram polițist. Lăsasem în urmă lucrurile rele care se întâmplaseră și el se obișnuise cu ceea ce

eram şi ceea ce puteam face. I-am lăsat pe Angel şi pe Louis să se certe şi am intrat cu Walter în casă.

– Câinele, începu el.

– E un câine bun, nu-i prea deştept, dar e loial, i-am răspuns eu.

– Nu vreau să-l angajez. I-ai pus numele de Walter.

– Îmi place numele ăsta.

– I-ai pus câinelui numele meu?

– Credeam c-o să te simţi măgulit. Oricum, nu trebuie să ştie nimeni, şi are şi mai mult păr ca tine.

– Foarte amuzant. Până şi câinele e mai amuzant decât tine.

Am intrat în bucătarie şi Walter a scos din frigider o sticlă de Sebago. Nu i-am dat pahar. Ştiam că preferă să bea din sticlă ori de câte ori avea ocazia, adică atunci când nu-l mai vedea soţia. Afară, Rachel vorbea cu Pam. Era mai mică decât ea, şi mai irascibilă, ceea ce spunea multe. Mă aşteptam să-i crească spini de fiecare dată când o îmbrăţişam. Sam dormea în camera de la etaj, iar mama lui Rachel avea grijă de ea.

Walter m-a văzut urmărind-o cu privirea pe Rachel.

– Ce mai faceţi voi doi? a întrebat el.

– Noi trei, i-am reamintit. Cred că bine.

– E greu când apare un copil.

– Ştiu. Îmi aduc aminte.

Walter a ridicat uşor mâna, părând că vrea să mi-o pună pe umăr, dar a lăsat-o în cele din urmă să cadă uşor la loc.

– Îmi pare rău, a spus el. Nu le-am uitat, dar nu prea ştiu ce se întâmplă exact. Câteodată pare că lucrurile astea s-au întâmplat într-o altă viaţă, într-un alt timp. Are sens ce spun?

– Da. Ştiu ce vrei să zici.

Vântul bătea încet şi mişca leagănul din frânghie de sub stejar, ca şi cum s-ar fi jucat acolo un copil nevăzut. Vedeam apele canalelor strălucind în mlaştinile din apropiere, intersectându-se în anumite locuri, făcându-şi loc prin păpuriş, amestecându-se, schimbându-se iremediabil după această întâlnire. Şi vieţile erau la fel: se schimbau după ce se intersectau, câteodată doar puţin, aproape deloc, iar alteori atât de mult, încât nimic după aceea nu mai era la fel. Rămăşiţele altor

vieți ne afectau, iar noi le dădeam mai departe celor pe care-i întâlneam după aceea.

– Cred că-și face griji, i-am spus.

– De ce?

– Pentru noi. Pentru mine. A riscat foarte mult și a fost rănită. Nu mai vrea să-i fie frică, dar îi este. Se teme pentru noi și pentru Sam.

– Ați vorbit despre asta?

– Nu, nu chiar.

– Poate e timpul s-o faceți, înainte să fie mai rău.

Atunci îmi era greu să-mi imaginez cum ar fi putut fi mai rău. Uram tensiunile nemărturisite dintre mine și Rachel. O iubeam și aveam nevoie de ea, dar eram și furios. În ultimele zile, povara vinovăției atârna prea greu pe umerii mei. Obosisem să o mai port.

– Muncești mult? a întrebat Walter, schimbând subiectul.

– Destul de mult.

– Ceva interesant?

– Nu cred. Nu știi niciodată, dar am încercat să aleg anumite cazuri. Sunt chestii destul de simple. Mi s-au propus cazuri mai... *complicate,* dar am refuzat. Nu-i voi face rău, dar...

M-am oprit. Walter aștepta.

– Continuă.

Am dat din cap. Soția lui Walter, Lee, intrase în bucătărie și se încruntase văzându-l că bea din sticlă.

– Mă întorc cu spatele pentru câteva minute și tu nu te mai porți deloc civilizat, i-a zis ea zâmbind. Data viitoare o să bei din vasul de toaletă.

Walter a îmbrățișat-o.

– Știi, i-a zis ea, i-au pus câinelui numele tău. Poate de-asta. Oricum, din această cauză vor să te cunoască mai mulți oameni. Câinele vrea să te cunoască.

Walter s-a încruntat când l-a luat de mâna și l-a tras în grădină.

– Vii și tu afară? m-a întrebat Lee.

– Imediat, i-am răspuns.

I-am urmărit traversând peluza. Rachel le-a făcut cu mâna și s-au îndreptat spre ea. Privirile ni s-au întâlnit și mi-a zâmbit slab. Am ridicat mâna și am pus-o pe geam, degetele ascunzându-i puțin fața.

„Nu vei păți nimic rău, nici tu, nici fiica noastră, iar dacă se va întâmpla ceva, nu va fi din cauza mea. Tocmai de acest lucru mă tem. S-a mai întâmplat înainte și se va întâmpla din nou. Sunt un pericol pentru tine și pentru copilul nostru și cred că ți-ai dat seama și tu de acest lucru. Ne vom despărți. Te iubesc, dar ne vom despărți."

Se făcuse noapte. Unii invitați plecaseră, dar le luaseră alții locul, cei care nu putuseră ajunge la slujbă. Pe măsură ce se înserа, Angel și Louis nu mai vorbeau și se izolaseră mai mult ca înainte de cei din jurul lor. Priveau țintă șoseaua ce se desprindea din Route 1, spre coastă. Aveau între ei un telefon mobil. Arno sunase mai devreme din New York, imediat după ce femeia se urcase în autobuzul Greyhound.

– Nu mi-a spus cum o cheamă, îi spuse Arno lui Louis, cu o voce întreruptă de conexiunea proastă.

– Știu cine e. Ai făcut bine că m-ai sunat.

Am văzut niște faruri pe șosea. M-am alăturat celor doi bărbați, sprijinindu-mă ușor de spătarul băncii. Am privit împreună cum taxiul trece de podul de peste mlaștini, soarele licărind în apa ce reflecta mașina pe măsură ce aceasta se apropia. Am avut o strângere de inimă și mă durea capul, ca și cum cineva mi l-ar fi strivit. O vedeam pe Rachel stând nemișcată printre invitați. Și ea se uita la mașina care se apropia. Louis s-a ridicat atunci când taxiul parcă în fața casei.

– Acest lucru nu te privește, a spus el. Nu trebuie să-ți faci griji.

Mă întrebam pe cine aștepta.

I-am urmat afară din curte. Angel a rămas în urma când Louis s-a dus să deschidă portiera mașinii. A coborât o femeie, ținând strâns o valiză mare și colorată. Era mai scundă ca Louis, poate cu patruzeci și cinci de centimetri și mai mare probabil doar cu zece ani, deși fața-i era brăzdată de urmele unei vieți grele, grijile întunecându-i trăsăturile. Probabil că fusese frumoasă în tinerețe. Acum nu mai rămăsese prea mult din acea frumusețe fizică, dar o putere interioară îi lumina ochii. Avea pe față o vânătaie destul de proaspătă.

Stătea destul de aproape de Louis și se uita la el aproape afectuos, dar l-a plesnit tare cu mâna dreaptă.

– A dispărut, a zis ea. Trebuia să ai grijă de ea, dar acum a dispărut.

Şi a început să plângă atât de tare atunci când a îmbrăţişat-o, încât şi corpul lui a început să tremure.

Aceasta este povestea lui Alice, fata care a căzut în vizuina iepurelui şi nu s-a mai întors.

Martha era mătuşa lui Louis. Un bărbat, Deeber, mort acum, o lăsase însărcinată şi născuse o fată. Îi puseseră numele Alice şi o iubiseră, dar ea nu fusese niciodată un copil fericit. Nu-i plăcuse compania femeilor, ci a bărbaţilor. Aceştia îi spuseseră că era frumoasă, pentru că era, dar era tânără şi furioasă. O rodea ceva în interior, o foame alimentată de faptele femeilor care o iubeau şi care ţineau la ea. Îi spuseseră că tatăl ei murise, dar alţii îi spuseseră ce fel de om era şi felul în care murise. Nimeni nu ştia cine îl omorâse, dar existau zvonuri cum că negresa îngrijit îmbrăcată din casa cu grădina aceea frumoasă, împreună cu vărul ei, un băiat numit Louis, uneltiseră să-l omoare.

Alice se răzvrătise împotriva lor şi a tot ceea ce însemnau: dragoste, siguranţă, legături de familie. Se înhăitase cu oameni josnici şi părăsise siguranţa casei mamei ei. Bea, fuma marijuana şi lua regulat droguri mai tari, până când devenise dependentă. Părăsise locurile pe care le cunoştea şi plecase să trăiască într-o colibă cu acoperiş subţire, de la marginea pădurii întunecate, unde bărbaţii veneau să-şi facă poftele cu ea. O plăteau cu droguri, care valorau mult mai puţin decât plăteau necunoscuţii să se culce cu ea, şi astfel laţul începuse să se strângă în jurul ei. Treptat a început să se piardă, combinaţia de droguri şi sex acţionând ca un cancer, măcinând tot ceea ce reprezenta ea, devenind astfel animalul lor, chiar dacă încerca să se convingă că era doar o nebunie temporară, un lucru trecător care s-o ajute să depăşească durerea şi trădarea pe care le simţea.

Era duminică dimineaţă şi zăcea pe un pat gol de campanie, încălţată doar cu o pereche ieftină de pantofi de plastic. Mirosea a bărbaţi şi era înfometată. O dureau capul, mâinile şi picioarele. În aceeaşi cameră dormeau alte două femei, pereţii camerelor lor fiind nişte pături atârnate pe sfoară. Lumina dimineţii ce se strecura printr-o ferestruică era întunecată de murdăria de pe geam şi de pânzele de păianjen de prin colţuri, amestecate cu frunze şi gândaci morţi. Alice trase pătura într-o parte şi văzu că uşa barăcii era deschisă, iar Lowe

stătea acolo, atingând aproape cu umerii lui uriași tocul ușii. Era desculț, fără cămașă, iar sudoarea i se scurgea de pe capul ras pe spate. Avea spatele palid și păros. În mâna dreaptă ținea o țigară și vorbea cu un alt bărbat de afară. Alice crezu că era Wallace, micuțul „mulatru", care-și ținea târfele și comerțul cu droguri în această colibă din pădure, precum și whisky-ul de contrabandă pentru cei mai conservatori. Se auzi un râs, apoi îl văzu pe Wallace când trecu prin fața ferestrei de la intrare, încheindu-și fermoarul și frecându-și degetele pe blugi. Cămașa descheiată îi lăsa la vedere pieptul slab și burta micuță. Era urât și se spăla rar. Câteodată o punea să facă tot felul de lucruri pentru el, acestea fiind singurele pe care le putea face fără să se înece, când îi simțea mirosul. Dar acum avea nevoie de el, de ceea ce deținea, chiar dacă asta ar fi însemnat creșterea datoriei, o datorie pe care nu avea s-o mai plătească niciodată.

Își luă pe ea un tricou și o fustă, își aprinse o țigară și se pregătea să tragă de tot pătura de pe ea. Duminicile erau lipsite de activitate. Probabil că unii dintre bărbații care frecventau acest loc se pregăteau să meargă la biserică, unde vor sta în bănci și se vor preface că ascultă slujba, chiar dacă în realitate se vor gândi la ea. Mai erau și alții care nu mai fuseseră la biserică de foarte multe ori, dar chiar și pentru ei duminica era altfel. Dacă reușea să se adune, putea să meargă la mall și cu puținii bani pe care-i avea să-și cumpere niște haine și poate niște cosmetice. Voia să facă asta de câteva săptămâni, dar mereu găsise altceva de făcut pe aici. Totuși, chiar și Wallace îi criticase starea hainelor și a lenjeriei intime, deși bărbații care veneau aici nu erau prea pretențioși. Unora chiar le plăcea această sărăcie pentru că le condimenta păcatul, dar lui Wallace îi plăcea să pretindă că femeile lui erau curate, chiar dacă locul în care stăteau nu era. Dacă pleca devreme putea să-și rezolve treburile, apoi se putea întoarce și să se relaxeze toată după-amiaza. Poate că va avea de lucru în această seară, dar în nici un caz nu va fi atât de mult ca noaptea trecută. Vinerile și sâmbetele erau mereu cele mai rele din cauza alcoolului și a violenței pe care o putea produce acesta. Într-adevăr, Lowe și Wallace le protejau, dar nu puteau rămâne cu ele după draperii, în timp ce le prestau servicii bărbaților, și ajungea o fracțiune de secundă ca pumnul unui bărbat să lovească fața unei femei.

Se auzi cum se apropia o mașină. O văzu pe fereastră când apăru. Era o mașină nouă, spre deosebire de celelalte, vechi, care veneau aici. Semăna cu una de fabricație germană, iar cromul de pe jante era fără cusur. Alice văzu cum se deschiseră atât portierele din față cât și cele din spate. Wallace zise ceva ce ea nu reuși să audă, iar Lowe își aruncă țigara, căutând la spate Coltul ce-i ieșea din blugi. Dar înainte să-și scoată pistolul, umerii îi explodară într-un nor roșu care se ridică ușor în lumina soarelui și căzu apoi pe podea. Rămăsese cumva în picioare, și ea îi văzu mâinile încleștându-se pe tocul ușii ca să se susțină. Pietrișul de afară scârțâi sub pașii cuiva, iar după a doua împușcătură nu mai rămase decât o jumătate din capul lui Lowe. Mâinile își slăbiră strânsoarea, iar el căzuse la pământ.

Alice încremenise în locul în care stătea. Afară, Wallace se ruga pentru viața lui. Stătea cu spatele la fereastră și fata îl văzu din ce în ce mai clar, pe măsură ce se apropie de colibă. Urmară alte împușcături, iar geamul se făcu țăndări, cioburile din fereastră fiind mânjite de sânge. Acum auzea cum reacționau celelalte fete; în dreapta ei, Rowlene țipa. Era o fată trupeșă și Alice aproape că și-o imagina în pat, cu cearceaful strâns la piept, somnoroasă și cu ochii înroșiți, încercând să se facă mică într-un colț. La stânga, o auzi pe Pria, care era pe jumătate asiatică, cum se lovi de zid încercând să-și limpezească capul și să-și găsească hainele. Petrecuse până în zori cu doi bărbați, care-și împărțiseră cu ea o parte din droguri, așa că probabil era încă sub influența narcoticelor.

Alice văzu în ușă silueta unui bărbat și deși îi zări fața doar pentru o clipă, îi fu de ajuns să ia o hotărâre. Trase de tot pătura, se urcă în pat și vru să deschidă fereastra, dar era înțepenită, iar pașii se auzeau din ce în ce mai aproape, înaintând spre camerele lor. Lovi tocul ferestrei și aceasta se deschise aproape fără zgomot. Fata se ridică, se strecură prin deschizătură, chiar când auzi un foc de armă în camera alăturată, și din perete săriră așchii. Rowlene murise, și urma ea. Cineva trase pătura din spatele ei și o aruncă pe jos, în același moment în care Alice, din cauza graviației, se rostogolea pe pământ. Când căzu, simți ceva pocnindu-i în mână, dar fugi în pădure, încercând să scape. Se afundă din ce în ce mai mult în pădure, iar ramurile uscate îi pocneau sub picioare. Auzi alte împușcături, iar un arin aproape că fu despicat de un glonț la câțiva centimetri de piciorul ei drept.

Fugi în continuare, chiar dacă pietrele îi răneau picioarele, iar mărăcinii și ghimpii îi sfâșiau hainele, și se opri doar atunci când durerea devenise insuportabilă. Se sprijini de un copac și i se păru că auzea în depărtare glasurile unor bărbați. Îl cunoștea pe cel care stătuse în ușă, era unul din cei care fuseseră cu Pria noaptea trecută. Nu știa de ce se întorsese sau ce-l determinase să facă ce făcuse. Tot ce știa era că trebuia să plece de aici pentru că ceilalți o cunoșteau. O văzuseră și aveau s-o găsească. Alice o sună pe mama ei de la un telefon public dintr-o benzinărie, unde pompele erau încuiate, iar benzinăria închisă pentru că era duminică dimineață. Mama îi aduse haine și banii pe care-i avea strânși, iar fata plecase chiar în acea după-amiază și nu se mai întorsese niciodată în statul în care se născuse.

Mai sună acasă și în anii următori, dar de cele mai multe ori doar pentru a cere bani. Dar măcar suna săptămânal, uneori chiar și de mai multe ori. Acesta era singurul lucru pe care-l făcea constant pentru mama ei și, chiar și atunci când nu o ducea prea bine, încerca să n-o îngrijoreze mai mult decât era nevoie. Mai făcea din când în când și gesturi frumoase: îi trimitea cadouri de ziua ei de naștere, care uneori ajungeau mai devreme, dar de cele mai multe ori mai târziu, îi trimitea felicitări de Crăciun, cu ceva bani în primii ani, apoi doar cu o semnătură și o urare mâzgălită, și foarte rar câte o scrisoare, scrisul și culoarea cernelii variind în funcție de timpul pe care-l petrecuse fata scriind-o. Mama ei se bucura de toate, dar cel mai mult aprecia telefoanele, pentru că știa astfel că fiica ei era încă în viață.

Dar apoi nu mai primi nici un telefon.

Martha stătea pe o canapea din biroul meu, cu Louis lângă ea. Angel se așezase tăcut pe scaunul meu, iar eu stăteam lângă șemineu. Rachel ne-a privit o clipă, apoi a plecat.

– Trebuia să ai grijă de ea, i-a zis din nou femeia lui Louis.

– Am încercat, a răspuns el. Părea bătrân și obosit. Nu voia nici un fel de ajutor, cel puțin nu al meu.

Martha a avut o strălucire în priviri.

– Cum poți să spui așa ceva? Se pierduse. Era un suflet pierdut. Trebuia s-o aducă cineva pe calea cea bună, și acel cineva trebuia să fii tu.

De data aceasta Louis n-a mai zis nimic.

– Ai fost la Hunts Point? am întrebat-o eu.

– Ultima dată când am vorbit zicea că acolo lucrează, așa că acolo m-am dus.

– De acolo ai vânătaia?

Matha a lăsat capul în jos.

– M-a lovit un bărbat.

– Cum îl cheamă? a întrebat Louis.

– De ce? a replicat ea. O să-i faci și lui ce le-ai făcut altora? Crezi că așa o s-o găsești pe vara ta? Vrei doar să te simți important, dar acum e prea târziu să faci ce ar fi făcut un om bun. Nu merge așa cu mine.

Aici am intervenit. Reproșurile nu ne ajutau cu nimic.

– De ce te-ai dus la el?

– Pentru că Alice mi-a spus că lucra pentru el acum. Celălalt la care fusese înainte murise. Zicea că ăsta nou o să aibă grijă de ea, că o să-i aducă doar bărbați sănătoși. Bărbați sănătoși! Care bărbat ar mai fi vrut-o după tot ce făcuse? Care bărbat...?

Plângea din nou.

I-am dat un șervețel și-am îngenuncheat încet în fața ei.

– Ca să începem s-o căutăm trebuie să știm cum îl cheamă, i-am spus încet.

– G-Mack, a spus ea în cele din urmă. Își spune G-Mack. Mai era acolo o fată albă, care și-a amintit de Alice, dar zicea că numele ei de stradă era LaShan. Nu știa unde s-a dus după ce-a plecat de acolo.

– G-Mack, a repetat Louis.

– Îți sună cunoscut?

– Nu. Din câte știu eu, ultima oară lucra pentru Free Billy.

– Se pare că nu mai e așa.

Louis a ajutat-o pe Martha să se ridice.

– Hai să mănânci ceva. Ar trebui să te odihnești acum.

Femeia l-a strâns de mână.

– Găsește-o, pentru mine. Are necazuri. Simt asta. Găsește-o și adu-o înapoi.

Grăsanul stătea pe marginea unei căzi de baie. Se numea Brightwell și era foarte, foarte bătrân, mult mai bătrân decât arăta. Câteodată se purta ca și cum abia s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, dar mexicanul, Garcia, știa că nu trebuia să-l întrebe despre originile lui. Își dăduse seama că Brightwell era un personaj de care trebuia să asculte și de

care să se teamă. Văzuse ce-i făcuse femeii, văzuse prin geam cum gura lui o închisese pe a ei. I se păruse că văzuse în acel moment în ochii femeii ceva extrem de important, chiar când o lăsaseră puterile și murise, ca și cum ar fi știut ce urma să se întâmple, când corpul îi cedase. Garcia se întreba câtor oameni le făcuse Brightwell acest lucru, cu buzele lipite de ale lor, așteptând să le soarbă sufletul. Și chiar dacă lucrurile pe care mexicanul le banuia despre Brightwell nu erau adevărate, ce om ar crede așa ceva despre el însuși?

Duhoarea acidului arzând cadavrul era îngrozitoare, dar Brightwell nici nu încercă să-și acopere fața. Garcia stătea în spatele lui, cu jumătate din față ascunsă de o mască albă.

– Ce vei face acum?

Brightwell scuipă în cadă, apoi își întoarse privirea de la corpul în descompunere.

– O s-o găsesc pe cealaltă și am s-o omor.

– Înainte să moară, a rostit un nume. Credea că va veni s-o salveze.

– Știu. Am auzit-o strigându-l.

– Trebuia să nu aibă pe nimeni. Arunci nu i-ar fi păsat nimănui dacă nu mai era.

– Am fost prost informați, dar poate că oricum nu-i pasă nimănui de ea.

Brightwell trecu repede pe lângă el, lăsându-l cu cadavrul în descompunere al fetei, dar Garcia nu îl urmă. Brightwell greșea, dar mexicanul nu avea curajul să-i spună acest lucru. Nici o femeie aflată-n pragul morții nu ar fi repetat de atâtea ori un nume care nu ar fi însemnat nimic pentru ea.

Exista cineva căruia-i păsa.

Și acesta avea să o caute.

II

El, care avea soţie şi copii,
Se lăsase pradă sorţii.

Francis Bacon, *Eseuri* (1625)

3

Petrecerea de după botez a continuat, şi auzeam şuieratul sticlelor desfăcute şi râsul oamenilor. Cineva începuse să cânte pe undeva. Cred că era tatăl lui Rachel, care începea să cânte după câteva pahare. Frank era avocat, genul acela de om entuziast şi prieten la cataramă, căruia-i plăcea să fie în centrul atenţiei oriunde s-ar fi aflat, care credea că-i înveseleşte pe ceilalţi prin felul lui zgomotos şi neintenţionat, dar intimidant, de a se manifesta. L-am văzut făcând acest lucru la o nuntă, când le-a obligat pe femeile timide să danseze, pe motiv că voia să le facă să treacă peste timiditate, chiar dacă acestea tremurau stângace pe ringul de dans, ca nişte girafe nou-născute, uitându-se cu jind la scaunele lor. Cred că aş putea spune că avea un suflet bun, dar, din păcate, nu prea se pricepea la oameni. În afară de grijile pe care şi le făcea pentru fiica sa, Frank lua prezenţa mea la astfel de petreceri ca pe un afront personal, ca şi cum aş fi putut izbucni în lacrimi în orice moment sau aş fi putut lua la bătaie pe cineva, sau cu alte cuvinte aş fi putut face ceva să-i stric parada pe care se străduia din răsputeri s-o facă. Încercam să nu rămânem singuri, şi, sincer să fiu, nu era prea greu, pentru că ne evitam amândoi.

Joan era cea puternică în această căsnicie şi-l putea face pe Frank să ducă lucrurile la capăt doar cu o vorbă bună. Era educatoare şi o democrat-liberală de modă veche, care lua personal schimbările prin care trecuse ţara, atât sub republicani, cât şi sub democraţi. Spre deosebire de Frank, Joan nu-mi spunea niciodată în faţă despre grijile

pentru fiica ei, cel puțin nu mie. Doar câteodată, când plecam de la ei după o vizită uneori stânjenitoare, alteori oarecum plăcută, mă lua ușor de mână și-mi șoptea: „Ai grijă de ea, da?"

Iar eu o asiguram că voi avea grijă de fata ei, chiar dacă-i citeam în ochi lupta ce se dădea între dorința de a crede în promisiunile mele și teama că nu le voi putea îndeplini. Mă întrebam dacă nu cumva, la fel ca Alice, eram întinat sau dacă vreo rană din trecut îmi putea otrăvi într-un fel prezentul sau viitorul. În ultimele luni încercasem să descopăr un mod de anihilare a acestei amenințări, refuzând, în principal, ofertele de lucru pe care le consideram mai periculoase, seara cu Jackie Garner fiind excepția de la această regulă. Chestia era că orice caz interesant avea un anumit grad de risc, iar eu îmi pierdeam timpul cu lucruri care-mi secau treptat dorința de a trăi. Mai încercasem o dată să merg pe drumul acesta, dar atunci nu locuiam cu Rachel și nu am putut ignora mult timp chemarea codrilor întunecați.

Acum venise la ușa mea o femeie, care adusese cu ea atât durerea ei, cât și suferința altcuiva. Dispariția fiicei ei putea fi ușor explicată. Nu puteam ignora felul în care trăia Alice: viața ei de la Point era una extrem de periculoasă, iar dependența pe care o avea o făcea și mai vulnerabilă. Femeile care lucrau acolo dispăreau tot timpul. Unele fugeau de peștii lor sau de alți bărbați violenți, altele încercau să-și schimbe viața înainte să n-o mai poată face, sătule de jafuri și de violuri. Puține din ele reușeau să facă acest lucru, majoritatea întorcându-se pe străzi sau în parcări fără nici o speranță de salvare. Femeile încercau să aibă grijă una de cealaltă, și chiar și peștii le supravegheau, poate doar ca să-și protejeze investiția, dar asta nu însemna mare lucru. Dacă cineva voia să-i facă rău vreuneia, chiar putea s-o facă.

Am dus-o pe mătușa lui Louis la bucătărie și-am lăsat-o în grija unei rude de-a lui Rachel. În câteva minute fusese instalată într-un fotoliu confortabil din sufragerie și mânca pui cu paste și bea limonadă. Când Louis s-a dus mai târziu să vadă ce mai făcea, a găsit-o dormind, epuizată de tot ce încercase să facă pentru a o găsi pe fiica ei.

Ni s-a alăturat și Walter Cole, care cunoștea câte ceva despre trecutul lui Louis și bănuia că nu aflase chiar totul. Știa însă mai multe despre Angel, pentru că acesta avea un cazier stufos, deși făcuse toate

acele fapte cu mult timp în urmă. Îl întrebasem pe Louis dacă puteam apela la Walter şi el acceptase, dar fără nici o tragere de inimă. Louis nu era genul de om în care să poţi avea încredere, dar cu siguranţă nu-i plăcea ca poliţia să se amestece în treburile lui. Oricum, Walter, deşi ieşit la pensie, avea relaţii în NYPD[1] cum eu nu mai aveam şi se înţelegea mai bine decât mine cu poliţiştii de acolo. Şi, evident, acest lucru era chiar uşor, având în vedere că erau câţiva în acel departament care credeau că aveam mâinile mânjite de sânge şi m-ar fi pus cu dragă inimă să plătesc pentru acest lucru. Nu prea aveam probleme cu cei care patrulau pe străzi, dar Walter era încă respectat de cei cu funcţii mai înalte, care puteau să-l ajute la nevoie.

– Te întorci în New York în noaptea asta? l-am întrebat pe Louis.

Dădu din cap că da.

– Vreau să-l găsesc pe G-Mack ăla.

Am ezitat înainte să-i mai zic altceva.

– Cred c-ar trebui să mai aştepţi.

Louis şi-a înclinat capul şi a plesnit uşor mânerul drept al scaunului. Era un om care nu făcea niciodată vreo mişcare fără vreun scop anume, aşa că aceasta putea fi numită o explozie emoţională.

– De ce crezi asta? a întrebat el fără nici o emoţie în glas.

– Cu asta mă ocup, i-am reamintit. Te duci acolo enervat, trăgând în dreapta şi-n stânga, şi-ai să vezi c-o să dispară toţi cei care ţin la viaţa lor, fie că te cunosc sau nu. Dacă scapă, o să fim nevoiţi să scotocim prin tot oraşul după el şi vom pierde timp preţios. Nu ştim nimic despre tipul ăsta şi trebuie să aflăm mai multe înainte să mergem după el. Ştiu că vrei să te răzbuni pentru ce i-a făcut femeii din camera alăturată, dar poţi s-o faci mai târziu. Pe noi ne interesează fiica ei şi aş vrea să păstrezi distanţa o vreme.

Treaba era destul de riscantă. G-Mack ştia acum că cineva o căuta pe Alice. Presupunând că Martha avea dreptate şi fata ei păţise ceva rău, peştele avea două opţiuni: putea să rămână acolo, să nu-i pese de ce se întâmplase şi să-şi pună femeile să facă la fel, sau putea să fugă.

[1]NYPD – Departamentul Poliţiei din New York

Speram doar că va mai fi acolo când îl vom căuta. Şi bănuiam că aşa va fi: era nou, din moment ce Louis nu ştia nimic despre el, şi tânăr, ceea ce însemna probabil că era destul de încrezut, încât să se considere şmecherul străzii. Reuşise cumva să-şi deschidă afacerea la Point şi probabil că nu ar fi plecat de acolo decât atunci când va fi fost neapărat nevoie.

S-a lăsat un moment de tăcere şi Louis se gândea la posibilităţile pe care le avea.

– Cât timp? a întrebat el.

M-am uitat la Walter.

– Douăzeci şi patru de ore, a spus el. O să aflu tot ce vrei să ştii în timpul ăsta.

– Atunci vom merge după el mâine-seară, am spus eu.

– Noi? a întrebat Louis.

– Noi.

M-a privit în ochi.

– E ceva personal, a spus el.

– Înţeleg.

– Să ne înţelegem. Tu rezolvi lucrurile în felul tău, şi respect acest lucru, dar conştiinţa ta nu trebuie să iasă la iveală în acest caz. Dacă ai îndoieli, vreau să ieşi din joc. Acest lucru e valabil pentru toată lumea.

I-au sclipit ochii când s-a uitat spre Walter. Am simţit că acesta voia să răspundă, aşa că l-am strâns de braţ şi s-a mai relaxat. Walter nu s-ar fi implicat niciodată în ceva ce i-ar încălca strictul cod moral. Chiar şi fără insignă, el rămăsese un poliţist, şi unul bun. Nu trebuia să se justifice pentru nimic în faţa lui Louis.

N-a mai zis nimeni nimic. Spusesem tot ce era de spus. Walter a început să dea telefoane imediat ce i-am pus la dispoziţie aparatul din birou. Louis s-a dus s-o trezească pe Martha, ca să meargă cu el înapoi în New York, iar eu m-am dus la uşa de la intrare, unde m-am întâlnit cu Angel.

– Martha ştie de voi doi? l-am întrebat eu.

– E prima oară când o văd, mi-a răspuns el. Ca să-ţi spun sincer, nici nu eram sigur că are vreo familie. Mi-am imaginat că cineva l-a crescut într-o cuşcă, apoi i-a dat drumul în libertate, dar cred că femeia

e deșteaptă. Dacă nu știe acum, o să bănuiască ceva destul de curând. Și-o să vedem atunci ce-o să se întâmple.

Am privit-o pe Rachel conducându-și două prietene la mașină. Era frumoasă. O iubeam pentru felul în care mergea, pentru ținuta și pentru grația ei. Am simțit rupându-se ceva în mine, ca o fisură dintr-un perete ce devine din ce în ce mai mare, amenințând stabilitatea și coeziunea întregului zid.

– N-o să-i placă, a spus Angel.

– Îi sunt dator lui Louis.

Angel aproape c-a izbucnit în râs.

– N-ai nici o datorie la el sau la mine. Poate că simți așa, dar noi n-o vedem la fel. Ai acum o familie, o femeie care te iubește și o fiică care are nevoie de tine. Nu le distruge.

– Nici nu intenționez. Știu ce am.

– Atunci de ce faci asta?

Ce puteam să-i spun? Că voiam să fac acest lucru, că trebuia s-o fac? Știam că așa trebuia să fie și poate că undeva în adâncul meu voiam să le alung, să grăbesc un sfârșit care mi se părea inevitabil.

Dar mai era ceva, ceva ce nu-i puteam explica lui Angel sau chiar mie însumi. L-am simțit în momentul în care am zărit taxiul apropiindu-se din ce în ce mai mult de casă. L-am simțit când femeia a pus piciorul pentru prima oară pe aleea noastră și când ne-a povestit necazul ei, încercând să-și stăpânească lacrimile și să nu-și arate slăbiciunea în fața unor străini.

Nu mai era. Alice murise, și oriunde ar fi fost acum, nu avea să mai trăiască niciodată în lumea asta așa cum o făcuse înainte. Nu puteam să spun cum știam acest lucru, așa cum nici Martha nu putea să explice cum simțea că fiica ei era în pericol. Cineva sau ceva o adusese aici cu un motiv pe această femeie curajoasă și iubitoare. Exista o legătură și nu aveam de gând s-o neg. Învățasem pe propria piele că era menirea mea să-i ajut pe cei care aveau necazuri și veneau să-mi ceară ajutorul și că nu puteam să-i ignor.

– Nu știu, am spus. Știu doar că trebuie s-o fac.

Oaspeții au plecat unul câte unul și parcă au luat cu ei și fărâma de veselie pe care o aduseseră, lăsând casa tăcută. Părinții și sora lui Rachel

rămăseseră peste noapte la noi. Walter şi Lee trebuiau de asemenea să rămână câteva zile, dar vizita Marthei i-a făcut să renunţe la acest plan şi erau deja în drum spre casă, astfel încât Walter să poată vorbi personal cu poliţiştii, dacă era nevoie.

Făceam curat afară când Frank Wolfe m-a încolţit. Era mai înalt şi mai solid ca mine. Jucase rugby în liceu, şi unele colegii fuseseră impresionate şi chiar voiau să-i ofere o bursă, dar venise războiul din Vietnam şi Frank nici măcar nu aşteptase înrolarea. Credea în datoria faţă de ţară şi în responsabilitate. Joan era deja însărcinată când plecase el, deşi la momentul respectiv nu ştia nici unul dintre ei. Fiul lui, Curtis, se născuse când era „în ţară", iar după doi ani mai venise pe lume o fată. Frank primise câteva medalii, dar nu spunea niciodată pentru ce le obţinuse. Când Curtis, care devenise adjunctul şerifului din district, fusese ucis într-un jaf armat dintr-o bancă, el nu se lăsase pradă durerii şi nici nu-şi plânsese de milă, aşa cum poate ar fi făcut-o alţii, în schimb, îşi ţinuse familia aproape, sprijinindu-i pe ceilalţi ca să nu se lase doborâţi. Frank era un om admirabil, dar noi doi eram prea diferiţi ca să putem face ceva mai mult decât să schimbăm câteva cuvinte politicoase.

Frank ţinea în mână o bere, dar nu era beat. Îl auzisem mai devreme vorbind cu soţia lui, şi fuseseră amândoi de faţă când venise Martha şi când ne strânseserăm în birou. Bănuiam că după aceea o lăsase mai moale cu băutura, fie din proprie iniţiativă, fie la rugămintea soţiei.

Am luat nişte farfurii de hârtie şi le-am aruncat la gunoi. Walter, câinele, stătea pe lângă mine, sperând să prindă resturile care ar fi căzut. Frank a văzut ce făceam, dar n-a mişcat un deget să mă ajute.

– E totul în regulă, Frank?

– Voiam să te întreb pe tine acelaşi lucru.

N-avea nici un rost să încerc să-l fac să plece. Era un avocat bun şi nu-i lipsea deloc insistenţa. Am terminat de curăţat masa pliantă, am strâns sacul de gunoi şi-am plecat să strâng sticlele goale, care scoteau un zornăit plăcut când ajungeau la fundul sacului.

– Fac tot ce pot, Frank, i-am spus încet.

Nu voiam să am această discuţie cu el, nici acum, nici altă dată, dar nu o puteam evita.

– Nu te supăra, dar nu cred că faci. Ai obligații acum, responsabilități.

Am zâmbit, deși nu voiam. Din nou aceleași cuvinte care-l defineau pe Frank Wolfe. Probabil o să vrea să le graveze până și pe lespedea de pe mormânt.

– Știu asta.

– Și trebuie să le respecți.

A încercat să sublinieze ceea ce tocmai spusese agitându-și sticla de bere spre mine. Totuși, acest gest l-a ridiculizat într-o oarecare măsură, transformându-l dintr-un tată îngrijorat, într-un bețiv guraliv.

– Ascultă, Rachel își face griji din cauza slujbei tale. A fost mereu îngrijorată și ai pus-o în pericol. Nu-i pui în pericol pe cei pe care-i iubești. Un bărbat pur și simplu nu face asta.

Frank se străduia să fie corect cu mine, dar deja mă scotea din sărite, poate pentru că era adevărat tot ce spunea.

– Uite, poți face altceva cu abilitățile pe care le ai, a spus el. Nu spun să renunți de tot la ceea ce faci. Am relații. Lucrez mult cu companiile de asigurări, și acolo au mereu nevoie de detectivi buni. Și plătesc bine: oricum, mai bine decât ce câștigi tu acum. Pot să aflu mai multe, să dau niște telefoane.

Acum aruncam mai tare sticlele în sac. Am respirat adânc ca să mă pot abține și am încercat să vorbesc pe cât de calm posibil.

– Mulțumesc pentru ofertă, Frank, dar nu vreau să lucrez ca detectiv pentru vreo companie de asigurari.

Frank nu mai avea argumente „raționale", așa că a fost nevoit să aducă în discuție ceva mai puternic. A ridicat tonul.

– Ei bine, e clar ca lumina zilei că nu mai poți continua cu slujba asta. Ce naiba e cu tine? Nu vezi ce se întâmplă? Vrei să pățească același lucru ca...

Se opri brusc, dar era deja prea târziu. O spusese, iar acest lucru se așternuse între noi, negru și însângerat. Dintr-odată eram foarte, foarte obosit. Toată energia mi se scursese din corp și am scăpat din mână sacul cu sticle. M-am sprijinit de masă și mi-am plecat capul. Mi-am dat seama că țineam palma dreaptă pe o așchie ascuțită de lemn, dar am apăsat și-am simțit cum mi-a intrat în carne.

Frank a clătinat din cap. A deschis gura, dar a închis-o la loc fără să scoată un sunet. Nu era el omul care să-şi ceară scuze. Şi oricum, de ce şi-ar cere scuze cineva doar pentru că a spus adevărul? Avea dreptate. Tot ce spusese era adevărat.

Şi cel mai rău era că eu şi Frank eram mult mai apropiaţi decât credea el: amândoi ne îngropaserăm un copil şi amândoi ne temeam de repetarea acestui lucru mai mult ca de orice altceva. Puteam să vorbesc atunci dacă voiam. Puteam să-i povestesc despre Jennifer, cum am privit micuţul sicriu alb dispărând sub pământ, cum i-am împachetat hăinuţele şi pantofiorii ca să le dau altor copii care încă trăiau, despre sentimentul îngrozitor al absenţei ei, al golurilor mari din sufletul meu, care nu vor putea fi umplute niciodată, sau despre cum nu puteam să merg pe stradă fără să-mi amintesc de ea de fiecare dată când un copil trecea pe lângă mine. Şi Frank ar fi înţeles, pentru că-l vedea pe fiul lui mort în fiecare tânăr ce-şi îndeplinea obligaţiile, şi în acel scurt moment de armistiţiu ar fi putut dispărea o parte din tensiunea dintre noi.

Dar nu i-am spus nimic. Fugeam din calea tuturor, iar vechile resentimente ieşeau iarăşi la suprafaţă. Când un om vinovat este confruntat cu ipocrizia altora, el va pleda întodeauna nevinovat sau va găsi un mod de-a arunca vina pe cei care-l acuză.

– Du-te la familia ta, Frank, i-am spus. Am încheiat discuţia.

Am adunat sacii de gunoi şi l-am lăsat singur în întunericul serii.

Când m-am întors, am găsit-o pe Rachel în bucătărie, pregătindu-le părinţilor ei câte o cafea şi încercând să facă curat pe masă. Am început să o ajut. Era prima oară când rămăseserăm singuri de când ne întorseserăm de la biserică. Mama lui Rachel s-a oferit să ne ajute la curăţenie, şi deşi aceasta i-a spus că nu era nevoie, ea a insistat.

– Mamă, ne descurcăm, a spus Rachel, iar ceva din vocea ei a făcut-o pe Joan să bată repede în retragere, aruncându-mi totuşi o privire parţial înţelegătoare, parţial acuzatoare.

Rachel începuse să cureţe mâncarea de pe o farfurie cu un cuţit şi, dacă mai râcâia mult, era posibil să şteargă modelul albastru-închis pe care aceasta-l avea pe margine.

– Deci, ce se întâmplă? a întrebat ea, fără să mă privească.

– Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

– Adică?

– Ai fost cam aspră azi cu Louis şi Angel, nu? Abia dac-ai vorbit cu ei cât au fost aici. De fapt, abia dac-ai vorbit şi cu mine.

– Poate am fi avut timp să vorbim dacă nu te-ai fi închis toată după-amiaza în birou.

Era adevărat ce-mi reproşa, deşi nu stătusem în birou nici măcar o oră.

– Îmi pare rău, a intervenit ceva.

Rachel a trântit farfuria de marginea chiuvetei, iar un ciob mic, albastru a sărit pe podea.

– Cum adică a intervenit ceva? Doar e botezul fiicei tale!

Cei din sufragerie au tăcut, iar când au reluat conversaţia, vorbeau încet şi păreau tensionaţi.

Am făcut un pas spre ea.

– Rach... am început eu.

Ea a ridicat mâinile şi s-a dat înapoi.

– Nu. Mai bine nu te apropia.

Nu mă puteam mişca. Îmi simţeam mâinile grele şi inutile şi nu ştiam ce să fac cu ele. M-am hotărât să le duc la spate şi să mă sprijin de perete. Era tot ce puteam să fac într-un gest aproape de renunţare, fără să le ridic deasupra capului sau să-mi pun gâtul pe butuc. Nu voiam să mă cert cu Rachel. Era prea fragilă. Relaţia noastră s-ar fi terminat la cea mai mică greşeală pe care am fi făcut-o. Am simţit cum mâna dreaptă mi se lipeşte de perete, iar când m-am uitat, am văzut că-mi curgea sânge din rana făcută de aşchie.

– Ce voia femeia aceea? a întrebat Rachel.

Ţinea capul aplecat, şi câteva şuviţe de păr îi acopereau obrajii şi ochii. Voiam să-i văd faţa întreagă. Voiam să-i dau părul după ureche şi să-i mângâi obrazul. Aşa cum stătea acum, cu chipul ascuns, îmi amintea prea mult de cealaltă.

– Este mătuşa lui Louis. Fiica ei a dispărut din New York şi cred c-a apelat la Louis în ultimă instanţă.

– Ţi-a cerut el ajutorul?

– Nu, eu m-am oferit.

– Şi cu ce se ocupă fiica ei?

– Era prostituată, şi dependentă de droguri. Dispariţia ei nu va fi o prioritate pentru poliţişti, aşa că va trebui s-o caute altcineva.

Rachel şi-a plimbat frustrată mâna prin păr. De data asta nu m-a mai oprit să mă apropii şi m-a lăsat să-i strâng uşor capul la piept.

– N-o să dureze mai mult de câteva zile, i-am spus. Walter a dat deja câteva telefoane. Avem o pistă: peştele ei. Poate că e undeva în siguranţă sau poate că se ascunde. Ştii doar că uneori femeile de genul ăsta renunţă pentru o vreme la munca lor.

M-a îmbrăţişat uşor.

– Era, îmi şopti ea.

– Poftim?

– Ai spus „era". *Era* prostituată.

– Era doar un mod de a spune.

Ea clătină din cap, refuzând să creadă minciuna.

– Nu, nu e aşa. Ştii, nu-i aşa? Nu-mi dau seama de unde ştii, dar cred că ştii când nu mai e nici o speranţă. Cum poţi să trăieşti aşa? Cum suporţi apăsarea asta a cunoaşterii?

N-am spus nimic.

– Mi-e frică, a spus ea. De aceea n-am vorbit cu Angel sau cu Louis după botez. Mi-e frică de ceea ce reprezintă ei. Când ne-am hotărât ca ei să fie naşii lui Sam, înainte ca ea să se nască, era, cum să spun, era ca o glumă. Nu că nu voiam să fie ei naşii sau că n-am fost de acord cu acest lucru, dar mi se părea că n-o să se întâmple nimic rău dacă făceam asta. Dar astăzi, când i-am văzut aici, nu voiam să aibă nimic de-a face cu ea, nu în felul acesta, chiar dacă ştiam că fiecare dintre ei şi-ar fi dat viaţa fără să clipească ca s-o salveze. Ar face acelaşi lucru pentru tine sau pentru mine. Doar că... am simţit că aduc...

– Necazuri? am întrebat-o eu.

– Da, şoptit ea. N-o fac intenţinat, dar o fac. Necazurile îi urmăresc.

Atunci am întrebat-o ceva ce-mi fusese frică s-o întreb mai înainte.

– Şi crezi că mă urmăresc şi pe mine?

Am iubit-o pentru răspunsul ei, chiar dacă acest lucru a însemnat încă o fisură în relaţia noastră.

– Da, a răspuns ea. Cred că cei care au nevoie de tine te găsesc, dar odată cu ei vin și ceilalți care aduc durere și suferință. M-a strâns mai tare în brațe și mi-a băgat unghiile în carne. Și te iubesc pentru faptul că te doare să le întorci spatele. Te iubesc pentru că vrei să-i ajuți și-am văzut cum ai fost în ultimele săptămâni. Am văzut cum te-ai simțit după ce i-ai spus cuiva că nu-l poți ajuta, când o puteai face.

Era vorba despre Ellis Chambers din Camdem, care în urmă cu o săptămână apelase la mine în legătură cu fiul lui. Neil Chambers se încurcase cu niște tipi în Kansas City și avea cam multe datorii la ei. Ellis nu-și putea permite să i le plătească, așa că trebuia să facă cineva ceva pentru Neil. Era o slujbă unde mușchii erau importanți, dar dacă o acceptam, trebuia să plec de lângă Sam și Rachel și era destul de periculoasă. Creditorii lui Neil Chambers nu erau genul de oameni care să nu reacționeze atunci când cineva le spunea cum să-și facă treaba și nici nu aveau metode prea complicate de intimidare și de răzbunare. Și apoi, Kansas City nu era deloc aproape și i-am sugerat lui Ellis că cei implicați în afacerea asta ar fi mai dispuși să asculte de cineva din partea locului decât de un străin. Am făcut niște cercetări și i-am dat niște nume, dar mi-am dat seama că era dezamăgit. Câștigasem de bine, de rău, o reputație de tip la care puteai apela. Ellis se așteptase la ceva mai mult decât la niște recomandări. Și în adâncul meu și eu credeam că merita mai mult de atât.

– L-ai refuzat pentru mine și pentru Sam, a mai zis Rachel, dar știu cât de greu ți-a fost. Vezi, tocmai asta e problema: oricum ai face, tot suferi. Și nu știam cât timp o să-i mai poți refuza pe cei care apelau la tine. Cred că știu acum. Astăzi a fost ultima zi când ai mai făcut-o.

– Rachel, Martha e mătușa lui Louis. Ce altceva puteam să fac?

Ea a zâmbit trist.

– Dacă nu era ea, ar fi fost altcineva și tu știi bine lucrul ăsta.

Am sărutat-o pe creștet. Mirosea ca Sam.

– Tatăl tău a încercat să vorbească cu mine mai devreme.

– Pun pariu c-ați fost amândoi extrem de încântați.

– A fost minunat. Ne gândeam să mergem împreună în vacanță.

Am sărutat-o din nou.

– Și noi? am întrebat-o. Crezi că suntem bine?

– Nu ştiu, mi-a răspuns. Te iubesc, dar nu ştiu.

Apoi mi-a dat drumul din îmbrăţişare şi m-a lăsat singur în bucătărie. Am auzit-o urcând scările şi deschizând uşa de la dormitor, unde dormea Sam. Ştiam că o privea, ascultându-i respiraţia şi o veghea să nu păţească ceva rău.

În noaptea aceea, am auzit vocea Celeilalte strigându-mă de la fereastră, dar nu m-am dus acolo. Iar pe lângă vocea ei am mai auzit şi alte glasuri şoptind şi plângând. Mi-am acoperit urechile şi-am închis ochii. Am adormit după o vreme şi am visat un copac cenuşiu, desfrunzit, cu ramurile pline de spini, îndreptate în jos, spre trunchi, şi în închisoarea pe care o alcătuiau se zbăteau şi plângeau porumbei trişti, cafenii, iar bătaia aripilor lor se transforma într-un şuierat din ce în ce mai puternic şi sângele li se scurgea pe pene din rănile pe care le făcuseră spinii. Şi am dormit, în timp ce alt nume era gravat în inima mea.

4

Motelul Spyhole era o oază aproape ireală, un loc de odihnă pentru călătorii care aproape că-şi pierduseră speranţa de a găsi un loc de popas înainte de a intra în Mexic. Poate că ocoliseră Yuma, sătui de lumini şi de oameni, tânjind să vadă stelele în deşert, în toată splendoarea lor, dar nu găsiseră în schimb decât kilometri întregi de piatră, nisip şi cactuşi, înconjuraţi de munţi ai căror nume nu le ştiau. Iar dacă se opreau pe marginea şoselei, nu se alegeau decât cu sete şi o senzaţie de discomfort şi poate că mai şi atrăgeau atenţia Patrulei Grănicerilor, deoarece pe aici obişnuiau contrabandiştii să-i treacă pe mexicani peste graniţă, în SUA, iar *migras*[1] erau întotdeauna cu ochii-n patru după cei care voiau să intre în cârdăşie cu ei, în speranţa că vor obţine uşor bani. Nu, era mai bine să nu oprească şi mai înţelept să meargă înainte, sperând să găsească alinare în altă parte, alinare pe care doar Spyhole o promitea.

Un indicator de pe şosea arăta spre sud, promiţându-le celor foarte obosiţi un pat moale, băuturi răcoritoare şi aer condiţionat. Motelul era simplu, cu nici un alt ornament în afara unei sigle vişinii luminate, care sclipea în noapte asemenea unui gândac mare, luminos. Clădirea avea în total cincisprezece camere, aşezate sub formă de „n", cu recepţia în prima cameră din braţul stâng. Pereţii erau vopsiţi în galben pal, deşi, dacă nu te uitai mai atent, nu-ţi dădeai seama dacă aceasta era

[1]migras – imigranţi (în lb. spaniolă în orig.)

culoarea originală sau dacă era rezultatul eroziunii nisipului, ca și cum deșertul i-ar fi tolerat prezența doar dacă ar fi avut putere asupra lui, integrându-l în peisaj. Motelul era așezat într-un alcov natural, într-o vale dintre munți, cunoscută sub numele de Devil's Spyhole, la răcoarea munților, deși doar la câțiva metri depărtare vânturile deșertului aduceau căldura, care venea parcă prin ușa deschisă a unui crematoriu. Un panou ilustrat cu șerpi, păianjeni și scorpioni, precum și un nor desenat ce arunca spre silueta neagră a unui om aburi supraîncălziți, postat lângă recepție, îi avertiza pe vizitatori să nu se îndepărteze prea mult de motel. Desenul ar fi fost aproape amuzant, dacă acele siluete negre nu ar fi umblat prin deșertul din apropierea motelului: nelegiuiți, majoritatea amăgiți de promisiunea unei mari bogății.

Motelul avea în mare parte profit datorită recomandărilor și a celor care vedeau indicatorul de pe șosea. La șaisprezece kilometri spre vest exista un loc unde opreau camioanele, numit Harry's Best Rest, cu un restaurant deschis non-stop, un magazin universal, dușuri, băi și parcări pentru cincizeci de automobile. Mai era și un bar zgomotos, frecventat de specimene care nu erau prea departe de animalele de pradă din deșert. Localul, cu luminile, zgomotul și promisiunea mâncărurilor și a companiei, îi atrăgea câteodată și pe cei care nu aveau nici o treabă pe acolo și pe călătorii obosiți, pierduți, care căutau un loc de odihnă. Dar Harry's Best Rest nu era locul potrivit pentru cei din urmă, iar angajații de acolo învățaseră că era mai bine să-i trimită la Spyhole. Harry Dean, proprietarul Harry's Best Rest, juca un rol bine cunoscut predecesorilor lui de la graniță, din urmă cu un secol. Exista o linie fină, pe care Harry n-o trecea, respectând legea pe cât putea, ferindu-i de autorități pe *migras* și pe Smokies[1], lucru ce-i permitea să rămână în grațiile acestor indivizi certați cu legea, care stăteau prin colțurile mai întunecate ale localului său. Harry le făcea favoruri unor oameni, iar aceștia i le întorceau la rândul lor. Închidea ochii în ceea ce le privea pe târfele care-i satisfăceau pe șoferi în cabinele lor sau în căsuțele din spate sau la dealerii care-i aprovizionau cu amfetamine sau alte droguri care să-i țină treji sau să-i adoarmă atunci când

[1]Smokies – oameni care locuiau sau se ascundeau în Munții Smoky. (n.tr.)

era nevoie, atâta timp cât aceştia nu-şi ţineau marfa pe proprietatea lui, ci şi-o depozitau printre talmeş-balmeşul de vechituri din portbagajul diferitelor lor furgonete şi maşini. Vehiculele mai mici erau amestecate printre cele mari, asemenea animalelor necrofage, care-i însoţesc pe marii prădători.

Era luni, ora 2.00, iar la Best Rest lucrurile se mai liniştiseră, şi Harry îl ajuta pe Miguel, managerul lui, să facă curăţenie după tejghea şi să facă aprovizionarea cu bere şi băuturi spirtoase. Teoretic, barul nu mai era deschis pentru clienţi, deşi oricine voia să bea ceva mai putea fi servit în localul de alături. Totuşi, oamenii stăteau prin colţuri, bând, conversând sau vorbind singuri. Nu erau genul de oameni cărora să le spui să plece. Aveau să dispară în noapte când considerau ei că trebuie să plece din proprie iniţiativă, iar Harry îi lăsa în pace.

Pe uşa ce făcea legătura între bar şi restaurant atârna o tăbliţă pe care scria că barul era închis. Totuşi uşa principală dinspre bar nu era încuiată, şi Harry o auzi deschizându-se şi văzu intrând doi oameni.

Ambii erau albi. Primul era înalt, cam pe la patruzeci de ani, cărunt, cu câteva cicatrici la ochiul drept. Era îmbrăcat cu o cămaşă albastră, o geacă de aceeaşi culoare şi blugi, puţin cam lungi pentru el, dar în rest părea un om obişnuit.

Celălalt era aproape la fel de înalt ca tovarăşul său, dar incredibil de gras, cu burta imensă atârnându-i între coapse ca o limbă scoasă dintr-o gură enormă. Corpul părea disproporţionat faţă de picioarele scurte şi puţin crăcănate, ca şi cum ar fi trebuit să poarte ani întregi povara aceea şi acum se îndoiseră sub forţa imensă care acţiona asupra lor. Faţa bărbatului era perfect rotundă şi destul de palidă, dar cu trăsături delicate: avea ochi verzi, cu gene lungi şi negre, un nas subţire, nespart şi o gură mare, cu buze cărnoase, întunecate, aproape feminine. Doar bărbia şi gâtul umflat şi lat, care se revărsa peste gulerul cămăşii, vânăt şi roşu, asemenea burţii, îi stricau frumuseţea aproape clasică a feţei. Văzându-l, Harry îşi aminti de o morsă bătrână, pe moarte, pe care o văzuse la grădina zoologică, un animal imens, cu carnea umflată. Dar dimpotrivă, omul acesta era departe de-a muri. În ciuda corpului său imens, mergea cu o neobişnuită uşurinţă, plutind aproape pe podeaua plină de coji de alune a localului. Chiar dacă

aparatul de aer condiționat mergea, Harry era lac de transpirație, și totuși fața acelui bărbat părea complet uscată, și nu se zărea nici o pată pe cămașa albă și pe jacheta cenușie. Era aproape chel, dar părul care-i mai rămăsese era foarte negru și tuns scurt. Harry își dădu seama că era fascinat de înfățișarea acestui om, o îmbinare de urâțenie și frumusețe, de incredibilă corpolență și incompatibilă grație. Apoi vraja se destrămă și Harry le spuse:

– Hei, am închis.

Grăsanul se opri, cu talpa piciorului drept în aer, la câțiva centimetri deasupra podelei, iar Harry zări o alună cu coajă, nespartă sub talpa pantofului de piele al acestuia.

Apoi piciorul coborî și coaja începu să se turtească sub greutatea lui.

Și, dintr-odată, Harry se trezi cu fața grăsanului holbându-se la el, la câțiva centimetri distanță. Apoi, fără măcar să apuce să-și dea seama, bărbatul era în stânga lui, apoi în dreapta, șoptind mereu ceva într-o limbă pe care Harry n-o înțelegea, cuvintele fiind o masă incomprehensibilă de șuierături și consoane aspre care nu aveau nici un sens pentru el, dar care îi transmiteau clar ceva.

Nu-mi sta în cale. Nu-mi sta în cale, sau o să te căiești că ai făcut-o.

Harry vedea ca prin ceață fața grăsanului și corpul care se mișca rapid din dreapta în stânga, iar vocea acestuia îi pulsa puternic în cap. Era ametit. Voia să se oprească. De ce nu încerca nimeni să-l apere? Unde era Miguel?

Harry întinse mâna, încercând să se sprijine de bar.

Totul se opri brusc la această mișcare a lui.

Harry auzi aluna spărgându-se. Grăsanul era acolo unde-l văzuse ultima oară, la aproximativ cinci sau șase metri de bar, cu celălalt bărbat în spatele lui. Amândoi se uitau la el, iar grăsanul zâmbea aproape imperceptibil, ascunzând un secret pe care doar el și Harry îl știau.

Nu-mi sta în cale. Într-un colț îndepărtat al camerei, Harry văzu o mână ridicată: era a lui Octavio, cel care avea grijă de târfe, asigurându-le protecția în schimbul unei sume, pe care și el, la rândul lui, o împărțea cu Harry.

Nu era treaba lui Harry. Dădu o dată din cap și se întoarse să curețe berea vărsată din pahare. După ce reuși să termine, se strecură

în baia din spatele barului, unde, înainte să vomite în chiuvetă, stătu un timp, cu mâinile tremurând pe vasul de toaletă. Când se întoarse, grăsanul și prietenul său dispăruseră și doar Octavio îl aștepta. Nici el nu arăta mai bine ca Herry.

– Te simți bine? l-a întrebat el.

Harry înghiți. Simțea încă în gură gustul amar.

– Mai bine uităm, înțelegi? spuse Octavio.

– Da, am înțeles.

Octavio arătă spre bar, indicând sticla de brandy de pe ultimul raft. Harry luă sticla și turnă alcoolul într-un pahar înalt. Își dădu seama că Octavio n-avea nevoie de droguri, cel puțin nu de data asta. Mexicanul puse pe tejghea o bancnotă de douăzeci de dolari.

– Și tu ai nevoie de-o dușcă, zise el.

Harry își turnă și el un pahar, sprijinindu-și mâna.

– Era aici o fată, începu Octavio. Nu de prin zonă. Negresă, mexicancă.

– Îmi aduc aminte, zise Harry. A fost aici astă-seară. E nouă. Am crezut că e una de-a ta.

– N-o să se mai întoarcă, spuse iar Octavio.

Harry își duse paharul la gură, dar își dădu seama că nu putea să bea. Simțea iar gustul amar. Vera, așa se numea fata, sau acesta era numele pe care i-l spusese când o întrebase. În această afacere erau puține cele care-și foloseau numele adevărat. Vorbise cu ea în treacăt, o dată sau de două ori. O văzuse doar de trei ori, și cam atât. Părea destul de drăguță pentru o târfă.

– Bine, zise Harry.

– Bine, repetă și Octavio.

Și uite-așa, fata dispăru.

La Spyhole Motel nu erau ocupate decât trei camere. În prima se certa un cuplu care mergea spre Mexic, încă nervoși după o zi lungă și obositoare. În curând între ei avea să se lase o tăcere stânjenitoare și apăsătoare, până când băiatul avea să facă primul pas spre împăcare, ieșind în noaptea deșertului și întorcându-se cu sucuri de la automatul de la recepție. El va pune una din cutii pe ceafa ei și ea va tremura

ușor. Avea să o sărute și să-i ceară iertare, iar ea îl va săruta înapoi. Vor bea și apoi vor uita de căldură și de ceartă.

În camera următoare, un bărbat în vestă stătea în pat și se uita la un concurs mexican. Plătise cash pentru această cameră. Ar fi putut să stea în Yuma, pentru că dimineață avea treaba acolo, dar era prea cunoscut și nu-i plăcea să stea în oraș mai mult decât trebuia. În schimb, stătea la motelul acesta izolat, privind niște cupluri îmbrățișându-se atunci când câștigau premii ce valorau chiar mai puțin decât banii lui din portofel.

Ultima cameră din partea aceasta a motelului fusese închiriată tot de un singur călător. Era o tânără, cam de vreo douăzeci de ani, care fugea de cineva. La Harry's Best Rest o strigau Vera, dar cei cărora le oferea serviciile o cunoșteau ca Sereta. Nici unul din aceste două nume nu era cel adevărat, dar nu-i mai păsa cum o strigau. Acum nu mai avea familie și nici pe cineva căruia să-i pese de ea. La început îi trimisese bani mamei ei, în Ciudad Juárez, suplimentând astfel suma modică pe care aceasta o câștiga la una din cele mai mari *maquiladoras*[1] de pe Avenida Tecnológico. Sereta și sora ei mai mare, Josefina, lucraseră și ele acolo, până în acea zi de noiembrie care le schimbase viețile.

Când sunase acasă, Sereta îi spusese mamei ei, Lilia, că lucra ca ospătar în New York. Lilia n-o mai întrebase nimic, deși știa că înainte să plece spre nord, fiica ei fusese văzută de multe ori plecând din Campestre Juárez, acolo unde locuiau americanii bogați și unde singurele femei tolerate erau servitoarele și târfele. Apoi, în noiembrie 2001, fusese găsit corpul Josefinei, sora Seretei. Era unul din cele opt cadavre descoperite într-un câmp de bumbac năpădit de buruieni, din apropierea mallului Sitio Colosio Valle. Corpurile erau extrem de mutilate, iar protestele celor săraci se înmulțiseră, deoarece acolo mai fuseseră omorâte și alte femei, și se zvonea că bărbații bogați ce se încuiau în cartierul lor adăugaseră pe lista lor de distracții și omorul din plăcere. Mama Seretei îi spusese atunci acesteia să plece și să nu se mai întoarcă niciodată. Nu-i vorbise niciodată de Campestre Juárez și de bărbații bogați din mașinile lor negre, dar ea știa.

[1] maquiladoras – întreprindere care produce anumite produse pentru alte mărci comerciale. (n.tr.)

La un an după aceea murise și Lilia, de un cancer pe care fiica ei îl crezuse doar o manifestare fizică a durerii și suferinței, iar acum Sereta nu mai avea pe nimeni. În New York găsise în Alice un suflet asemănător ei, dar și acea prietenie fusese distrusă. Alice ar fi trebuit să rămână cu ea, dar dependența care pusese stăpânire pe ea o făcuse să rămână în marele oraș. Sereta, în schimb, plecase spre sud. Cunoștea aceste locuri pustii și cum mergeau lucrurile pe aici. Voia să-i facă pe urmăritorii ei să creadă că trecuse în Mexic. Plănuia să ocolească granița, ieșind spre Coasta de Vest, unde spera să dispară un timp, până când și-ar fi dat seama ce să facă în continuare. Știa că ceea ce deținea era foarte important. La urma urmei, doar auzise cum murise un om pentru acel lucru.

Sereta, ca și omul cu vestă, se uita la televizor, dar volumul era dat foarte încet. O liniștea lumina ecranului, dar nu voia ca zgomotul televizorului să-i întrerupă gândurile. Problema erau banii. Reprezentau întotdeauna o problemă. Fusese nevoită să fugă atât de repede, că nici nu avusese timp să-și facă vreun plan sau să strângă banii care i se cuveneau. O prietenă îi împrumutase mașina și plecase imediat, depărtându-se cât mai mult posibil de acel oraș.

Auzise de Best Rest mai demult. Era un loc în care nimeni nu punea prea multe întrebări și unde o fată putea să facă repede rost de bani și apoi să plece, fără nici o altă obligație, atâta timp cât își plătea partea oamenilor potriviți. Închiriase o camera la Spyhole la un preț bun, și doar după câteva zile avea aproape 2 000 de dolari puși deoparte, majoritatea dintr-un bacșiș generos de la un șofer de tir căruia-i îndeplinise noaptea trecută fanteziile sexuale murdare, dar inofensive. Și în curând avea să plece. Se gândea să mai rămână o noapte, deși fără să știe, viața ei era legată de cele ale oamenilor care-i omorâseră sora.

Mult mai la nord, mexicanul pe nume Garcia ar fi zâmbit poate la auzul numelui Josefinei, amintindu-și ultimele ei clipe de viață, în timp ce se ocupa de rămășițele altei tinere...

În afară de oaspeți, în motel nu mai era decât o singură persoană: un tânăr slab, de origine mexicană, așezat în spatele biroului de la recepție. Citea o carte intitulată „ *The Devil's Highway*"[1]. Era povestea

[1] The Devil's Highway – Șoseaua Diavolului

morții a patruzeci de mexicani care încercaseră să treacă ilegal granița, nu departe de locul în care se afla motelul. Cartea îl enerva pe tânăr, chiar dacă se simțea oarecum ușurat că părinții lui își construiseră o viață bună aici și că el nu va avea parte de o moarte asemănătoare.

Era aproape 3.00 dimineața și se pregătea să încuie ușa și să se retragă în camera din spate pentru a dormi puțin, când doi bărbați albi se apropiară de birou. Nu auzise când parcaseră mașina și era de presupus că opriseră intenționat mai departe. Era deja în gardă pentru că nu era normal ce făcuseră ei. Avea un pistol sub tejghea, dar nu-l folosise niciodată. Motelul nu mai era o pradă atrăgătoare pentru hoți de când oamenii plăteau cu carduri de credit.

Unul din ei era înalt, îmbrăcat în albastru. Tocurile cizmelor lui de cowboy răsunau pe podea, când se îndreptă spre birou. Tovarășul lui era extrem de corpolent. Funcționarul, pe nume Ruiz, credea că nu mai văzuse niciodată un om care să pară atât de nesănătos, deși văzuse la viața lui destui americani grași. Burta acestui bărbat era atât de lăsată, că Ruiz bănuia că acesta era obligat s-o ridice de fiecare dată când mergea la baie. Ținea în mână o pălărie cafenie de paie, cu o bandă albă și era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni cafenii, o cămașă albă și deasupra o jachetă subțire. Pantofii maronii erau extrem de lustruiți.

- Ce mai faceți? îi întrebă Ruiz.

Tipul cel slab răspunse.

-Bine. Mai aveți locuri?

- Da, când toate camerele sunt ocupate aprindem semnul cu „Nu mai sunt locuri" de pe șosea ca să-i scutim pe oameni de un drum în plus.

- Poți face asta de aici? întrebă bărbatul cel slab, părând sincer interesat.

- Sigur, răspunse Ruiz, arătându-i o cutie de pe perete, cu multe butoane. Fiecare avea dedesubt o explicație scrisă de mână. Apăs doar pe un buton.

- Incredibil, răspunse celălalt.

- Fascinant, zise și însoțitorul lui, vorbind pentru prima oară.

Dar spre deosebire de celălalt, nu părea prea interesat. Avea o voce plăcută și puțin ascuțită pentru un bărbat.

– Aşadar, vreţi o cameră? întrebă Ruiz.

Era obosit şi voia să îi înregistreze pe ce doi şi să facă transferul de pe cardurile lor cât mai repede ca să poată mearge la culcare. Îşi dădu seama că voia de asemenea să-i facă să plece din birou. Grăsanul mirosea ciudat. Cel în albastru nu mirosea nicicum, dar celălalt emana un miros neobişnuit, de pământ, iar Ruiz îşi imagină viermi gălbui făcându-şi loc prin pământul umed şi gândaci negri fugind de la adăpostul pietrelor.

– S-ar putea să avem nevoie de mai multe camere, îi răspunse Blue.

– Două?

– Câte mai aveţi?

– Sunt cincisprezece în total, dar trei sunt ocupate.

– Trei oaspeţi.

– Patru.

Ruiz se opri. Era ceva în neregulă aici. Bărbatul cu haine albastre nici nu-l mai asculta şi-i ridicase cartea din care citise mai devreme, uitându-se la copertă.

– Luis Urrea, citi el. *The Devil's Highway.* Se întoarse spre tovarăşul lui.

– Uite, spuse el, arătându-i cartea. Poate ar trebui să cumperi şi tu una.

Grăsanul aruncă o privire spre copertă.

– Ştiu drumul, spuse el sec. Ia-o pe asta dac-o vrei şi mai scuteşti nişte bani.

Ruiz voia să spună ceva, când grăsanul îl lovi în gât, izbindu-l cu spatele de perete. Simţi durere şi o apăsare atunci când lovitura îi zdrobi anumite părţi mai fragile ale corpului. Respira cu greutate. Încercă să zică ceva, dar nu putu. Căzu lângă perete şi-atunci mai primi o lovitură. Alunecă încet pe podea. Faţa i se întuneca pe măsură ce se sufoca, cu traheea zdrobită. Gura şi gâtul i se încleştară. Auzea un zgomot, ca ticăitul unui ceas, care număra ultimele clipe. Celor doi nici măcar nu le păsa de suferinţa lui. Grăsanul ocoli biroul, trecând cu grijă peste el şi muribundul îi simţi din nou mirosul atunci când acesta apăsă butonul pentru semnul cu „Nu mai sunt locuri" de pe şosea. Între timp, tovarăşul lui răsfoia registrul cu oaspeţii din acea seară.

– Un cuplu în camera doi, îi spuse el grăsanului. Un bărbat la trei. Mexican după nume. O femeie la doisprezece, înregistrată sub numele de Vera Gooding.

Dar grăsanul nu luă în seamă. Stătea aplecat deasupra lui Ruiz, privind sângele și dâra de salivă ce i se scurgeau din colțurile gurii.

– Mă ocup eu de cuplu, zise el. Tu ia-l pe mexican.

Se ghemui lângă Ruiz cu o mișcare surprinzător de grațioasă, asemenea unei lebede ce-și înclina capul. Întinse mâna dreaptă și îndepărtă părul de pe fruntea tânărului, apoi îi întoarse capul spre dreapta. Pe interiorul antebrațului grăsanul avea un semn, ce semăna cu o furcă cu două brațe, înfierată de curând.

– Crezi c-ar trebui să-l aducem înapoi pentru prietenul nostru mexican? întrebă Blue. Se descurcă bine cu oasele.

– Prea multă bătaie de cap, răspunse grăsanul.

Avea o voce tăioasă. Grăsanul îl apucă pe Ruiz de păr, întorcându-i puțin capul, apoi îl apropie de al lui. Întredeschise gura, iar Ruiz văzu o limbă roz și niște dinți înguști, cu capetele tocite. Acum tânărul avea ochii aproape ieșiți din orbite și fața vineție. Scuipă sânge, iar în acel moment grăsanul își lipi buzele de ale sale, astupându-i gura cu a sa, cu mâna încleștată pe fața și bărbia lui, ținându-i fălcile depărtate. Mexicanul încercă să se zbată, dar nu se putea lupta și cu grăsanul, și cu sfârșitul atât de apropiat. Îi trecu prin cap un cuvânt și se întrebă: „Brightwell. Ce-nseamnă Brightwell?"

Mâna de pe umărul grasanului slăbi strânsoarea, picioarele i se relaxară, iar grăsanul se ridică și se depărtă.

– Ai sânge pe cămașă, îi spuse Blue lui Brightwell.

Părea plictisit.

Danny Quid o privea pe prietena sa cum își făcea grijulie unghiile de la picioare. Oja era o combinație de vișiniu și roșu și-i făcea degetele să arate ca niște răni, dar Danny se abținu de la acest comentariu. De fiecare dată după ce făceau dragoste, el se mulțumea să se tolănească în pat, privind-o așa cum stătea concentrată. Danny o iubea enorm pe Melanie în asemenea momente. O înșelase și probabil că avea s-o mai înșele, deși se ruga în fiecare noapte să aibă puterea să-i fie fidel. Se întreba câteodată ce s-ar întâmpla dacă ea ar afla de cealaltă viață a lui. Danny iubea femeile, dar știa să facă diferența între a face sex și a face dragoste. Pentru el sexul nu însemna decât satisfacerea unei nevoi. Era ca și cum te-ai scărpina când ai o mâncărime: dacă-l

mânca spatele și avea mâna dreaptă ruptă, atunci s-ar fi scărpinat cu stânga. În mod normal ar fi *preferat* să se scarpine cu dreapta, dar la urma urmei o mâncărime era o mâncărime, nu? Dacă Melanie nu era prin preajmă, căci banca la care lucra o trimitea câteodată două sau trei zile în alte orașe în interes de serviciu, atunci Danny găsea plăcerea în altă parte. De cele mai multe ori le spunea femeilor cu care avea o aventură că era singur, deși multe dintre ele nici măcar nu-l întrebau. Una sau două se îndrăgostiseră puțin de el și-i făcuseră probleme, dar rezolvase și acest lucru. Uneori se dusese și la târfe. Sexul cu ele era altfel, dar nu considera că o înșela pe Melanie atunci când se culca cu vreo prostituată. Nu se implica deloc și credea că dacă nu simțea nimic, atunci nici nu o trăda pe prietena lui. O făcuse de mai multe ori, dar întotdeauna se protejase, chiar și cu femeile care ofereau mai mult decât celelalte.

În adâncul sufletului, Danny voia să fie bărbatul pe care Melanie îl credea că este. De fiecare dată când călca strâmb încerca să-și spună că aceea era ultima oară. Câteodată putea să stea săptămâni, chiar luni fără să fie cu vreo femeie, dar în cele din urmă dorința punea stăpânire pe el când rămânea singur un timp sau când era într-un oraș străin.

Dar o iubea pe Melanie, și credea că dacă ar fi putut da timpul înapoi și ar fi putut face alte alegeri – prima prostituată cu care fusese, și rușinea pe care o simțise după aceea, prima dată când înșelase pe cineva și vina de după – și-ar fi trăit altfel viața și ar fi fost un om mai bun, mai fericit.

„O voi lua de la zero", se minți el pe sine însuși. Ceea ce făcea el era asemenea alcoolismului sau a oricărei alte dependențe. Trebuia să iei lucrurile pe rând, și când aveai o cădere trebuia să te ridici și să începi iarăși de la zero.

Voia s-o mângâie pe spate pe Melanie, când cineva bătu la ușă.

Melanie Gardner se temea că Danny o înșela. Nu știa de ce credea acest lucru pentru că nici unul dintre prietenii ei nu-l văzuseră vreodată cu o altă femeie și nici nu găsise vreodată ceva care să-l dea de gol, nici pe haine, nici în buzunare. Odată, când el dormea, încercase să-i citească e-mailurile, dar le păstra doar pe cele care aveau legătură cu slujba lui și le ștergea mereu atât pe cele primite, cât și pe cele trimise.

Avea multe femei în lista cu adrese, dar nu recunoscuse nici un nume. Oricum, Danny era considerat unul dintre cei mai buni electricieni din oraș și putea spune din experiență că femeile erau cele care-l sunau, probabil pentru că soților lor le era prea rușine să recunoască că anumite lucruri nu le puteau repara ei înșiși.

Acum, când stătea în pat și când căldura trupului lui dispărea treptat, simțea nevoia să-l mângâie. Voia să-l întrebe dacă avea pe altcineva, dacă fusese vreodată cu o altă femeie de când erau ei împreună. Voia să-l privească în ochi atunci când ar fi răspuns, ca să-și dea seama dacă o mințea sau nu. Îl iubea. Îl iubea atât de mult, încât îi era frică să-l întrebe, pentru că ar fi știut dacă o mințea și acest lucru i-ar fi frânt inima, și dacă el i-ar fi spus că temerile ei erau adevărate, atunci ar fi suferit din nou. Tensiunea pe care o simțise izbucnise în sfârșit în cearta prostească de mai devreme despre muzică, după care făcuseră dragoste, deși ea nu prea voia. Îi permisese doar să amâne confruntarea, ca și cum trebuia neapărat să-și facă unghiile de la picioare.

Melanie își făcu conștiincioasă și ultima unghie de la degetul mic, închise la loc oja și se întoarse puțin într-o parte. Atunci îl văzu pe Danny întinzându-se spre ea.

Vru să spună ceva, în sfârșit, dar auzi o bătaie în ușă.

Edgar Certaz butona la întâmplare, trecând de la un post la altul. Erau atât de multe, că atunci când terminase de butonat uitase deja dacă era vreun post interesant printre cele prin care trecuse mai devreme. În cele din urmă se hotărî să se uite la un western. Credea că era cam plictisitor. Trei oameni așteptau un tren. A venit trenul și din el a coborât un bărbat cu o muzicuță, care i-a omorât pe cei trei. Răufăcătorul era interpretat de un actor american, care i se părea cunoscut, și asta îl supără puțin, de parcă ar fi văzut el vreodată americani care să joace roluri de băieți buni. În film nu erau decât vreo câțiva mexicani, și era bine. Certaz se săturase să tot vadă țărani cu sombrerourile albe în mână, cerând ajutor când erau atacați de pistolarii în negru, de parcă toți mexicanii erau fie victime, fie canibali care se mâncau între ei.

Certaz era un mijlocitor, un intermediar. Și el era legat de Juárez, la fel ca femeia din camera vecină, pentru că el și prietenii lui *narcotraficantes*[1] erau de vină pentru multe crime din acel oraș. Avea o afacere periculoasă, dar era bine plătit pentru ceea ce făcea. A doua zi trebuia să se întâlnească cu doi bărbați și să aranjeze sosirea unui transport de cocaină în valoare de două milioane de dolari, din care el și asociații săi aveau să primească un comision de patruzeci la sută. Dacă operațiunea se desfășura fără probleme, atunci transportul următor ar fi fost mult mai valoros, iar recompensa lui cu atât mai mare. Certaz va stabili toate detaliile, dar nu va avea asupra lui nici bani și nici droguri. Edgar Certaz învățase să riște cât mai puțin posibil.

Columbienii dețineau încă monopolul asupra fabricării cocainei, dar acum mexicanii erau cei mai importanți traficanți din toată lumea. Columbienii îi băgaseră în afacere, poate neintenționat, plătindu-i pe contrabandiștii mexicani în droguri, în loc de bani. Câteodată, chiar jumătate din transportul introdus în Statele Unite era al mexicanilor. Certaz era unul dintre contrabandiștii care începuseră afacerea și ajunsese repede într-o poziție importantă în cartelul Juárez, controlat de Amado Carrillo Fuentes, poreclit „Stăpânul Aerului", după ce introdusese transportul aerian ca mijloc de livrare al drogurilor.

În noiembrie 1999, autoritățile mexicane, în colaborare cu cele din Statele Unite descoperiseră, în timpul unui raid în La Campana, o fermă părăsită de lângă Juárez, o groapă comună cu două sau poate chiar mai multe sute de cadavre. La Campana fusese mai demult proprietatea lui Fuentes și a locotenentului său, Alphonso Corral Olaguez. Carrillo murise în 1997, în urma unei supradoze de anestezic din timpul unei operații plastice, de schimbare a identității. Se zvonise că furnizorii săi columbieni, invidioși de influența pe care acesta o avea, îi plătiseră pe medici. Două luni mai târziu Corral fusese împușcat mortal în restaurantul Maxfim din Juárez, fapt ce declanșase un război sângeros, condus de Vicente, fratele lui Carrillo. Printre corpurile găsite în La Campana, în buncărele din zonă, s-au găsit și cele ale oamenilor care-l trădaseră pe Carrillo, al rivalului din

[1] *narcotraficantes* – traficanți de droguri (în lb. spaniolă în orig.)

cartelul Tijuana, precum și ale țăranilor care avuseseră ghinionul să fie în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Certaz știa acest lucru deoarece îi ajutase pe ceilalți să-i îngroape. Descoperirea corpurilor crease o presiune mai mare asupra dealerilor mexicani, obligându-i să fie mult mai atenți cu operațiunile lor, astfel încât cererea de oameni cu pregătirea lui Certaz crescuse. Ieșise cu bine din anchete și scăpase de acuzații, devenind mai puternic și mai apărat decât fusese vreodată.

În film, o femeie venise cu trenul. Se aștepta s-o întâmpine cineva, dar n-o aștepta nimeni. Călărise până la fermă, unde îi găsise pe soțul și pe copiii ei uciși, întinși pe o masă de picnic.

Certaz se plictisise. Apăsă pe buton, să închidă televizorul, când auzi o bătaie în ușă.

Danny Quid își înfășură un prosop în jurul taliei și se duse să deschidă.

– Cine e? întrebă el

– Poliția.

Era o greșeală, dar Brightwell era distrat. Fusese o călătorie lungă și era obosit. Căldura de peste zi îl epuizase, iar acum răcoarea nopții din deșert îl luase prin surprindere.

Danny se uită la Melanie. Aceasta își luă geanta și se duse la baie, închizând ușa după ea. Aveau ceva iarbă într-o pungă ziploc, dar Melanie avea să scape de ea, aruncând-o în vasul de toaletă. Era păcat de ea, dar Danny putea să mai facă oricând rost de alta.

– Ai vreo legitimație? întrebă Danny.

Încă nu deschisese ușa. Văzu prin vizor un bărbat gras, cu o față rotundă și un gât ciudat de care atârna o insignă și un card laminat de identificare.

– Hai, deschide, zise bărbatul. E doar o verificare de rutină. Căutăm imigranți ilegali. Vreau doar să mă uit puțin prin cameră, să-ți pun câteva întrebări și-apoi o să plec.

Danny înjură, dar se destinse puțin. Se întreba dacă Melanie scăpase deja de marfă. Spera că n-o făcuse. Deschise ușa și simți un miros neplăcut. Încercă să-și ascundă uimirea când văzu înfățișarea

polițistului, dar nu reuși. Știa deja că făcuse o greșeală. Omul ăsta nu era deloc polițist.

– Ești singur? întrebă grăsanul.

– Prietena mea e în baie.

– Spune-i să iasă.

„Ceva nu e bine, se gândi Danny, nu e bine deloc."

– Hei, zise el. Vreau să văd mai bine insigna aia.

Grăsanul băgă mâna în buzunarul jachetei și, când o scoase, nu ținea nici un portofel. Danny Quid văzu strălucirea unui cuțit și simți lama intrându-i în piept. Grăsanul îl apucă de păr și răsuci cuțitul în sus, apoi spre stânga. Auzi vocea fetei din baie.

– Danny? întrebă Melanie. E totul în regulă?

Brightwell scose mâna din părul lui Danny și smulse cuțitul din trupul acestuia. Băiatul se prăbuși pe podea. Corpul îi era scuturat de convulsii, iar grăsanul îi puse un picior pe stomac ca să-l facă să înceteze. Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție, poate că Brightwell l-ar fi sărutat ca pe Ruiz, dar trebuia să se ocupe de treburi mai urgente.

Din baie se auzit cum cineva trăsese apa, dar era doar un truc ca să acopere alt sunet. Era zgomotul unei ferestre deschise și al unui grilaj forțat. Brightwell merse spre baie, ridică piciorul drept, iar încuietoarea ușii cedă sub forța loviturii.

Edgar Certaz auzi ciocănitura de la ușa camerei vecine, și la doar câteva secunde cineva bătu și la ușa lui. Auzit vocea unui bărbat spunând că era polițist, în căutare de imigranți ilegali.

Certaz nu era prost deloc. Știa că atunci când polițiștii făceau razii nu erau deloc atât de politicoși. Intrau fără amabilități, rapid și în forță. Mai știa de asemenea că motelul acesta nu se afla pe lista lor de rahat, pentru că era destul de scump și bine administrat. Cearceafurile erau curate și prosoapele din baie schimbate în fiecare zi. De asemenea, era departe de drumurile pe care mergeau imigranții. Orice mexican care ajunsese până aici nu s-ar fi cazat la Spyhole Motel ca să facă baie și să vadă un film porno, ci ar fi stat în spatele unei camionete, mergând spre nord sau spre vest, felicitându-se pe sine și pe amicii lui că reușiseră să traverseze deșertul.

Certaz nu răspunse la prima ciocănitură și auzi din nou o altă bătaie în ușă.

– Deschide, zise o voce. Poliția.

Certaz avea la el o pușcă ușoară de munte, Smith & Wesson, cu o țeavă scurtă, de zece centimetri. Nu avea permis de port-armă pentru ea. Deși nu avea cazier, știa că dacă era arestat și i se luau amprentele, s-ar fi declanșat alarma la agențiile locale și federale și că avea să iasă de la închisoare când va fi foarte bătrân, presupunând că autoritățile n-ar fi găsit un motiv să-l execute înainte. Așa că lui Edgar îi trecură prin cap două lucruri. Primul, dacă într-adevăr era un raid al poliției, atunci dăduse de belea. Al doilea, dacă acești bărbați nu erau polițiști, ei erau totuși o problemă, dar una pe care putea s-o rezolve. Auzi din camera alăturat un zgomot înăbușit în momentul în care Brightwell se ocupa de prietena lui Danny Quid.

„Dacă vrei să deschid, se hotărî Edgar, atunci o să deschid."

Scoase pușca Smith & Wesson, păși pe podeaua de lemn și începu să tragă.

Blue rezistă când unul din primele gloanțe îi intră în piept, încetinit puțin de trecerea prin ușă. Al doilea glonț îi penetră umărul drept pe când se întorcea și înjură tare printre dinți când căzu pe nisip. Își scoase și el pistolul Double Eagle și trase de la pământ când se deschise ușa.

Nu era nimeni acolo. Apoi pușca lui Certaz se ivi la fereastră, de undeva de jos, din stânga, unde se ghemuise mexicanul. Blue văzu degetul întunecat încleștându-se pe trăgaci și se pregăti să-și vadă sfârșitul.

Se auziră împușcături, dar nu trăsese mexicanul. Brightwell stătea lângă fereastră, trăgând în jos, prin geam. Îl împușcase pe Edgar Certaz în moalele capului, iar mexicanul se rostgolise înainte, chiar când alte două gloanțe îi intrau în spate.

Blue se ridică. Nici el nu avea sânge pe cămașă. Se clătină puțin.

Auziră pe cineva fugind din spatele motelului. Ușa ultimei camere de motel era încuiată, dar știau că prada lor nu mai era înăuntru.

– Du-te, zise Blue.

Brightwell plecă. Fugea mai puțin grațios decât mergea, legănându-se dintr-o parte într-alta pe picioarele lui butucănoase, și cu toate acestea

era rapid. Auzi cum porneşte motorul unei maşini. Câteva secunde mai târziu, un Buick galben trecea în viteză pe lângă colţul motelului. Conducea o femeie tânără. Brightwell trase, ţintind la dreapta de capul şoferului. Glonţul trecuse prin parbriz, dar maşina mergea în continuare, obligându-l să se arunce într-o parte ca să nu fie călcat. Următoarele împuşcături distruseseră cauciucurile şi geamul din spate. Privi mulţumit cum Buickul lovi camioneta răposatului Edgar Certaz şi se opri brusc.

Brightwell se ridică şi se apropie de maşina distrusă. Tânăra stătea zăpăcită pe scaunul şoferului. Avea sânge pe faţă, dar nu părea rănită.

„Bun", gândi Brightwell.

Deschise portiera şi o trase afară din maşină.

– Nu, şopti Sereta. Te rog.

– Sereta, unde este?

– Nu ştiu despre...

Brightwell îi trase un pumn, spărgându-i nasul.

– Am întrebat unde este!

Sereta căzu în genunchi, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Brightwell abia o înţelese când femeia îi spuse că era în geantă.

Grăsanul scoase geanta din maşină. Începu să arunce pe jos tot ce era acolo, până găsi cutiuţa argintie. O deschise cu grijă şi verifică bucata îngălbenită de pergament. Se uită la ea, aparent mulţumit, şi o puse înapoi în cutie.

– De ce-ai luat-o? întrebă el.

Era într-adevăr curios.

Sereta plângea. Spuse ceva, dar sunetul vocii ei era înăbuşit de lacrimi şi de mâinile pe care şi le ţinea pe nasul distrus. Brightwell se aplecă.

– N-am auzit, zise el.

– Era frumos, răspunse Sereta, iar eu n-am avut niciodată lucruri frumoase.

Brightwell îi mângâie părul aproape tandru.

Blue se apropie. Se clătina puţin, dar se ţinea pe picioare. Sereta se târî până la maşină, încercând să oprească sângerarea. Se uită la Blue, care parcă strălucea. Pentru o clipă văzu un corp negru, vlăguit, o

pereche de aripi zdrențuite atârnându-i în spate și degete lungi, ca niște gheare care strângeau ușor aerul. Creatura avea ochi galbeni, strălucitori, o față aproape fără trăsături și o gură cu dinți mici, ascuțiți. Apoi silueta deveni din nou bărbatul muribund.

– Isuse Hristoase, ajută-mă, zise ea. Isuse Hristoase, Dumnezeul meu, ajută-mă.

Brightwell o lovi tare în tâmplă, și fata tăcu. Îi târî corpul fără vlagă până la portbagajul mașinii ei, îl deschise și-o înghesui înăuntru, apoi scoase din Mercedesul său două canistre cu benzină.

Blue se sprijinea de Buick când se apropie tovarășul său. Zăbovi puțin cu privirea pe canistre, apoi se uită în altă parte.

– N-o vrei, zise el?

– I-aș simți în gură gustul cuvintelor, răspunse Brightwell. Deși, e ciudat.

– Ce anume? întrebă Blue.

– Credea în Dumnezeu și-n noi nu.

– Poate e mai ușor să crezi în Dumnezeu, spuse Blue. El promite atâtea...

– ... dar dă așa de puțin, termină Brightwell. Noi facem mai puține promisiuni, dar ne ținem întotdeauna de cuvânt.

Dacă Sereta ar fi putut să-l vadă, atunci Blue ar fi strălucit din nou în fața ei. Tovarășul lui nu observă nimic. Îl vedea pe Blue așa cum îl văzuse mereu.

– Îmi slăbesc puterile, zise Blue.

– Știu. Am fost neglijenți. *Eu* am fost neglijent.

– Nu contează. Poate o să rătăcesc o vreme.

– Poate, zise Brightwell. O să te găsim din nou cândva.

Turnă benzină pe Blue, udându-i hainele, părul, pielea, apoi restul îl turnă în interiorul Buickului. Canistrele goale le aruncă pe bancheta din spate și se opri în fața lui Blue.

– La revedere, zise el.

– La revedere, răspunse Blue. Era aproape orb din cauza benzinei, dar găsi portiera mașinii, o deschise și se așeză pe scaunul șoferului. Brightwell îl privi o clipă, scoase o brichetă din buzunar și o aprinse, apoi o aruncă în mașină și se îndepărtă. Nu privi în urmă, nici măcar

atunci când explodă rezervorul, iar întunericul din spatele lui se luminase de un foc nou în momentul în care Blue se transformase şi părăsise această lume.

5

Fiecare din noi trăieşte două vieţi: viaţa noastră reală şi viaţa secretă.

În viaţa reală suntem ceea ce pretindem că suntem. Ne iubim soţul sau soţia. Ne creştem copiii. În fiecare dimineaţă ne luăm geanta sau servieta şi facem ce trebuie să facem ca să ne ducem mai departe existenţa. Vindem obligaţiuni, facem curat în camere de hotel, le servim bere oamenilor cu care, dacă ar fi după noi, nu am vrea să respirăm acelaşi aer. Luăm prânzul într-un local sau pe o bancă dintr-un parc în care oamenii îşi plimbă câinii şi copiii se joacă în lumina soarelui. Simţim o nevoie sentimentală să le zâmbim animalelor pentru bucuria lor când se tăvălesc prin iarba verde sau copiilor care se bălăcesc în apă, sau care se întrec printre ţâşnitori, şi totuşi ne întoarcem la birourile, la mopurile sau la barurile noastre, simţindu-ne mai puţin fericiţi decât eram înainte, fără să putem scăpa de sentimentul înfiorător că am ratat ceva, că trebuie să mai existe şi altceva în viaţa noastră decât ceea ce avem.

În viaţa noastră reală – ancorată de aceste două greutăţi egale (şi iată că apar din nou), prietenii noştri necăjiţi, datoria şi responsabilitatea, cu marginile îndoite destul de mult, ca să se potrivească cât mai bine pe umerii noştri – avem şi noi micile noastre plăceri pentru care suntem peste măsură de recunoscători. Haideţi, faceţi o plimbare pe la ţară, unde aveţi pământul poros şi cald sub picioare, dar fiţi întotdeauna atenţi la ceasul care vă numără clipele, obligându-vă să vă întoarceţi la grijile oraşului. Ia uitaţi-vă, soţul v-a pregătit cina şi a

aprins lumânarea pe care mama lui v-a făcut-o cadou de Crăciun, cea care umple camera de miros de vin fiert și mirodenii, deși e abia mijlocul lui iulie. Vedeți, soția a citit iar *Cosmo* și dorind să condimenteze puțina viață sexuală pe care o aveți, a făcut de data aceasta ceva mai mult decât să-și cumpere lenjerie intimă de la JCPenney și a învățat un lucru nou din paginile revistei. A trebuit să citească articolul de două ori doar ca să înțeleagă unii termeni și a trebuit să apeleze la amintiri foarte vechi, să-și aducă aminte de organul trist, semitumescent pe care vrea să-l folosească în acest scop, atât de mult timp a trecut de când nu s-au mai întâmplat între voi asemenea lucruri, fără pături care să vă acopere sau lumini difuze, când era mai ușor să aveți fantezii cu J. Lo sau Brad Pitt, sau poate cu fata care vă lua comanda la bar, sau cu băiatul Lizei de peste două case, cel care tocmai se întorsese de la colegiu și care se transformase din băiatul tocilar, cu aparat dentar permanent, într-un veritabil Adonis, cu dinți albi, drepți și picioare musculoase și bronzate.

Și în întuneric, când cele două vieți se suprapun, viața reală se estompează pe margini, iar cea secretă dă buzna în grabă, cu un geamăt și cu limba biciuitoare a dorinței.

Pentru că în viața secretă suntem noi înșine. O privim pe femeia draguță din departamentul de marketing, nou-venită, cea cu rochia ce se desface când stă picior peste picior, scoțând la iveală coapsa palidă, imaculată, și în viața noastră secretă nu vedem venele gata să i se spargă sub piele, nici semnul din naștere, ca o vânătaie veche, care-i murdărește pielea albă. Este perfectă, spre deosebire de cea pe care-am lăsat-o acasă de dimineață, uitând de noile ei trucuri din dormitor, pentru că va renunța repede la ele, ca și la lumânarea de Crăciun, și nu le va mai folosi mult timp de acum înainte. Și astfel, ne agățăm de fantezia cea nouă, care nu e mânjită de realitate și o seducem, iar ea ne vede așa cum suntem de fapt atunci când ne primește în ea și, pentru o clipă, trăim și murim în interiorul ei, pentru că nu are nevoie de nici o revistă care s-o învețe tainele lucrurilor.

În viața noastră secretă suntem curajoși și puternici și nu cunoaștem singurătatea pentru că alții iau locul partenerilor pe care i-am iubit (sau dorit) cândva. În viața noastră secretă o luăm pe celălalt drum, pe cel

pe care trebuia să mergem de la început, dar de care ne-am îndepărtat. Trăim viața care ne-a fost dată s-o trăim, cea pe care soții și soțiile noastre, pretențiile copiilor sau tiranii mărunți de la birou nu ne-au permis s-o trăim. Devenim ceea ce am fost meniți să fim.

În viața noastră secretă visăm să ripostăm. Luăm un pistol, țintim și apăsăm pe trăgaci și nu ne trage nimeni la răspundere. Nu ne pare rău de rana pe care am produs-o, nici de corpul ce cade pe spate, chircindu-se când spiritul îl părăsește. (Și poate că acolo, în acel moment mai așteaptă cineva, cel care ne-a ispitit, cel care ne-a promis că așa trebuia să se întâmple, că acesta este destinul nostru și că nu cere decât o mică favoare: să-și lipească buzele de cele ale muribundului sau ale femeii care se stinge și să guste dulceața spiritului lor și, înainte să-l înghită, închizându-l adânc în el, să i se zbată puțin în gură ca un fluture. E tot ce ne cere, și cine suntem noi să nu-i îndeplinim dorința?)

În viața noastră secretă putem să batem măr pe oricine, iar fața plină de sânge este a tuturor celor care ne-au trădat, a fiecărui individ care ne-a împiedicat să devenim tot ceea ce am fi putut fi. Iar *el* este alături de noi când pedepsim carnea, iertându-i urâțenia pentru darul imens pe care ni l-a făcut, pentru libertatea pe care ne-a oferit-o. E atât de convingător acest nenorocit cu gâtul umflat, cu burta imensă, care-i atârnă, cu picioarele prea scurte și cu brațele prea lungi, cu trăsături delicate care aproape se pierd în pielea palidă, zbârcită. Iar dacă te uiți la el din depărtare, e ca și cum ai privi asemenea unui copil o lună plină și ai crede că vezi fața bărbatului care locuiește acolo.

El este Brightwell și ne-a spus povestea vieții noastre cu vorbe dulci, ne-a povestit cum a rătăcit atâta timp în căutarea celor pierduți. La început nu-l credem, dar într-adevăr știe cum să ne convingă. Acele cuvinte se dizolvă în interiorul nostru, esența lor ni se împrăștie în minte, iar părțile lor componente devin o parte din noi. Începem să ne amintim. Ne uităm adânc în ochii aceia vezi și descoperim în sfârșit adevărul.

În viața noastră secretă am fost odată îngeri. Adoram și eram adorați. Și când am căzut, ultima pedeapsă pe care am primit-o a fost să ne amintim întotdeauna de ceea ce am pierdut și să ne chinuie

amintirea a ceea ce am avut cândva. Pentru că noi nu suntem ca ceilalți. Am aflat totul, și acea revelație ascunde libertatea.

Iar acum ne *trăim* viața secretă.

Când m-am trezit, eram singur în pat. Pătuțul lui Sam era gol și tăcut, iar salteaua era rece, ca și cum nici un copil nu dormise vreodată pe ea. M-am dus până la ușă și-am auzit zgomote din bucătăria de la parter. Am tras pe mine niște pantaloni din bumbac și am coborât. În bucătărie se mișcau umbre, pe care le vedeam prin ușa întredeschisă și am auzit dulapurile deschizându-se și închizându-se. A vorbit o femeie. M-am gândit că era Rachel, o luase pe Sam jos, să-i dea de mâncare, și vorbea cu ea, așa cum făcea mereu, împărtășindu-i gândurile și speranțele atunci când trebăluia prin casă. Am văzut cum am întins mâna și am deschis ușa. Vedeam acum întreaga bucătărie.

O fetiță stătea la masă, cu capul puțin aplecat, cu părul blond, lung căzând pe masă și pe farfuria din fața ei, cea cu modelul albastru ciobit. Nu se mișca. De pe fața i se prelingea ceva și cădea în farfurie, întinzându-se roșu pe suprafața ei.

– *Pe cine cauți?*

Nu era fetița cea care vorbea. Părea că sunetul venea dintr-un loc îndepărtat, întunecos, dar în același timp de undeva de aproape, șoptindu-mi rece la ureche.

„S-au întors. Vreau să plece. Vreau să mă lase în pace."

–*Răspunde-mi.*

„Nu tu. Pe tine te iubesc, și te voi iubi mereu, dar nu mai ești."

– *Nu. Suntem aici. Vom fi mereu oriunde vei fi tu.*

„Te rog, trebuie să vă uit în cele din urmă. Totul se destramă. Mă distrugeți."

– *Ea n-o să rămână. Te va părăsi.*

„O iubesc. O iubesc la fel cum te-am iubit și pe tine cândva."

– *Nu! Nu spune asta. Va pleca în curând, și când o va face, noi vom fi aici. Vom rămâne cu tine și-ți vom fi alături în întuneric.*

Peretele s-a crăpat în dreapta mea și podeaua s-a fisurat. Fereastra s-a făcut fărâme și fragmente de sticlă au explodat în interior, fiecare

ciob reflectând copaci și stele și lumina lunii, ca și cum întreaga lume s-ar fi sfărâmat în jurul meu.

Am auzit-o pe fiica mea sus, și am alergat, urcând câte două trepte deodată. Am deschis ușa dormitorului, iar Rachel stătea lângă leagăn, cu Sam în brațe.

– Unde-ai fost? am întrebat-o. M-am trezit și nu mai erai lângă mine.

M-a privit. Era obosită, iar cămașa ei de noapte era pătată.

– Trebuia s-o schimb. Așa că am intrat în baie, să nu te trezească.

Rachel a așezat-o pe Sam înapoi în pătuț. După ce a văzut că fiica noastră era în regulă, s-a pregătit să se întoarcă înapoi în pat. Am stat deasupra lui Sam, apoi m-am aplecat și-am sărutat-o ușor pe frunte.

O picătură de sânge i-a căzut pe față. Am șters-o cu degetul mare și m-am dus la oglinda din colț. Aveam o tăietură sub ochiul stâng. M-a usturat foarte tare când am atins-o. Am întins pielea și am explorat rana până am scos fragmentul mic de sticlă de acolo. O singură picătură de sânge mi s-a prelins pe obraz.

– Ești bine? a întrebat Rachel.

– M-am tăiat.

– E grav?

Mi-am șters sângele de pe față cu dosul palmei.

– Nu, am mințit eu. Nu e deloc grav.

* * *

Dis-de-dimineață, în ziua următoare, am plecat spre New York. Rachel stătea la masa din bucătărie, în același loc în care stătuse fetița în noaptea precedentă, cu sângele curgându-i de pe față în farfuria de dinaintea ei. Sam se trezise de două ore și plângea acum cu furie. De obicei, după ce se trezea și era hrănită, se mulțumea doar să privească lumea din jurul ei. Walter era pentru ea o sursă de fascinație, iar prezența lui o făcea să se lumineze la față de fiecare dată când intra în cameră. La rândul lui, câinele rămânea mereu aproape de copilă. Știam că uneori câinii puteau fi tulburați de apariția unui copil în familie, zăpăciți de felul în care acest lucru putea afecta mângâierile pe care le primeau. De aceea unii deveneau destul de neprietenoși, dar nu

era cazul lui Walter. Deşi era un câine tânăr, părea să cunoască o anume datorie de-a o proteja pe micuţa fiinţă care intrase pe teritoriul lui. Chiar şi ieri, cu toată agitatia de după botez, stătuse destul de mult timp cu Sam şi se aciuase pe lângă Angel şi Louis doar după ce se asigurase că mama lui Rachel rămăsese cu fata.

Mama lui Rachel nu se trezise încă. Joan se oferise să rămână cu Rachel cât timp eram eu plecat, în timp ce Frank plecase de dimineaţă la serviciu, reuşind să mă evite complet. Rachel acceptase oferta fără nici un fel de obiecţie şi-i eram recunoscător pentru acest lucru. Casa era bine protejată: determinat de evenimentele recente, instalasem un sistem cu senzori de mişcare ce ne semnalau orice prezenţă mai mare decât o vulpe, de pe proprietatea noastră, iar camerele supravegheau atât poarta principală, cât şi curtea şi mlaştina din spate, transmiţând imaginile pe două monitoare din biroul meu. Investiţia fusese destul de mare, dar merita toţi banii pentru liniştea noastră.

Am sărutat-o pe Rachel înainte de plecare.

– O să fiu plecat doar pentru câteva zile, i-am spus.

– Ştiu. Înţeleg.

– O să te sun.

– Bine.

O ţinea pe umăr pe Sam, încercând s-o liniştească, dar ea nu voia să tacă. Am sărutat-o şi pe fetiţă şi am simţit căldura lui Rachel când pieptul ei s-a presat de braţul meu. Mi-am amintit că nu mai făcusem dragoste de când se născuse Sam, iar acest lucru nu făcuse decât să mărească distanţa dintre noi.

Apoi am plecat şi am condus în tăcere până la aeroport.

Peştele poreclit G-Mack locuia în apartamentul întunecos de pe Coney Island Avenue, împreună cu câteva dintre femeile lui. Mai avea o casă în Bronx, dar nu stătea acolo decât foarte rar de când bărbaţii aceia le căutaseră pe cele două târfe. Întâlnirea cu bătrâna negresă îl speriase şi mai mult, aşa că se retrăsese în apartamentul personal, ieşind la Point doar noaptea, evitând străzile principale de câte ori putea.

G-Mack nu era prea convins de siguranţa pe care o oferea Coney Island Avenue. Fusese o stradă periculoasă încă din secolului al XIX-lea,

când membrii unor bande îi jefuiau pe turiștii care se întorceau de la plajă. În anii 1980, prostituatele și dealerii de droguri împânziseră zona de lângă Foster Avenue, fiind foarte ușor de recunoscut din cauza luminilor de la benzinăria din apropiere. Mai erau și azi târfe și dealeri, dar nu mai ieșeau atât de mult în evidență, luptându-se pentru spațiul de pe trotuar cu evreii, pakistanezii, rușii și cu oameni din țări de care G-Mack nici măcar nu auzise vreodată. Pakistanezii avuseseră multe probleme după atentatele de pe 11 septembrie 2001, iar G-Mack auzise că mulți dintre ei fuseseră arestați de FBI, în timp ce alții plecaseră spre Canada sau se întorseseră acasă. Unii își schimbaseră chiar numele, așa că uneori se părea că lumea lui G-Mack era invadată de pakistanezi numiți Eddie sau Steve, la fel ca instalatorul pe care fusese nevoit să-l cheme cu o săptămână sau două în urmă, după ce una dintre târfe înfundase vasul de toaletă, nici nu voia să afle cu ce. Pe instalator îl chema Amir. Cel puțin așa scria pe vechea lui carte de vizită, pe care G-Mack o lipise de frigider cu un magnet cu Sinbad, dar acum, pe cea nouă se numea Frank. Frank Shah, ca și cum cineva s-ar fi lăsat păcălit de acest nume. Își șterse chiar și cele trei numere din fața adresei, 786, despre care Amir îi spusese cândva că însemnau: „În numele lui Allah". Oricum ar fi fost, lui G-Mack nu-i păsa prea mult. Din câte știa el, Amir era un instalator bun și nu avea de gând să dușmănească un om care-și făcea meseria, mai ales că era posibil să mai aibă nevoie de serviciile lui. Dar lui G-Mack nu-i plăcea nici cum miroseau magazinele pakistanezilor, nici mâncarea de la restaurantele lor, nici felul lor de a se îmbrăca, ori prea îngrijit, ori prea neglijent. Îi suspecta din cauza ambiției și insistenței lor maniace de a-și vedea copiii într-o situație mai bună. G-Mack bănuia că bunul și bătrânul Frank-Care-Era-De-Fapt-Amir își plictisea de moarte copiii cu predicile despre visul american, dându-i poate exemplu negativ pe cei de culoare, ca G-Mack, chiar dacă acesta din urmă era un om de afaceri mai bun decât ar fi fost el vreodată și chiar dacă nu fuseseră oamenii lui G-Mack cei care intraseră cu avioanele în cele mai înalte clădiri din New York. G-Mack nu avea nimic de împărțit cu pakistanezii din jurul lui, în afară de mâncare și felul lor de a se îmbrăca, dar atentatele din

11 septembrie îi priveau pe toţi, iar Frankie-Amir şi oamenii lui trebuiau să spună clar de partea cui erau.

Apartamentul lui G-Mack era situat la ultimul etaj, într-o clădire cu trei etaje, cu cornişe vopsite într-o culoare stridentă la intersecţia Avenue R cu Avenue S, aproape de Centrul Islamic Thabaya. Între Centrul Thabaya şi Grădiniţa Evreiască Keshet era un loc de joacă pentru copii, pe care unii oameni l-ar fi numit un progres, dar care-l nemulţumea nespus de mult pe G-Mack, aceste două părţi opuse atât de apropiate una de cealalta, dar poate nu aşa ca nenorociţii de hasidimi[1] din apropiere, în hainele lor învechite, cu copiii lor palizi cu bucle de poponari. G-Mack nu era deloc surprins că umblau mereu în grup, pentru că nici unul dintre acei evrei ciudaţi nu s-ar fi descurcat dacă s-ar fi ajuns la bătaie.

Le auzi pe două dintre târfele lui trăncănind în baie. Acum erau în total nouă sub protecţia lui, iar trei dintre ele dormeau în apartamentul lui, cu chirie, în paturi de campanie, acest lucru făcând parte din „înţelegere". Altele locuiau încă cu mamele lor, pentru că aveau copii şi trebuia să aibă cineva grijă de ei când ele erau pe străzi, iar restul stăteau într-o clădire aproape de Point, în care G-Mack le închiriase un etaj întreg.

G-Mack îşi rulă un joint şi o privi pe cea mai tânără dintre femei, mica târfă albă care-şi zicea Ellen, umblând desculţă prin bucătărie şi mâncând pâine prăjită unsă la întâmplare cu unt de arahide. Spunea că avea nouăsprezece ani, dar nu o credea. Şi nici nu-i păsa. Multor bărbaţi le plăcea să fie cât mai tinere, iar ea făcea cei mai mulţi bani dintre toate. G-Mack se gândise chiar s-o instaleze singură într-un apartament şi poate să dea un anunţ în *Voice* sau în *Press* şi să ceară pentru ea patru sau cinci sute de dolari pe oră. Voise să facă acest lucru de când se întâmplase toată povestea şi fusese nevoit să-şi păzească spatele. Totuşi, îi plăcea să se bucure din când în când de farmecele ei, aşa că era bine s-o aibă la îndemână.

G-Mack avea douăzeci şi trei de ani şi era mai tânăr ca multe din femeile lui. Începuse afacerea vânzând iarbă copiilor din şcoli, dar era

[1] *Hasidim* – pluralul de la hasid, care înseamnă pios (în ebraică în orig.)

ambiţios şi visa să se extindă, să vândă marfă brokerilor, avocaţilor şi tinerilor albi care frecventau cluburile şi barurile în weekend, căutând ceva care să-i ajute să suporte nopţile lungi ce aveau să vină. G-Mack se vedea îmbrăcat într-un costum lucios, conducând o maşină decapotabilă. Visase mult timp să aibă un Cutlass Supreme din '71, cu interior crem, din piele, cu jante cromate, deşi Cutlassul avea roţi standard de patruzeci şi şase de centimetri, iar G-Mack ştia că o maşină nu valora mare lucru dacă nu avea roţi de cel puţin cincizeci şi şase, din aliaj Lexani, poate chiar Jordans, dacă voia să le dea peste nas celorlalţi fraţi. Dar un om care avea de gând să conducă un Cutlass Supreme din '71, cu roţi de cincizeci şi şase de centimetri, trebuia să facă mult mai mult decât să vândă iarbă unor puştani de cincisprezece ani, plini de coşuri. Aşa că G-Mack investise în nişte E[1] şi puţină cocaină şi începuse să câştige repede şi bine.

Problema lui G-Mack era că nu avea curajul să intre în afacere cu o cantitate mare de droguri. Nu voia să se întoarcă la închisoare. Stătuse şase luni la Otisville din pricina unui atac pe când avea doar nouăsprezece ani şi încă se trezea noaptea ţipând din cauza coşmarurilor. G-Mack arăta destul de bine şi cei din închisoare îşi făcuseră de cap cu el în primele zile, până când se alăturase grupului Naţiunea Islamului, unde erau şi câţiva tipi masivi care nu se purtau prea frumos cu cei care-l băteau pe unul din potenţialii lor convertiţi. G-Mack îşi petrecuse restul de şase luni cu Naţiunea, agăţându-se de ea ca de un lemn după un naufragiu, dar renunţase la porcăria aia când fusese eliberat ca şi cum ar fi aruncat nişte produse care nu mai erau bune. Îl căutaseră şi-i puseseră tot felul de întrebări, dar G-Mack o terminase cu ei. Bineînţeles că îl şi ameninţaseră, dar G-Mack avea mai mult curaj când era liber şi, în cele din urmă, Naţiunea îl lăsase în pace, considerându-l o afacere proastă. Totuşi, dacă era nevoie şi dacă nu putea scoate altfel cămaşa îi mai linguşea pe cei din Naţiune, dar cel mai mult în afacerea asta îi plăcea că Imamul Farrakhan nu accepta insultele albilor, iar prezenţa adepţilor săi în costume negre şi la modă îi speria de moarte pe toţi acei infanterişti de clasă mijlocie.

[1] E – Extasy, drog sintetic şi psihoactiv (duce la modificarea stării de conştiinţă) cu proprietăţi înrudite cu cele ale amfetaminei şi halucinogenelor (n.tr.)

Dar dacă voia să strângă banii pentru viaţa pe care şi-o dorea atât de mult, atunci ar fi trebuit să intre pe piaţă în forţă, şi nu-i plăcea ideea de a deţine atât de multă marfă. Dacă era prins, acest lucru se încadra la delicte de clasa A, şi asta însemna cincisprezece ani sau chiar închisoarea pe viaţă. Şi chiar dacă ar fi avut noroc şi procurorul nu ar fi avut probleme acasă sau n-ar fi suferit de prostată şi i-ar fi permis să pledeze pentru un delict de clasă B, G-Mack tot şi-ar fi petrecut următorii douăzeci de ani după gratii şi i-ar fi dat dracului pe toţi cei care i-ar fi spus că ar fi încă tânăr când ar ieşi, pentru că şase luni petrecute la închisoare îl îmbătrâniseră mai mult decât voia să recunoască şi nici nu credea că ar fi putut supravieţui acolo cinci sau zece ani, indiferent că era clasa B, clasa C sau a dracului de clasă Z[1].

Un raid făcut în apartamentul său de nişte poliţişti extrem de duri şi violenţi de la narcotice îl convinsese că viaţa de dealer nu era pentru el. Era posibil să-l fi presat pe unul mult mai speriat ca G-Mack de închisoare, şi numele lui apăruse în conversaţie. Dar poliţiştii nu găsiseră nimic. G-Mack o lua mereu pe scurtătură când era pe străzi, strecurându-se prin clădirea cu trei etaje, arsă complet, din spatele blocului lui, care dădea spre un teren viran. În acea clădire era un şemineu vechi, iar G-Mack îşi ascunsese acolo marfa, în spatele unei cărămizi care se puteau scoate. Poliţiştii îl arestaseră, deşi nu aveau dovezi incriminatorii. G-Mack ştia că nu aveau cum să-l reţină, aşa că tăcuse şi aşteptase să fie eliberat. Avusese nevoie de trei zile să-şi facă curaj să meargă la ascunzătoare şi apoi vânduse repede toată marfa la jumătate din preţul pieţei. De atunci nu mai intrase în afaceri cu droguri, dar găsise o altă potenţială sursă de venit. Deşi G-Mack nu ştia nici cel mai mic lucru despre vânzarea drogurilor, se pricepea la femei. Avusese parte de sex şi nu trebuise să plătească niciodată, cel puţin nu direct şi nu în bani, dar ştia că erau destui bărbaţi care ar fi

1 delicte de clasa A – în SUA delictele sunt împărţite în 5 clase, A-E; în clasa A sunt incluse delictele cele mai grave pentru care acuzatul poate primi 15 ani de închisoare sau chiar închisoare pe viaţă fără posibilitatea de eliberare condiţionată, în funcţie de gravitatea delictului. Astfel, pentru delictele de clasa A se pot primi între 15 şi 60 de ani, pentru cele de clasă B: 8 – 30 de ani, pentru clasa C: 3 –15 ani, clasa D: 2 –12 ani şi pentru clasa E: 1 – 6 ani. (n.tr.)

făcut-o. La naiba, chiar cunoștea niște târfe care practicau această meserie, dar nu avea nimeni grijă de ele, iar astfel de femei erau vulnerabile. Aveau nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ele, iar G-Mack le convinsese repede că era chiar el omul potrivit. Din când în când trebuia s-o mai lovească pe câte una, dar nu foarte tare, pentru ca celelalte să-l asculte.

Apoi murise peștele ăla bătrân, Free Billy, și unele din femeile lui veniseră la G-Mack, care-și extinsese astfel afacerea.

Nu-și amintea de ce o acceptase pe Alice, târfa drogată. Majoritatea fetelor lui Free Billy consumau doar iarbă și poate puțină cocaină dacă le oferea vreun client sau dacă aveau noroc și reușeau să ascundă ceva bani, pentru că G-Mack le controla regulat, ca să nu-l înșele prea mult. Cele drogate erau imprevizibile, și clienții puteau să renunțe la serviciile lor după ce le vedeau. Dar Alice avea ceva care atrăgea și nimeni nu putea nega acest lucru. Era la limită. Slăbise din cauza drogurilor și avea un corp aproape perfect și o față de târfă etiopiană, pe care o căutau agențiile de modeling pentru că nu avea trăsături de negresă, ci un nas subțire și culoarea cafelei. Plus că era apropiată de Sereta, mexicanca mulatră, care era de asemenea foarte atrăgătoare. Sereta și Alice lucraseră pentru Free Billy și-i spuseseră de la început lui G-Mack că vin doar împreună, iar acesta fusese mulțumit de condiție.

Alice, cel puțin, sau LaShan, cum își spunea pe stradă, era destul de deșteaptă să priceapă că bărbaților nu le plăceau semnele de ace. Avea mai multe capsule de vitamina E lichidă și de fiecare dată când își injecta o doză, își punea puțin lichid ca să ascundă urma. G-Mack bănuia că-și injecta dozele și-n alte părți ale corpului, părți ascunse, dar era treaba ei. Tot ce voia el era să nu aibă semne vizibile și să poată să-și facă meseria. Consumul de heroină avea și el părțile lui bune: fetele erau moleșite cincisprezece sau douăzeci de minute după ce drogul începea să-și facă efectul, dar după o jumătate de oră erau gata de muncă. Cât ținea efectul drogului, puteau să treacă drept normale, dar apoi le era iarăși rău și deveneau iritate și nervoase. Adesea Alice reușea să se controleze, dar G-Mack își dăduse seama când o avusese că nu-i mai rămăseseră de trăit decât puține luni. Văzuse în ochii ei

felul în care o distrugeau drogurile şi cum i se albise treptat părul, dar încă mai putea face bani de pe urma ei pentru că arăta destul de bine.

Şi aşa se şi întâmplase timp de câteva săptămâni, până când începuse să ascundă bani, iar fizicul i se deteriorase mult mai repede decât se aşteptase el, din cauza consumului mai mare de droguri. Oamenii uitau câteodată că marfa vândută în New York era mai puternică decât oriunde în altă parte: chiar şi heroina era cu zece la sută mai pură, faţă de trei sau cinci procente în Chicago, iar G-Mack auzise de cel puţin o drogată care venise dintr-un oraşel de provincie, se drogase la o oră după ce ajunsese în New York şi murise de supradoză după încă o oră. Structura osoasă a lui Alice era încă destul de bună, dar acum, fără stratul de carne care s-o acopere, ieşise mult în evidenţă, iar pielea căpătase o culoare pământie pe măsură ce drogul îşi intra în drepturi. Era dispusă să facă orice pentru droguri, aşa că o trimisese cu cei mai josnici bărbaţi, iar ea mergea cu ei cu zâmbetul pe buze şi măcar pe majoritatea nici nu-i mai întreba dacă-şi puseseră sau nu prezervativ înainte să o facă. Pentru că avea nevoie de bani ca să-şi cumpere droguri şi pentru că rămăsese fără vitamina E, Alice începuse să-şi injecteze doza între degetele de la mâini şi de la picioare. G-Mack îşi dăduse seama că trebuia să renunţe la ea în curând şi că fata avea să sfârşească pe străzi, fără dinţi, făcând imposibilul pentru o doză de 10$ de pe piaţa de la Hunts Point.

Apoi venise bătrânul acela în maşina lui, şoferul lui gras strigându-le pe femei, pe măsură ce încetinea. O remarcase pe Sereta, care îi propusese s-o ia şi pe Alice şi cele două târfe plecaseră cu moşul ăla ciudat, după ce G-Mack stabilise preţul. N-avea nici un rost să rişte. Vorbise şi cu şoferul, ca să nu existe discuţii asupra preţului şi să se asigure că târfele nu l-ar fi minţit. Şoferul le adusese înapoi după trei ore, iar peştele îşi primise banii. Căutase şi prin poşetele fetelor şi găsise încă o sută de dolari la fiecare. Le lăsase cincizeci şi le spusese că are el grijă de restul. Se părea că moşului îi plăcuse ce-i făcuseră fetele pentru că venise din nou două săptămâni mai târziu: aceleaşi fete, aceeaşi învoială. Fetelor le plăcea pentru că nu mai stăteau pe stradă, iar bătrânul se purta frumos cu ele. În casa lui din Queens le dădea băutură şi ciocolată, le lăsa să se joace în cada lui mare şi le

dădea și niște bani în plus (pe care de cele mai multe ori G-Mack nu-i lua; până la urmă nu era chiar un monstru...)

Toate bune și frumoase până când fetele dispăruseră. Nu se mai întorseseră după ce plecaseră cu bătrânul. G-Mack nu începuse să-și facă griji decât după ce se întorsese acasă și primise un telefon de la Sereta după o oră sau două. Fata plângea, iar el reușise cu greu s-o calmeze ca să înțeleagă ce se întâmplase, dar încetul cu încetul ea îi spuse că niște bărbați intraseră în casă și începuseră să se certe cu bătrânul. Fetele erau în baia de la etaj, aranjându-și părul și împrospătându-și machiajul înainte de întoarcerea la Hunts Point. Nou-sosiții începuseră să țipe, întrebându-l de o cutie din argint. Îi spuseseră că nu aveau să plece fără ea, apoi intrase Luke, șoferul bătrânului și se auziseră alte țipete, urmate de un sunet ca de explozie, doar că Alice și Sereta stătuseră destul de mult pe stradă ca să recunoască o împușcătură când auzeau una.

Apoi cei de jos îl torturaseră pe bătrân și, după ce acesta murise, începuseră să scotocească întâi prin camerele de la parter. Femeile auziseră cum deschideau sertarele, spărgeau vasele și toate obiectele din sticlă. În curând bărbații aveau să urce la etaj și atunci ele n-ar mai fi avut scăpare, dar atunci auziseră o mașină oprindu-se în fața casei. Sereta riscase, se uitase pe geam și văzuse farurile aprinse.

– Paza, îi șopti lui Alice. Cred că au declanșat vreo alarmă când au intrat.

Era doar un singur bărbat. Se uitase cu o lanternă prin fața casei, apoi sunase la ușă. Se întorsese la mașină și luase legătura prin stație. Undeva în întuneric începuse să sune un telefon. Atunci, în casă se auzea doar sunetul telefonului. După câteva secunde, Alice și Sereta auziseră ușa din spate, de la bucătărie, când plecaseră bărbații. Femeile ieșiseră când fuseseră sigure că totul era în regulă, dar nu înainte de a face curat în baie și în dormitor, luând de la gunoi șervețelele și prezervativele folosite.

Erau speriate și se temeau că va veni cineva după ele, dar G-Mack le spusese să rămână calme. Fetele nu aveau dosar penal și, chiar dacă s-ar fi găsit amprente, polițiștii nu puteau să facă legătura cu ele decât dacă ar fi intrat în conflict cu legea. Nu trebuia decât să rămână calme.

Le spusese să vină înapoi, dar Sereta nu voise. G-Mack începuse să țipe, și târfa îi trântise telefonul în nas. Atunci vorbise ultima oară cu ea, dar bănuia că dacă era speriată plecase spre sud, înapoi la ai ei. Oricum îl amenințase mereu c-o să facă când ar fi avut banii, chiar dacă G-Mack crezuse că era doar o amenințare goală sau un vis pe care îl avea orice prostituată din când în când.

Moartea bătrânului Winston și a șoferului său ținuse prima pagină a ziarelor. Nu era foarte bogat, ca Trump sau ca unul din cei foarte înstăriți, dar fusese un colecționar și vânzător de antichități destul de cunoscut. Polițiștii crezuseră că fusese vorba de un jaf care mersese prost, până când descoperiseră niște cosmetice, uitate de femei în baie, în graba lor de a părăsi casa și anunțaseră că sunt în căutarea uneia sau chiar a două femei care să-i ajute în anchetă. Polițiștii veniseră la Point, după ce aflaseră că bătrânului Winston îi plăcea să caute acolo femei. După ce-l găsiseră pe G-Mack, îl întrebaseră ce știa despre afacerea aceea, dar bărbatul le spusese că nu știa nimic. Când îi spuseseră că aveau un martor care-l văzuse vorbind cu șoferul lui Winston și că poate acele femei lucrau pentru el, G-Mack le răspunsese că el vorbește cu mulți oameni și câteodată și cu șoferii lor, dar acest lucru nu însemna că și făcea afaceri cu ei. Nici măcar nu se sinchisise să nege că era pește. Mai bine să le spună și ceva adevărat ca să ascundă minciuna. Le avertizase deja pe celelalte târfe să nu spună nimic din ce știau, și ele făcuseră ce li se spusese, atât de frica lui, cât și din grijă pentru prietenele lor, pentru că G-Mack le spusese clar că Alice și Sereta erau în siguranță câtă vreme cei care comiseseră crimele nu știau nimic despre ele.

Dar nu fusese deloc un jaf nereușit, iar cei implicați îl găsiseră pe G-Mack, așa cum făcuseră și polițiștii, doar că primii nu se lăsaseră deloc păcăliți de fața lui inocentă. Lui G-Mack nu-i plăcea deloc să se gândească la ei, grăsanul cu gâtul umflat care mirosea a pământ proaspăt răscolit și prietenul lui tăcut și plictisit în albastru. Nu-i plăcea să-și amintească cum îl lipiseră cu spatele de zid și cum grăsanul îi băgase degetele în gură, strângându-i limba când le spusese prima minciună. G-Mack aproape că vomitase când îi simțise gustul, dar încă nu se întâmplase ce era mai rău: vocile pe care le auzise în cap, amețeala care

BIBLIOTECA

le însoțise, senzația că ar deveni mai murdar și mai depravat, până când i-ar putezi măruntaiele dacă l-ar mai lăsa pe acest bărbat să-l atingă. Recunoscuse că erau fetele lui, dar că nu mai vorbise de atunci cu ele. Plecaseră, le spusese el, dar nu văzuseră nimic. Fuseseră sus tot timpul. Nu știau nimic din ceea ce i-ar fi putut ajuta pe polițiști.

Atunci devenise totul foarte clar, iar G-Mack blestemase momentul când acceptase să le ia sub protecția lui pe Sereta și pe târfa drogată pe care-o numea prietena ei. Grăsanul îi spusese că nu-l interesa ce știau.

Îl interesa ceea ce aveau.

Winston îi arătase Seretei cutia în a doua noapte în care fuseseră împreună, mulțumit și sătul de orele de plăcere odihnitoare, în timp ce Alice se spăla. Îi plăcea să-i arate colecțiile sale frumoasei brunete, mai deșteaptă și mai vioaie decât prietena ei, explicându-i originea unor obiecte și povestindu-i câte ceva despre ele. Sereta ghicise că în afară de sex, bărbatul voia să stea de vorbă cu cineva. Și nu o deranja deloc. Era un bătrânel simpatic, generos și inofensiv. Poate că nu era prea înțelept din partea lui să dezvăluie secretele comorii sale unor femei pe care abia dacă le cunoștea, dar putea avea încredere în Sereta, și ea o supraveghea pe Alice, în cazul în care aceasta ar fi fost tentată să fure vreun lucru, sperând să-l vândă mai târziu.

Cutia pe care o ținea în mână nu i se părea la fel de interesantă ca alte lucruri pe care le avea: bijuteriile, picturile, micile statuete din fildeș. Era un argint mat și părea destul de obișnuit. Winston îi spuse că era o cutie foarte veche și extrem de valoroasă pentru cei care știau ce însemna. O deschise cu grijă. Sereta văzu înăuntru ceva ce semăna cu o hârtie împăturită.

– Nu e hârtie, o corectă Winston. Este un pergament.

Îl scoase din cutie cu o batistă curată și-l despături în fața ei. Ea văzu cuvinte, simboluri, litere, forme ale unor clădiri, și în centru o margine a ceea ce părea o aripă.

– Ce e asta? întrebă Sereta.

– Este o hartă, răspunse el, sau o bucată dintr-o hartă.

– Și unde este restul?

Winston dădu din umeri.

– Cine știe? Probabil că s-a pierdut. Aceasta este una din mai multe bucăți. Celelalte au fost împrăștiate în lume cu mult timp în urmă. Am sperat odată că am să le găsesc pe toate, dar acum mă îndoiesc că am să reușesc vreodată. Mă gândisem în ultima vreme s-o vând. Am făcut deja niște cercetări. Vom vedea...

Puse bucata de hârtie la loc, apoi închise cutia și o așeză înapoi pe un raft micuț de pe masă.

– N-ar trebui s-o pui într-un seif, ceva? întrebă ea.

– De ce? Dacă ai fi hoț, ai fura această cutie?

Sereta privi spre raft. Cutia nici nu se vedea printre celelalte ornamente mici și ciudate care parcă împânzeau toată casa.

– Dacă aș fi hoț, nici măcar n-aș găsi-o, zise ea.

Winston dădu bucuros din cap, apoi își desfăcu halatul.

– Cred că trebuie să mai iau una, zise el.

Viagra, gândi Sereta. Nenorocita aia de pastilă albastră era câteodată un blestem.

G-Mack nu stătuse mult pe gânduri ca să accepte banii pe care i-i oferiseră bărbații pentru orice fel de informație care i-ar fi putut conduce la locul în care se ascundeau cele două târfe. Își dăduse seama că nu prea avea de ales, pentru că grăsanul îi spusese foarte clar că va plăti dacă îi va trage pe sfoară și că va avea altcineva grijă de târfele lui. Apelase la câțiva informatori, dar nimeni nu știa nimic de Sereta sau de Alice. Știa că Sereta era deșteaptă. Dacă Alice stătea pe lângă ea și făcea ce-i spunea, dacă se droga mai puțin și încerca să se lase, atunci ar fi putut sta ascunse mult timp.

Apoi Alice se întorsese. Sunase la ușa apartamentului din Island Avenue și întrebase dacă poate urca. Era noaptea târziu și nu era acasă decât Letitia pentru că suferea de o intoxicație. Letitia era portoricană și era nouă, dar G-Mack îi spusese ce să facă dacă apărea vreuna din cele două fete. O lăsase pe Alice să urce, îi spusese să se întindă într-unul din paturi, apoi îl sunase pe G-Mack pe mobil. Acesta îi spusese să o țină acolo pe fată și să nu o lase să plece. Dar, când Letitia se întorsese în dormitor, Alice plecase deja cu geanta acesteia, în care găsise 200$. Și, deși fugise după ea pe stradă, nu o mai văzuse.

G-Mack se înfuriase îngrozitor când se întorsese. O lovise pe Letitia, o făcuse în toate felurile care-i veneau în minte, apoi plecase cu mașina prin Brooklyn, sperând s-o găsească. Bănuia că reușise să se drogheze cu banii furați de la Letitia, așa că se dusese în zona în care stăteau dealerii. Pe unii din ei îi cunoștea doar după nume. Ajunsese aproape de Kings Highway când o zărise în cele din urmă. Avea cătușe și un polițist o urca într-o mașină.

Urmărise mașina până la secția de poliție. Ar fi putut s-o scoată chiar el pe cauțiune, dar, dacă cineva ar fi făcut legătura între ea și ceea ce i se întâmplase lui Winston, atunci G-Mack ar fi intrat într-un bucluc mare și nu-și dorea deloc acest lucru. În schimb, sună la numărul pe care i-l lăsase grăsanul și îi spusese bărbatului care răspunsese unde era Alice. A doua zi, Blue Boy venise înapoi și-i dăduse niște bani: nu cât îi promisese, dar împreună cu amenințarea pe care o primise, erau destui cât să nu zică nimic și mai mult decât suficient ca să-i considere o plata considerabilă pentru o partidă. Îi ziseseră să nu sufle o vorbă și așa și făcuse. Îi asigurase că fata nu mai avea familie și că n-o va căuta nimeni. Le spusese că era sigur de acest lucru, jurase că așa era, că o cunoștea de mult timp, că mama ei murise într-o epidemie și că tatăl, un mare ticălos, fusese omorât într-o ceartă pentru o altă femeie, la câțiva ani după ce i se născuse fata, o fată pe care nu voise s-o vadă niciodată, de fapt una dintre multele fete pe care le avusese.

Inventase totul - spunând fără să știe o parte din adevărul despre tatăl ei - dar oricum nu mai conta. Pusese deoparte banii pe care-i primise pentru Alice pentru Cutlassul Supreme, care avea acum jante cromate Jordans, numărul 23 și pe care-l ținea într-un garaj sigur. G-Mack se bucura acum de viață și trebuia să-și intre în rol dacă voia să-și extindă și mai mult afacerea și, deși condusese Cutlassul doar de câteva ori, prefera să-l țină în garaj și să mai meargă din când în când să-l vadă, așa cum ar fi mers la femeia preferată. Într-adevăr, polițiștii ar fi putut veni să întrebe din nou de Alice după ce ar fi aflat că fugise după ce ieșise pe cauțiune, dar oricum aveau ei alte lucruri de făcut în orașul ăsta mare și rău și fără să-și facă griji pentru o târfă drogată, care fugise ca să scape de viața pe care o ducea.

Apoi venise negresa bătrână, întrebându-l despre Alice, iar lui G-Mack nu-i plăcuse deloc expresia de pe fața ei. Crescuse printre femei ca ea și, dacă nu le arătai de la început cum stătea treaba, atunci te sfâșiau ca niște câini. Așa că G-Mack o lovise, pentru că așa proceda el cu femeile care-i ieșeau din cuvânt.

Poate că plecase, gândi el. Poate că renunțase la căutare.

Cel puțin așa spera, pentru că dacă ar fi continuat să pună întrebări și i-ar fi convins și pe alții să caute informații, atunci era posibil să afle și cei care-l plătiseră, iar G-Mack nu se îndoia nici o clipă că cei doi bărbați, ca să se salveze, l-ar fi împușcat și l-ar fi lăsat în portbagajul mașinii lui, la cincizeci și șase de centimetri deasupra solului.

Eu și Louis eram într-o situație ciudată. Nu lucram pentru el, ci cu el. Pentru prima oară în viață, nu mai eram eu cel care ordona focurile de armă și, de această dată, ceea ce se întâmpla era ceva personal pentru el și nu pentru mine. Ca să-și mai liniștească puțin conștiința – presupunând, așa cum spusese și Angel, că avea o conștiință – Louis plătea toate cheltuielile. Mă cazase la Parker Meridien, un hotel mult mai plăcut decât cele în care stăteam eu de obicei. În lifturi puteai urmări desene animate, iar televizorul din camera mea era mai mare decât unele paturi de hotel în care dormisem. Camera de hotel era mobilată în stil minimalist, dar nu i-am spus acest lucru lui Louis. Nu voiam să creadă că-l critic. Hotelul avea o sală de fitness minunată și în apropierea lui era un restaurant thailandez bun. Mai aveau și o piscină pe acoperiș, iar acolo priveliștea asupra Central Park era de-a dreptul amețitoare.

M-am întâlnit cu Walter Cole într-o cafenea de pe Second Avenue. Cadeții de la poliție treceau în ambele direcții prin fața ferestrei la care stăteam, cu raniță negre în spate, semănând mai mult a soldați decât a polițiști. Am încercat să-mi amintesc de vremea când eram și eu ca ei, dar mi-am dat seama că nu puteam. Era ca și cum anumite perioade din trecut fuseseră blocate, în timp ce altele continuau să se infiltreze în prezent, ca o scurgere toxică ce otrăvea pământul altădată fertil. Orașul se schimbase atât de mult de la atacurile teroriste, iar cadeții, cu înfățișarea lor militară, se potriveau mai bine decât mine cu străzile

lui. Agenţiile externe le reamintiseră newyorkezilor de mortalitatea lor, de vulnerabilitatea lor, care avea drept consecinţe distrugerea iremediabilă a lor şi a străzilor pe care le iubeau. Acest lucru mi-a amintit de femeile pe care le văzusem pe parcursul anilor în care lucrasem, femei care fuseseră bătute de soţi şi care aveau să fie bătute din nou. Păreau că-şi adunau toate forţele să reziste unor noi lovituri, deşi sperau că nu va mai exista nici măcar una, că ceva se schimbase în comportamentul celui care le lovise înainte.

Tata o lovise odată pe mama. Eram un copil, de-abia dacă aveam şapte sau opt ani şi ea provocase un mic incendiu în bucătărie pe când prăjea nişte cotlete de porc pentru cină. O sunase cineva şi plecase din bucătărie să raspundă. Fiul unei prietene primise o bursă la o universitate cunoscută şi era un motiv de bucurie, mai ales că soţul acesteia murise cu câţiva ani înainte, iar ea se chinuise să-i crească pe cei trei copii. Mama rămăsese de vorbă la telefon puţin mai mult decât trebuia. Uleiul din cratiţă începuse să sară şi să se afume şi luase foc de la flacăra aragazului. Un prosop de bucătărie începuse să ardă mocnit şi dintr-odată fumul ieşea din bucătărie. Tata ajunsese acolo înainte ca perdelele să ia foc şi folosise o cârpă udă ca să stingă uleiul din tigaie, arzându-se uşor la mână. Mama încheiase atunci convorbirea, iar eu mă dusesem după ea în bucătărie, unde tata îşi ţinea mâna sub jetul de apă rece.

– Oh, nu, zisese ea. Eu doar...

Iar tata o lovise. Era furios şi speriat. N-o lovise tare. Îi dăduse o palmă şi, deşi încercase să se oprească când îşi dăduse seama ce făcea, era prea târziu. O lovise în obraz, iar ea se clătinase uşor şi-şi atinsese pielea ca şi cum ar fi încercat să se convingă de lovitură. Mă uitam la tata, care începuse să pălească. Mă gândeam că era gata să cadă, pentru că se clătina pe picioare.

– Dumnezeule, îmi pare rău, spuse el.

Încercase să se apropie de ea, dar ea îl respinsese. Nu putea să-l privească în ochi. În toţi anii de când erau împreună n-o lovise niciodată când se enervase. Şi ridica foarte rar tonul la ea. Iar acum, bărbatul care era soţul ei dispăruse brusc, şi-i luase locul un străin. În acea

clipă lumea nu mai era deloc cea pe care credea că o cunoștea. Era străină și periculoasă, iar ea – vulnerabilă.

Acum, când mă gândesc, nici nu știu dacă ea l-a iertat într-adevăr. Bănuiesc că nu a făcut-o, pentru că nu cred că o femeie îl poate ierta cu adevărat pe cel care ridică mâna la ea, mai ales dacă este cel pe care-l iubește și în care are încredere. Iubirea e afectată puțin, dar încrederea e zdruncinată și undeva, în adâncul sufletului ei, se va teme de o nouă lovitură. Data viitoare, își spune ea, îl voi părăsi. Nu o să-l mai las să mă lovească. Și, cu toate acestea, majoritatea femeilor rămân cu cei care le lovesc. În cazul tatălui meu, nu a mai existat niciodată o dată viitoare, dar mama nu avea cum să știe acest lucru și nimic din tot ceea ce ar fi făcut el în anii următori n-ar fi putut-o convinge de contrariu.

Și, cum trecătorii se perindau prin fața mea, micșorați de imensitatea clădirilor ce-i înconjurau, m-am gândit: „Ce i-au făcut acestui oraș?"

Walter a bătut ușor cu degetul în masă.

– Mai ești printre noi? a întrebat el.

– Îmi aduceam aminte doar de niște lucruri.

– Te-a apucat nostalgia?

– Doar după comanda noastră. Se va lua în calcul și inflația, când o să vină în sfârșit.

Undeva mai departe am văzut-o pe chelnerița noastră învârtind alene o bomboană de mentă pe tejghea.

– Trebuia s-o facem să ne spună un preț înainte să plece, a zis Walter. Capul sus, au venit.

Doi bărbați făceau slalom printre mese, îndreptându-se spre noi. Amândoi purtau geci obișnuite, unul cu cravată, celălalt fără. Cel mai înalt dintre ei avea probabil un metru nouăzeci, iar cel scund era cam de înălțimea mea. Și, deși nu aveau lumini albastre lipite pe cap și nici pantofi în formă de Crown-Vic[1], înfățișarea lor urla „Poliția!". Nu c-ar fi contat aici: cu câțiva ani în urmă, câțiva tipi abia debarcați din Porto Rico – la propriu, pentru că nu erau în oraș decât de vreo zi sau două – încercaseră să jefuiască localul, o a doua casă pentru polițiști, din timpuri imemoriale, pe la miezul nopții, înarmați cu un

[1] Crown-Vic – Ford Crown-Vic, model de Ford folosit de poliția newyorkeză (n.tr.)

ciocan şi un cuţit de tranşat carnea. Nu putuseră să spună decât: „Acesta este un..." înainte să fie îndreptate spre ei vreo treizeci de arme diferite. O primă pagină a ziarului *The Post* era înrămată şi atârnată pe peretele din spatele casei de marcat şi arăta poza celor două genii, sub care scria cu litere de-o şchioapă: „TĂNTĂLĂUL ŞI GOGOMANUL".

Walter s-a ridicat să dea mâna cu cei doi detectivi şi i-am urmat şi eu exemplul când ne-a făcut prezentările. Cel înalt se numea Mackey, iar cel scund Dunne. Cei care sperau să-i folosească pe cei doi drept dovadă că NYPD era plină de irlandezi, ar fi fost uimiţi de faptul că Dunne era negru, iar Mackey semăna cu un asiatic, deşi ar fi putut demonstra că celţii se puteau face plăcuţi indiferent de culoarea pe care o aveau.

– Ce mai faci? m-a întrebat Dunne când s-a aşezat.

Mi-am dat seama că mă aprecia. Era prima oară când îl vedeam, dar îmi cunoştea povestea, la fel ca majoritatea colegilor lui care lucraseră mai mult de câţiva ani în poliţie. Probabil că mai auzise şi alte variante. Nu-mi păsa dacă le credea sau nu, atâta timp cât nu-mi stătea în cale.

Mackey părea mai interesat de chelneriţă decât de ceea ce-i spuneam eu. I-am urat noroc. Dacă se purta şi cu pretendenţii ei la fel cum se purta cu clienţii, atunci Mackey va fi bătrân şi frustrat când femeia s-ar lăsa convinsă.

– Frumoase picioare, a zis el cu admiraţie. Cum arată din faţă?

– Nu-mi amintesc, a răspuns Walter. A trecut prea multă vreme de când n-am văzut-o la faţă.

Mackey şi Dunne lucrau de cinci ani la secţia de moravuri a NYPD. Oraşul cheltuia în fiecare an câte 23 de milioane de dolari pentru a ţine prostituţia sub control, dar „control" era un termen operaţional. Prostituţia nu avea cum să dispară, oricât ar fi cheltuit oraşul, şi devenise o chestiune de stabilire a priorităţilor. Mackey şi Dunne făceau parte din Brigada împotriva Exploatării Sexuale a Minorilor, care acoperea cele cinci zone ale New Yorkului şi lupta împotriva pornografiei infantile, a prostituţiei şi a reţelelor de exploatare sexuală a copiilor. Munca lor a scos la iveală faptul că 325 000 de copii erau exploataţi sexual în fiecare an, dintre care mai mult de jumătate fugiseră

de acasă sau fuseseră daţi afară de părinţii sau de tutorii lor legali. New Yorkul îi atrăsese ca un magnet. Aici, peste cinci mii de copii erau obligaţi să se prostitueze la orice oră şi se găseau întotdeauna bărbaţi care să plătească pentru acest lucru. Brigada le folosea pe poliţistele tinere şi frumoase, care, în mod incredibil, arătau ca nişte fete de treisprezece sau paisprezece ani, ca să-i ademenească pe „vulturi", aşa cum le plăcea pedofililor să-şi spună. Majoritatea, dacă erau clienţi, puteau scăpa de închisoare dacă nu aveau antecedente, dar cel puţin aveau să fie înregistraţi ca agresori sexuali şi puteau fi urmăriţi tot restul vieţii.

Peştii erau mai greu de prins şi metodele lor deveneau din ce în ce mai sofisticate. Unii dintre ei erau chiar membri ai unei bande, ceea ce-i făcea şi mai periculoşi atât pentru fete, cât şi pentru poliţişti. Apoi mai erau cei care făceau trafic cu fiinţe umane peste graniţă. În ianuarie 2000, Christal Jones, o fată de şaisprezece ani din Vermont fusese găsită asfixiată într-un apartament de pe Zerega Avenue. Ea era una dintre fetele din Vermont ademenite în New York de o reţea de prostituţie aparent bine organizată care se întindea din Burlington până în Bronx. Dintr-odată, când avem de-a face cu morţi ca cea a lui Christal, cele 23 de milioane de dolari nu sunt chiar suficiente.

Mackey şi Dunne fuseseră la East Side să le vorbească cadeţilor despre munca lor, dar nu prea reuşiseră să-i convingă să urmeze această carieră.

– Toţi copiii ăştia vor să prindă teroriştii, zise Dunne. Dacă ar fi după ei, oraşul acesta ar fi vândut şi cumpărat de zece ori, în timp ce ei i-ar interoga pe musulmani despre dieta lor.

Chelneriţa noastră s-a întors de pe meleaguri îndepărtate şi ne-a adus cafeaua şi gogoşi.

– Îmi pare rău, băieţi, a zis ea. Nu eram atentă.

Mackey a văzut în ceea ce zisese fata o şansă şi s-a grăbit să profite de ea.

– Ce-ai păţit, frumoaso, te-ai văzut în oglindă?

Chelneriţa, pe nume Mylene – ce fel de nume mai era şi ăsta? –, s-a uitat la el ca la un ţânţar care s-ar fi aşezat pe ea în timpul perioadei de panică provocată de virusul West Nile.

– Nu, te-am văzut pe tine şi a trebuit să aştept să nu îmi mai bată inima aşa de tare, i-a răspuns ea. Credeam c-o să mor de frumos ce eşti. Meniurile sunt pe masă. O să vă mai aduc cafea mai târziu.

– Nu fi sigur de acest lucru, a zis Walter pe când ea se îndepărta.

– Cred că mai ai nişte sarcasm pe tine, i-a spus Dunne partenerului său.

– Da, mă arde. Oricum, tipa arată de milioane.

Walter şi cum mine ne-am uitat unul la altul. Dacă acea chelneriţă arăta de milioane, atunci toate bancnotele erau deja folosite.

După ce s-au terminat glumele, Walter a trecut la afaceri.

– Aveţi ceva pentru noi? a întrebat el.

– G-Mack, pe numele adevărat Tyrone Baylee, a spus Dunne. Aproape că scuipase numele. Tipul ăsta a fost făcut să fie peşte, înţelegi ce vreau să zic.

Ştiam ce vrea să zică. În general peştii sunt mai deştepţi decât infractorii obişnuiţi. Abilităţile lor sociale erau foarte bune, ceea ce le permitea să se descurce cu prostituatele. Nu erau extrem de violenţi, deşi majoritatera credeau că era datoria şi dreptul lor să le ţină pe femei la locul lor prin câte o palmă dată la momentul potrivit, atunci când era nevoie. Pe scurt, sunt nişte laşi, dar nişte laşi destul de deştepţi, capabili de manipulare emoţională şi psihologică şi care se amăgesc câteodată cu ideea că infracţiunea lor nu face victime, din moment ce asigură doar prestarea de servicii, atât pentru târfe, cât şi pentru clienţii lor.

– A mai avut o condamnare pentru agresiune. A făcut doar şase luni de închisoare, dar la Otisville, şi n-a fost o perioadă prea plăcută pentru el. Acum un an sau doi, numele lui a apărut într-o investigaţie a celor de la Narcotice, dar era destul de neînsemnat pe piaţă şi nu s-a găsit nimic la percheziţia apartamentului lui. Se pare că experienţa din închisoare l-a făcut să-şi folosească altfel talentele. Şi-a luat în grijă câteva femei, dar a încercat să-şi extindă afacerea în ultimele luni. Cu câteva săptămâni înainte murise un peşte poreclit Free Billy – îi spuneau aşa pentru că zicea că are tarife atât de mici, încât îşi vindea târfele aproape de nimica toată – iar fetele lui se duseseră la ceilalţi rechini de

la Point. G-Mack a trebuit să-şi aştepte rândul şi nu i-a rămas mare lucru după ce toţi ceilalţi şi-au ales fetele.

– Fata pe care o cauţi, Alice Temple, cu numele de stadă LaShan, lucra pentru Free Billy, a zis Mackey, ridicând bastonul de cauciuc. Poliţiştii care au lucrat la Point au spus că fusese o femeie frumoasă, dar că se droga, chiar foarte mult. Se părea că nu ar mai fi rezistat mult la Point. G-Mack le-a spus celorlalţi că a lăsat-o să plece pentru că nu însemna nimic pentru el. Zicea că n-o să plătească nimeni pentru o femeie care parcă mai avea puţin şi murea de SIDA. Se pare că era prietenă cu o târfă, Sereta. O negresă din Mexic. Au venit împreună la G-Mack. Se pare că şi ea a dispărut cam în aceeaşi perioadă ca fata pe care o căutaţi, dar, spre deosebire de prietena ei, n-a mai apărut.

M-am aplecat înainte.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Această Alice a fost găsită aproape de Kings Highway, cu o săptămână sau două în urmă. Posesie de substanţe ilicite. Se pare că ieşise să se drogheze. Poliţiştii au găsit-o cu acul în venă. Nici n-a apucat să-şi injecteze doza.

– A fost arestată?

– A fost o noapte fără multe cazuri, aşa că judecătorul a stabilit cauţiunea înainte să se facă dimineaţă. A fost eliberată după o oră.

– Cine i-a plătit cauţiunea?

– Garantul Eddie Tager. Procesul a fost stabilit pe nouăsprezece, aşa că mai sunt câteva zile.

– Eddie Tager e omul lui G-Mack?

Dunne a ridicat din umeri.

– E destul de mărunt, aşa că e posibil, dar majoritatea peştilor plătesc ei înşişi cauţiunea târfelor lor, pentru că e destul de mică. Şi acest lucru le permite să-şi înfigă şi mai mult ghearele în fete. În Manhattan, femeile aflate la prima abatere primesc de obicei ajutor medical şi educaţie sexuală, dar în celelalte zone ale oraşului nu există programe în colaborare cu tribunalul, care să le ajute pe prostituate, aşa că acolo e mai rău. Poliţiştii care au vorbit cu G-Mack au spus că acesta a negat totul, în afară de existenţa lui.

– De ce-i interesa acest peşte?

– Din cauza uciderii dealerului de antichități, Winston Allen. Acestuia îi plăceau târfele de la Point, și polițiștii auziseră un zvon cum că două dintre fetele lui G-Mack fuseseră cu el. G-Mack l-a spus că înțeleseseră ei greșit, dar noaptea în care a fost omorât Allen coincide cu dispariția lui Alice și a prietenei ei. N-am știut acest lucru când am arestat-o, iar amprentele ei nu se potriveau cu fragmentele găsite în casa bătrânului.

– A vorbit cineva cu Tager?

– E destul de bine ascuns și nu are nimeni timp să răscolească și pietrele ca să-l găsească. Hai să fim serioși: dacă tu și Walter n-ați fi întrebat de Alice Temple, atunci nimănui nu i-ar fi păsat de ea, chiar și după uciderea lui Winston Allen. Multe femei dispar de la Point. Asta e.

Dunne și Mackey știau ceva. Și nici unul dintre ei nu avea de gând să spună, nu fără ceva presiuni.

– Au dispărut mai multe decât de obicei în ultima vreme?

Era o întrebare pe care-o pusesem la nimereală, dar care se pare că era importantă.

– Poate. Sunt doar zvonuri și ceva discuții din cadrul programelor GEMS[1] și ECPAT[2], dar nu există nici un tipar, și acest lucru este o problemă, iar majoritatea celor care dispar sunt persoane fără adăpost sau nu au pe nimeni care să meargă la poliție și să-i declare dispăruți, și nu dispar doar femei. Practic, tot ce avem este o creștere a numărului persoanelor dispărute din Bronx în ultimele șase luni. Poate că nu are importanță, sau poate că are, dar nu putem face nimic până nu găsim cadavrele.

Nu prea ne era de folos această informație, dar era bine de știut.

– Hai să ne întoarcem la oile noastre, a zis Mackey. Ne-am gândit că dacă vă dăm această informație, o să ne ajutați și poate o să descoperiți ceva despre G-Mack care să ne fie util mai târziu.

---

[1] Government Employees Medical Scheme (planul guvernamental pentru asigurări de sănătate al angajaților). (n.red.)

[2] EndChild Prostitution Child Pornography and Trafficking of Children for Sexual Purposes (rețea de organizații și persoane particulare care luptă împotriva exploatării sexuale a minorilor). (n.red.)

– Ce înseamnă acest ceva?

– Are o fată care lucrează pentru el. O ține destul de aproape de el. Numele ei este Ellen. Am încercat să vorbim cu ea, dar nu avem nici o dovadă împotriva ei care să-i justifice arestarea, iar G-Mack le stăpânește pe aceste femei prin datoria pe care o au la el. Nici cei de la delincvența juvenilă n-au avut mai mult noroc. Poate ne spuneți și nouă, dacă aflați ceva despre ea.

– Am auzit că G-Mack o numea pe fata voastră târfă dezgustătoare și drogată, a zis Mackey. Mă gândeam că poate vrei să știi asta, în cazul în care ai de gând să vorbești cu el.

– O să țin minte, i-am spus eu. Care e teritoriul lui?

– Fetele lui lucrează la terminarea străzii Lafayette. Îi place să le supravegheze, așa că își parchează mașina pe una dintre străzile din apropiere. Am auzit că acum conduce un Cutlass Supreme cu jante enorme, șaptezeci și unu sau șaptezeci și doi, de parcă ar fi vreun rapper milionar.

– De când conduce Cutlassul?

– Nu de foarte mult timp.

– Înseamnă că-i merge bine dacă își permite o asemenea mașină.

– Da, presupun. Nu am văzut nici o declarație de venit, așa că nu pot spune cu siguranță dar se pare că a dat de bani de curând.

Mackey m-a țintuit cu privirea cât timp am vorbit. Am aprobat din cap, arătându-i că înțelesesem ce voia să spună: cineva îl plătise pe G-Mack ca să nu zică nimic despre cele două femei.

– Are vreo casă?

– Are un apartament pe Quimby. Stau cu el și câteva femei. Se pare că mai are o casă în Brooklyn și una pe Coney Island Ave. Stă când într-o casă, când în alta.

– Arme?

– Nici unul dintre tipii ăștia nu sunt atât de proști încât să poarte arme. Poate cei mai importanți au vreo doi sau trei tipi înarmați, dar G-Mack n-a ajuns încă la nivelul lor.

Chelnerița s-a întors. Arăta și mai nemulțumită ca prima oară când venise, și nici atunci nu fusese în extaz.

Dunne și Mackey au comandat un tuna on rye[1] și un turkey club[2]. Dunne a mai cerut și o „parte de soare" la porția lui. Trebuia să-l admiri pentru insistență.

– Salată sau cartofi prăjiți, a spus chelnerița. Soarele nu e de la noi, așa că va trebui să-l mănânci afară.

– Ce zici de cartofi prăjiți și de un zâmbet? a răspuns Dunne.

– Ce zici să ai un accident? Atunci am să zâmbesc.

Apoi a plecat. Și lumea a răsuflat ușurată.

– Vrei să mori, omule, a zis Mackey.

– Aș putea să mor în brațele ei, i-a răspuns Dunne.

– Tu mori chiar acum și nici măcar nu ești aproape de ea.

A oftat și și-a turnat atât de mult zahăr în cafea, încât linguriță din ceașcă stătea înfiptă în zahărul de pe fund.

– Deci, crezi că G-Mack știe unde este femeia aceasta?

Am ridicat din umeri.

– O să-l întrebăm.

– Și crezi că o să vă spună?

M-am gândit la Louis și la ce putea el să-i facă lui G-Mack pentru că o lovise pe Martha.

– O să ne spună în cele din urmă, i-am răspuns eu.

---

[1] sendviș cu ton și pâine de secară (n.tr.)

[2] sendviș din carne de curcan, cu maioneză, roșie, murături, salată și măsline (n.tr.)

6

Jackie O era un peşte de modă veche, care credea că haina îl face pe om. De obicei purta un costum galben-canar pentru afaceri, scos în evidenţă de o cămaşă albă şi o cravată roz şi pantofi din piele albă şi galbenă. Când era frig, purta pe deasupra o haină albă şi lungă de piele. Întreaga ţinută era completată de o pălărie albă de fetru garnisită cu o pană roz şi de un baston negru, vechi, cu mânerul din argint, în forma unui cap de cal. Mânerul putea fi deşurubat uşor, scoţând la iveală sabia de patruzeci şi şase de centimetri ascunsă înăuntru. Poliţiştii ştiau că Jackie O deţinea o sabie sub forma unui baston, dar nu-l luau la întrebări şi nu-l percheziţionau niciodată. Din când în când era un informator util şi i se acorda un minumum de respect pentru că era una dintre figurile importante de la Point. Le supraveghea îndeaproape pe femeile care lucrau pentru el şi încerca să se poarte frumos cu ele. Le cumpăra prezervative, ceea ce nu făceau majoritatea celorlalţi peşti, şi se asigura că fiecare dintre ele avea un spray paralizant înainte de a pleca pe străzi. De asemenea, Jackie O era destul de deştept să înţeleagă că dacă purta haine fine şi conducea o maşină frumoasă nu însemna că avea şi clasă, dar era tot ce putea face. Cu banii pe care-i câştiga îşi cumpăra obiecte de artă modernă, dar câteodată se gândea că şi cele mai frumoase picturi şi sculpturi pe care le avea erau murdărite de afacerea pe care o avea şi cu ajutorul căreia reuşise să le cumpere. Din acest motiv îi plăcea să facă schimb

cu alți colecționari, sperând să șteargă încetul cu încetul pata de pe colecția lui.

Jackie O nu avea mulți vizitatori în apartamentul lui de pe Tribeca, pe care-l cumpărase cu mulți ani în urmă la îndemnul contabilului său și care era acum cel mai de preț bun pe care-l deținea. Pentru că, la urma urmei, era înconjurat de târfe și de pești și aceștia nu erau genul de oameni care să aprecieze arta din casa lui. Adevărații cunoscători ai artei nu prea socializau cu peștii. Poate că apelau la serviciile pe care aceștia le ofereau, dar cu siguranță nu ar fi rămas la taclale cu ei. Din această cauză, Jackie O se bucură pentru o clipă când îl văzu pe Louis prin vizor. Iată pe cineva care ar fi putut să-i aprecieze colecția, gândi el, până când își dădu seama care era de fapt adevăratul motiv al vizitei. Știa că avea doar două opțiuni: putea să nu-l lase pe Louis să intre, fapt ce ar fi înrăutățit situația, sau putea pur și simplu să-l primească și să spere că situația nu era chiar așa de rea pe cât ar fi putut să fie. Nu-i plăcea nici una din cele două variante, dar cu cât Jackie O se gândea mai mult, cu atât îi punea la încercare răbdarea vizitatorului.

Înainte să deschidă, trase piedica H&K-ului pe care-l ținea în mâna dreaptă și îl băgă în tocul pistolului, ascuns sub o măsuță mică de lângă ușă. Încercă să aibă o expresie de surpriză și bucurie, pe cât putea s-o facă din cauza fricii. Descuie, deschise ușa și nu apucă să spună decât: „Ce faci, omule? Bine ai venit!", înainte ca Louis să-i încleștеze mâna pe gât. Țeava unui Glock îi apăsa sub pometele obrazului stâng, iar scobitura pe care apăsarea o provoca era din ce în ce mai mare din cauza gurii larg deschise a lui Jackie. Louis închise ușa cu călcâiul și îl obligă pe pește să meargă înapoi în sufragerie, înainte să-l trântească pe canapea. Era două după-amiaza, așa că Jackie O era îmbrăcat încă în halatul japonez din mătase roșie și într-o pijama liliachie. Îi era greu să-și recapete demnitatea așa cum era îmbrăcat, dar făcu tot posibilul.

– Ce-i asta, omule? protestă el. Te invit în casa mea și uite cum mă tratezi. Uite – și-și duse mâna la guler și îi arătă o gaură de cincisprezece centimetri – mi-ai rupt halatul și era din mătase.

– Gura, zise Louis. Știi de ce-am venit.

– De unde să știu de ce ai venit?

– Nu era o întrebare. Era o afirmație. *Știi.*

Jackie O renunță la prefăcătorie. Nu trebuia să se joace cu omul acesta. Jackie O își aminti de prima oară când îl văzuse pe Louis, cam cu zece ani în urmă. Auzise de pe atunci tot felul de povești, dar nu-l întâlnise pe cel care era personajul principal. Louis era altfel pe atunci: înăuntrul lui ardea un foc rece, și toți vedeau acest lucru, chiar și atunci sălbăticia lui era puțin îmblânzită, flăcările pâlpâind în bătaia vântului. Își spusese că un om nu putea să omoare și să provoace atâta suferință fără să plătească un preț de-a lungul timpului. Cei mai răi dintre ei – sociopații și psihopații – nici măcar nu-și dădeau seama ce făceau sau poate că unii erau așa de bolnavi, încât nu puteau ajunge mai rău de atât. Dar Louis nu era ca ei, iar când Jackie O îl întâlnise prima oară, consecințele acțiunilor lui începuseră deja să fie vizibile.

I se întinsese o capcană unui om care jefuia femei tinere, după ce acesta omorâse o fată, într-o țară îndepărtată de aceasta. Câțiva oameni influenți hotărâseră moartea acelui om, care fusese înecat într-o cadă a unei camere de hotel, după ce fusese ademenit acolo de promisiunea că va putea să facă o fată să sufere și de garanția că nu va fi tras la răspundere pentru că avea bani să-și satisfacă poftele. Nu era o cameră scumpă de hotel, iar asupra bărbatului nu se mai găsiseră altceva decât portofelul și ceasul de la mână pe care-l purta când murise. De fapt, fusese găsit complet îmbrăcat, pentru că cei care ordonaseră uciderea lui nu doreau ca ceea ce se întâmplase să fie catalogată sinucidere sau moarte din cauze naturale. Asasinarea lui trebuia să fie un exemplu pentru cei ca el.

Jackie O avusese ghinionul să iasă dintr-o cameră de hotel aflată la același etaj, după ce-o instalase acolo, după o zi grea de muncă, pe una dintre cele mai scumpe femei ale lui, când criminalul ieșise pe ușă. Nu știuse că bărbatul era un asasin, cel puțin nu atunci, sau nu fusese sigur de acest lucru, deși simțise ceva în atmosfera aparent liniștită, ceva ca fantoma unui rechin pe care l-ai zărit pentru o clipă înotând în adâncimile albastre. Privirile li se încrucișaseră, dar Jackie nu se oprise, îndreptându-se spre mulțimea de oameni unde s-ar fi aflat în siguranță. Nu știuse unde se ducea acel bărbat și nici ce făcuse în camera de hotel și, oricum, nici nu voia să afle. Nu privise înapoi decât

atunci când ajunsese la capătul holului, de unde vedea scările, dar nu mai văzuse pe nimeni. Dar Jackie O citise ziarele și nu trebuia să fie un matematician ca să-și dea seama că unu și cu unu fac doi. Atunci se blestemase pentru faima pe care o avea printre cei de teapa lui și pentru că-i plăceau hainele fine. Știa că putea să-l găsească oricine și avusese dreptate.

Așa că aceasta nu era prima dată când asasinul Louis îi invadase spațiul; și nici prima dată când îl amenințase cu arma. Jackie fusese sigur că avea să moară prima dată când se întâmplase acest lucru, dar îi spusese atunci cu fermitate: „Fiule, nu trebuie să-ți fie frică de mine. Poate că și eu aș fi făcut la fel dacă aș fi fost mai tânăr și dacă aș fi avut curaj."

Louis îi luase încet arma de la tâmplă și plecase fără să-i mai spună altceva, dar Jackie știa că îi era dator cu viața. Cu timpul, aflase multe despre acel bărbat, iar poveștile pe care le auzise începuseră în sfârșit să aibă un sens. Louis se-ntorsese după câțiva ani, oarecum schimbat, și-i dăduse numele de Jackie O și-l rugase să aibă grijă de o tânără cu un ușor accent sudic, căreia-i plăcea să se drogheze din ce în ce mai mult.

Iar Jackie făcuse pentru ea tot ce-i stătuse în puteri. Încercase să o covingă să aleagă un alt drum, pentru că se tot muta de la un pește la altul. Îl ajutase de mai multe ori pe Louis s-o găsească, atunci când acesta era hotărât să o facă să ceară ajutor specializat. Și intervenise când fusese cazul, reamintindu-le celor care aveau grijă de ea că era diferită și că aveau să fie luați la întrebări dacă pățea ceva. Totuși această înțelegere nu-l mulțumise pe Louis, iar Jackie văzuse durerea din ochii acestuia când femeia care-i era rudă trecea prin brațele atâtor bărbați, murind puțin câte puțin de fiecare dată când era obligată să facă acest lucru. Dar, cu timpul, lui Jackie începuse să nu-i mai pese de fată, pe măsură ce ei înșeși nu-i mai păsa de ea. Ea murise acum, iar cel care trebuia să o păzească și nu reușise s-o facă voia să regleze conturile cu cei care fuseseră de vină.

– Era fata lui G-Mack, zise Jackie O. Am încercat să vorbesc cu el, dar n-a vrut să asculte de nimeni mai bătrân. Am și eu fete de care să am grijă. N-am putut să o supraveghez mereu.

Louis se așeză pe un scaun din fața canapelei, dar rămase cu arma îndreptată spre Jackie, care devenise nervos. Louis era calm. Furia dispăruse la fel de brusc cum apăruse și, de aceea, Jackie se temea mai mult ca niciodată. Cel puțin furia și supărarea erau emoții omenești. Iar acum se uita la un om care se detașa de orice fel de sentiment și care se pregătea să facă rău.

– Acum, nu-mi place ceea ce mi-ai spus, zise Louis. Mai întâi, ai spus „era" în propoziția „era fata lui G-Mack". Asta înseamnă trecut și a sunat ca ceva permanent și nu mi-a plăcut. Apoi, știam că Alice lucra pentru Free Billy. Parcă trebuia să-mi spui când se schimbau lucrurile.

– Free Billy a murit, răspunse Jackie O. Și nu erai de găsit. Iar fetele lui s-au dus să lucreze pentru alți pești.

– Ai luat și tu vreuna din ele?

– Da, una singură. Era asiatică. Știam că o să facă mulți bani.

– Dar n-ai luat-o pe Alice.

Jackie O își dădu seama de greșeala pe care tocmai o făcuse.

– Oricum aveam deja prea multe fete.

– Dar nu atât de multe, dacă ai putut să o iei și pe asiatică.

– Era specială, omule.

Louis se aplecă ușor în față.

– Și Alice era specială, pentru *mine.*

– Crezi că nu știu acest lucru? Dar ți-am spus cu mult timp în urmă că nu puteam s-o iau la mine. Nu voiam să mă privești în ochi și să-l vezi pe bărbatul care o vindea celorlalți. Ți-am spus clar acest lucru.

Louis avea fulgere în priviri.

– Mi-ai spus.

– Credeam că o să fie în siguranță la G-Mack, pe cuvânt, omule, zise Jackie O. El e abia la început. Vrea să-și facă o reputație. Nu am auzit nimic rău despre el, așa că am crezut că nu trebuia să-mi fac griji pentru ea. G-Mack n-a vrut să asculte nimic din ceea ce i-am spus, dar asta nu înseamnă că e altfel decât ceilalți pești tineri.

Încetul cu încetul, Jackie O își recăpăta curajul. Nu era în regulă ceea ce se petrecea. Aceasta era casa lui și nu era respectat, mai ales

pentru ceva ce nu-l privea. Jackie O era în branșă de prea mult timp ca să mai înghită astfel de lucruri, chiar și de la cineva ca Louis.

– Și, oricum, de ce dracu' dai vina pe mine? Nu trebuia să am eu grijă de ea. Era treaba ta. Voiai să aibă cineva mereu grijă de ea, dar acel cineva trebuia să fii chiar tu.

Vorbele îi ieșiseră atât de repede din gură din momentul în care începuse să vorbească, încât Jackie O nu se mai putuse opri. Și acum acuzația plutea în aer, iar Jackie nu știa dacă aceasta o să dispară sau o să explodeze. Dar nu se întâmplă nimic în cele din urmă. Louis tresări, iar Jackie văzu că un sentiment de vină îi alunecă de pe față ca apa de ploaie.

– Am încercat, zise el încet.

Jackie dădu din cap și se uită în podea. Văzuse cum femeia se întorsese pe stradă de fiecare dată când bărbatul din fața lui încercase s-o aducă pe drumul cel bun. Se externase din spitalele publice și fugise din clinicile private. Odată, când Louis încercase să o ducă înapoi, fata îl amenințase cu un cuțit. După aceea, Louis îl rugase pe Jackie O să facă în continuare ce putea pentru ea, doar că acesta nu putea face mare lucru, pentru că această femeie nu stătea locului și se mișca repede. Poate că putea lucra pentru alții mai buni decât Free Billy, dar acesta nu era genul de om care să renunțe prea ușor la ceea ce deținea. Jackie îl amenințase că putea s-o pățească dacă se purta urât cu Alice, dar nu erau căsătoriți, și nici Louis nu era tatăl soției. Free Billy era un pește și Alice târfa lui. Chiar dacă ar fi avut toată bunăvoința din lume – deși bărbatul nu avea pic de așa ceva – Free Billy nu voia sau nu putea să facă prea multe pentru o femeie pe care o obliga să scoată bani din prostituție. Apoi bărbatul murise și Alice ajunsese la G-Mack. Jackie O știa că ar fi trebuit să o ia să lucreze pentru el, dar pe lângă ceea ce-i spusese lui Louis, pur și simplu nu o voia prin preajmă. Însemna numai probleme și în curând avea să arate ca un mort viu în lumina soarelui din cauza porcăriilor pe care le lua. Jackie nu voia să aibă în echipa lui nici o drogată, pentru că acestea erau imprevizibile și le îmbolnăveau și pe celelalte. El încerca mereu să se asigure că fetele practicau sexul protejat, indiferent de câți bani le-ar fi oferit clienții ca să nu folosească prezervativul. Ei bine, nu știa ce avea să facă o femeie

ca Alice când avea nevoie de droguri. Spre deosebire de Jackie O, celorlalți pești nu le păsa atât de mult de femeile lor. Nu aveau nici un fel de conștiință socială. Așa cum spusese, crezuse că fata era în siguranță la G-Mack, doar că acesta se dovedise a nu fi destul de deștept ca să facă ceea ce trebuia.

Jackie O rezistase mult timp în această profesie. Crescuse pe străzi și fusese un tip destul de rău. Furase, vânduse iarbă, spărsese mașini și nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru un ban în plus, dar încerca mereu să nu le facă rău victimelor sale. Pe atunci purta la el o armă, dar nu o folosise niciodată. De cele mai multe ori, cei de la care furase nici măcar nu-i vedeau fața pentru că nu se apropia prea mult de ei. Acum, drogații intrau în case peste oameni, în timp de aceștia dormeau, și bineînțeles că, atunci când se trezeau, aceștia nu erau deloc încântați să vadă cum un tip amețit le fura DVD playerul și de cele mai multe ori urma o confruntare. Și, deși nu era era nevoie, oamenii erau răniți, iar Jackie O nu suporta un astfel de comportament.

Intrase în afacere oarecum fără să vrea. Se dovedise că fusese pește fără știrea lui, datorită unei femei de care se îndrăgostise destul de tare. Pe Jackie O îl cam părăsise norocul atunci când o cunoscuse, din cauza unor negrii care îi furaseră toată iarba pe care o cumpărase și care ar fi trebuit să-l țină pe piață până la sfârșitul anului. Jackie avusese probleme serioase cu banii și ajunsese în stradă după ce apelase la toți cei care-i erau datori. Și nu mai era nici un colțișor din cartier în care să nu fi dormit la un moment dat. Apoi o întâlnise pe acea femeie într-un bar și, uite-așa, se întâmplase ce se întâmplă uneori între un bărbat și o femeie. Era mai mare decât el cu cinci ani și îl găzduise la ea pentru o noapte, apoi pentru a doua și a treia. Îi spusese că avea o slujbă din cauza căreia întârzia mereu, dar abia în a patra noapte, când o văzuse pregătindu-se să iasă pe stradă, își dăduse seama ce fel de slujbă avea. Dar rămăsese la ea, așteptând să-și revină din punct de vedere material, și câteodată mergea cu ea prin micul labirint al străzilor unde își vindea marfa, urmărind-o discret pe ea și pe clienții ei până în parcările pustii, doar ca să fie sigur că nu pățea ceva, iar ea îi dădea în schimb câte zece dolari. Odată, într-o noapte ploioasă de joi, o auzise țipând dintr-o cabină a unui camion de marfă și alergase

până acolo, unde aflase că tipul o lovise pentru că i se păruse că-l disprețuia. Jackie O avusese grijă de el, lovindu-l prin surprindere în ceafă cu o bâtă pe care-o ținea în geacă pentru asemenea situații. După acest incident devenise umbra ei și la puțin timp după aceea devenise, de asemenea, umbra mai multor femei.

Jackie O nu se gândea niciodată la trecut.

Încercase să nu se gândească prea mult la ce făcuse. Era un om cu frică de Dumnezeu și donase mulți bani bisericii locale de care aparținea, considerând acest lucru o investiție în viitorul lui, în lipsă de altceva. Știa că lui Dumnezeu nu-i plăcea ceea ce făcea, dar dacă nu o făcea el, ar fi făcut-o altcineva și poate că aceluia nu i-ar fi păsat de femei așa cum îi păsa lui. Acesta era argumentul lui, dacă s-ar fi ajuns la acest lucru și bunul Dumnezeu nu l-ar fi primit cu brațele deschise în împărăția sa.

Așa că Jackie O avea grijă de femeile și de străzile lui și îi sfătuia și pe ceilalți pești să facă la fel. Era bine pentru afaceri: nu aveau grijă doar de târfele lor, ci și de polițiști. Lui Jackie nu-i plăcea să le vadă pe femeile lui pe jumătate goale, cocoțate pe tocuri, încercând să fugă de polițiști, dacă aceștia ar fi făcut o razie la Point. Dacă s-ar fi împiedicat și ar fi căzut, atunci mai mult ca sigur s-ar fi rănit. Astfel, îmbrăcate mai decent, ele ar fi putut să se ascundă, așteptând să se potolească agitația.

Așa aflase Jackie de zvonurile de la Point după dispariția lui Alice și a prietenei sale. Femeile începuseră să povestească despre o dubiță neagră, cu plăcuțe de înmatriculare îndoite și înnegrite. Oricum, pe străzi era de preferat să te ferești de dubițe și de SUV-uri pentru că erau făcute special pentru răpiri și violuri. Nu-l ajuta cu nimic că femeile lui erau deja puțin paranoice pentru că auziseră niște povești despre oameni care dispăruseră în ulimele luni: majoritatea fete și bărbați tineri, fără adăpost sau drogați. Jackie O se gândise serios să le dea ceva medicamente ca să se mai calmeze, așa că fusese destul de sceptic în privința dubei mitice când auzise prima oară de ea. Fetele spuneau că bărbații din mașină nu vorbiseră niciodată cu ele, iar Jackie sugerase atunci că puteau fi polițiști sub acoperire, dar apoi Lula, una dintre cele mai bune fete ale lui, venise să-l vadă chiar înainte să plece pe stradă.

– Ferește-te de mașina aceea neagră, îi zisese ea. Am auzit că întrebau de niște fete care mergeau de obicei la un bătrân în Queens.

Jackie O o asculta întotdeauna pe Lula. Era cea mai mare dintre târfele lui și cunoștea și străzile și pe celelalte femei. Era mama tuturor fetelor și Jackie învățase să se încreadă în instinctele ei.

– Crezi că sunt polițiști?

– Nu sunt deloc polițiști. Plăcuțele de înmatriculare sunt făcute bucăți, iar bărbații dinăuntru par foarte răi.

– Cum arată?

– Sunt albi. Unul din ei este gras, chiar foarte gras. N-am putut să-l văd prea bine pe cel de-al doilea.

– Aha. Bine, atunci spune-le fetelor să se îndepărteze dacă văd dubița respectivă. Spune-le să vină la mine, ai auzit?

Lula încuviință din cap și plecă să-și ocupe locul în colțul cel mai apropiat. Jackie O umblase ceva în acea noapte și vorbise cu ceilalți pești, dar avusese de furcă cu unii dintre ei pentru că erau oameni de cea mai joasă speță și nu prea inteligenți.

– Te-a speriat târfa aia, Jackie, îi zisese unul dintre ei, un bărbat cu aspect porcin, căruia îi plăcea să i se spună Slim Havana, de la țigările pe care le fuma, în ciuda faptului că acestea erau țigări dominicane ieftine. Ai îmbătrânit, omule. Și locul tău nu mai e pe stradă.

Dar Jackie nu luase în seamă batjocura. Fusese aici înainte să apară Havana și avea să rămână aici mult timp după ce el nu va mai fi. Îl găsise și pe G-Mack în cele din urmă, dar acesta îl trimisese la dracu' imediat. Jackie O văzuse că era speriat, așa că începuse să pună singur lucrurile cap la cap.

O noapte mai târziu, Jackie zărise duba neagră pentru prima oară. Se strecurase pe o alee să se ușureze și văzuse ceva strălucind în spatele unui tomberon. Își închisese fermoarul de la pantaloni și văzuse mașina. Plăcuțele de înmatriculare nu mai erau nici îndoite și nici înnegrite, iar Jackie O se gândise că le schimbau la intervale regulate de timp. Cauciucurile erau noi și geamurile puțin sparte din lateral păreau doar un truc, pentru ca oamenii să nu dea nici o atenție dubei sau celor dinăuntru, din pricina aspectului ei vechi și mai puțin îngrijit decât era de fapt.

Jackie ajunsese la ușa din partea șoferului și i se păruse că vede prin geamurile fumurii o siluetă sau două mișcându-se înăuntru. Bătuse în geam, dar nu-i răspunsese nimeni.

– Hei, deschide. Poate pot să te ajut. Cauți vreo femeie?

Din nou nici un răspuns.

Apoi Jackie făcuse ceva prostesc. Încercase să deschidă portiera.

Acum, când se gândea, nici nu știa de ce-o făcuse. În cel mai bun caz, ar fi putut să-l enerveze pe cel de dinăuntru și în cel mai rău caz s-ar fi trezit cu o armă la tâmplă. Jackie O credea că cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla era să fi fost amenințat cu arma.

Strânsese mânerul și trăsese de el. Portiera se deschisese și Jackie simțise o duhoare de animal mort, îngropat nu foarte adânc în pământ, căruia cineva îi găurise pielea și-i eliberase toate gazele adunate înăuntru. Probabil că mirosul îl amețise, pentru că altfel nu-și putuse explica ce văzuse în interiorul mașinii, înainte ca cineva să închidă portiera și să plece cu duba. Chiar și acum, în liniștea propriei sale case și după ce înțelesese în parte ce se întâmplase, Jackie nu-și putea aminti decât anumite lucruri din acea seară.

– Parcă era umplută cu carne, zise el către Louis. Nu carcase de animale, ci mărunțaiele unui corp, roșii și purpurii. Erau împrăștiate pe uși și pe podea și din ele sângele se scurgea în colțuri. Pe bancheta din față stăteau doi oameni, îmbrăcați amândoi în negru. Unul din ei era extraordinar de gras. El stătea cel mai aproape de mine și bănuiesc că mirosul venea de la el. Probabil că purtau măști, pentru că aveau fețele distruse.

– Distruse? întrebă Louis.

– Nu l-am văzut prea bine pe cel de-al doilea. La dracu', n-am putut să-l văd decât pe grăsan, a cărui față semăna cu un craniu. Avea pielea ridată și înnegrită, și mi s-a părut că-i rupsese cineva nasul și-i lăsase doar o parte, aproape de frunte, iar ochii erau verzi cu negru, fără pic de alb. I-am văzut și dinții lungi și galbeni, pentru că a spus ceva înainte să închidă portiera. Trebuie să fi purtat o mască, nu crezi? Adică, ce altceva ar fi putut să fie?

Aproape că vorbea cu sine însuși, explicând ceea ce gândise încă din noaptea în care deschisese portiera acelei mașini.

– Ce altceva putea fi?

M-am despărțit de Walter după ce am luat prânzul cu Mackey și Dunne. Se oferiseră să se mai întâlnească cu noi dacă am mai fi avut nevoie de ajutor.

– Fără martori, zise Mackey, cu o privire ciudată, care nu-mi plăcuse deloc.

Nu mă interesa ce auziseră, dar în mod sigur nu aveam de gând să-l las pe unul ca Mackey să-mi arunce trecutul în față.

– Dacă ai ceva de zis, poți s-o faci acum, îi spusesem eu.

Atunci interveni Dunne.

– Să ne înțelegem, spusese el. N-ai decât să te ocupi de G-Mack cum vrei, dar ai face bine să-l lași în viață după ce termini cu el, pentru că dacă moare ar trebui să ai un alibi solid. Ne-am înțeles? Altfel o sa fim nevoiți să te arestăm.

Nu se uitase la Walter când vorbise. Mă țintuise cu privirea și îi vorbise lui Walter doar înainte să plece.

– Și tu ar trebui să ai grijă, Walter.

Acesta nu-i răspunse, iar eu nu am reacționat în nici un fel. La urma urmei, Dunne avea dreptate.

– Nu trebuie să vii cu mine diseară, am spus, după ce plecaseră cei doi polițiști.

– Pe dracu'! Sunt aici. Dar ai auzit ce-a zis Dunne: vor da vina pe tine dacă G-Mack pățește ceva.

– N-am de gând să-l omor. Dacă e implicat în dispariția lui Alice, atunci o să scoatem noi ceva de la el și după aceea am să încerc să-l aduc să le spună și polițiștilor ce știe. Dar nu pot să vorbesc decât în numele meu. Nu pot să o fac și în numele altcuiva.

Am zărit un taxi în depărtare. I-am făcut semn și-am fost foarte mulțumit să constat că se îndrepta prin trafic spre mine.

– Într-o zi, tipii ăia o să te ducă și pe tine la fund, a zis Walter fără să zâmbească.

– Poate că eu îi târăsc după mine, i-am răspuns. Îți mulțumesc. Păstrăm legătura.

M-am urcat în taxi și am plecat.

Departe, Îngerul Negru era neliniștit.

– Ai făcut o greșeală, spuse el. Trebuia să-i verifici trecutul. M-ai asigurat că n-o va căuta nimeni.

– Era doar o târfă ordinară, zise Brightwell.

Se întorsese din Arizona, purtând pe umeri greaua povară a pierderii lui Blue. Aveau să-l găsească din nou, dar nu prea mai aveau timp și le trebuiau toate corpurile pe care le puteau aduna. Acum, după moartea recentă a celor două fete, era criticat pentru neglijență și nu-i plăcea deloc acest lucru. Fusese singur atâta timp, fără să răspundă în fața cuiva, încât exercitarea autorității altcuiva îl enerva enorm. De asemenea, atmosfera din biroul sărăcăcios mobilat i se părea apăsătoare. În cameră era un birou mare, sculptat, acoperit cu piele verde, cu lămpi antice scumpe ce aruncau umbre slabe pe pereți, o podea de lemn și covorul pe care stătea acum, dar mai erau încă multe spații goale care așteptau să fie umplute. Într-un fel, acestea erau o metaforă a existenței celui în fața căruia stătea.

– Nu, spuse Îngerul Negru. Era o târfă foarte *ne*obișnuită. Sunt câteva persoane care o caută. A fost întocmit și un raport.

Două vene mari, albastre, pulsau în fiecare din tâmplele lui Brightwell, întinzându-se pe ambele părți ale craniului, vizibile chiar și pe sub părul lui negru. Îi displăcea aceasta dojană și simțea cum își pierde răbdarea.

– Dacă cei pe care i-ai trimis să-l ucidă pe Winston și-ar fi făcut treaba discret, atunci noi n-am fi avut această discuție, zise el. Ar fi trebuit să vorbești cu mine.

– Nu te-am găsit atunci. Nu am nici cea mai mică idee unde te duci atunci când dispari în umbră.

– Asta nu e treaba ta.

Îngerul Negru își puse mâinile pe biroul lustruit.

– Uiți cu cine vorbești, domnule Brightwell, îi spuse el.

Ochii lui Brightwell sclipiră de furie.

– Nu, răspunse acesta. Nu am uitat *niciodată*. Am fost mereu sincer. Am căutat și am găsit. Te-am descoperit și ți-am reamintit de tot ceea ce ai fost odată. Tu ai fost cel care a uitat. Eu mi-am amintit. Mi-am amintit totul.

Brightwell avea dreptate. Îngerul Negru își aminti de prima lor întâlnire, de schimbarea radicală pe care o simțise și apoi, încetul cu încetul de înțelegerea acestui lucru și acceptarea din final. Renunță la această confruntare și merse la fereastră. Afară oamenii se bucurau de lumina soarelui, iar mașinile se mișcau încet în traficul aglomerat.

– Ucide-l pe pește, spuse Îngerul Negru, și află tot ce poți despre cei care o caută pe fată.

– Și apoi?

Îngerul Negru îi făcu lui Brightwell o concesie.

– Gândește-te, zise el.

Nu era nevoie să-i atragă atenția că nu voiau publicitate. Se apropiau de scopul pe care-l aveau și, în plus, nu prea mai putea să-l controleze pe Brightwell.

Și asta dacă putuse vreodată să-l controleze.

Brightwell plecă, iar Îngerul Negru rămase pierdut în amintiri. Ce ciudate sunt formele pe care le luăm, gândi el. Merse până la oglinda agățată de perete. Cu mâna dreaptă își atinse ușor fața, urmărind formele craniului de sub piele. Apoi, își scoase încet lentila de contact din ochiul drept. Fusese nevoit să poarte ore întregi aceste lentile, pentru că se întâlnise cu mulți oameni și avusese de semnat o groază de documente, iar acum avea senzația că-l ardeau ochii. Semnul de acolo nu suporta să fie ascuns.

Îngerul Negru se apropie mai mult de oglindă, trăgând de pielea de sub ochi. Avea pe iris un semn alb, strălucitor, asemeni unei pânze rupte a unei corăbii aflate pe mare sau ca o față pe care abia dacă o poți zări printre nori.

În noaptea aceea, G-Mack își îndesase sub centura de la blugi un pistol. Era un Hi-Point extrem de eficient, de nouă milimetri, din aliaj, cu muniție CorBon + P, care-l costase foarte puțin – și era aproape nou. Cei de la Hi-Point îl vindeau la un preț de zece ori mai mic decât cel pe care îl avea, un Walther P5 – și se gândise că dacă ar fi fost nevoit să scape de el, atunci n-ar fi însemnat că ar fi aruncat o grămadă de bani pe fereastră. Trăsese cu acest pistol de câteva ori în

pădurea din New Jersey și știa că Hi-Pointul nu mergea bine cu muniție CorBon. Nu era atât de precis și reculul nu era deloc plăcut, dar G-Mack știa că, dacă s-ar ajunge la o asemenea situație, atunci el ar trage de aproape și oricine ar fi încasat un glonț dintr-un asemenea pistol nu s-ar mai fi ridicat.

Lăsă Cutlassul Supreme în garaj și plecă la Point cu un Dodge, pe care-l avea de rezervă. Nu-i păsa dacă ceilalți frați îl vedeau conducând o mașină de babă. Cei importanți știau că deținea Cutlassul și că putea să-l conducă ori de câte ori voia, dar Dodgeul nu atrăgea atenția și era destul de puternic să-l scoată din belea, dacă era cazul. Parcă pe o alee – aceeași pe care Jackie O se confruntase cu cei din duba neagră, dar G-Mack nu știa acest lucru – ieși din mașină și plecă spre Point. Mergea cu capul aplecat, verificându-le din umbră pe târfe, apoi se întoarse la camionetă. Hotărâse ca târfa mai tânără, Ellen, să fie intermediar și să-i aducă banii pe care-i făceau celelalte fete, astfel încât el să nu fie nevoit să iasă în stradă.

Era speriat și nu-i era rușine să recunoască acest lucru. Căută sub scaunul șoferului și scoase de la locul lui un Glock 23. Hi-Pointul de sub braț l-ar fi scăpat doar dacă dădea de bucluc pe stradă, dar 23-ul era preferatul lui. I-l recomandase un tip arestat de Poliția Federală din Carolina de Sud pentru corupție, care avea acum o afacere înfloritoare, dar ilegală cu arme. Polițiștii din Carolina de Sud se înarmaseră cu 23-uri și erau foarte mulțumiți de ele. Încărcat cu cartușe S&W, calibru 40, acest pistol era o mașină de ucis. G-Mack scoase Hi-Point-ul din toc și cântări armele în mână. Comparat cu Glockul, celălalt era într-adevăr o prostie de armă, dar bărbatului nu-i păsa prea mult de acest lucru. Doar nu era la o prezentare de modă. Era vorba de viață și de moarte, iar două arme erau întotdeauna mai bune decât una singură.

Am ajuns la Hunts Point chiar înainte de miezul nopții.

În secolul al XIX-lea, în zona Hunts Point locuiau proprietarii bogați de pământ, împreună cu familiile lor. Dar încetul cu încetul locul lor a fost luat de orășenii care-i invidiau pentru stilul lor fastuos de viață. După Primul Război Mondial se construiseră o cale

ferată pe Southern Boulevard și apartamente în locul reședințelor. Afaceriștii din oraș își mutaseră sediile, atrași de spațiul gol pe care se putea construi și de ușurința cu care se putea ajunge în acea regiune. Familiile muncitorilor săraci (aproape șaizeci de mii de oameni sau două treimi din populație, doar în anii 1970) au fost obligate să se mute din zona Hunts Point, pe măsură ce reputația acesteia creștea în cercurile oamenilor de afaceri, ducând la deschiderea pieței de legume și de fructe în 1967 și a pieței de carne în 1974. Existau acolo magazine de reciclare, depozite, magazii cu rebuturi comerciale, vânzători de geamuri pentru mașini, vânzători de fiare vechi – și, bineînțeles, marile piețe de unde veneau și plecau camioane și unde puteau și târfele să-și dezvolte afacerea. În acest district mai locuiau aproape zece mii de oameni care, spre lauda lor, se străduiseră să obțină instalarea de semne de circulație, modificarea rutelor camioanelor, copaci și un parc cu fântână, dorind să schimbe puțin această zonă gri din sudul Bronxului și să facă din ea un loc mai primitor pentru ei și generațiile viitoare; dar locuiau într-o regiune în care se aduceau toate gunoaiele din New York. Doar în această peninsulă existau douăzeci și patru de stații de transfer al deșeurilor și tot aici ajungeau jumătate din gunoiul care se degrada rapid și majoritatea apelor menajere. Întreaga zonă mirosea îngrozitor vara, iar astmul era foarte răspândit. Era gunoi prin toate gardurile și prin toate gropile, iar cele două milioane de camioane care treceau anual creau un zgomot de fundal de frâne, claxoane și de semnale sonore de mers în marșarier îngrozitor. Hunts Point era un oraș industrial în miniatură, unde înflorea prostituția.

Când am ajuns, străzile erau deja înțesate de mașini printre care se plimbau femei cocoțate pe tocuri absurde, îmbrăcate, majoritatea, doar cu ceva mai mult decât cu lenjeria intimă. Erau femei de toate formele, de toate vârstele și de toate culorile. Într-un fel, Pointul era cel mai egalitarist loc dintre toate. Unele femei tremurau ca și cum ar fi avut Parkinson, fază terminală, tresărind și trecând de pe un picior pe celălalt, încercând să-și țină spatele drept, în ceea ce se numea prin partea locului „dansul ierbii", cu pipele îndesate în sutiene sau în talia de la fustă. Două fete de pe strada Lafayette mâncau sendvișuri

împărțite de cei de la Nightworks[1], care doreau să le ofere fetelor asistență medicală, prezervative, ace sterile și chiar mâncare atunci când era cazul. Capetele femeilor se mișcau încontinuu pentru că se uitau după pești, clienți și polițiști. Aceștia făceau razii din când în când și parcau dubele la colțul străzilor și le urcau cu forța în ele pe târfele pe care le prindeau sau le acuzau de comportament indecent, de îngreunarea traficului sau chiar de faptul că hoinăreau pe străzi, orice ca să le scoată din afaceri. O amendă de 250 de dolari însemna mult pentru o femeie care nu avea un pește care să o plătească în locul ei și multe din cele care luau amenzi preferau să stătea între treizeci și șaizeci de zile în arest pentru neplata acesteia, decât să renunțe la acei bani, asta dacă îi aveau.

Am intrat la Green Mill ca să-i aștept pe ceilalți. Localul era faimos la Hunts Point. Fusese acolo de zeci de ani și era acum principalul loc de odihnă pentru peștii înghețați și târfele obosite. Era destul de liniște când am ajuns, pentru că pe stradă era încă mult de lucru. Doi pești îmbrăcați cu cămăși Philadelphia Phillie stăteau lângă una dintre ferestre, răsfoind o revistă *Rides* și discutând despre avantajele diferitelor alianțe. M-am așezat la o masă aproape de ușă și am așteptat. Într-una dintre cabine stătea o tânără. Avea părul negru și purta o rochie mini neagră, dar era mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată. De trei ori au intrat în local femei mai bătrâne decât ea și i-au dat bani, apoi au plecat din nou. După ce-a plecat și cea de-a treia femeie, fata și-a închis poșetuța în care băgase banii și a plecat. S-a întors aproape după cinci minute și povestea s-a repetat.

A venit și Angel la puțin timp după ce s-a întors și fata. Se îmbrăcase special pentru această ocazie, asta dacă într-adevăr ar fi putut să se îmbrace special. Avea blugii mai murdari decât de obicei, iar geaca arăta de parcă ar fi furat-o de pe cadavrul unui motociclist extrem de slinos.

– L-am găsit, a zis el.

– Unde?

– Pe o alee, la două străzi distanță. E într-un Dodge și ascultă radioul.

[1] Nightworks – fundație caritabilă (n.tr.)

– E singur?

– Așa se pare. Fata de la fereastră îi aduce banii de câteva ori pe oră și ea e singura cu care a vorbit de la ora zece.

– Crezi că e înarmat?

– În locul lui, eu aș avea arme.

– Nu știe că-l căutăm.

– Știe că îl caută cineva. A vorbit Louis cu Jackie O.

– Veteranul?

– Da. Ne-a dat o pistă. Crede că G-Mack a făcut o mare greșeală și crede că și el e conștient de acest lucru din noaptea în care Martha a vorbit cu el. E nervos.

– Mă mir că a rămas atâta timp aici.

– Jackie O crede că ar fugi dacă ar putea. Nu prea are bani, mai ales că a cheltuit atât de mult pe o mașină și nici nu are prieteni.

– Mi se rupe sufletul.

– Așa credeam și eu. Plătește la tejghea. Dacă lași banii pe masă o să-i fure cineva.

Mi-am plătit consumația și l-am urmat pe Angel afară din local.

Am văzut-o pe fată exact în momentul în care intra pe alee. Mașina peștelui era parcată după colț, într-o parcare din spatele unei clădiri mari din gresie, cu o ieșire în partea din spatele lui și una în față care dădea în altă alee. Deocamdată nu ne putea vedea.

– Bună, i-am spus eu.

– Nu lucrez în seara asta, a răspuns ea.

A încercat să mă ocolească. Am prins-o de braț. Mâna mea i-a încercuit complet brațul și practic mi-am strâns pumnul ca să pot s-o țin. A deschis gura să țipe, dar Louis i-a astupat-o cu mâna și am tras-o într-un loc ferit.

– Stai liniștită, i-am zis eu. Nu-ți vom face rău.

I-am arătat legitimația, dar n-am lăsat-o să se uite prea mult la ea.

– Sunt detectiv. Înțelegi? Vreau doar să vorbesc cu tine.

I-am făcut semn din cap lui Louis și acesta i-a luat mâna de pe gură. Nu a încercat să țipe din nou, dar cu toate acestea Louis stătea aproape de ea.

– Cum te cheamă?

– Ellen.

– Lucrezi pentru G-Mack.

– Şi ce dacă?

– De unde eşti?

– Aberdeen.

– Da, tu şi un milion de fani ai lui Kurt Cobain. Serios acum, de unde eşti?

– Detroit, a zis ea, lăsând umerii în jos.

Probabil că mintea în continuare.

– Câţi ani ai?

– Nu sunt obligată să-ţi răspund.

– Ştiu că nu eşti obligată. Te întrebam doar. Dacă nu vrei să-mi răspunzi, nu-mi răspunzi.

– Am nouăsprezece ani.

– Pe dracu' a zis Louis. Atâta vei avea în 2007.

– Du-te dracului!

– Ok, ascultă-mă, Ellen. G-Mack are necazuri mari. O să iasă din afaceri din această seară. Vreau să iei toţi banii din poşetă şi să pleci. Dar mai întâi vreau să te duci înapoi la Green Mill. O să stea cu tine prietenul nostru, doar ca să se asigure că nu vei vorbi cu nimeni.

Ellen părea distrusă. Era încordată, dar Louis i-a dus imediat mâna la gură.

– Ellen, fă-o.

Walter Cole a venit lângă noi.

– E-n regulă, draga mea, a zis el. Haide, o să merg cu tine, îţi iau o cafea sau orice altceva vrei.

Ellen nu avea încotro. Walter îşi puse braţul pe umărul ei. Părea aproape protector, dar totuşi o ţinea strâns, în caz că ar fi încercat să fugă. S-a uitat înapoi la noi.

– Nu-i faceţi rău, a zis ea. Nu mai am pe nimeni în afară de el.

Walter a trecut strada împreună cu ea. Fata s-a aşezat pe locul în care stătuse înainte, iar bărbatul a luat loc lângă ea, astfel încât să poată auzi tot ceea ce vorbea cu cealaltă femeie şi s-o poată opri dacă ar fi încercat să fugă.

– E doar un copil, am zise către Louis.
– Da. Salveaz-o mai târziu.

G-Mack îi promisese lui Ellen zece la sută din câştigul celorlalte femei dacă era intermediarul lui, ofertă pe care fata o acceptase bucuroasă pentru că acest lucru însemna să stea câteva ore degeaba, să bea cafea şi să citească reviste în loc să îngheţe în lenjeria intimă, încercând să-i ademenească pe toţi nemernicii în parcările goale. Dar pentru G-Mack nu era prea bine să stea departe de femeile lui. Deja târfele îl înşelau. La sfârşitul nopţii putea să se considere norocos dacă se alegea cu monede de cinci şi zece cenţi, pentru că nu putea să le pună pe târfe la locul lor. Ştia că şi Ellen va lua ceva bani din suma pe care o primea, aşa că seara asta nu avea să fie prea bună. Nu ştia cât timp putea să mai rămână ascuns, încercând să evite o confruntare inevitabilă, până făcea rost de bani ca să fugă. Se gândise să vândă Cuttlassul, dar acest gând îi trecuse prin cap doar pentru câteva secunde. Iubea maşina aia. Fusese visul lui să o cumpere şi dacă o vindea însemna că îşi accepta eşecul.

Ceva se mişcă în oglinda retrovizoare. Avea Hi-Pointul încă la centură, în blugi, dar ţinea Glockul în mâna dreaptă, sprijinit de coapsă. Îşi încleştă mâna pe el. Lucea din cauza palmei lui transpirate. Un bărbat aproape de perete îi făcea cu mâna. G-Mack văzu că era un om oarecare, îmbrăcat în blugi purtaţi şi adidaşi obişnuiţi, care păreau luaţi de la un magazin de rebuturi. Omul se scotoci prin pantaloni, apoi se întoarse cu faţa la zid, se sprijini cu fruntea de el, aşteptând să se uşureze. G-Mack relaxă mâna de pe Glock.

Geamul camionetei pe partea pasagerului explodă spre interior, împroşcându-l cu cioburi. Încercă să ridice pistolul când se sparse şi celălalt geam, dar primi o lovitură în tâmplă, care îl ameţi, apoi văzu un braţ puternic pe mâna lui dreaptă şi simţi la tâmplă sărutul apăsat al unei arme mult mai puternice decât a lui. Zări pentru o secundă un bărbat negru, cu păr aproape cărunt şi o barbă satanică, neclară. Omul nu era încântat să-l vadă. G-Mack îşi duse încet mâna stângă spre Hi-Point-ul ascuns sub jachetă, dar uşa pasagerului se deschise şi o altă voce zise:

– Eu n-aș face asta.

G-Mack nu scoase arma, și bărbatul îi luă Hi-Pointul de la centură.

– Aruncă Glockul, a zis Louis.

G-Mack lăsă pistolul să cadă pe podeaua mașinii.

Louis luă cu grijă arma de la tâmpla peștelui și deschise portiera.

– Ieși, îi zise el. Ține mâinile ridicate.

G-Mack aruncă o privire în stânga lui, acolo unde îngenuncheasem eu, lângă portieră. Hi-Pointul pe care-l țineam în stânga părea mic pe lângă Coltul pe care-l aveam. Era Noaptea Armelor Mari, dar nu-l anunțase nimeni și pe G-Mack. Acesta ieși cu grijă din mașină, iar cioburile de sticlă zornăiră când atinseră pământul. Louis îl întoarse cu spatele obligându-l să se sprijine de mașină și să-și depărteze picioarele. G-Mack simți cum este controlat și îl văzu apoi pe bărbatul în blugi, cel pe care-l zărise pregătindu-se să se ușureze. Nu-i venea să creadă că se lăsase păcălit atât de ușor.

Louis îl atinse ușor cu țeava H&K-ului pe care-l avea.

– Vezi ce prost ești? Acum o să-ți dăm ocazia să ne arăți cât ești de deștept. Întoarce-te încetișor.

G-Mack făcu așa cum i se spusese. Stătea acum cu fața la Angel și Louis. Angel ținea în mâna Glockul peștelui și nu avea de gând să i-l dea înapoi. De fapt, deși G-Mack nu știa, era acum foarte aproape de a fi omorât.

– Ce vrei? întrebă el.

– Informații. Vrem să știm mai multe despre o femeie numită Alice. E una din fetele tale.

– A plecat. Nu știu unde este.

Louis îl lovi cu pistolul peste față. Bărbatul căzu la pământ, ținându-și mâinile la nasul lovit, sângele tâșnindu-i printre degete.

– Îți amintești de o femeie? îl întrebă Louis care a venit la tine acum câteva nopți și te-a întrebat același lucru ca și mine? Îți aduci aminte ce i-ai făcut?

G-Mack încuviință din cap după un moment de liniște. Ținea încă fața în jos, iar picăturile de sânge stropeau pământul dintre picioarele lui, căzând pe iarba ieșită printre crăpături.

– Ei bine, nici măcar n-am început să-ţi fac rău pentru ceea ce i-ai făcut, iar dacă nu-mi răspunzi pe bune la întrebare, atunci nu o să mai apuci ziua de mâine, înţelegi? Louis vorbi din ce în ce mai încet până când glasul îi deveni şoptit. Nu te voi ucide, zise el, ceea ce va fi mult mai rău pentru tine. O să te las schilod, nu vei mai putea face nimic cu mâinile, o să ai urechi, dar nu vei mai auzi şi nici nu vei mai vedea. Ai înţeles?

G-Mack încuviinţă din nou din cap. Nu se îndoia deloc că acest om şi-ar fi dus la bun sfârşit ameninţările.

– Uită-te la mine, spuse Louis.

G-Mack lăsă mâinile în jos şi ridică faţa. Maxilarul inferior îi atâra din cauza şocului şi avea dinţii roşii.

– Ce s-a întâmplat cu fata?

– A venit la mine un tip, răspunse el. Avea vocea schimbată din cauza nasului spart. Mi-a zis c-o să-mi dea bani dacă dau de ea.

– De ce voia s-o găsească?

– Era la un client acasă, un tip pe nume Winston, şi un jaf a ieşit prost. Bărbatul a fost ucis, la fel şi şoferul lui. Alice şi o altă fată, Sereta, erau acolo. Au fugit, dar Sereta a luat ceva din casă înainte să plece. Bărbaţii care-i omorâseră pe cei doi voiau acel ceva înapoi.

G-Mack încercă să tragă înapoi pe nas o parte din sângele care i se scursese pe buze şi pe bărbie. Durerea îl făcu să se cutremure.

– Era o drogată, omule, argumentă el cu o voce inexpresivă, de parcă nici el nu credea ceea ce spunea. Ajunsese rău. Nu mai câştiga mai mult de o sută de dolari pe noapte nici atunci când mergea bine. Oricum voiam s-o las să plece. Zicea că n-o să-i facă nimic dacă le spunea ce voiau să ştie.

– Şi vrei să spui că l-ai crezut?

G-Mack se holbă la Louis.

– Ce conta?

Louis păru că-şi pierde controlul, pentru prima oară de când îl cunoşteam. L-am văzut ridicând pistolul şi încleştând degetul pe trăgaci. Am întins mâna şi l-am oprit înainte să îndrepte arma spre G-Mack.

– N-o să mai aflăm nimic dacă îl omori.

Arma continuă să se ridice cu tot cu mâna mea, timp de câteva secunde, apoi se opri.

– Spune-mi numele lui, zise Louis.

– Nu mi-a spus cum îl cheamă. Era gras și urât și mirosea îngrozitor. Nu l-am văzut decât o singură dată.

– Ți-a dat vreun număr de telefon, ți-a spus unde să-l cauți?

– Asta mi-a spus tipul care era cu el. Slab, îmbrăcat în albastru. M-a căutat el după ce i-am spus unde era fata. Mi-a dat banii și mi-a spus să-mi țin gura.

– Cât ți-a dat? Pe cât ai vândut-o?

G-Mack înghiți.

– Zece mii. Îmi mai promiseseră zece mii dacă le-aș fi spus unde era Sereta.

Am ieșit dintre ei. Dacă Louis voia să-l omoare, atunci nu avea decât s-o facă.

– Îmi era rudă, zise Louis.

– Nu știam, răspunse G-Mack. Nu știam! Era o drogată. Nu credeam c-o să aibă vreo importanță.

Louis îl prinse de gât și îi puse arma în piept. Fața i se schimonosi și scoase un urlet de undeva din adâncul lui, dintr-un loc unde erau ascunse dragostea și loialitatea, separate de tot răul pe care-l făcuse.

– N-o face, zise peștele, care plângea acum. Te rog, n-o face. Știu mai multe. Pot să-ți spun mai multe.

Louis era atât de aproape de el, încât sângele lui G-Mack îi sărise pe față.

– Spune-mi.

– L-am urmărit pe tipul ăla după ce mi-a adus banii. Voiam să știu unde să-l găsesc, dacă era nevoie.

– Vrei să spui dacă te prindea poliția și trebuia să-l dai în gât ca să-ți salvezi pielea.

– Cum zici tu, omule, cum zici tu!

– Și?

– Lasă-mă să plec. O să-ți spun dacă mă lași să plec.

– Cred că-ți bați joc de mine.

– Uite, omule, am greşit, dar nu i-am făcut nimic. Trebuie să-ţi reglezi conturile cu cel care i-a făcut rău. Îţi spun unde să-l găseşti dacă mă laşi să plec. O să plec din oraş şi nu o să mă mai vezi niciodată, îţi jur.

– Încerci să negociezi cu un om care te ameninţă cu pistolul?

Acum interveni Angel.

– Nu ştii dacă e moartă, zise el. Poate că mai există încă posibilitatea s-o găsim în viaţă.

Louis se uită la mine. Dacă Angel juca rolul poliţistului bun, iar el pe cel al poliţistului rău, atunci eu trebuia să fiu pe undeva pe la mijloc. Dar aş fi avut necazuri dacă Louis îl omora pe G-Mack. Nu mă îndoiam că Dunne şi Mackey ar fi venit după mine şi nu aveam nici un alibi. În cel mai bun caz ar fi pus nişte întrebări jenante şi poate ar fi redeschis răni vechi, pe care era mai bine să nu le cerceteze nimeni.

– Aş zice să-l asculţi, i-am spus. O să mergem să-l căutăm pe tipul ăsta. Şi dacă se dovedeşte că prietenul nostru aici de faţă a minţit, atunci poţi face ce vrei cu el.

Louis se gândi o vreme şi, în tot acest timp, viaţa lui G-Mack atârna de un firicel de aţă, şi el o ştia. În cele din urmă, Louis făcu un pas înapoi şi lăsă pistolul în jos.

– Unde e?

– L-am urmărit până la o casă din Bedford.

Louis dădu din cap.

– Se pare că tocmai ţi-ai mai făcut rost de câteva ore de viaţă, zise el.

Garcia îi privi pe cei patru bărbaţi din ascunzătoarea sa, din spatele unui coş de gunoi. Credea tot ce-i spusese Brightwell şi era sigur că va primi recompensele pe care acesta i le promisese. Avea acum semnul la încheietură, ca să poată fi recunoscut de cei ca el, dar, spre deosebire de Brightwell, era doar un pion, un recrut în marele război care începuse. Şi Brightwell avea acelaşi semn la încheietură, dar, deşi fusese făcut cu mult timp în urmă, părea că nu se vindecase încă pe deplin. De fapt, când stătea lângă el, putea să simtă câteodată mirosul de carne arsă, când duhoarea specifică grăsanului era mai slabă.

Garcia nu ştia dacă Brightwell se numea sau nu aşa. De fapt, nici nu îi păsa. Avea încredere în raţionamentul lui şi îi era recunoscător

că îl găsise și îl adusese în marele oraș, după ce își perfecționase abilitățile, spre satisfacția lui Brightwell și pentru că îi dăduse de lucru și îl lăsase să se ocupe de obsesiile sale. Brightwell, în schimb, descoperise în Garcia un adept al convingerilor lui. Acesta le acceptase și le integrase în propriul sistem de valori, alungând de acolo alte zeități dacă fusese nevoie sau scăpând definitiv de ele dacă intraseră în conflict cu noua și fascinanta viziune asupra lumii – atât lumea lui, cât și cea de dedesubt – pe care i le arătase Brightwell.

Garcia se întreba dacă nu ar fi fost mai înțelept să acționeze atunci când îi văzuse pe cei trei apropiindu-se de G-Mack, dar nu avea de gând să facă vreo mișcare decât atunci când Brightwell ar fi făcut-o el primul. Ajunseseră puțin cam târziu. Dacă ar fi ajuns cu câteva minute mai devreme, peștele ar fi fost mort atunci când l-ar fi găsit străinii.

În timp ce Garcia privea, doi dintre bărbați îl luară pe G-Mack de brațe și se îndepărtară de mașina acestuia. Cel de-al treilea părea că va pleca și el, dar se opri. Privi aleea, oprindu-și pentru câteva clipe privirea pe locul în care se ascunsese Garcia, apoi plecă, întorcând capul ca să scruteze clădirile din jur, cu ferestrele lor murdare și scările de incendiu distruse. Își urmă însoțitorii după un minut, dar rămase cu spatele la ei, ieșind din parcare și privind ferestrele murdare ca și cum ar fi fost conștient de prezența ostilă ce se ascundea în spatele lor.

Brightwell hotărâse să-i ucidă. Avea să-i urmărească pe cei patru, apoi Garcia avea să-i omoare și să scape de ei. Nu se temea de ei, nici chiar de negrul care se mișca atât de repede și care avea o alură încărcată de moarte. Dacă o făceau repede și curat, atunci consecințele aveau să fie minore.

Brightwell stătea în holul murdar al unui apartament, aproape de ieșirea de urgență, care avea o singură fereastră îngălbenită ce dădea spre aleea de dedesubt. Își luase precauții și scosese întrerupătorul luminii fluoerscente din spatele lui, astfel încât să nu poată fi văzut dacă luminile se aprindeau dintr-un motiv sau altul. Voia să se îndepărteze de fereastră când bărbatul cu jachetă neagră, care stătuse cu spatele la el în timpul confruntării cu G-Mack, se întoarse și cercetă ferestrele. Când privirea lui se opri pe locul în care se ascundea,

Brightwell simți un nod în gât. Se apropie mai mult de fereastră și atinse din instinct geamul cu mâna dreaptă, degetele lui suprapunându-se pe fața omului din stradă. Amintirile îl năpădiră: amintirea căderii, a focului, a disperării, a furiei.

Amintirea trădării.

Acum omul de pe alee se îndepărta, ca și cum simțise și el ceva ostil, o prezență pe care nu o cunoștea, dar care îi era totuși familiară. Ochii lui cercetau în continuare fereastra de deasupra, căutând orice semn de mișcare, orice indiciu al sursei care îi declașase sentimentele. Apoi, bărbatul dispăru din vederea lui Brightwell, dar grăsanul nu se mișcă. În schimb închise ochii și respiră precipitat, iar toate gândurile de a-i omorî îi dispărură complet din minte. Găsise pe neașteptate ceea ce îi scăpase atâta vreme.

„Te-am găsit în sfârșit, gândi el. Te-am descoperit."

7

Când am ieşit de pe alee, am încercat să definesc ceea ce simţisem când privisem spre fereastră. Simţeam că cineva ne urmăreşte cât timp l-am interogat pe G-Mack, dar nu reuşisem să găsesc nici un semn că am fi fost supravegheaţi. În jurul nostru erau numai clădiri din gresie şi depozite şi cel care ne supraveghea putea să se ascundă în oricare dintre ele, indiferent dacă ar fi fost un vecin curios, sau poate vreo târfă şi clientul ei, încercând să obţină un preţ mai bun într-un apartament distrus, urmărindu-i un timp pe cei din stradă, înainte să înceapă, conştienţi întotdeauna că timpul înseamnă bani şi că dorinţele carnale sunt apăsătoare.

Abia când Angel şi Louis l-au luat pe G-Mack şi când am putut să cercetez ferestrele pentru ultima oară, am simţit o furnicătură la baza gâtului. Eram conştient de o anomalie, ca şi cum ar fi existat o explozie silenţioasă undeva la distanţă, iar acum undele de şoc ajungeau în locul în care stăteam. Mi se părea că se îndreptau spre mine cu o forţă uriaşă şi aproape că mă aşteptam să văd o strălucire în aer pe măsură ce cercul se lărgea, aruncând în lături gunoiul şi împrăştiind ziarele pe când se apropia. Mi-am concentrat atenţia pe o anumită fereastră de la etajul al patrulea, al unei clădiri vechi, de lângă o uşă de ieşire de urgenţă ce ducea la scara de incendiu. Fereastra era întunecată, dar mi s-a părut pentru o clipă că văd ceva mişcându-se în spatele geamului, negrul transformându-se în cenuşiu în centru. Amintiri uitate, străine, dar totuşi cunoscute, încercau să iasă la suprafaţă. Le simţeam acolo, mişcându-se ca viermii sub pământul îngheţat sau ca paraziţii

pe sub piele, căutând cu disperare să iasă la lumină. Am auzit un urlet îngrozitor, ca și cum ar fi țipat mai mulți de furie și disperare, coborând de la o înălțime mare, răsucindu-se și împiedicându-se în aer, țipetele auzindu-se din ce în ce mai slab și dispărând pe măsură ce cădeau. Eram și eu printre ei, lovindu-mă de frații mei care cădeau, care se agățau de mine, care mă zgâriau cu unghiile în încercarea disperată de a opri căderea. Mă temeam și îmi părea rău, dar mai presus de orice, mă umplea un cumplit sentiment de pierdere. Ceva extem de prețios, ce nu putea fi descris în cuvinte îmi fusese luat și nu aveam să îl mai regăsesc vreodată.

Și ardeam. Ardeam cu toții.

Apoi, acest trecut pe jumătate amintit, pe jumătate creat, această nălucă a minții mele avea legături strânse cu o pierdere reală, pentru că acea durere mi-a adus aminte de moartea soției și fiicei mele și de golul pe care absența lor îl lăsase în mine. Și totuși chinul prin care am trecut în noaptea în care au fost ucise și durerea îngrozitoare și epuizantă de după părea cumva mai mică decât cea pe care o simțisem pe alee, pe măsură ce sunetul pașilor prietenilor mei se auzea din ce în ce mai slab și protestele condamnatului dintre ei dispăreau. Rămăsese doar urletul, pustiul și silueta din spatele geamului îngălbenit, care se întindea după mine. Ceva rece mi-a atins obrazul, asemenea mângâierii nedorite a unui iubite prețuite cândva, dar respinse acum. M-am dat în spate și m-am gândit că, într-un fel, răspunsul meu produsese o reacție a figurii ascunse în spatele ferestrei. I-am simțit surprinderea legată de prezența mea transformându-se în ostilitate și m-am gândit că n-am fost niciodată atât de aproape de dezlănțuirea unei furii atât de mari. Mi-a dispărut imediat orice impuls pe care îl aveam de a urca la etaj. Voiam să fug și să mă ascund și să mă reinventez undeva departe, să-mi iau altă identitate și să nu ies cu nimic în evidență, sperând să nu mă găsească.

Ei.

El.

Acel lucru.

Cum de știam?

Și când m-am îndepărtat, urmându-i pe Angel și pe Louis pe străzile aglomerate, o voce care fusese cândva ca mine a șoptit cuvinte pe care nu le-am înțeles. A spus:

„Te-am descoperit. Te-am găsit din nou."

Când i-am ajuns din urmă, Louis stătea pe locul şoferului, în Lexusul lui. Angel era în spate lângă G-Mack, murdar şi bănuitor, respirând încet prin nasul distrus. Înainte să mă aşez lângă Louis, am scos din buzunar o pereche de cătuşe şi l-am pus pe G-Mack să-şi pună o cătuşă pe mâna dreaptă şi să o lege pe cealaltă de mânerul portierei. După ce a făcut cum îi spusesem şi braţul drept îi trecea incomod peste corp, am urcat în maşină şi ne-am îndreptat spre Point. Louis m-a privit cu coada ochiului.

– Era totul în regulă acolo?

M-am uitat peste umăr la G-Mack, dar acesta părea că nu era interesat decât de durerea şi nenorocirea lui.

– Am simţit că ne urmărea cineva, i-am zise încet. Era cineva la unul dintre etaje.

– Dacă e adevărat, atunci înseamnă că mai era cineva şi la sol. Crezi că îl căutau pe gunoiul din spate?

–Poate, dar noi l-am găsit primii.

– Acum ştiu de noi.

– Cred că ştiau de noi şi înainte. Altfel, de ce ar încerca să încheie socotelile?

Louis s-a uitat în oglinda retrovizoare, dar din cauza traficului de noapte nu-şi putu da seama dacă eram sau nu urmăriţi. Nu avea importanţă. Trebuia să presupunem că eram urmăriţi şi să aşteptăm să vedem ce se întâmplă.

– Cred că trebuie să ne mai spui nişte lucruri, i-am zis lui G-Mack.

– Omul meu în albastru a venit, mi-a adus banii şi mi-a spus să nu pun întrebări. E tot ce ştiu despre el.

– Cum voiau să dea de ea?

– Mi-a spus că nu era treaba mea.

– Lucrezi cu un garant, Eddie Tager, ca să-ţi scoţi fetele din închisoare?

– La dracu', nu. Majoritatea timpului sunt ridicate de poliţie. Dar, dacă au probleme serioase, vorbesc cu ele şi văd dacă ne înţelegem. Nu sunt fundaţie de caritate să arunc banii pe unul ca garantul ăla.

– Pun pariu că eşti foarte înţelegător când vine vorba de restituirea banilor.

– Asta e o afacere. Nimeni nu primeşte nimic pe gratis.

– Ce-ai făcut când Alice a fost arestată?

Nu a răspuns. L-am lovit o dată tare peste faţa rănită.

– Răspunde-mi.
– Am sunat la numărul pe care mi l-au lăsat.
– Mobil?
– Da.
– Mai ai numărul?
– Mi-l amintesc, *târfă*.

Sângele i se scursese pe buze. L-a scuipat pe podeaua mașinii, apoi a spus din memorie numărul. Am scos telefonul mobil și am notat numărul în agendă, ca măsură de siguranță. Am presupus că nu ne va fi de prea mare ajutor. Dacă erau deștepți, ar fi scăpat de telefon imediat după ce ar fi scăpat de fată.

– Unde-și ținea Alice lucrurile personale? l-am întrebat.

– Am lăsat-o să-și țină o parte din ele la mine, machiaje și alte chestii, dar stătea la Sereta de cele mai multe ori. Avea o cameră pe Westchester. Nu voiam o *târfă* drogată la mine-n casă.

Când a zis cuvântul „târfă" s-a uitat la Louis. Aflasem tot ce știa G-Mack. Cât despre Louis, el nu a răspuns la provocările peștelui. În schimb, a tras pe dreapta ca să mă lase la mașină și i-am urmat apoi până în Brooklyn.

Williamsburg, la fel ca Point, fusese odată casa unora dintre cei mai bogați oameni din țară. Existaseră aici reședințe, grădini de vară și cluburi private. Cei din familia Whitney erau prieteni la cataramă cu familia Vanderbilt și s-au ridicat clădiri extraordinare, toate în apropierea rafinăriilor de zahăr și a distileriilor, a șantierelor navale și a topitoriilor, astfel încât mirosul acestora să ajungă la nasul celor bogați când vântul bătea în direcția care trebuia.

Williamsburg a încetat să mai fie asociat cu cei bogați pe la începutul secolului trecut, odată cu inaugurarea Podului Williamsburg. Imigranții europeni – polonezi, ruși, lituanieni, italieni – au plecat din cartierele sărace și aglomerate din Lower East Side, luând în stăpânire reședințele și casele din gresie. Apoi, prin anii '30 și '40 s-au mutat aici și evreii, care s-au stabilit mai ales în Southside, printre ei aflându-se și cei din *satmar hasidim* din Ungaria și România, care se întâlneau în partea de nord-est a Brooklyn Navy Yard.

Acum boemă și la modă, zona Northside era pe atunci puțin diferită. Faptul că Bedford Avenue fusese prima stație în care oprea trenul L din Manhattan însemna că se putea face ușor naveta, așa că prețurile

imobilelor crescuseră. Totuși, mai trecuse ceva timp până când zona să ajungă preferata celor bogați și nu renunțase la vechea identitate fără luptă. Farmacia Northside de pe strada Bedford mai avea inscripționat pe lângă numele propriu și pe cele de *farmacia* și *apteka;* magazinul de legume și fructe Edwin's vindea bere poloneză Zywiec, pe care o recomanda o plăcuță lipită de geam și luminată de un neon, iar piața de carne amintea de Polska-Masarna. Mai erau și magazine cu delicatese și saloane de înfrumusețare, iar companiei Mike's Northstar Hardware îi mergea încă bine, dar mai exista și o cafenea mică, Reads, ce vindea cărți la mâna a doua și tot felul de reviste, iar pe stâlpii de lumină erau lipiți fluturași prin care oamenii căutau studiouri pentru artiști.

Am cotit la dreapta pe strada Tenth, pe lângă Raymund's Diner cu tăblia „Bierkeller[1]" ilustrată printr-o bere alături de o halcă de carne. Câteva străzi mai jos, pe Berry, exista un depozit despre care îți dădeai seama că fusese fabrică de bere după puținele indicii rămase, deoarece această zonă fusese inima industriei berii din New York. Depozitul cu cinci etaje era plin de grafitti, o scară de incendiu cobora pe fațada estică, iar la ultimul etaj fusese pus un banner pe care scria: „Dacă ați fi locuit aici, acum ați fi fost deja acasă!" Cineva tăiase cuvântul „acasă" și scrise în locul lui, cu un spray cuvântul „polonez". Nu era luminată nici o fereastră. L-am privit pe Louis ocolind clădirea o dată și parcând pe strada Eleventh. Am oprit și eu în spatele lui și am mers la el. Era întors spre bacheta din spate și vorbea cu G-Mack.

– Ești sigur că ăsta-i locul? a întrebat Louis.

– Da, sunt sigur.

– O să te bat din nou dacă minți.

G-Mack nu a reușit să reziste privirii lui Louis.

– Știu.

Atunci Louis a vorbit cu mine și cu Angel.

– Ieșiți afară și supravegheați locul. O să scap de băiatul ăsta pe aici pe undeva.

Nu puteam să mai spun nimic. G-Mack părea îngrijorat și avea toate motivele.

– Hei, ți-am spus tot ce știam, a protestat el.

Vocea i s-a stins încet.

[1] Bierkeller – berărie (în lb. germană în orig.)

Louis îl ignoră.

– N-o să-l omor, mi-a zis el.

Am dat din cap.

Angel a coborât din mașină și noi am dispărut în noapte în timp ce Louis a plecat cu G-Mack.

Prezentul este foarte fragil, iar pământul de sub picioarele noastre subțire și înșelător. Dedesubt zace labirintul trecutului, o rețea de faguri formată din straturile de zile și ani și de amintirile îngropate acolo, așteptând să se spargă crusta subțire de deasupra și clipa în care ceea ce fusese să devină din nou una cu ceea ce este. Acolo, în lumea fagurilor exista viață, iar Brightwell o trezea prin descoperirea lui. Totul se schimbase pentru el și trebuia să facă alte planuri. Sunase la numărul cel mai important și văzuse scântei albe sclipind în întuneric în momentul în care îi răspunsese o voce somnoroasă.

– Au fost prea rapizi pentru noi, zise el. L-au luat cu ei și nu stau pe loc. Dar s-a întâmplat ceva interesant. S-a întors o veche cunoștință...

Louis parcă mașina în fața unui magazin cu mâncare chinezească, în apropierea Centrului Medical Woodhull, de pe Brodway. Îi azvârli lui G-Mack cheia de la cătușe și privi tăcut cum acesta își eliberă mâinile, apoi se dădu puțin înapoi, lăsându-l să iasă din mașină.

– Întinde-te pe burtă.

– Te rog, omule...

– Întinde-te.

G-Mack se așeză în genunchi, apoi se întinse pe burtă.

– Depărtează-ți mâinile și picioarele.

– Îmi pare rău, zise G-Mack. Fața i se schimonosise de frică. Trebuie să mă crezi.

Avea fața întoarsă spre Louis și începu să plângă atunci când acesta montă amortizorul pe țeava micului 22 pe care-l ținea mereu de rezervă.

– Te cred că acum îți pare rău. Îmi dau seama după vocea ta.

– Te rog, zise peștele. Sângele îi cursese pe buze și se amestecase cu muci. *Te rog.*

– Asta e ultima ta șansă. Ne-ai spus tot ce știai?

– Da! Nu mai știu nimic altceva. Îți jur, omule!

– Ești dreptaci?

– Ce?

– Am întrebat dacă eşti dreptaci?

– Da.

– Presupun c-ai lovit-o pe femeie cu mâna aia, nu?

– Nu şt...

Louis se uită să se asigure că nu mai era nimeni prin preajmă, apoi trase o singură dată în dosul palmei drepte a lui G-Mack. Acesta ţipă. Louis se dădu înapoi câţiva paşi şi trase din nou în glezna dreaptă a peştelui.

G-Mack scrâşni din dinţi şi-şi apăsă fruntea de pământ, dar durerea era prea mare. Ridică mâna rănită şi se sprijini în stânga ca să se ridice, apoi îşi privi piciorul.

– Acum nu mai poţi să pleci prea departe, în caz că mai am nevoie de tine, zise Louis. Ridică pistolul în dreptul feţei lui G-Mack. Eşti un om norocos. Nu uita asta. Dar ar fi mai bine să te rogi s-o găsesc vie pe Alice. Lăsă pistolul în jos şi merse înapoi la maşină. Spitalul e peste drum, zise el, apoi plecă.

Se părea că în afara scării de incendiu mai exista o singură cale de acces în clădire, adică o singură uşă de oţel dinspre strada Berry. Nu avea nici o sonerie şi nici vreun nume de locatar.

– Crezi c-a minţit? întrebă Angel.

Louis revenise. Nu l-am întrebat de G-Mack.

– Nu, zise el. Nu ne-a minţit. Deschide-o.

Eu şi Louis ne-am ocupat poziţiile în colţurile opuse ale clădirii, în timp ce Angel încerca să deschidă încuietoarea. I-a luat cinci minute, destul de mult timp pentru el.

– Încuietorile vechi sunt încuietori bune, a zis el, încercând să explice întârzierea.

Ne-am strecurat înăuntru şi am închis uşa după noi. Primul etaj era un spaţiu deschis ce adăpostise cândva bazinele, şi care avea un loc de depozitare a butoaielor şi uşi glisante care le permiteau camioanelor să intre. Uşile fuseseră scoase de mult şi intrarea zidită. În dreapta, în afară de ceea ce reprezentase cândva un mic birou, era o scară ce ducea la etajul doi. Nu exista lift. Următoarele trei etaje erau asemănătoare primului: spaţii mari deschise, fără vreun indiciu că ar fi locuite.

Ultimul etaj era diferit. Cineva începuse să construiască fără tragere de inimă pereţi care să formeze apartamentele şi se părea că începuse

acest lucru cu mult timp în urmă şi mai apoi o lăsase baltă. Majoritatea pereţilor ridicaţi nu aveau uşi şi puteam vedea înăuntru. În total erau cam cinci sau şase apartamente, dar numai unul dintre ele părea terminat. Uşa verde de la intrare nu avea nici un număr pe ea şi era încuiată. M-am aşezat în stânga, în timp ce Angel şi Louis au mers în dreapta. Am bătut de două ori, apoi m-am retras repede înapoi. Nu s-a auzit nimic. Am încercat din nou, acelaşi răspuns. Aveam acum mai multe opţiuni, dar nu-mi surâdea nici una. Fie încercam să spargem uşa, fie Angel încerca să descuie cele două încuietori şi risca să fie împuşcat în cap, dacă înăuntru era cineva care asculta.

Angel s-a hotărât. S-a sprijinit pe genunchi, a pus pe podea micul set de unelte, apoi i-a dat una dintre ele lui Louis. Au descuiat simultan încuietorile, încercând amândoi să se adăpostească lângă zid pe cât de mult posibil. Mi s-a părut că trecuse o eternitate, dar probabil că n-a durat mai mult de un minut. În cele din urmă încuietorile au cedat şi cei doi au deschis uşa.

În stânga era o bucătărie, iar pe tejghea mai rămăseseră nişte resturi de mâncare de la un fast-food. În frigider era smântână, care expira în trei zile şi o lipie într-o pungă de hârtie, şi ea la fel de proaspătă. Nu se mai găsea nimic de mâncare în afară de nişte conserve de fasole şi crenvurşti şi câteva cutii de macaroane cu brânză. Apoi holul ducea în camera de zi, mobilată doar cu o canapea, un scaun, un televizor şi un video. În stânga, în dormitorul mai mic, lângă un pat obişnuit de o singură persoană, se mai găseau o pereche de cizme şi unul sau două obiecte vestimentare aşezate pe un scaun lângă fereastră. Am verificat şi toaleta, în timp ce Angel mă acoperea, dar n-am găsit decât pantaloni şi cămăşi ieftine.

Am auzit un fluierat uşor şi l-am găsit pe Louis în uşa celui de-al doilea dormitor, din dreapta, fără să putem vedea înăuntru din cauza corpului său. S-a dat la o parte şi am văzut ce era în interior.

Era un altar, iar ceea ce era venerat se afla la mare distanţă de acest loc şi se regăsea într-un trecut mult mai ciudat decât ne puteam noi imagina.

III

Dar pe tine și pe mine, El nu ne poate distruge;
Poate să ne schimbe, dar să ne copleșească nu; avem
Un spirit etern și trebuie să ne războim
Cu El dacă El se războiește cu noi.

Lord Byron, *Cerul și Pământul: Un mister* (1821)

8

Orașul Sedlec se găsește cam la cincizeci de kilometri de Praga. Poate că un călător lipsit de curiozitate, descurajat de suburbiile neinteresante, nici n-ar catadicsi să se oprească aici, mergând, în schimb mai departe, în orașul mai cunoscut Kutná Hora, care înglobase teoretic și Sedlecul. Totuși, acest lucru nu se întâmpla întotdeauna, pentru că această parte a vechiului regat al Boemiei fusese una dintre cele mai mari surse de argint din Evul Mediu. La sfârșitul secolului al XIII-lea, o treime din tot argintul din Europa provenea din acest ținut, dar monedele de argint fuseseră bătute aici încă din secolul al X-lea. Argintul i-a ademenit pe mulți prin aceste locuri, zona devenind un rival serios al supremației politice și economice exercitate de Praga. Au venit intriganți și aventurieri, comercianți și meșteșugari. Și acolo unde era putere erau și reprezentanții singurei puteri ce domnește peste toți și toate. Acolo unde era bunăstare, era și Biserica.

Prima mănăstire cisterciană a fost fondată în Sedlec în 1142, de Miroslav de Cimburk. Călugării s-au mutat acolo de la Abația Valdsassen, din Palatinatul Superior, atrași de mirajul minereului de argint, pentru că Valdsassen era una dintre mănăstirile asociate cu mineritul. (Se spune că cistercienii, spre lauda lor, au adoptat o atitudine pragmatică față de bogăție și averi, în scop caritabil). Evident, Domnul însuși le-a răsplătit strădaniile, pentru că în secolul al XIII-lea s-au descoperit pe domeniile mănăstirii minereuri de argint, iar influența cistercienilor a crescut. Din păcate, atenția Domnului s-a îndreptat

repede în altă parte și, până la sfârșitul secolului mănăstirea a fost distrusă de mai multe ori de dușmani, un proces care și-a atins apogeul în atacul de la 1421, care a transformat-o în ruine și a însemnat prima întâlnire cu Credincioșii.

Sedlec, Boemia, 21 aprilie 1421

Zgomotul luptei a încetat. Nu mai zguduie zidurile mănăstirii și nici pe călugări nu-i mai supără praful cenușiu care le cădea pe veșmintele albe și li se așeza pe tonsuri, așa încât cei tineri arătau bătrâni și cei bătrâni și mai bătrâni. Flăcări îndepărtate se mai ridicau încă în sud, iar corpurile fără suflare se adunau în curtea cimitirului din apropiere, din ce în ce mai multe în fiecare zi, dar acum marile armate erau tăcute și vigilente. Duhoarea era respingătoare, dar călugării aproape că se obișnuiseră cu ea, după atâția ani în care înfruntaseră moartea, pentru că oasele se îngrămădeau pentru totdeauna, ca surcelele, în jurul osuarului, ridicate pe lângă pereți, până sus, pe măsură ce mormintele erau golite și alții erau îngropați acolo, într-un ciclu al înmormântării, putrezirii și etalării. Când vântul bătea de la răsărit, la acest amestec se mai adăuga și fumul otrăvitor provenit de la topirea minereului, iar cei care lucrau în aer liber tușeau până își pătau veșmintele cu sânge.

Abatele din Sedlec stătea la poarta locuinței sale, în umbra bisericii mănăstirii. Era succesorul marelui abate Heidenreich, diplomat și consilier al regilor, care murise în urmă cu un secol, dar care transformase mănăstirea într-un centru de influență, putere și bogăție – cu ajutorul depozitelor de argint pe care le găsise sub pământurile ordinului – fără să uite vreodată de datoria pe care o aveau călugării față de copiii mai puțin norocoși ai Domnului. Astfel, se ridicaseră o catedrală lângă un spital și capele provizorii lângă așezările miniere sprijinite de Heidenreich, iar călugării înmormântaseră un număr impresionant de oameni fără să obiecteze sau să se plângă. Ce ironie, s-a gândit starețul, că în succesorii lui Heidenreich zace aceeași sământă care a crescut și a ajuns să ducă la pierire comunitatea, pentru că aceasta a fost ca un magnet pentru forțele catolice și conducătorul lor, împăratul Sigismund, pretendent la coroana Boemiei. Armatele sale își așezaseră tabăra în jurul orașului Kutná Hora, iar eforturile

abatelui de a menține o distanță între acestea și mănăstire s-au dovedit inutile. Bine-cunoscuta bogăție a Sedlecului era o ispită pentru toți, și mănăstirea îi adăpostea pe călugării cartusieni veniți din Praga, deoarece mănăstirea lor fusese nimicită cu câțiva ani în urmă, în timpul distrugerilor de după moartea lui Václav al IV-lea. Cei care voiau să jefuiască Sedlecul nu aveau nevoie de nici o încurajare și totuși Sigismund, prin simpla lui prezență, făcuse acum inevitabilă distrugerea orașului.

Uciderea lui Jan Hus calmase situația. Abatele îl întâlnise o dată pe Hus, hirotonisit preot la Universitatea din Praga, decan al Facultății de Arte și mai târziu rector, și fusese impresionat de zelul lui. Totuși, instinctele reformatoare ale lui Hus erau periculoase. Trei papi diferiți aveau pretenții asupra tronului papal: papa Ioan al XXIII-lea, al italienilor, care fusese obligat să fugă din Roma și să se refugieze în Germania; papa Grigore al XXII-lea, al francezilor; și papa Benedict al XIII-lea, al spaniolilor. Ultimilor doi li se retrăsese o dată titlul de papă, dar aceștia refuzaseră să-și accepte soarta. În acele vremuri, solicitările lui Hus de a avea o Biblie în limba cehă și insistențele sale de a ține slujba în cehă și nu în latină au dus inevitabil la numirea lui ca eretic, acuzație agravată de adoptarea credințelor lui John Wycliffe, declarat și el eretic înaintea lui Hus și de afirmațiile lui că odiosul Ioan al XXIII-lea era Anticristul, un punct de vedere pe care abatele, în adâncul sufletului său, cel puțin, nu-l contrazicea. Apoi nu a mai fost nici o surpriză când Hus a fost excomunicat.

Chemat de Sigismund în fața Conciliului Ecumenic de la Konstanz, în 1414, pentru a-și spune doleanța, Hus a fost închis și judecat pentru erezie. El a refuzat să-și retracteze vorbele și în 1415 a fost dus la „locul diavolului", pe o pajiște din apropierea orașului, și executat. L-au dezbrăcat de toate hainele, i-au legat mâinile și picioarele de un rug cu frânghii ude, iar în jurul gâtului i-au pus un lanț legat de un par de lemn. I-au vărsat ulei pe cap și l-au acoperit cu paie și vreascuri până la gât. Focul s-a aprins cam în jumătate de oră, iar Hus s-a sufocat în cele din urmă din cauza fumului gros și negru. I-au sfâșiat corpul în bucăți, i-au rupt oasele și i-au prăjit inima deasupra unui foc. Apoi, rămășițele i-au fost incinerate, cenușa îndesată în carcasa unui juncan și aruncată în cele din urmă în Rhin.

Adepții lui Hus din Boemia au fost revoltați de moartea lui și au jurat să-i apere învățăturile până la ultima picătură de sânge. S-a pornit o cruciadă

împotriva lor și Sigismund a trimis în Boemia o armată de douăzeci de mii de soldați ca să înăbușe revolta, dar husiții i-au anihilat, conduși de Jan Ziska, un cavaler cu un singur ochi, care a transformat carele în care de război și care-i numea pe oamenii săi „Războincii Domnului". Acum Sigismund își lingea rănile și plănuia următoarea mișcare. Se semnase un tratat de pace, care îi cruța pe cei care aderau la cele Patru Articole Husite de la Praga, printre care și renunțarea clerului la toate bunurile lumești și la autoritatea seculară, articol pe care abatele nu avea de gând să-l accepte. În acea zi, cetățenii din Kutná Hora merseseră la mănăstirea din Sedlec, în jurul căreia se adunaseră trupele husite, ca să ceară îndurare și iertare, deoarece se știa foarte bine că adepții lui Hus din oraș fuseseră aruncați de vii în mine și oamenii se temeau de consecințe dacă nu s-ar fi dus să îngenuncheze în fața trupelor inamice.

Abatele asculta cele două părți care cântau Te Deum *ca recunoaștere a armistițiului și i se făcuse greață din cauza unei atât de mari ipocrizii. Husiții nu aveau de gând să jefuiască Kutná Hora, deoarece minele și industria de prelucrare erau prea valoroase, dar totuși voiau să se asigure că va fi al lor. Tot ceea ce se întâmpla era doar un pretext, iar abatele știa că nu va mai trece mult timp până când ambele părți să sară una la gâtul celeilalte pentru marea bogăție a orașului.*

Husiții se îndepărtaseră puțin de mănăstire, dar încă le vedeau focurile din tabără. Aveau să vină în curând și să-i omoare pe toți cei pe care i-ar fi găsit acolo. Era măcinat de furie și de păreri de rău. Iubea mănăstirea. Participase la construcțiile cele mai recente și ridicarea locurilor de venerare a Domnului fusese în sine un act de contemplație și meditație pe măsură ce lucrările avansaseră, fiecare piatră se îmbibase cu spiritualitate, ascetismul sever al liniilor clădirii fiind o precauție luată împotriva oricărei distrageri a atenției de la rugăciune și contemplație. Biserica mănăstirii, cea mai frumoasă din regiune, era construită după modelul unei cruci latine, ajungând la o armonie cu valea râului de acolo prin axa centrală care orienta corul bisericii spre râu și nu spre est. Totuși, biserica era o variantă a planurilor originale desenate de propagatorul ordinului, Bernard de Clairvaux, și era impregnată de iubirea lui pentru muzică, care se manifesta în credința sa în misticismul numerelor, bazată pe teoria lui Augustin despre muzică și pe aplicațiile acesteia în dimensiunile

clădirilor. Puritatea și echilibrul erau expresia armoniei divine și de aceea Biserica Adormirii Maicii Domnului și a Sfântului Ioan Botezătorul era un imn frumos și tăcut închinat Domnului, fiecare coloană fiind o notă, fiecare arc perfect un Te Deum.

Acum, această structură nemaipomenită era amenințată cu distrugerea totală, deși prin simplitatea și absența ornamentelor inutile simboliza chiar acele calități pe care reformații ar fi trebuit să le prețuiască cel mai mult. Aproape fără să-și dea seama ce făcea, abatele căută în pliurile hainei sale și scoase o piatră. Pe aceasta era gravată o creatură ciudată, ceva ce abatele nu mai văzuse vreodată mergând, târându-se sau înotând, care se transformase și ea în rocă, împietrită ca și cum ar fi fost surprinsă în starea de bazilisc. Semăna cu un melc, doar că avea cochilia mai mare, și spiralele mai apropiate. O găsise unul dintre muncitori în timpul săpăturilor de la râu și i-o oferise în dar. Se spunea că odată acest loc fusese acoperit de o mare de mult secată și abatele se întreba dacă acest animal micuț înotase cândva în adâncimile ei înainte de a rămâne pe mal pe măsură ce marea se retrăsese, și care, cu timpul, fusese îngropat în pământ. Poate că era o relicvă de pe vremea Potopului; dacă era așa, atunci poate că partea lui geamănă mai exista încă pe undeva pe pământ, dar abatele spera, în secret, ca așa ceva să nu fie adevărat. Îl prețuia pentru că era unic și credea că era frumos și trist în felul lui efemer. Vremea lui trecuse, la fel cum și vremea abatelui se apropia de final.

Se temea de husiți, dar mai știa că erau și alții care amenințau sacralitatea mănăstirii: era doar o chestiune de timp până când unul dintre dușmani avea să spargă porțile. Abatele auzise niște zvonuri, povești a căror țintă era el și doar el: povești despre mercenari însemnați cu o furcă cu doi dinți, conduși de un Căpitan cu un ochi albit, urmat mereu de un om gras, urât și buhăit. Conform surselor lui, nu se știa sigur cărei părți își ofereau loialitatea oamenii Căpitanului, dar abatele presupusese că nu avea importanță. Oamenii de teapa lor se dădeau după cum bătea vântul, ca să-și ascundă adevăratele scopuri, iar loialitatea lor era un foc ce ardea repede și rece, lăsând în urma lui doar cenușă. Știa ce căutau acești oameni. În ciuda credințelor oamenilor de rând, în Sedlec nu mai exista decât o mică bogăție adevărată. Comoara cea mai de preț a mănăstirii, o

monstrantă realizată din argint placat cu aur le fusese încredințată de augustineni cu șase ani în urmă, la Klosterneuburg. Cei care aveau să jefuiască mănăstirea ar fi găsit prea puține bogății pe care să le împartă între ei.

Dar pe Căpitan nu-l interesau asemenea fleacuri.

Iar abatele se pregătise pentru ceea ce avea să urmeze, chiar dacă amenințarea distrugerii se apropia. Călugării auzeau câteodată diferite ordine țipate; alteori strigătele răniților și muribunzilor de la porți. Munceau fără întrerupere. Înșeuaseră caii, iar o căruță imensă, acoperită, una din cele două construite special de abate, aștepta la poarta ascunsă a grădinii mănăstirii. Roțile-i erau adânc îngropate în mocirlă din cauza greutății mari pe care o transporta. Caii aveau ochii mari deschiși și erau plini de spumă, ca și cum ar fi știut de natura poverii pe care o purtau. Era aproape timpul.

„Te așteaptă o sentință mare. Te va înlănțui..."

Erezie, gândi starețul, pe măsură ce îi veneau în cap aceste cuvinte. Doar faptul că deținea Cartea lui Enoch, *declarată apocrifă, ar fi fost de ajuns să fie condamnat, și de aceea îndurase chinuri mari ca să se asigure că va rămâne ascunsă. Totuși, în paginile cărții găsise răspunsurile la multe dintre întrebările care-l chinuiau, printre care și natura frumoasei și îngrozitoarei creații care îi fusese încredințată și datoria de o ascunde care îi apăsa pe umeri.*

„Aruncă-l în întuneric... Aruncă în el cu pietre ascuțite, învăluie-l în întuneric; acolo să rămână pentru totdeauna; acoperă-i fața, ca să nu vadă lumina. Și în măreața zi a judecății aruncă-l în foc."

Locuința abatelui era așezată în inima fortificațiilor concentrice ale mănăstirii. Primul cerc în care stătea acum adăpostea biserica, unde intrau numai membrii inițiați ai ordinului, clădirea mănăstirii și galeria arcadelor. Pe partea cu transeptul bisericii, în partea opusă râului se găsea poarta morților, care ducea în curtea bisericii. Era poarta cea mai importantă din mănăstire, sculpturile întortocheate contrastând puternic cu simplitatea arhitecturii din jur. Era poarta dintre viața pământească și cea eternă, cea dintre lumea aceasta și cea de dincolo. Abatele sperase ca într-o bună zi să fie și el trecut prin această poartă și îngropat alături de frații săi. Cei care fugiseră, urmându-i ordinele, trebuiau să se întoarcă

atunci când erau în siguranță pentru a-i cauta rămășițele pământești. Dacă poarta mai era încă în picioare, atunci ei trebuiau să-l treacă pe acolo. Dar dacă era distrusă, tot trebuiau să-i găsească un loc în care să se odihnească, alături de ruinele capelei pe care o iubea atât de mult.

În cel de-al doilea cerc stăteau membrii inițiați și tot acolo se mai găseau grânarul și o parcelă de pământ sfânt, aflată la intrarea porții dinspre biserică, pe care se creștea grâu pentru pâinea comunității. Poarta mănăstirii se afla în cel de-al treilea cerc, alături de o biserică pentru membrii obișnuiți ai ordinului, pentru cei veniți din afara mănăstirii și pentru pelerini; tot acolo se mai găseau și locuințele, grădinile și cimitirul principal. Abatele își întoarse privirile spre zidurile care protejau mănăstirea, văzându-le marginile chiar și în întuneric, din cauza focurilor de pe deal ce dădeau impresia unui răsărit. „Seamănă cu o viziune a iadului, gândi el". *Abatele credea că bărbații creștini nu trebuiau să se lupte din cauza lui Dumnezeu, dar îi ura mai mult pe cei care foloseau numele Domnului drept scuză ca să-și extindă puterea, decât pe cei care ucideau în numele unui Dumnezeu iertător. Câteodată i se părea că poate înțelege furia husiților, dar își ținea aceste păreri doar pentru el însuși. Îi înțelegea pe cei care nu ar fi acceptat fără ripostă să fie trași pe roată sau arși pe rug din cauza cutezanței lor.*

Auzi pași apropiindu-se, și lângă el răsări un tânăr novice. Avea veșmintele murdare de atâtea eforturi.

– Totul e pregătit, zise novicele. Servitorii întreabă dacă pot înveli potcoavele cailor și înfășura cârpe pe căpestre. Sunt îngrijorați că soldații i-ar putea găsi din cauza zgomotului.

Abatele nu răspunse imediat. Tânărului i se părea că abatele avea o ultimă posibilitate de fugă și că era tentat să profite de ea. Bătrânul oftă în cele din urmă și, ca animalele legate la căruță, acceptă povara de care nu putea să scape.

– Nu, zise el. Să nu înfășoare potcoavele și nici căpestrele. Trebuie să se grăbească și să facă cât mai mult zgomot.

– Dar atunci vor fi descoperiți și uciși.

Abatele se întoarse spre novicele său și atinse ușor obrazul băiatului.

– Facă-se voia Domnului, zise el. Acum trebuie să pleci, și ia cu tine cât mai mulți oameni posibil, dar atâția cât este prudent să iei.

– Dar Sfinția Voastră?

– Eu...

Dar vorbele abatelui fură întrerupte de lătratul câinilor din celelalte cercuri. Mănăstirea fusese abandonată de mulți dintre cei care trebuiau s-o apere și acum doar animalele mai făceau zgomot în cel de-al doilea și al treilea cerc. Sunetul scos de câini suna a panică și era aproape isteric. Teama lor era palpabilă, ca și cum i-ar fi atacat un lup și ar fi știut că aveau să moară în luptă. Tânărul novice îl luă pe abate de braț.

– Haideți, zise el. Vin soldații.

Abatele își dădu seama că nu putea să se miște. Picioarele nu-l mai ascultau și-i tremurau mâinile. Nici un soldat nu putea să facă animalele să aibă o asemenea reacție. De aceea le și lăsase libere: câinii aveau să-i simtă și să-i alerteze pe călugării din preajmă.

Apoi cele două porți ale zidului interior fură spulberate, una din ele zbură din balamale și aterizâ lângă un pâlc de arbori, cealaltă rămase atârnată ca un bețiv în zorii zilei. Câinii înnebuniți se strecurară prin spărtură, iar cei prea înceți fură uciși de săgețile trase din umbra din spatele porții.

– Pleacă, spuse abatele. Ai grijă să ajungeți cu căruța la drum.

Cu durere în ochi, novicele plecă după ce mai aruncă o ultimă privire înspăimântată spre poartă. Locul lui fu luat de câțiva servitori. Erau foarte bătrâni și înarmați cu halebarde. Rămaseseră în mănăstire mai mult din cauză că nu puteau fugi prea departe decât din loialitate pentru abate.

Un grup de călăreți ieși încet de după zid și intră în cercul interior. Majoritatea purtau armuri, cu zale la vintre, subsuoară și coate. Trei aveau pe cap coifuri italiene cilindrice și abia li se distingeau trăsăturile prin gaura în formă de T. Restul aveau părul lung, care le cădea pe față și care le ascundea trăsăturile la fel de bine ca și coifurile. La șei le atârnau rămășițe omenești: scalpuri și mâini și ghirlande de urechi. Caii erau plini de salivă și spumă și păreau aproape de nebunie. Un singur om mergea pe jos. Era palid și gras, iar gâtul îi era umflat de o gușă roșie, îngrozitoare. În partea superioară a corpului purta o cămașă de zale pe post de armură, confecționată din solzi mici de metal, nituite pe o bucată de pânză, deoarece corpul îi era prea deformat ca să încapă în armura pe

care o purtau aliații lui. Purta același gen de protecție la coapse și la tibii, dar avea capul gol, foarte palid, cu trăsături aproape feminine și ochi verzi. Ținea în mână capul unei femei și degetele palide înfășurate în părul ei. Abatele recunoscu fața femeii, chiar și schimonosită de chinurile morții: o idioată care stătea în fața porților mănăstirii, cerând de pomană, prea proastă să-și părăsească locul, chiar pe timp de război. Pe măsură ce bărbatul și însoțitorii săi se apropiau, abatele văzu pe șeile lor un simbol trasat de curând: o ancoră roșie desenată cu sângele victimelor.

Apoi conducătorul ieși din mijlocul oamenilor lui. Călărea un cal negru, al cărui cap era acoperit de un coif plin de țepi și avea pieptul protejat de o armură, ambele gravate cu modele complicate din argint, pe sub care se vedea un material negru. În afară de gluga de pe cap, călărețul era învești mântat în întregime în armură neagră: apărătoarele pentru umeri se întindeau până spre piept și omoplați; mănușile aveau manșete lungi, protectoare; și armurile pentru picioare îi protejau părțile vulnerabile de deasupra coapselor, acolo unde se termina armura de pe piept și începea cea pentru coapse. Singura sa armă era o sabie lungă, în teacă.

Abatele începu să se roage în gând.

– Cine sunt ei? întrebă în șoaptă unul dintre servitori. Oamenii lui Jan?

Abatele mai găsi puțină salivă ca să-și umezească gura și să-și elibereze limba ca să poată vorbi.

– Nu, răspunse el. Nu sunt ai lui Jan, și nu sunt oameni.

I se păru că aude din spatele mănăstirii sunetul unei căruțe, conduse cu grabă de cei din ea. Copitele băteau o cadență ușoară pe iarbă, și apoi pe pământ, când au ajuns pe drum. Viteza lor crescu pe măsură ce încercau să se îndepărteze cât mai mult de mănăstire.

Conducătorul călăreților ridică mâna, și șase bărbați plecară în galop în jurul capelei ca să-i prindă pe cei care încercau să scape. Alți șase descălecară, dar rămaseră lângă conducător, înaintând încet către abate și oamenii lui. Toți erau înarmați cu arbalete, încărcate cu săgeți și gata de atac. Acestea erau mai mici și mai ușoare decât cele pe care le văzuse abatele până atunci și aveau o manivelă cu care trăgeau înapoi săgeata de oțel, destul de mică cât să le încapă la centură. Eliberară săgețile și servitorii abatelui căzură.

Căpitanul își înfipse pintenii în coastele calului. Animalul înaintă, și umbra Căpitanului căzu pe bătrânul călugăr. Calul se opri atât de aproape de abate, încât îi umplea fața de aburi. Căpitanul ținu fața în jos și se îndepărtă încet de călugăr, astfel încât acesta să nu-i vadă fața.

– Unde este? întrebă el.

Avea vocea spartă și răgușită din cauza țipetelor de luptă.

– Aici nu e nimic de valoare, răspunse abatele.

Se auzi un sunet de sub gluga Căpitanului. Aproape că putea fi luat drept râs, asta dacă un șarpe ar fi reușit să exprime umor în șuieratul lui. Începu să-și scoată mâinile din mănuși.

– Minele v-au făcut bogați, spuse el. Nu puteați să cheltuiți toți banii pe fleacuri. Poate că pentru unii mai aveți încă multe bogății, dar nu și pentru mine. Caut doar un singur lucru, și știi ce vreau.

Starețul făcu câțiva pași înainte. Strânse cu mâna dreaptă crucea din jurul gâtului.

– Nu mai este aici, zise el.

Auzi la distanță caii nechezând sălbatic și sunetul metalului lovindu-se de metal, pe măsură ce oamenii săi încercau să apere căruța și încărcătura ei. Înțelesese că oamenii ar fi trebuit să plece mai devreme. Dacă ar fi făcut așa, atunci încercarea sa de a-i păcăli nu ar fi fost descoperită atât de repede.

Căpitanul se aplecă peste gâtul calului. Își scoase mănușile. În lumina lunii, degetele îi erau pline de cicatrici albe. Își înălță capul și ascultă țipetele călugărilor pe care-i măcelăreau oamenii lui.

– Au murit degeaba, spuse el. Sângele lor e pe mânile tale.

Abatele strânse și mai tare crucea. Marginile ei îi sfâșiau pielea, și sângele i se prelingea pe degete, ca și cum ar fi ilustrat cuvintele Căpitanului.

– Du-te înapoi în iad, răspunse abatele.

Căpitanul își duse mâinile palide la gluga și trase de pe față materialul aspru. Părul negru îi încadra frumoasele trăsături și pielea aproape că-i strălucea în aerul nopții. Întinse mâna dreaptă și demonul de lângă el îi puse rânjind în palmă o arbaletă. Abatele văzu licărind o scânteie albă în negrul ochiului drept al Căpitanului, și în ultimele clipe îi fu dat să vadă fața Domnului.

– Niciodată, zise Căpitanul, și abatele auzi zbârnâitul ușor al arbaletei în clipa în care săgeata îi străpunse pieptul.

Se împletici apropiindu-se de tocul ușii și alunecă încet pe lângă zid. La semnalul Căpitanului, oamenii lui intrară în clădirile din cercul interior, pașii lor răsunând pe pietre când fugeau. Un grup mic de servitori înarmați ieși din spatele bisericii, încercând să-i încolțească pe intruși în spațiul limitat.

„Mai mult timp, gândi abatele. Avem nevoie de mai mult timp."

Puținii călugări și servitori rămași opuneau o rezistență acerbă, împiedicându-i pe soldații Căpitanului să pătrundă în biserică și în clădirile din interiorul cercului.

– Doamne, doar puțin timp, se rugă abatele rănit. Doar puțin.

Căpitanul îl privi de sus pe abate, ascultându-i cuvintele. Acesta simți cum i se oprește inima când oamenii Căpitanului îi înconjurară pe călugării de pe trepte și intrară în biserică, suindu-se pe pereți și târându-se pe pietre ca șopârlele. Unul merse cu capul în jos pe tavan și coborî în spatele celor care apărau clădirea și îl înjunghie pe cel din urmă cu o sabie.

Abatele îi plânse, chiar dacă vârful rece al unei săgeți îi atinse fruntea. Locotenentul Căpitanului, umflat și veninos, îngenunche lângă el, cu gura deschisă și cu capul înclinat, ca și cum s-ar fi pregătit să-și sărute iubita pentru ultima oară.

– Știu ce ești, șopti abatele. Și nu-l vei găsi niciodată pe cel pe care-l cauți.

Un deget palid se încordă pe trăgaci.

De data aceasta, abatele nu auzi când bărbatul trase.

Abia în secolul al XVIII-lea cistercienii din Sedlec au reușit să-și întărească poziția și să înceapă restaurarea Bisericii Adormirii Maicii Domnului, rămasă fără acoperiș și bolte după războaiele husite. Șapte capele înconjoară acum prezbiteriul, iar interioarele baroce sunt decorate cu opere de artă, deși ascunse publicului, și restaurarea continuă.

Și totuși această structură uimitoare, poate cea mai impresionantă de acest fel din Republica Cehă, nu este cel mai interesant aspect al Sedlecului. În fața bisericii este un sens giratoriu, cu un indicator pe

care scrie „Kostnice" indicând spre dreapta. Cei care merg în acea direcție ajung la un lăcaș de cult, destul de modest, așezat în curtea unui cimitir murdar. Acesta este Biserica Tuturor Sfinților, ridicată în 1400, a cărei boltă a fost reconstruită în secolul al XVII-lea și refăcută în secolul al XVIII-lea de arhitectul Santini-Aichel, însărcinat de asemenea cu restaurarea Capelei Adormirii Maicii Domnului. Accesul în biserică se face printr-o anexă adăugată de Santini-Aichel după ce fațada bisericii începuse să se clatine. O scară așezată în dreapta duce spre Capela Tuturor Sfinților, unde odată se aprindeau lumânări pentru morți în cele două turnuri mici din spatele capelei. Chiar și în lumina iernii, Biserica Tuturor Sfinților nu atrage atenția prea mult, și turistul nu-i aruncă decât cel mult două priviri fugare de la fereastra autobuzului cu aer condiționat în care călătorește. La urma urmei, doar are de văzut minunile de la Kutná Hora, cu străzile înguste, clădirile perfect păstrate și clădirea imensă a Sfintei Barbara ce domină orașul.

Dar Biserica Tuturor Sfinților nu este ceea ce pare a fi din exterior, pentru că de fapt are două structuri. Prima, capela este construită deasupra pământului; a doua cunoscută ca Isus Hristos pe Muntele Măslinilor, se află dedesubt. În timp ce construcția de la suprafață este un monument închinat unei vieți de dincolo mai bune, cea de dedesubt este un testament al efemerității tuturor lucrurilor pământești. Este un loc ciudat, un loc îngropat și nici unul dintre cei care vin aici nu-l poate uita.

Legenda spune că Jindrich, un abate din Sedlec a adus cu el din Țara Sfântă pământ pe care l-a împrăștiat prin cimitir. Acesta a ajuns să fie privit ca un avanpost al înseși Țării Sfinte și aici erau îngropați oameni din toată Europa, alături de victimele ciumei și cei uciși în multele conflicte purtate în regiune. Dar oasele au devenit atât de multe, încât trebuia să se facă ceva în această privință, și în 1511 sarcina de a scăpa de ele i-a fost încredințată unui călugăr pe jumătate orb. El a aranjat craniile sub formă de piramidă și astfel a început lucrarea ce avea să devină osuarul din Sedlec. Ca urmare a reformelor împăratului Josef al II-lea, mănăstirea a fost cumpărată de ramura Orlik a familiei Schwarzenberg, dar construcția osuarului nu a fost

întreruptă. A fost adus un sculptor, Frantisek Rint, şi i s-a dat mână liberă. Rint a creat un monument al morţii din rămăşiţele a patruzeci de mii de oameni.

Deasupra osuarului atârnă un candelabru imens din cranii. Acestea formează baza sfeşnicelor, fiecare dintre ele sprijinindu-se pe oase pelviene, cu un humerus fixat sub falca de jos. Acolo unde ar trebui să atârne cristale delicate, sunt agăţate oase, fixate de craniile de pe suportul principal printr-o serie de vertebre. Aici sunt mai multe oase, mai mici, mai mari, care formează suportul în sine şi care ornează lanţurile ce ancorează craniile de tavan. Şirurile de cranii, fiecare cu un os sub mandibula de jos, aliniază arcurile osuarului pe fiecare parte a candelabrului. Ele atârnă în noduri şi formează în centrul podelei piramide înguste, realizând un pătrat sub candelabru, fiecare craniu purtând în el câte o singură lumânare.

Mai sunt şi alte minunăţii aici: un chivot construit din oase, cu un craniu în centru, acolo unde ar fi trebuit să se afle anafura, cu şase femure pornind din centru, din spatele craniului, cu vertebre şi oase mai mici interpuse între ele. Oasele maschează suportul de lemn pe care a fost construit chivotul, iar baza în formă de U se termină în ambele părţi cu un alt craniu. Mai există şi ghirlande şi vaze şi potire, toate sculptate din oase; chiar şi blazonul familiei Schwarzenberg este construit din oase, în vârf cu o coroană din cranii şi pelvisuri. Oasele nefolosite în operele de artă sunt depozitate în grămezi imense sub arcade de piatră.

Aici dorm morţii.

Aici sunt comori văzute şi nevăzute.

Aici este ispita.

Şi aici este răul.

9

Ferestrele camerei erau acoperite cu foiţe de metal nituite în pereţi, împiedicând orice rază de lumină să intre în încăpere. Pe bancul de montaj erau aşezate mai mult oase: coaste, un radius, un cubitus şi secţiuni dintr-un craniu. Un miros de urină făcea ca aerul stătut din cameră sa fie şi mai neplăcut. Sub banc erau patru sau cinci coşuri din lemn pline de paie şi de hârtii. Lângă celălalt perete, în dreapta ferestrelor acoperite era o măsuţă. La fiecare capăt al acesteia erau mai multe cranii, fără falca de jos, dar cu un os ce părea a fi osul superior al braţului fixat sub mandibula superioară. Craniile fuseseră găurite în partea de sus şi introduse lumânări, care pâlpâiau, luminând figura care atârna în spatele lor.

Era neagră, cam de şaizeci de centimetri înălţime şi părea realizată dintr-o combinaţie de rămăşiţe umane şi animale. Aripa unei păsări mari fusese jupuită de piele şi pene, dar oasele fuseseră lipite la loc cu iscusinţă, astfel încât aripa rămăsese întinsă, ca şi cum creatura căreia îi aparţinea ar fi fost pe punctul de a-şi lua zborul. Aripa era fixată de o secţiune de coloană, din care pornea o coastă mică. Putea fi a unui copil sau a unei maimuţe, dar nu puteam spune cu certitudine de la ce provenea. În stânga coloanei, în locul celeilalte aripi era scheletul unei mâini, cu toate oasele la locul lor, până la degetele micuţe. Mâna era ridicată, şi degetele strânse. Se terminau cu unghii ascuţite. Judecând după unghiul încheieturii, piciorul drept semăna cu piciorul din spate al unui câine sau al unei pisici. Cel stâng era mult mai asemănător cu

un picior uman, dar era neterminat, cadrul de sârmă rămânând vizibil de la gleznă în jos.

Fuziunea dintre om și animal se vedea cel mai bine în zona capului, care era puțin mai mare decât restul corpului. Cel care realizase această statuie fusese clar un maestru dacă reușise să asambleze o asemenea viziune bolnavă. Folosise o mulțime de creaturi diferite ca să o construiască și a trebuit să o privesc extrem de atent ca să-mi dau seama unde se termina una și unde începea o alta: jumătate din mandibula unei maimuțe era atent atașată de cea a unui copil, în timp ce partea superioară a feței, dintre mandibule și frunte fusese realizată din secțiuni de oase albe și capete de păsări. Apoi, din craniul uman ieșeau coarne, unul din ele abia vizibil, semănând cu cel al unui pui de căprioară, celălalt cu cornul unui berbec, răsucit în spatele craniului, atingând aproape micuța claviculă a statuii.

– Dacă tipul ăsta închiriază, atunci e în mare bucluc, a zis Angel.

Louis privea la unul dintre craniile de pe bancul de montaj, cu ochii doar la câțiva centimetri de orbitele goale.

– Par foarte vechi, am spus eu, răspunzând la o întrebare pe care n-o pusese încă nimeni.

A dat din cap și a ieșit din încăpere. L-am auzit mișcându-se prin celelalte camere, căutând un indiciu despre locul în care se afla Alice.

M-am luat după mirosul de urină și am ajuns în baie. În cadă erau mai multe oase, muiate în lichid galben. Mirosul înțepător de amoniac m-a făcut să lăcrimez. Am căutat rapid prin dulapuri, cu batista la nas și la gură, apoi am închis ușa în urma mea. Angel examina în continuare statueta din oase, aparent fascinat. Nu mă miram deloc. Creația părea că aparține unei galerii de artă sau unui muzeu. Era respingătoare, dar îți lua răsuflarea prin măiestria cu care fusese realizată și fluiditatea cu care oasele unei creaturi se pierdeau în oasele alteia.

– Încă nu-mi dau seama ce dracu' vrea asta să fie, a spus el. Seamănă cu un om care se transformă într-o pasăre sau o pasăre care se transformă în om.

– Ai văzut multe păsări cu coarne?

Angel a ridicat un deget să atingă protuberanța de pe craniu, dar a renunțat până la urmă s-o mai facă.

– Atunci, cred că nu-i o pasăre.

– Cred că nu.

Am luat o bucată de hârtie de pe jos, am ridicat unul din craniile folosite pe post de sfeștnic și am luminat interiorul cu micuța mea lanternă Maglite. Înăuntrul craniului erau gravate niște numere asemănătoare cu numerele de serie. Am cercetat și celelalte cranii și toate aveau gravuri asemănătoare, în afară de unul care era ornamentat cu simbolul unei furci cu doi dinți și care stătea pe un os pelvian. Am luat unul dintre craniile numerotate, craniul cu simbol și statueta și le-am pus într-o cutie pentru ceai, pe care am dus-o în cealaltă cameră, în care Louis stătea în genunchi pe podea. Avea în față o valiză deschisă, în care erau unelte, printre care și scalpele, dosare și ferăstraie mici pentru oase, toate împachetate cu grijă în buzunare de pânză și câteva casete video. Fiecare din ele era etichetată pe margine cu un șir de inițiale și date.

– Se pregătea să plece, a zis Louis.

– Așa se pare.

A arătat spre cutia din mâinile mele.

– Ai găsit ceva?

– Poate. Sunt niște semne pe craniile astea. Aș vrea să le cerceteze cineva, și poate chiar și statuia.

Louis a scos una dintre casete din geantă, a băgat-o în video și a apris televizorul. Nu am văzut nimic câteva minute, apoi imaginea a devenit clară. Era o zonă cu nisip galben și pietre și camera s-a rotit panoramic, înainte de a se fixa pe corpul pe jumătate îmbrăcat al unei tinere. Stătea cu fața la pământ și avea sânge pe spate, pe picioare și pe pantalonii scurți, odată albi, pe care-i purta. Părul ei negru se împrăștiase pe nisipul galben ca firișoarele de cerneală în apa murdară.

Femeia s-a mișcat. Un bărbat a vorbit într-o limbă care semăna cu spaniola.

– Cred c-a spus că e încă în viață, a spus Louis.

În fața camerei a apărut o siluetă. Cameramanul se mișcase ușor ca să prindă un cadru mai bun. Se vedeau o pereche de cizme scumpe, negre.

– Nu, a zis o altă voce în engleză.

Camera fusese îndepărtată, împiedicându-l pe cameraman să-l filmeze clar pe bărbat sau pe fată. S-a auzit un sunet ca de nucă de cocos spartă. Cineva a râs. Cameramanul și-a revenit și a filmat-o iarăși pe fată. Sângele din cap i se scurgea pe nisip.

– *Puta*. Era prima voce.

Târfă.

Banda a devenit albă pentru o clipă, apoi și-a revenit. De data aceasta, fata avea șuvițe blonde în părul negru, dar împrejurimile erau asemănătoare: nisip și stânci. Un gândac a trecut peste pata de sânge de lângă gura ei, singura parte a feței care i se vedea de sub păr. În cadru a apărut o mână care a înlăturat părul de pe fața femeii, astfel încât cameramanul să o poată filma mai bine, iar când această secvență s-a terminat, a început alta, cu o altă fată moartă, goală pe o stâncă.

Louis a derulat înainte caseta. Am pierdut numărul femeilor. După ce a terminat, a introdus în video și cea de-a doua casetă pe care a derulat-o în același mod. Opri o dată sau de două ori, când văzu o femeie cu pielea mai închisă la culoare și a cercetat atent imaginea înainte să meargă mai departe. Toate femeile erau spaniole.

– O să sun la poliție, i-am spus.

– Nu încă. Tipul ăsta n-o să lase casetele aici ca să le găsească oricine. O să vină înapoi după ele, și o va face în curând. Dacă ai avut dreptate și am fost supravegheați pe alee, atunci cel care locuiește aici ar putea fi chiar acum afară. Propun să mai așteptăm.

M-am gândit la ce să-i spun înainte să deschid gura. Dacă Rachel ar fi putut să mă vadă, atunci ar fi apreciat progresul pe care-l făcusem.

– Louis, nu avem timp de așteptat. Polițiștii pot să supravegheze clădirea mai bine decât noi. Tipul ăsta e doar o verigă, dar poate reușim să dăm și de lanț. Cu cât stăm mai mult aici, cu atât mai mult scad șansele s-o găsim pe Alice înainte să i se întâmple ceva.

Văzusem oameni, chiar polițiști cu experiență, care căzuseră în capcana folosirii timpului trecut atunci când vorbeau de o persoană

dispărută. De aceea, câteodată e bine să-ți repeți în cap ceea ce vrei să spui înainte de a deschide gura.

Am ridicat cu grijă cutia pe care o țineam.

– Mai stai puțin aici și vezi ce mai găsești. Dacă nu pot să mă mai întorc, te sun și o să ai timp să ieși înainte să vorbesc cu poliția.

Garcia stătea în mașină, urmărindu-i pe cei trei bărbați care-i intrau în apartament. Presupuse că peștele fusese mai deștept decât părea, pentru că altfel nu-și putea explica cum îi găsiseră casa atât de repede. Peștele urmărise pe cineva până la Garcia, probabil în încercarea de a avea mai mult spațiu de întors dacă cineva făcea legătura între el și dispariția fetei. Garcia era furios. Încă o zi sau două și apartamentul ar fi fost gol, și locatarii plecați. Erau multe lucruri de preț pentru Garcia în acele camere. Le voia înapoi. Și totuși instrucțiunile lui Brightwell fuseseră clare: urmărește-i și vezi unde se duc, dar nu le face nici un rău și nici nu încerca să-i ataci. Dacă se despărțeau, trebuia să-l urmărească pe omul cu geaca de piele, cel care întârziase pe alee, ca și cum ar fi știut de prezența lor. Grăsanul păruse distrat când îl lăsase pe Garcia, dar și emoționat într-un mod ciudat. Garcia știa că nu trebuia să-l întrebe nimic.

„Nu le face rău."

Așa îi spusese Brightwell, dar înainte să afle unde se duseseră. Acum, erau în apartamentul lui Garcia, destul de aproape de ceea ce căutau, deși poate că n-ar fi recunoscut-o dacă ar fi văzut-o. Totuși, dacă sunau la poliție, atunci Garcia ar fi fost căutat în țara lui dacă se întorcea acolo, și ar fi putut deveni un pericol pentru cei care-l adăposteau, dacă ar fi fost descoperit și le-ar fi creat astfel probleme. Garcia încercă să-și amintească dacă vreun lucru din apartament putea face legătura între el și Brightwell. Nu credea că se putea, dar văzuse niște emisiuni la televizor și se părea că uneori polițiștii puteau să facă miracole doar cu praf și noroi. Apoi se gândi la munca enormă din ultimele luni și la efortul imens al construcției pentru care fusese adus în oraș. Și aceasta era amenințată de prezența vizitatorilor. Dacă dădeau de ea sau dacă anunțau poliția despre ceea ce găsiseră în apartamentul lui, atunci totul s-ar fi spulberat. Garcia era mândru de ceea ce

construia; era demnă de a sta alături de Biserica Capucinilor din Roma, de biserica din spatele Palatului Farnese sau chiar alături de Sedlec însuși.

Garcia scoase mobilul. Nu trebuia să-l sune pe Brightwell decât în caz de urgență, dar se gândi că această situație era o urgență. Formă numărul și așteptă.

- Sunt în apartamentul meu, spuse el, când răspunse grăsanul.
- Ce-i acolo?
- Unelte, răspunse Garcia. Materiale.
- Ar trebui să-mi fac griji din cauza lor?
- Nu, minți Garcia.
- Atunci pleacă de acolo.
- Așa voi face, minți el din nou.

Atunci când voi termina.

Atinse cu degetele relicva micuță atârnată de lanțul de argint de pe piept. Era o bucată de os, din scheletul femeii pe care o căutau acești bărbați, acești intruși în locul sacru al lui Garcia. Mexicanul îi dedicase relicva protectoarei sale, Santa Muerte[1], și aceasta era îmbibată acum de spiritul, de esența ei.

- *Muertecita*[2], șopti el, din ce în ce mai furios. *Reza por mi*[3].

Sarah Yates era una dintre persoanele de care aveai nevoie în viață. Nu era doar deșteaptă și amuzantă, ci și o comoară de informații ezoterice, fapt ce se datora în parte muncii ei în Biblioteca Muzeului de Istorie Naturală. Era brunetă, arăta cu zece ani mai tânără decât era și avea o personalitate care-i punea pe fugă pe bărbații proști și-i făcea pe cei deștepți să gândească repede. Cât despre Sarah, nu prea știu în ce categorie mă încadra. Speram să fiu în cel de-al doilea grup, dar câteodată mi se părea că aș fi fost inclus acolo automat și că Sarah aștepta să găsească un loc liber în primul pentru a mă băga acolo.

Am sunat-o acasă. A răspuns după ce telefonul a sunat de câteva ori și când a vorbit, vocea-i era somnoroasă.

- Îh? zise ea.

---

[1] Santa Muerte – Sfânta Moarte (în lb. spaniolă în orig.)

[2] Muertecita – diminutiv pentru „moarte" (în lb. spaniolă în orig.)

[3] Reza por mi – roagă-te pentru mine (în lb. spaniolă în orig.)

– Bună și ție.

– Cine e ?

– Charlie Parker. Am sunat într-un moment prost?

– Da, dacă încerci să fii amuzant. Știi cât e ceasul, nu?

– Târziu.

– Da, și o să fii mort dacă nu ai un motiv bun pentru care să mă suni la ora asta.

Am auzit-o oftând și băgându-se înapoi în pat.

– Spune.

– Am niște obiecte pe care le-am găsit într-un apartament. Sunt oase omenești. Câteva au fost transformate în sfeșnice. Mai e și un fel de statuie, realizată dintr-o combinație de rămășite umane și animale la un loc. Am găsit o cadă cu urină și oase, și cred că e posibil să fi fost „recoltate" de curând. O să trebuiască să sun în curând la poliție și să le spun ce-am descoperit, așa că nu am prea mult timp la dispoziție. Ești prima persoană pe care-am trezit-o pentru această chestiune, dar nu vei fi singura. Mai e cineva de la muzeu sau din afara lui care să-mi poată spune ceva în legătură cu aceste lucruri?

Sarah a tăcut atât de mult, încât am crezut că adormise la loc.

– Sarah?

– Doamne, da' nerăbdător mai ești. Lasă-mă să mă gândesc.

Am auzit zgomote la celălalt capăt al firului când s-a dat jos din pat, mi-a spus să aștept puțin, apoi a pus telefonul jos. Am auzit sertare deschizându-se și închizându-se pe fundal. A venit înapoi în cele din urmă.

– N-o să-ți dau nici un nume de la muzeu, pentru că aș cam vrea să-mi păstrez slujba. Știi, așa îmi plătesc chiria și telefonul, ca să mă poată suna nemernicii care nici măcar nu-și amintesc să-mi trimită o felicitare de Crăciun și care mă trezesc la miezul nopții să-mi ceară ajutorul.

– Nu credeam că ești religioasă.

– Nu asta e ideea. Îmi place să primesc cadouri.

– Promit să mă revanșez anul ăsta.

– Ai face bine. OK, dacă nu reușești să afli nimic, am să vorbesc de dimineață cu câțiva oameni, dar acesta e un tip cu care va trebui să te întâlnești oricum. Ai un pix? Bine, oricum ai un tiz. Îl cheamă Neddo, Charles Neddo. Stă pe Cortland Alley. Pe plăcuța de pe ușă scrie că e

negustor de antichități, dar partea din față a magazinului e plină de porcării. N-ar avea nici măcar după ce bea apă dacă n-ar scoate bani din altceva.

– Din ce anume?

– Lucrează în ceea ce colecționarii numesc „ezoterie". În general chestii oculte, dar e cunoscut pentru că vinde artefacte pe care nu le prea găsești în afara muzeului. Își ține marfa încuiată într-o cameră după o perdea din spatele magazinului. Am fost acolo o dată sau de două ori, așa că știu despre ce vorbesc. Îmi amintesc că am văzut niște obiecte asemănătoare cu cele despre care mi-ai spus, deși cred că cele pe care la are Neddo sunt mult mai vechi. Locuiește deasupra magazinului. Du-te și trezește-l pe el și lasă-mă pe mine să dorm.

– O să vorbească cu vreun străin?

– O s-o facă dacă străinul îi dă ceva în schimb. Doar să aduci cu tine obiectele descoperite. Vei afla mai multe, dacă le va găsi interesante.

– Mulțumesc, Sarah.

– Da, bine. Am auzit că ți-ai găsit o prietenă. Cum de s-a-ntâmplat?

– Am avut noroc.

– Poate tu, că ea mă cam îndoiesc. Nu uita de cadoul meu.

Apoi a închis.

Louis se plimbă pe podeaua nefinisată, încadrat de tocurile ușilor și luminat de lumina lunii, până când ajunse în cele din urmă la fereastră. Nu dădea spre stradă. În schimb, Louis văzu interiorul slab luminat al unei camere vopsite în alb. În mijloc, deasupra scurgerii din podeaua înclinată fusese fixat un lanț. Avea legături din piele pentru mâini și picioare.

Louis deschise ușa și intră în camera albă. O siluetă se mișcă la stânga lui și aproape că trase în ea, înainte să-și dea seama că era propria lui reflexie în oglinda cu două părți. Îngenunche lângă scurgere. Și podeaua, și scurgerea erau curate. Chiar și scaunul fusese curățat de orice urmă a celor care stătuseră pe el. Simți miros de dezinfectant și de clor. Degetele lui înmănușate atinseră lemnul de pe brațele scaunului, apoi se încleștară ușor.

„Nu aici, gândi el. Sper să nu fi murit aici."

Cortland Alley era o încurcătură de scări de incendiu și fire care atârnau. Fațada magazinului lui Neddo era neagră, și singurul indiciu despre afacerea sa era o plăcuță mică de aramă fixată pe cărămidă, pe care erau gravate cuvintele „ANTICHITĂȚI NEDDO". Un grilaj negru din fier proteja geamul, iar interiorul era ascuns de draperii cenușii care nu fuseseră mișcate de multă vreme, și întrega parte din față a magazinului părea presărată cu praf. În stânga geamului era o ușă de oțel negru, cu un interfon cu cameră. Ferestrele de la etaj erau toate cufundate în întuneric.

Când plecasem, nu văzusem pe nimeni supraveghând clădirea. Angel mă acoperise când mă dusesem la mașină și mersesem pe cea mai ocolitoare rută spre Manhattan. Mi se păruse că văzusem o dată sau de două ori o Toyota galbenă în spatele meu, în urmă cu două sau trei mașini, dar dispăruse când ajunsesem pe Cortland Alley.

Am apăsat pe butonul soneriei. Mi-a răspuns imediat un bărbat care nu părea încă trezit din somn.

– Îl caut pe Charles Neddo.

– Cine ești?

– Mă numesc Parker. Sunt detectiv particular.

– E cam târziu să suni la ușile oamenilor, nu?

– E important.

– Cât de important?

Aleea era pustie și nu am văzut pe nimeni pe stadă. Am scos statueta din geantă și, ținând-o atent de bază, am pus-o cu grijă în fața camerei.

– Atât de important.

– Arată-mi niște acte.

Am jonglat cu statuia, am găsit portofelul și l-am deschis.

O vreme nu s-a întâmplat nimic, după care vocea a spus:

– Așteaptă acolo.

Nu s-a grăbit. Aș fi prins rădăcini dacă mai stătea mult. În cele din urmă am auzit cum e descuiată ușa și cum sunt trase zăvoarele. Ușa s-a deschis, și în fața mea a apărut un bărbat, în spatele lanțurilor de siguranță. Era cam de vârsta a doua, cu smocuri de păr cărunt ridicându-i-se din cap, fapt ce-i dădea aerul unui punker îmbătrânit. Avea

ochii foarte mici și rotunzi și gura durdulie, într-un rictus. Purta un halat verde aprins, care părea că nu-i cuprindea tot corpul. Pe sub el am văzut că purta pantaloni negri și o cămașă albă, destul de veche, dar curată.

– Arată-mi actele din nou, te rog. Vreau să fiu sigur.

I-am dat autorizația.

– Maine, a zis el. Sunt câteva magazine bune în Maine.

– Te referi la L.L. Bean?

Rictusul s-a adâncit.

– Vorbeam de antichități. Cred că ar fi mai bine să intri. Doar n-am să te țin la ușă în miez de noapte.

A închis parțial ușa, a desfăcut lanțurile și s-a dat la o parte ca să mă lase să intru. Înăuntru, câteva trepte duceau la etaj, unde am presupus că locuia, în timp ce ușa din dreapta permitea accesul în magazin. Neddo m-a condus prin această ușă, printre vitrine de sticlă pline cu argint vechi, printre rânduri de scaune distruse și mese roase de timp până la o cameră mică din spatele magazinului, mobilată cu un telefon, cu un dulap cenușiu imens ce părea că decorase un oficiu birocratic sovietic, un birou luminat de o lampă cu picior ajustabil și o lupă fixată la mijloc. În spatele biroului fusese trasă o perdea ca să ascundă ușa de acolo.

Neddo s-a așezat la birou și a scos din buzunarul halatului o pereche de ochelari.

– Dă-mi-o, a spus el.

Am așezat statueta pe birou și craniile în fiecare parte a acesteia. Neddo abia dacă se uită la cranii. Privirea îi fu atrasă de sculptura din oase. Nu a atins-o, dar a întors-o trăgând de bază, în timp ce-i studia detaliile cu o lupă profesională. Nu a vorbit în timpul examinării. La sfârșit a dat-o la o parte și și-a scos ochelarii.

– Ce te-a făcut să crezi că m-ar interesa așa ceva?

Încerca din răsputeri să rămână indiferent, dar îi tremurau mâinile.

– Nu trebuia să mă întrebi acest lucru înainte să mă inviți înăuntru? Faptul că sunt aici, în biroul tău, e un răspuns elocvent la întrebarea ta.

Neddo a protestat.

– Să reformulez atunci. Cine te-a făcut să crezi că aș putea fi interesat de un asemenea obiect?

– Sarah Yeates. Lucrează la Muzeul de Istorie Naturală.

– Bibliotecara? O fată excepțională. M-au bucurat vizitele ei.

Rictusul de pe fața lui Neddo s-a relaxat ușor și ochii lui mici s-au înveselit. După vorbele lui, era clar că Sarah nu prea mai venea pe aici și după expresia de pe fața lui – una de dorință amestecată cu regret – eram destul de sigur de ce fata hotărâse să păstreze distanța.

– Lucrezi întotdeauna așa târziu?

– Aș putea să te întreb același lucru, am răspuns eu.

– Nu dorm prea mult. Am insomnie.

Și-a pus o pereche de mănuși de plastic și și-a îndreptat atenția asupra craniilor. Am observat că le mânuia delicat, aproape respectuos, ca și cum s-ar fi temut să nu pângărească rămășițele. Nu mă puteam gândi la ceva mai groaznic decât ceea ce se întâmplase cu aceste cranii, dar nu eram eu expertul. Osul pelvian pe care stătea craniul ieșea ușor de sub maxilar, asemenea unei limbi osificate. Neddo l-a așezat pe o bucată de catifea neagră și a fixat lampa astfel încât craniul a început să strălucească.

– De unde le ai?

– Dintr-un apartament.

– Mai erau și altele asemănătoare cu acesta?

Nu știam cât de multe să-i spun. Ezitarea m-a dat de gol.

– Bănuiesc că mai erau, din moment ce nu prea vrei să răspunzi. Nu contează. Spune-mi, cum erau așezate craniile când le-ai găsit?

– Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui.

– Erau așezate într-un fel anume? Mai era ceva sub ele?

M-am gândit la întrebare.

– Erau patru oase într-o parte a statuii și între cranii, așezate unul peste celălalt. Erau îndoite. Păreau secțiuni dintr-un șold. În spatele lor erau niște vertebre, probabil de la baza coloanei.

Neddo a dat aprobator din cap.

– Era incomplet.

– Ai mai văzut așa ceva?

Neddo a ridicat craniul și a privit orbitele goale.

– Oh, da, a răspuns încet.

S-a întors spre mine.

– Nu crezi că există frumusețe aici, domnule Parker? Nu crezi că e magnifică ideea de a construi din oase o operă de artă?

– Nu, am spus eu mai tare decât ar fi trebuit să o fac.

Neddo m-a privit pe deasupra ochelarilor.

– Și de ce, mă rog?

– Am mai întâlnit oameni care voiau să facă artă din oase și din sânge. Nu mi-au plăcut prea mult.

Neddo a dat din mână a respingere.

– Prostii. Nu știu despre ce fel de oameni vorbești, dar...

– Faulkner.

Neddo s-a oprit, bănuiam doar, dar ca orice om interesat de asemenea subiecte nu putea să nu fi auzit de reverendul Faulkner și poate și de alții pe care îi întâlnisem. Aveam nevoie de ajutorul lui Neddo și dacă l-aș fi obținut promițându-i să-i dezvălui adevărul, atunci eram bucuros să o fac.

– Da, a spus după o vreme, părând să mă privească acum cu un interes deosebit. Da, reverendul Faulkner, era un asemenea individ. L-ai întâlnit? Stai, stai, tu ești acela, nu-i așa? Tu ești detectivul care l-a găsit? Da, îmi amintesc acum. Faulkner a dispărut.

– Așa se zvonea.

Neddo era acum beat de bucurie.

– Atunci ai văzut-o? Ai văzut cartea?

– Am văzut-o. Nu mi s-a părut deloc frumoasă. A făcut-o din piele și oase. Au murit oameni pentru creația lui.

Neddo a dat din cap.

– Totuși, aș da aproape orice să o văd. El era o parte din tradiție, indiferent de ceea ce spui sau simți pentru el. Cartea lui nu era singura de acest fel. Mai existau și altele: poate nu atât de ornamentate și nici atât de ambițios realizate, dar materiile prime erau aceleași și asemenea coperte antropodermice sunt foarte apreciate de colecționarii de anumit tip.

– Antropodermice?

– De fapt, coperte făcute din piele umană, a spus Neddo. Biblioteca Congresului deține o copie a *Scrutinium Scripturarum,* tipărită înainte de 1470 la Strasbourg. Această carte a fost făcută cunoscută bibliotecii de un anume doctor Vollbehr, care declarase că marginile de lemn fuseseră acoperite în secolul al XIX-lea cu piele umană. Se mai spune că și volumul lui Juan Gutierrez, *Practicarum Quaestionum Circa Legeas Regias Hispaniae Liber Secundus* din secolul al XVII-lea, al Bibliotecii de Drept de la Harvard, avea coperte similare, realizate din pielea unui anume Jonas Wright, deși identitatea acestui domn rămâne un mister. Apoi, mai există la Boston Athenaeum o copie a cărții *The Highwayman,* a lui James Allen sau George Walton, cum se mai numea ticălosul. Un obiect destul de neobișnuit. După moartea lui Allen, o porțiune a epidermei lui a fost argăsită, ca să semene cu pielea de căprioară, și folosită apoi pe post de copertă a propriei cărți, care i-a fost vândută mai apoi lui John Fenno Junior, care fusese cât pe-aci să moară de mâna lui Allen într-un jaf. Am văzut această carte, dar nu pot să jur pentru celelalte. Îmi aduc aminte că avea un miros neobișnuit... Așa că, vezi tu, indiferent de dezgustul sau ura pe care le ai față de reverendul Faulkner, el nu a fost singurul care a realizat așa ceva. Poate e nepăcut, și probabil criminal, dar totuși un artist. Ceea ce ne aduce la acest obiect. A așezat craniul din nou pe catifea. Persoana care a realizat această piesă continua o tradiție: aceea de a folosi rămășițele umane ca ornamente, sau ca *memento mori,* dacă vrei. Știi că mem...

S-a oprit. Părea aproape jenat. Sigur că știi. Îmi cer scuze. Acum că ai pomenit de Faulkner, îmi amintesc restul și despre celălalt. Îngrozitor, absolut îngrozitor.

Și totuși, în spatele simpatiei lui, puteam să văd cum fierbea fascinația și că, dacă ar fi putut, m-ar fi întrebat totul despre Faulkner, carte și despre Călător. Nu avea să se mai întâlnească niciodată cu o asemenea ocazie și frustrarea lui era aproape palpabilă.

– Unde rămăsesem? întrebat el. Da, oasele ca ornamente...

Și astfel Neddo a început să vorbească, iar eu ascultam și învățam de la el.

În Evul Mediu, cuvântul „biserică" nu se refera doar la clădirea în sine, ci și la zona din jurul ei, inclusiv la *„chimiter"*, cimitirul. Câteodată procesiunile și slujbele se țineau în curtea bisericii sau în *atrium*, și, de asemenea, când era vorba de cei morți, corpurile lor erau îngropate în clădirea principală, lângă zidurile ei sau chiar sub jgheaburile de scurgere sau *sub stillicidio*, așa cum era numit atunci, pentru că se credea că apa de ploaie primise caracterul sfânt al bisericii în timp ce se scurgea de pe acoperiș pe ziduri. „Cimitirul" însemna de obicei zona din jurul bisericii sau *atrium* în latină și *aitre* în franceză. Dar francezii mai aveau un alt cuvânt pentru *aitre*: *charnier*, osuarul. A ajuns să însemne o anumită parte a cimitirului, mai ales galeriile din curtea bisericii, deasupra cărora erau așezate osuarele.

Astfel, după cum explicase Neddo, curtea unei biserici din Evul Mediu avea patru părți, dintre care una era chiar biserica în sine, cu ceilalți trei pereți decorați cu arcade sau portice unde erau așezate corpurile morților, semănând mai mult cu arcadele unei mănăstiri (folosite și ele ca morminte pentru călugări). Deasupra porticelor erau așezate craniile și restul oaselor, după ce se uscau îndeajuns, aranjate ocazional în compoziții artistice. Majoritatea oaselor proveneau din *fosses aux pauvres*, imensele gropi comune ale săracilor din centrul atriumului. Acestea erau puțin mai adânci decât niște șanțuri, de nouă metri adâncime și cinci sau șase metri lățime, în care morții erau aruncați cusuți în giulgiul lor, uneori chiar câte cinci sute într-o singură groapă, acoperiți de un strat subțire de pământ, rămășițele lor devenind o pradă ușoară pentru lupi și hoții de morminte care îi aprovizionau pe anatomiști. Solul era atât de putrezit, încât cadavrele se descompuneau cu rapiditate și se spunea că în unele gropi comune, ca Les Innocents din Paris și Alyscamps din Alpi, corpurile se descărnau în nouă zile, iar acest lucru era privit ca un miracol. Pe măsură ce se umplea o groapă, a alta mai veche era dezgropată și golită de oase, care se depozitau în osuar. La decorarea osuarului se foloseau și oasele bogaților, chiar dacă aceștia fuseseră înmormântați în biserică, îngropați în pământul de sub lespezi. Până prin secolul al XVII-lea oamenilor nu le prea păsase ce se întâmpla cu oasele lor după moarte, atâta timp cât rămâneau în apropierea bisericii, astfel încât nu era

nimic deosebit în oasele din capelele mortuare, din tinda bisericii sau chiar din micile capele create special în acest scop.

– Deci bisericile și criptele decorate astfel nu erau deloc un lucru neobișnuit, a conchis Neddo, dar cred că modelul acestei construcții este mult mai deosebit: Sedlec, din Republica Cehă.

Și-a plimbat degetele pe marginile craniului, apoi le-a introdus în gaura de la baza capului, astfel încât să atingă cavitatea internă. Corpul i s-a încordat. Mi-a aruncat o privire cu coada ochiului, dar m-am prefăcut că nu-l văd. Am ridicat un scalpel de argint, cu mânerul de os, și am început să-l cercetez, privind în lamă cum Neddo întorcea craniul cu susul în jos, luminând cu lampa interiorul.

În timp ce bărbatul se ocupa cu examinarea craniului, am dat la o parte perdeaua din spatele biroului.

– Trebuie să pleci acum, îmi spuse pe un alt ton. Teama luase locul interesului și curiozității.

Ușa din spatele draperiei era închisă, dar nu încuiată. Am deschis-o. Neddo a țipat în spatele meu, dar era prea târziu. Eram deja înăuntru.

Camera era micuță, aproape de mărimea unui dulap și luminată de câteva becuri roșii montate în perete. Patru cranii erau așezate în linie dreaptă lângă o chiuvetă ce mirosea puternic a produse de curățat. Erau mai multe oase pe rafturile de pe pereți, aranjate după mărime și locul unde stătuseră pe schelet. Mai erau acolo și bucăți de carne în borcane de sticlă: mâini, picioare, plămâni, o inimă. Într-un dulap de sticlă, probabil amenajat în acest scop, erau așezate șapte bidoane cu lichid galben, conținând fiecare un fetus în diverse stadii de dezvoltare. Ultimul borcan avea înăuntru un copil aproape complet dezvoltat.

În alt loc erau rame realizate din femururi; o mulțime de fluiere de diferite dimensiuni, făcute din oase golite de măduvă, chiar și un scaun din rămășițe umane, cu o pernă din catifea roșie pe post de inimă, ca o bucată de carne crudă. Am văzut sfeșnice neșlefuite și cruci și un craniu deformat într-un mod îngrozitor de vreo boală oribilă care făcuse ca escrescențele din frunte, asemănătoare conopidei, să explodeze.

– Trebuie să pleci. Era cuprins de panică, deși nu știam dacă acest lucru se datora intrării mele în camera lui secretă sau a ceea ce simțise

sau văzuse în interiorul craniului. N-ar trebui să fii aici. Nu-ți mai pot spune nimic altceva.

– Dar nu mi-ai spus nimic.

– Du totul la muzeu, mâine-dimineață. Du-le pe toate la poliție, dacă vrei, dar eu nu te mai pot ajuta.

Am ridicat unul dintre craniile de lângă chiuvetă.

– Pune-l înapoi, a spus Neddo.

Am întors craniul în mână. Avea o gaură la bază, acolo unde ar fi trebuit să fie odată vetebrele. Și celelalte cranii aveau găuri asemănătoare. Acești oameni fuseseră executați prin împușcare.

– Probabil că te simți bine când se interpretează *Hamlet*.

Am păstrat craniul în mână.

– Păcat, sărmane Yorik, un camarad de glume infinite, cât timp înțelegi puțină chineză. I-am arătat gaura din craniu. Aceste cranii provin din China, nu-i așa? Nu sunt prea multe locuri în lume în care oamenii sunt executați cu atâta precizie. Cine crezi c-a plătit pentru glonț, domnule Neddo? Nu așa merg lucrurile în China? Ești pus într-un camion și dus pe un stadion de fotbal și acolo te împușcă cineva în cap și trimite factura rudelor tale? Doar că probabil acești nefericiți nu aveau nici o rudă care să-i revendice, așa că niște oameni întreprinzători au luat asupra lor sarcina de a le vinde rămășițele. Poate că le-au recoltat prima oară ficatul, rinichii și chiar și inima, apoi le-au luat carnea de pe oase și ți-au dat ție restul, sau cuiva ca tine. Există o lege împotriva comerțului cu rămășițele prizonierilor executați, nu crezi?

Neddo mi-a luat craniul din mână și îl puse la loc lângă celelalte.

– Nu știu despre ce vorbești, spuse el.

Suna fals.

– Spune-mi câte ceva despre lucrurile pe care le-am adus sau o să le spun unor oameni despre ceea ce ai aici. Îți garantez că vei avea o viață foarte grea după aceea.

Neddo a ieșit din cameră și s-a întors la birou.

– Știai că e aici, nu, gravura din interiorul craniului?

– Am simțit-o cu degetele, la fel ca tine. Ce este?

Neddo părea să se facă din ce în ce mai mic în scaunul său. Dintr-odată, chiar și halatul părea că nu-l mai strânge.

– Numerele dinăuntrul primului craniu arată că i-a fost înregistrată originea, a spus el. Se poate să fi provenit de la un corp donat medicinei sau de la un muzeu. În orice caz, a fost obținut pe cale legală. Al doilea craniu nu are asemenea numere, doar simbolul. Alții îți pot spune mai multe despre el. Nu pot decât să-ți spun că nu e recomandabil să te încurci cu indivizii care l-au făcut. Își spun „Credincioși".

– De ce au făcut semnul pe craniu?

Mi-a răspuns la întrebare cu o altă întrebare.

– Cât de vechi crezi că este aceast craniu, domnule Parker?

M-am apropiat de birou. Craniul părea sfărâmat și puțin îngălbenit.

– Nu știu. Câțiva zeci de ani, poate?

Neddo a clătinat din cap.

– Luni, poate chiar câteva săptămâni. A fost învechit pe cale artificială, tăvălit prin pământ și nisip, apoi înmuiat într-un amestec cu urină. Probabil că simți mirosul pe degete.

M-am hotărât să nu verific.

– De unde provine?

A ridicat din umeri.

– Pare a fi caucazian, probabil bărbat. Nu prezintă semne de răni, dar acest lucru nu înseamnă nimic. Presupun că ar fi putut proveni de la morgă sau de la un spital, cu excepția faptului că, așa cum ai ghicit din prezența obiectelor din depozitul meu, e foarte greu să faci rost de rămășițe umane, în această țară. Majoritatea lor, în afară de cele donate medicinei, trebuie cumpărate din alte părți. Pentru o vreme, Europa de Est a fost o sursă bună, dar acum e mult mai greu să obții cadavre neidentificate din țările de acolo. Așa cum ți-ai dat seama, în China nu e așa de greu, dar sunt și acolo probleme cu proveniența unor astfel de rămășițe și sunt foarte scumpe. Mai sunt alte câteva posibilități în afară de cele pe care ți le-am prezentat deja.

– Cum ar fi să faci singur rost de ele.

– Da.

– Omoruri.

– Da.

– Asta înseamnă semnul?

– Presupun că da.

L-am întrebat dacă avea un aparat de fotografiat și a scos din sertar un Kodak prăfuit. Am făcut cam cinci fotografii cu exteriorul craniului și trei sau patru cu interiorul, reglând distanța de fiecare dată în speranța că semnul avea să iasă clar în cel puțin una din poze. În cele din urmă am obținut două imagini bune, după ce fotografiile s-au clarificat.

– Ai întâlnit vreodată pe vreunul dintre acești „Credincioși"?

Neddo s-a foit în scaunul lui.

– Am întâlnit o mulțime de oameni de când mă ocup de această afacere. S-ar putea spune că unii dintre ei sunt de-a dreptul siniștri, foarte neplăcuți. Așa că da, am întâlnit Credincioși.

Neddo a arătat spre mâneca halatului, cam la doi centimetri deasupra încheieturii.

– Au semnul ancorei acolo.

– Un tatuaj?

– Nu. E arsă în carne.

– Ai vreun nume?

– Nu.

– Nu ți-au lăsat nici un nume?

Neddo părea chiar bolnav.

– Oh, cu toții au nume, cel puțin cei mai răi dintre ei.

Vorbele lui mi se păreau cunoscute. Am încercat să-mi amintesc unde le mai auzisem.

„Cu toții au nume."

Dar Neddo trecuse deja mai departe.

– Au mai întrebat și alții despre ei, destul de recent. Acum aproape un an mi-a făcut o vizită un agent FBI. Voia să știe dacă am primit comenzi dubioase sau neobișnuite în legătură cu tainele, în special oase, sculpturi din oase sau pergamente ornamentate. I-am spus că asemenea comenzi erau neobișnuite toate și apoi m-a amenințat în același fel ca și tine. Un raid făcut de agenții guvernamentali ar fi fost supărător și rușinos pentru mine și poate că m-ar fi ruinat dacă s-ar fi ajuns la acuzații penale. I-am spus ce ți-am spus și ție. N-a fost mulțumit, dar am rămas în afaceri.

– Îți mai aduci aminte de numele agentului?

– Bosworth. Philip Bosworth. Sincer să fiu, dacă nu mi-ar fi arătat actele, l-aș fi luat drept contabil sau funcționar într-un birou de avocatură. Părea cam fragil pentru un agent FBI. Avea totuși cunoștințe impresionante. S-a întors și cu altă ocazie ca să clarifice anumite detalii și trebuie să recunosc că m-am bucurat de procesul de descoperire reciprocă.

Sesizasem încă o dată subtilitatea vorbelor lui Neddo, o plăcere aproape sexuală a explorării acestor subiecte și materiale. „Procesul descoperirii reciproce?"

Speram ca Bosworth să-i fi adus cina înainte și că întâlnirile cu Neddo îi aduseseră mai multă satisfacție decât mie. Neddo era mai alunecos decât un țipar într-o găleată cu vaselină și fiecare cuvânt folositor pe care-l spunea era ascuns în straturi de confuzie. Era clar că știa mai mult decât spunea, dar nu răspundea decât la o întrebare directă, iar răspunsurile nu conțineau nici o informație suplimentară.

– Spune-mi despre statuie.

Mâinile lui Neddo au început să-i tremure iarăși.

– O construcție interesantă. Aș mai avea nevoie de timp s-o studiez.

– Vrei s-o las aici? Nu prea cred c-o să se întâmple așa ceva.

Neddo a ridicat din umeri și a oftat.

– Nu contează. Nu are valoare, este copia unui lucru mult mai vechi.

– Spune mai departe.

– Este o versiune a unei sculpturi mult mai mari, înaltă de doi sau trei metri. Originalul s-a pierdut cu mult timp în urmă, deși a fost creată în Sedlec, în secolul al XV-lea, construită din oasele din osuarul de acolo.

– Spuneai că oasele sub formă de sfeșnice sunt reproduceri după originalele din Sedlec. Se pare că cineva are o fixație.

– Sedlecul este un loc neobișnuit, iar statuia originală de os este o piesă neobișnuită, presupunând de la bun început că există și că nu este doar un mit. Se pot face speculații în privința naturii ei, din moment ce nimeni nu a văzut-o vreodată, dar majoritatea celor interesați sunt de acord asupra felului în care arată aceasta. Statuia pe care ai adus-o este cea mai bună copie pe care am văzut-o vreodată. Înainte am studiat

doar schițe și ilustrații, și cel care a realizat acest obiect a depus mult efort pentru a-l construi. Aș vrea să-l cunosc pe cel care l-a făcut.

– Și eu aș vrea. Care era scopul originalului? De ce a fost construit?

– Versiuni după versiuni, a răspuns Neddo. Sculptura ta este o miniatură realizată după o altă sculptură din os. Deși statuia mai mare reprezintă în sine ceva, modelul după care a fost făcută este din argint și deci extrem de valoros. Reprezintă ca și aceasta o metamorfoză. E cunoscută sub numele *Îngerul Negru.*

– Ce fel de metamorfoză?

– Transformarea din om în înger sau din om în demon, mai precis, ceea ce ne aduce la punctul în care există diferite păreri. Evident, *Îngerul Negru* ar însemna un dar extraordinar pentru orice colecționar particular, doar prin valoarea ei intrinsecă, dar nu este acesta motivul pentru care e căutată cu atâta ardoare. Există anumiți oameni care cred că originalul de argint este, de fapt, un fel de închisoare și nu o reprezentare a transformării, ci chiar transformarea în sine; că un călugăr pe nume Erndric s-a luptat cu Immael și în timpul luptei, acesta a căzut într-un butoi cu argint topit chiar în clipa în care își arăta adevărata formă. Se spune că argintul oprește această transformare și Immael nu a mai putut să se elibereze din moment ce a căzut în metal. Erndric a cerut ca argintul să fie răcit încet și ca ceea ce rămânea să fie scos din butoi. Ceea ce a rămas a fost *Îngerul Negru:* forma lui Immael învelită în argint. Neputând să distrugă ceea ce se găsea sub stratul de argint, călugării l-au ascuns, din teama de a nu cădea în mâinile celor care voiau să elibereze creatura dinăuntru sau care ar fi folosit-o ca să-i atragă pe cei răi de partea lor. De atunci a rămas ascunsă, fiind mutată din Sedlec, la scurt timp după distrugerea mănăstirii în secolul al XV-lea. Locul în care se află a fost tăinuit într-o serie de referințe codate dintr-o hartă. Aceasta a fost apoi ruptă în bucăți și împărțită între mănăstirile cisterciene din toată Europa. De atunci, mitul, speculațiile, superstiția și poate chiar și un sâmbure de adevăr au dus la crearea unui obiect care a devenit din ce în ce mai fascinant odată cu trecerea a jumătate de mileniu. Versiunea din os a statuii a fost creată într-o perioadă aproape contemporană cu statuia din argint, deși nu pot spune cu exactitate când. Poate că era doar un mod de a-i reaminti comunității

din Sedlec ceea ce se întâmplase și de existența răului din această lume. A dispărut cam în același timp cu statuia din argint, probabil ca să fie salvată de ravagiile războiului, mai ales după ce Sedlecul fusese atacat și distrus.

– Credincioșii sunt cei care caută acest obiect?

– Da, mai mult decât oricare alții.

– Se pare că știi multe despre aceste lucruri.

– Și nici nu mă consider expert.

– Atunci cine este expertul?

– Există în Boston o casă de licitații, Casa lui Stern, condusă de o femeie, Claudia Stern. S-a specializat în vânzarea de arcane, și știe foarte multe despre *Îngerul Negru* și despre miturile asociate cu acesta.

– Și de ce, mă rog?

– Pentru că pretinde că are unul dintre fragmentele hărții, pe care vrea să o scoată la licitație săptămâna viitoare. Obiectul este controversat. Se spune că a fost descoperit de un vânător de comori pe nume Mordant, care l-a găsit sub o lespede din Sedlec cu câteva săptămâni în urmă. Se pare că Mordant a murit în biserică, în timp ce încerca să fugă cu această bucată de pergament.

– Sau, presupun, încercând mai exact să fugă *de* cineva.

Și dacă?

Aceste cuvinte îl bântuiseră multă vreme pe Mordant. Era mai inteligent decât mulți din branșa lui și, de asemenea, era un războinic. Căuta mereu cea mai mare glorie, cel mai mare premiu, refuzând chiar să se oboosească cu căutarea recompenselor mici. Legile nu însemnau mare lucru pentru el: legile erau pentru cei vii, iar Mordant se ocupa doar de cei morți. Petrecuse mulți ani contemplând misterul din Sedlec, cercetând fără încetare miturile locurilor întunecate și a ceea ce fusese cândva ascuns în ele. Așa a fost și așa ar putea fi.

Și dacă?

Se afla acum, după ce trecuse de sistemul de alarmă cu o pereche de agrafe și niște fire, în osuar, unde devenise extrem de frig, pe măsură ce coborâse scările spre inima construcției. Era înconjurat de oase, de rămășițele parțiale a mii de ființe omenești, dar acest lucru nu-l tulbura de fel

atât de mult, pe cât l-ar fi tulburat pe un altul. Mordant nu era superstițios, dar trebuia totuși să recunoască sentimentul sâcâitor de comitere a unui păcat pe care îl avea în acest loc. În mod curios, chiar priveliștea răsuflării lui vizibile îl făcea să nu se simtă în largul lui, ca și cum o prezență îi trăgea viața din el, secându-l încet, respirație cu respirație.

Și dacă?

Merse printre piramidele de cranii, pe sub ornamentele imense din vertebre și ghirlandele de fibule, până ajunse la micul altar. Trânti pe podea o geantă neagră din pânză. Aceasta a făcut un zgomot surd când ajunse jos. Scoase de acolo un ciocan greu și ascuțit și începu să lucreze la marginile unei pietre din podea, umbra unui crucifix căzând asupra lui când lumina lunii intra pe fereastra din spate.

Și dacă?

Înlătură mortarul și își dădu seamă că mai era nevoie de câteva lovituri de ciocan pentru a face o gaură destul de mare încât să poată băga ranga. Era atât de adâncit în munca lui, încât nici nu-l auzi pe cel care venise în spatele lui, ci doar simți un miros slab, care îl făcu să se oprească și să se întoarcă, încă în genunchi. Se uită în sus și văzu că nu mai era singur.

Și dacă?

Mordant se ridică încet, aproape cerându-și iertare, ca și cum ar fi avut un motiv destul de bun să fie în acest loc și pentru profanarea pe care o comitea, dar din momentul în care fu sigur de avantajul lui, se aruncă înainte și lovi cu partea lată a ciocanului. Rată ținta, dar reuși să ajungă într-un loc de unde putea să vadă treptele. Niște mâini se întinseră după el, dar era deștept, rapid și hotărât să scape. Loviturile sale își atingeau acum ținta. Mai avea puțin. Ajunse la scară și începu să urce cu privirea fixată pe ușă.

Mordant își dădu seama de prezența din dreapta lui o secundă prea târziu. Aceasta ieșise din umbră, lovindu-l pe Mordant în mărul lui Adam și împingându-l înapoi la baza treptelor. Se clătină o clipă pe marginea primei trepte, încercând să se echilibreze cu brațele, apoi căzu pe spate, pe scări.

Și dacă?

Și Mordant își rupse gâtul pe ultima treaptă.

Era întotdeauna frig în osuarul din Sedlec și de aceea bătrâna se îmbrăcase mai gros. În timp ce mergea pe culoarul dinspre ușa lui

Santini-Aichel, în mâna dreaptă îi atârna un set de chei. Timp de generații, familia ei avusese grijă de acest loc, întreținut din banii obținuți din vânzarea de cărți și felicitări și din biletele de intrare pe care le plăteau cei ce se oboseau să vină până aici. Acum, când se apropie, văzu că ușa era întredeschisă. Iar prima piatră dinăuntru era pătată de sânge. Își duse mâna la gură și se opri pe margine. Nu se mai întâmplase niciodată așa ceva: osuarul era un loc sfânt și rămăsese neatins secole întregi.

Intră încet, temându-se de ceea ce urma să vadă. Un bărbat zăcea întins în fața altarului, cu capul înclinat într-un unghi nefiresc. Una dintre pietrele de sub crucifix fusese scoasă de tot și ceva licărea ușor în lumina dimineții. Fărâmele unuia dintre cele mai frumoase sfeșnice realizate dintr-un craniu erau adunate la picioarele bărbatului. Curios, dar nu se îngrijorase mai întâi pentru bărbat, ci pentru stricăciunile provocate osuarului. Cum putea să facă cineva așa ceva? Oare nu-și dădeau seama că cei de aici fuseseră cândva oameni, sau că frumusețea consta în ceea ce se realizase din rămășițele lor? Ridică de pe podea o bucată din craniu, frecându-o ușor între degete, înainte ca atenția să-i fie atrasă de o nouă achiziție a osuarului.

Luă cutiuța de argint din mâinile mortului. Nu era încuiată. Ridică cu grijă capacul. Înăuntru era un pergament, împăturit și aparent în stare bună. Îl atinse cu degetele. Părea neted, aproape lucios. Îl scoase de acolo și îl despături. Într-un colț era un blazon: înfățișa o secure de luptă în spatele unei cărți deschise. Nu-l recunoscu. Văzu simboluri și desene arhitecturale, și coarne și o parte dintr-o față neomenească, schimonosită în agonie. Desenul era extrem de detaliat, deși se termina la gât, dar bătrâna nu voia să vadă mai mult decât ceea ce văzuse deja. Era prea înfiorător pentru ochii ei. Puse pergamentul înapoi în cutiuță și se grăbi să cheme ajutor, abia dându-și seama că în osuar era puțin mai cald decât ar fi trebuit să fie de obicei și că acea căldură venea din pietrele de sub picioarele ei.

Departe, la vest, în întuneric, într-o cameră bogată se deschiseră brusc doi ochi, focuri gemene aprinse în noapte. În mijlocul uneia din pupile licărea o lumină albă în care se vedea amintirea Celui Sfânt.

Neddo aproape că terminase de povestit.

– Fragmentul din cutia de argint a dispărut în timpul dintre descoperirea cadavrului, scoaterea lui de acolo și venirea poliției. Acum,

Casa Stern scoate la licitație un fragment asemănător. Nu se poate spune dacă este sau nu fragmentul din Sedlec, dar ordinul cistercienilor și-a exprimat obiecțiile în legătură cu vânzarea, care se pare că totuși merge înainte. Vor fi multe părți interesate, deși licitația nu va fi mediatizată. Colecționarii de asemenea obiecte tind să fie, hm, retrași și oarecum secretoși. Fascinația lor poate fi înțeleasă greșit.

Am privit colecția din dulapul lui Neddo: rămășițe umane reduse la statutul de ornamente. Am simțit o nevoie apăsătoare de a pleca de acolo.

– S-ar putea să vreau să te mai întreb unele lucruri.

Am scos o carte de vizită din portofel și am pus-o pe masă. Neddo a privit-o, dar nu a ridicat-o.

– Sunt mereu aici, a răspuns el. Evident, sunt curios să văd ce vei descoperi în continuare. Poți să mă suni oricând, indiferent dacă e zi sau noapte.

A zâmbit ușor. De fapt, probabil că noaptea e mai bine.

Garcia supraveghea clădirea, devenind din ce în ce mai agitat pe măsură ce orele treceau una după alta. Încercase să-l urmărească pe cel pe care Brightwell îl considera atât de important, dar nu se familiarizase încă cu străzile acestui oraș imens și-l pierduse din vedere în câteva minute. Credea că bărbatul avea să se întoarcă la prietenii lui, care erau acum cea mai mare grijă a lui Garcia, deoarece se aflau tot în apartamentul lui. Se așteptase să vadă poliția, dar aceasta nu venise. La început, acest lucru îi dăduse speranțe, dar acum nu mai era sigur. Probabil că bărbații văzuseră deja tot ceea ce era acolo. Poate că se uitaseră chiar și la câteva casete din colecția sa. Ce fel de oameni n-ar chema poliția într-o astfel de situație?

Garcia își voia bunurile înapoi și, mai ales, pe unul dintre ele. Era ceva important pentru el, dar era de asemenea singurul lucru care ar fi făcut legătura între el și ceilalți și dispariția fetei. Era aproape imposibil să găsească pista fără acest obiect.

O mașină trase pe dreapta și bărbatul ieși și sună la ușa clădirii lui Garcia. Acesta fu ușurat să vadă cutia de lemn din mâinile străinului. Spera doar să conțină obiectele care fuseseră luate din apartament.

Câteva minute mai târziu, uşa se deschise şi negrul şi tovarăşul lui mai mic plecară. Acum nu se mai afla decât un bărbat în apartament şi era singur.

Garcia ieşi din umbră şi se îndreptă spre uşă.

Am cercetat camerele pentru ultima oară. Louis şi Angel examinaseră şi ei apartamentul, dar voiam să fiu sigur că nu trecuseră nimic cu vederea. Am intrat în camera albă pe care o descoperise Louis, atunci când am terminat cu zona locuită. Scopul acestei camere era clar. Deşi fusese curăţată în întregime, m-am întrebat cât de mult fuseseră curăţate ţevile. Probabil că erau destul de noi, din moment ce camera fusese construită de curând. Dacă cineva sângerase deasupra scurgerii, atunci cu siguranţă că ar fi rămas urme.

Masa demontabilă de lângă unul din pereţi era pătată de vopsea, iar pensulele vechi aveau părul întărit şi erau aşezate lângă un teanc de foi învechite şi pline de vopsea. M-am oprit lângă foi, suflând de pe ele un nor roşu de praf. Am examinat reziduul, apoi am luat foile de pe masă. Pe tăblie şi pe podeaua de sub ea mai rămăsese încă destul de mult praf de cărămidă. Am pipăit zidul cu mâna şi am simţit o cărămidă lovindu-se de o altă cărămidă. Am privit mai atent şi am descoperit că exista o secţiune cam de patruzeci şi cinci de centimetri în care cărămizile nu erau fixate foarte bine. Am tras de marginile cărămizii în stânga şi în dreapta până am reuşit să o scot. A căzut pe masă, întreg încă, lăsând o gaură în perete. Am văzut înăuntru o formă. Am îngenuncheat şi am luminat interiorul cu lanterna.

Era un craniu uman, aşezat deasupra unei coloane de oase, înfăşurate parţial cu o haină de catifea roşie. Capul era acoperit cu o eşarfă cu paiete aurii, dar cavitatea nazală şi gura rămăseseră descoperite. La baza coloanei fuseseră aranjate oasele degetelor, într-o reconstrucţie aproximativă a celor două mâini, şi înfrumuseţate cu inele ieftine. Lângă ele fuseseră aduse ofrande: ciocolată, ţigări şi un păhăruţ plin cu un lichid de culoarea chihlimbarului care mirosea a whisky.

Un medalion din argint, aşezat pe coloana de oase strălucea în lumina lanternei. L-am luat cu o cârpă şi l-am deschis. Înăuntru erau pozele a două femei. N-am recunoscut-o pe prima. Cea de-a doua era

femeia numită Martha, cea care venise la mine acasă, sperând să găsească un ajutor pentru fiica ei.

Dintr-odată, camera s-a umplut de lumină și de zgomot puternic. Lemnul și cărămida s-au despicat chiar lângă mâna mea dreaptă, iar așchiile mi-au sărit pe față și m-au înțepat în ochiul drept. Am stins lanterna și m-am aruncat la podea și, timp de o secundă, am văzut în ușă o siluetă scundă și voluminoasă. Am auzit sunetul încărcătorului băgat în arma automată și vocea bărbatului bolborosind fără încetare aceleași cuvinte. Semăna cu o rugăciune.

– *Santa Muerte reza por mi. Santa Muerte reza por mi...*[1] Am auzit printre cuvintele lui sunetul slab al unor pași pe scara de la etajul inferior, atunci când Louis și Angel au urcat, închizând capcana. Bărbatul care trăgea i-a auzit și el pentru că a început să se roage mai tare. L-am auzit pe Louis țipând:

– Nu-l omorî!

Apoi bărbatul a apărut din nou și arma automată a început să țăcăne. Plecasem din locul unde stăteam, când masa s-a dezintegrat, unul dintre picioare rupându-se atunci când cel care trăgea a intrat în cameră, urlându-și rugăciunea fără încetare, rugându-se, trăgând, rugându-se și trăgând; zgomotul și praful a umplut încăperea și mi-au intrat în nas și în ochi, transformându-se într-o ceață murdară care întuneca detaliile, lăsând să se vadă doar forme încețoșate. Am văzut ca prin ceață o formă ghemuită și neagră. Înaintea ei s-a aprinse un nor de lumină și metal, și am tras.

[1] Santa Muerte reza por mi. Santa Muerte reza por mi... – Sfântă Moarte, roagă-te pentru mine (în lb. spaniolă în orig.)

10

Mexicanul zăcea printre resturile mesei demontabile, cu picioarele acoperite de talmeș-balmeșul de foi împrăștiate, asemenea unui giulgiu. Una dintre cutiile de vopsea se spărsese și-l stropise cu alb în partea inferioară a corpului. Sângele țâșnea la intervale regulate din gaura din piept, împins de bătăile inimii din ce în ce mai slăbite. Mâna dreaptă i s-a încleștat pe zid, târându-se ca un păianjen pe cărămidă, în încercarea de a atinge craniul de pe altar.

– *Muertecita*, a zis din nou, șoptit de data aceasta. *Reza por mi.*

Louis și Angel au apărut în prag.

– La dracu'!, zise Louis. Ți-am zis să nu-l omori.

Camera era încă plină de praf și nu putea vedea încă ce se afla în gaură. Îngenunche lângă muribund. Apucă cu mâna dreaptă fața mexicanului și o întoarse spre el.

– Spune-mi. Spune-mi unde este.

Ochii mexicanului au rămas fixați într-un punct îndepărtat, dar buzele i s-au mișcat în continuare, repetându-și mantra. A zâmbit, ca și cum ar fi văzut ceva ce noi nu vedeam, o gaură în perdeaua vieții care-i permitea să-și vadă în cele din urmă răsplata sau pedeapsa care era numai și numai a lui. Mi s-a părut că văd mirare și teamă în privirea lui, chiar în momentul în care ochii au început să-și piardă din strălucire și pleoapele i s-au închis.

Louis i-a tras o palmă zdravănă. Ținea în mâna dreaptă o fotografie mică cu Alice. Nu o mai văzusem înainte. M-am întrebat dacă i-o

dăduse mătușa lui sau dacă o avea el, o relicvă a vieții de dinainte, de care nu uitase.

– Unde este? a întrebat Louis.

Garcia a tușit cu sânge. Am văzut că avea dinții roșii atunci când a încercat să mai rostească ruga pentru ultima oară, apoi s-a cutremurat și și-a dat duhul, iar mâna de pe perete i-a căzut în vopsea.

Louis a ridicat capul și și-a acoperit fața cu mâna, și fotografia lui Alice i s-a lipit de piele.

– Louis.

S-a uitat la mine și pentru o clipă nu am știut cum să-i spun.

– Cred că am găsit-o.

Serviciul de Urgență a ajuns primul la locul faptei, după alerta de „focuri de armă" transmisă de dispecerat. Imediat după aceea priveam țevile pistoalelor Ruger Mini 14 și ale mitralierelor H&K de nouă milimetri, încercând să identific prenumele și numerele insignelor în zăpăceala de lumini și țipete care se produsese odată cu venirea lor. Polițiștii de la Brigadă au luat în primire camera în care se comiseseră crimele, pe mexican și oasele din apartament și s-au retras după ce și-au dat seama că acțiunea se terminase și i-au lăsat pe colegii lor de la FBI să se ocupe de restul. La început am încercat să le răspund cât mai bine la întrebări, dar am tăcut la puțin timp după aceea. În parte pentru că voiam să mă protejez pe mine și pe prietenii mei – nu voiam să spun prea multe înainte să reușesc să-mi adun gândurile și să încropesc povestea – dar și pentru că nu puteam scăpa de o anumită imagine. Îl vedeam la nesfârșit pe Louis, stând în fața crăpăturii din perete, holbându-se la fața scheletică a fetei pe care o cunoscuse cândva, cu mâinile în aer, în fața ei, vrând să-i atingă rămășițele, dar incapabil să o facă. Îl văzusem întorcându-se în alt timp și spațiu: o casă plină de femei, zilele lui acolo apropiindu-se de sfârșit, chiar dacă se mai născuse o femeie.

Îmi aduc aminte de ea. Îmi aduc aminte de ea ca fetiță, cum aveam grijă de ea atunci când celelalte femei găteau sau făceau curat. Am fost singurul bărbat care a ținut-o în brațe, pentru că tatăl ei, Deeber, murise. Eu l-am omorât. A fost primul. El a ucis-o pe mama, așa că mi-am luat

revanșa și l-am șters de pe fața pământului. Nu știam atunci că o lăsase însărcinată pe sora mamei. Știam doar, deși nu aveam nici o dovadă, că mama murise din cauza rănilor pe care i le făcuse el și că m-ar fi rănit și pe mine dacă ar fi avut ocazia. Așa că l-am omorât, iar fata lui a crescut fără tată. Era un ticălos cu dorințe mârșave, pe care și le-ar fi satisfăcut cu ea după trecerea anilor, dar ea nu l-a văzut niciodată și nici n-a înțeles ce fel de om era. Își punea întotdeauna întrebări, îndoieli sâcâitoare, și eu eram departe de ea atunci când a ghicit ceea ce se întâmplase. Într-o bună zi, pe când era doar un copil, am dispărut în pădure și mi-am ales drumul. M-am îndepărtat de ea și de celelalte și nu am aflat decât prea târziu ceea ce i se întâmplase.

Asta îmi spun: nu am știut.

Apoi drumurile ni s-au întâlnit în acest oraș și am încercat să mă revanșez pentru greșelile mele, dar n-am putut s-o fac. Erau greșeli prea mari, pe care nu le puteam repara. Iar acum ea este moartă și mă întreb: Am omorât-o eu? Am pus eu în mișcare acest mecanism când am hotărât calm și în tăcere să iau viața tatălui ei, înainte ca ea să se nască? Oare, într-un fel, n-am fost amândoi tatăl femeii care a devenit? Nu sunt oare răspunzător pentru viața ei, pentru moartea ei? Era sânge din sângele meu și acum a murit și mă simt micșorat de plecarea ei din această lume.

Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Și m-am îndepărtat când și-a lăsat capul în jos pentru că nu voiam să-l văd în starea aceea.

Tot restul nopții și o bună parte din dimineață am fost interogat de NYPD de pe Meserole Avenue. Informațiile pe care le aveam erau destul de valoroase pentru că fusesem polițist, chiar dacă mai plutea încă un aer de mister în jurul meu. Le-am spus că aflasem despre apartamentul mexicanului de la o sursă și că găsisem ușa depozitului descuiată. Intrasem, văzusem ceea ce era în apartament și mă pregăteam să sun la poliție când fusesem atacat. Îl ucisesem pe atacator în legitimă apărare.

Mă interogau doi detectivi, o femeie, Bayard, și partenerul ei, un polițist masiv, roșcat, pe nume Entwistle. Și, pentru început, erau mult prea politicoși, lucru care n-avea de-a face cu faptul că în dreapta

mea stătea Frances Neagley. Înainte de sosirea mea în New York, Louis aranjase ca firma lui Early, Chaplin & Cohen, unde Frances era partener senior, să-mi vireze într-un cont un onorariu. Oficial, eram angajatul ei și aveam dreptul la privilegii dacă mi se puneau întrebări mai incomode. Frances era înaltă, impecabil aranjată, chiar și după ce o sunasem atât de devreme, și aparent încântătoare, deși în weekenduri ieșea prin baruri unde sângele se usca pe podele și avea o reputație de încăpățânată, încât până și titaniul era maleabil în comparație cu ea. Reușise deja, în același timp, să-i înspăimânte și să le distragă atenția polițiștilor cu care vorbise.

– Cine ți-a dat informația despre Garcia? a întrebat Entwistle.

– Era chiar numele lui adevărat?

– Așa se pare. Cred că acum nu mai poate confirma acest lucru.

– Aș prefera să nu răspund.

Bayard a aruncat o privire pe notițele ei.

– N-a fost cumva din întâmplare un pește pe nume Tyrone Baylee, alias G-Mack?

Nu am răspuns.

– Femeia pe care ai fost angajat să o găsești lucra pentru el, nu? Presupun că ai vorbit cu el. Adică, n-ar avea sens să nu fi vorbit cu el, dacă o căutai, nu?

– Am vorbit cu mulți oameni.

Frances a intervenit.

– Unde vrei să ajungi, detective?

– Aș vrea să știu când a vorbit domnul Parker, aici de față, ultima oară cu Tyrone Baylee.

– Domnul Parker nu a confirmat și nici nu a infirmat că a vorbit *vreodată* cu acest bărbat, așa că întrebarea este irelevantă.

– Nu a vorbit cu domnul Baylee, a spus Entwistle. Avea degetele îngălbenite și vocea răgușită. Aceasta a fost internat la spitalul Woodhull de dimineață cu plăgi împușcate în mâna dreaptă și în piciorul drept. A trebuit să se târască să ajungă acolo. Nu mai are nici o șansă să devină aruncător la Yankees.

Am închis ochii. Louis nu găsise de cuviință să-mi spună că se răzbunase puțin pe G-Mack.

– Am vorbit cu Baylee pe la miezul nopții, unu dimineața, am răspuns. Mi-a dat adresa din Williamsburg.

– L-ai împușcat?

– V-a spus că l-am împușcat?

– E sub sedative acum. Așteptăm să vedem ce are de spus.

– Nu l-am împușcat eu.

– Și nu știi cumva cine a făcut-o?

– Nu, nu știu.

Frances a intervenit din nou.

– Detective? Putem continua?

– Îmi pare rău, dar clientul, sau angajatul tău, sau oricum vrei să-l numești face rău sănătății oamenilor cu care se întâlnește.

– Deci, a spus Frances pe un ton perfect rezonabil, fie îi dați un avertisment de sănătate și-l lăsați în pace, fie îl acuzați.

Trebuia s-o admir pe Frances pentru felul ei de a vorbi, dar nu mi se părea o idee prea bună să-i irite pe acești polițiști, mai ales acum când Garcia nici nu se răcise de tot, iar G-Mack se recupera după gloanțele încasate și umbra Centrului de Detenție Brooklyn Metropolitan se întindea peste viitorul meu.

– Domnul Parker a ucis un om, a spus Entwistle.

– Un om care încerca să-l ucidă.

– Așa pretinde el.

– Haide, detective, te învârți în cerc. Să vorbim serios. Ai o cameră distrusă de focuri de armă automată; un depozit dezafectat plin de oase și e posibil ca unele dintre ele să fie cele ale femeii pe care domnul Parker a fost angajat să o găsească; și două casete video care par să conțină imagini cu cel puțin o crimă. Clientul meu a fost de acord să coopereze pe cât poate și tu încerci să-l prinzi pe picior greșit cu niște întrebări despre un individ care a fost rănit ulterior întâlnirii cu clientul meu. Domnul Parker vă va sta la dispoziție dacă veți mai avea întrebări sau va răspunde tuturor acuzațiilor viitoare. Deci, ce alegeți?

Entwistle și Bayard au schimbat o privire, apoi s-au scuzat și au părăsit camera. Au lipsit mult timp. Eu și Frances i-am așteptat în liniște.

– Poți să pleci, a zis Entwistle. Deocamdată. Am vrea să ne anunți despre orice plan de a părăsi statul, dacă nu e prea mare deranjul.

Frances a început să-şi strângă notiţele.

– OK, a adăugat Entwistle. Şi încearcă să nu mai împuşti pe nimeni între timp, bine? Vezi dacă îţi place aşa. S-ar putea chiar să-ţi fie mai bine.

Frances m-a condus înapoi la maşină. Nu m-a mai întrebat nimic despre evenimentele din noaptea precedentă şi nici eu n-am crezut potrivit să-i povestesc din proprie iniţiativă. Ne era amândurora mai bine aşa.

– Cred că ai scăpat, a zis ea, când am parcat aproape de depozit.

Încă mai erau poliţişti în jurul clădirii, iar trecătorii curioşi se învârteau pe lângă echipele de filmare şi pe lângă reporteri.

– Bărbatul pe care l-ai împuşcat a tras vreo trei sau patru focuri pentru singurul tău glonţ, iar dacă există vreo legătură între el şi oasele din depozit, atunci nu o să te vâneze nimeni pentru moartea lui, mai ales dacă rămăşiţele din perete se dovedesc a fi cele ale lui Alice. Te-ar putea acuza de tragerea unor focuri de armă, dar cel care decide în privinţa detectivilor particulari este judecătorul. Va trebui să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă.

Încă de când plecasem din poliţie, păstrasem un permis de port-armă pentru New York şi acesta fusese probabil cea mai bună investiţie de 170 de dolari pe care o făcusem în ultimii doi ani. Permisul fusese eliberat la decizia unui împuternicit şi teoretic, acesta mi-ar fi putut refuza cererea de reînnoire, dar nimeni nu se opusese. Presupun că ar fi fost luaţi la întrebări pentru pistolul pe care îl aveam.

I-am mulţumit lui Frances şi am ieşit din maşină.

– Transmite-i lui Louis condoleanţele mele.

Am sunat-o pe Rachel de îndată ce m-am întors la hotel. A răspuns după ce telefonul a sunat de patru ori.

– E totul în regulă?

– Da, totu-i în regulă.

Avea o voce inexpresivă.

– Sam e bine?

– Da, e bine. A dormit până pe la șapte. Tocmai i-am dat să mănânce. O s-o mai culc din nou pentru o oră sau două.

Nu s-a mai auzit nimic timp de cinci secunde.

– Tu ce faci? a întrebat ea.

– Am avut ceva necazuri mai devreme. A murit un om.

S-a lăsat din nou tăcerea.

– Cred că am găsit-o pe Alice sau ceva din ea.

– Povestește-mi.

Părea deodată epuizată.

– Am găsit rămășițe omenești în cadă, majoritatea oase. Am mai găsit câteva ascunse în perete. Era acolo și medalionul ei.

– Și omul care a murit? El e vinovat?

– Nu sunt sigur. Așa se pare.

Am așteptat următoarea ei întrebare, deși știam ce avea să mă întrebe.

– Tu l-ai omorât?

– Da.

A oftat. Am auzit-o pe Sam plângând. Rachel a liniștit-o.

– Trebuie să plec, a zis ea.

– O să mă întorc în curând.

– S-a terminat, nu-i așa? Ai aflat ce s-a întâmplat cu Alice și că cel care a omorât-o e mort. Ce altceva mai poți să faci? Hai acasă. Doar... hai acasă, bine?

– Așa am să fac. Te iubesc, Rachel.

– Știu. Mi s-a părut că i se schimbase ceva în voce pe când se pregătea să închidă. Știu că mă iubești.

Am dormit până după ora prânzului, când a sunat telefonul. Era Walter Cole.

– Se pare c-ai fost cam ocupat azi-noapte.

– Ce-ai aflat?

– Nu prea multe. Poți să-mi povestești tu restul. E o cafenea Starbucks pe Duffy. Ne vedem acolo în treizeci de minute.

Am ajuns în patruzeci și cinci de minute, și chiar și atunci la limită. Pe drum m-am gândit la ce făcusem și la ce-mi spusese Rachel când

vorbisem cu ea. Se terminase, într-un fel. Eram sigur că arhivele dentare și testele ADN, folosind ADN-ul Marthei pentru comparație dacă era nevoie, aveau să confirme că rămășițele găsite în apartamentul lui Garcia erau cele ale lui Alice. Așa s-ar fi dovedit implicarea lui Garcia în acest caz și poate s-ar fi ajuns chiar la concluzia că el o omorâse. Dar acest lucru tot nu explica dispariția fetei și nici de ce îi plătise Eddie Tager cauțiunea. Apoi mai era și Neddo, negustorul de antichități și convorbirile lui cu „Credincioșii", și agentul FBI, Philip Bosworth, care se părea că investiga un caz asemănător cu al meu. Mi-am dat seama în sfârșit de tulburarea mea și de sentimentul că se mai întâmpla ceva, dincolo de toate aceste detalii, mișcându-se prin peșterile ascunse și adânci ale trecutului.

Nu mi se uscase încă părul după dușul rapid când m-am așezat la colțul mesei, alături de Walter. Nu era singur. Era cu el Dunne, detectivul de la cafenea.

– Partenerul tău știe că te întâlnești și cu alți oameni? l-am întrebat.

– Avem o relație deschisă. Nu-l deranjează atâta vreme cât nu știe. Deși crede că tu l-ai împușcat pe G-Mack.

– Așa cred și polițiștii de la FBI. Dar din câte știu, n-am apăsat eu pe trăgaci.

– Oricum, nu ne pasă prea mult. Mackey nu vrea ca acest lucru să-l bântuie pe viitor dacă află cineva că te-am trimis la G-Mack.

– Sunt mai mulți care ne-au spus de el. Poți să-i spui partenerului tău că nu are de ce să-și facă griji.

– Ne-au spus? a întrebat Dunne.

La naiba. Eram obosit.

– Mie și lui Walter.

– Da. Sigur.

Nu voiam să discut acest subiect cu Dunne. Nici măcar nu știam de ce se afla aici.

– Deci, ce facem aici, încercăm brioșele?

– E greu să-l ajuți pe tipul ăsta, a zis el.

– Se ajută singur, a răspuns Walter. E doar atitudinea unui om tare. Cred că ascunde o sexualitate contradictorie.

– Walter, cu tot respectul, n-am chef de așa ceva.

Walter a ridicat o mână în semn de împăcare.

– Gata. Vrem să te ajutăm, așa cum a zis și Dunne.

– Se pare că au găsit-o și pe cealaltă fată, pe Sereta, a spus Dunne.

– Unde?

– La un motel din afara orașului Yuma.

– Crimele de la Spyhole?

Mă uitasem la câteva buletine de știri de la televizor.

– Da. Sunt siguri că ea este fata din portbagajul mașinii. Își dăduseră seama că ea era din moment ce mașina era înscrisă pe numele ei și găsiseră jumătate din permisul de conducere, dar așteptau confirmarea. Se pare că fusese conștientă când ajunsese focul la ea. Reușise să împingă bancheta din spate înainte să moară.

Am încercat să-mi amintesc detaliile.

– Nu mai era cumva și un al doilea corp în mașină?

– Ba da. Un bărbat necunoscut. Fără acte, fără portofel. Încearcă să-l identifice cu ceea ce au, dar nu-i pot pune poza pe cutiile de lapte, nu? A fost împușcat în umăr și în piept. Au găsit înăuntru glonțul care l-a ucis. Provine de la un treizeci și opt, aceeași armă pe care au găsit-o asupra mexicanului mort într-una din camerele de motel. Presupun că nu era el ținta. Mexicanul avea legături cu niște oameni extrem de dubioși, iar *Federales* din Mexic de-abia așteptau să vorbească cu el. Acum, poate că după toată agitația asta cu Alice am putea privi lucrurile dintr-un alt unghi.

După spusele lui G-Mack, Alice și Sereta fuseseră prezente în momentul asasinării lui Winston și a șoferului acestuia, dar nu văzuseră nimic. Totuși, ele luaseră ceva din casă și se pare că acest obiect fusese destul de important încât să-i determine pe indivizii implicați să omoare ca să-l recupereze. O găsiseră pe Alice și poate că de la ea aflaseră unde se ascunsese Sereta. Nici nu voiam să mă gândesc cum scoseseră această informație de la ea.

– Probabil că prietenul tău, G-Mack, va fi externat mâine din spital, a spus Dunne. Din câte am aflat, el zice că nu știe ce s-a întâmplat cu târfele lui și că n-a reușit să-l vadă pe cel care l-a împușcat. Știa ce

făcea tipul care l-a adus în starea asta. I-a distrus și articulația gleznei și călcâiul. O să rămână șchiop pentru tot restul vieții.

Mi-am amintit de craniul lui Alice din alcovul din apartamentul lui Garcia. Mi-am imaginat ultimele clipe de viață ale Seretei, pe măsură ce căldura devenea insuportabilă, frigând-o încet, înainte să fie cuprinsă de flăcări. G-Mack le condamnase la moarte pe amândouă, atunci când o trădase pe Alice.

– Asta-i rău, am spus eu.

Dunne a ridicat din umeri.

– E o lume rea. Și, apropo, Walter zice că a încercat să vorbească cu Ellen, târfa tinerică.

Mi-am adus aminte de fata îmbrăcată în negru.

– Ai reușit s-o convingi să nu se mai prostitueze?

Walter a dat din cap că nu.

– E foarte greu afară și devine din ce în ce mai greu înăuntru. O să vorbesc cu cineva de la Safe Horizon și cu un prieten de la Brigada pentru Proiecte Speciale de la Departamentul pentru delicvența juvenilă. O să încerc în continuare.

Dunne s-a ridicat și și-a luat geaca.

– Uite, dacă pot să te ajut, o să te ajut. Îi sunt dator lui Walter și, dacă el vrea să mă revanșez ajutându-te pe tine, atunci eu n-am nimic împotrivă. Dar îmi iubesc slujba și am de gând să rămân în continuare aici. Nu știu cine l-a împușcat pe nemernicul ăla, dar, dacă-l vezi cumva, spune-i ca data viitoare să facă așa ceva în Jersey. Ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles.

– Ah, și încă ceva. Au mai găsit ceva ciudat la Spyhole. Funcționarul de la recepție avea sânge pe față, așa că au luat mostre de ADN. Și cel mai ciudat dintre toate a fost că tot ADN-ul era degradat.

– Degradat?

– Vechi și contaminat. Cred că e posibil să se fi întâmplat ceva cu mostrele. Conțineau toxine și nici acum n-au reușit să le identifice. Ca și cum cineva ar fi frecat fața băiatului cu o bucată de carne.

Dunne a plecat după cinci minute.

– Și acum? a întrebat Walter, încercând să ocolească subiectul.

– Trebuie să vorbesc cu niște oameni. Crezi că poți să afli cine e proprietarul depozitului din Williamsburg?

– N-ar trebui să fie prea greu. Probabil că cei de la FBI se ocupă deja de acest lucru, dar o să văd ce pot afla de la consilierul orașului.

– Polițiștii de la FBI știu cum îl cheamă pe cel pe care l-am ucis, dar nu cred că-mi vor spune prea multe, așa că fii cu ochii-n patru și vezi ce mai afli.

– Nici o grijă. Vrei să mai stai câteva zile la Meridien?

Gândul mi-a fugit la Rachel.

– Poate o noapte. Și după aceea plec acasă.

– Ai vorbit cu ea?

– De dimineață.

– I-ai povestit ce s-a întâmplat?

– În mare.

– Știi sunetul pe care-l auzi în minte? E sunetul gheții care se crapă. Trebuie să fii alături de ea. Hormonii, totul o ia razna. Știi asta. Toate lucrurile mărunte par a fi sfârșitul lumii, iar lucrurile mari, ei bine, ele ar putea fi sfârșitul.

I-am strâns mâna.

– Mulțumesc.

– Pentru sfat?

– Nu, sfatul e o tâmpenie. Mulțumesc pentru ajutor.

– Hei, am fost odată polițist. Mi-e dor câteodată de slujba aia, dar acest lucru m-a ajutat. Mi-a reamintit de ce îmi este mai bine la pensie.

L-am sunat pe Louis și ne-am întâlnit într-o cafenea de pe Brodway, în Gay Nineties. Arăta ca și cum n-ar prea fi dormit și se vedea că nu se simțea în largul lui deși se bărbierise și cămașa îi stătea bine.

– Azi vine vara Marthei. Aduce arhive dentare, chestii medicale, toate lucrurile pe care le-a găsit. Martha stătea într-o gaură nenorocită din Harlem, așa că a trebuit s-o instalez în altă parte, și acum vor sta amândouă la Pierre.

– Cum se simte?

– Încă nu și-a pierdut speranța. Spune că s-ar putea să nu fie Alice. Medalionul nu dovedește decât că tipul i l-a furat.

– Şi tu ce crezi?

– E ea. O ştiu, la fel cum o ştii şi tu. Am simţit-o de când am văzut medalionul.

– Poliţiştii ar trebui să o identifice până mâine. Probabil că vă vor lăsa s-o luaţi după o zi sau două, după ce legistul va completa raportul. O să te duci la înmormântare?

Louis a clătinat din cap.

– Nu cred. N-aş fi binevenit. Oricum, s-au întâmplat multe acolo. E mai bine să nu răscolim trecutul. Am şi altceva mai bun de făcut.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi să-i găsesc pe cei care i-au făcut asta.

Am sorbit din cafea. Se răcise deja. Am ridicat ceaşca spre chelneriţă şi am aşteptat tăcut să mi-o umple din nou.

– Ar fi trebuit să-mi spui ce i-ai făcut lui G-Mack, am zis, imediat ce fata s-a îndepărtat.

– Aveam altele pe cap.

– Ei bine. Pe viitor, dacă mai ai de gând să faci aşa ceva, ar trebui să-mi spui şi mie. Doi detectivi de la FBI cred că eu l-am împuşcat. Şi faptul că le-am mai lăsat un mort în ogradă nu mă pune într-o lumină prea bună.

– Ţi-au spus cum se simte nemernicul ăla de peşte?

– Era încă destul de ameţit cât am fost eu la secţie, dar şi-a revenit de atunci. Le-a spus poliţiştilor că n-a văzut nimic.

– N-o să vorbească. Nu e chiar atât de prost.

– Nu asta e ideea.

– Uite, nu ţi-am cerut să te bagi în asta. De fapt, nici nu te-am rugat să mă ajuţi.

Am aşteptat să mai spună ceva, dar nu a făcut-o.

– Ai terminat?

– Da, am terminat. A ridicat mâna în semn de scuze. Îmi pare rău.

– Nu trebuie să-ţi pară rău pentru nimic. Dar, te rog, să-mi spui când mai împuşti pe cineva. Vreau să fiu sigur că pot spune că n-am fost acolo. Mai ales dacă n-am fost acolo.

– Cei care-au omorât-o pe Alice o să afle că peştele ne-a spus ce ştia, a spus Louis. Şi tipul e un om mort.

BIBLIOTECA

– Și cu siguranță n-o să poată să fugă atunci când vor veni după el.

– Și acum?

I-am povestit despre moartea Seretei, prietena lui Alice, din apropiere de Yuma și despre corpul găsit în mașina ei.

– N-a fost împușcat în mașină. Mackey mi-a spus că polițiștii au găsit o dâră de sânge din fața unei camere până la portiera Buickului. Tipul a mers până la mașină, apoi s-a așezat pe scaunul șoferului și a ars de viu.

– Poate-i pusese cineva pistolul la tâmplă.

– Ar fi trebuit să fie un pistol al naibii de mare. Chiar și așa, mi se pare mai bună ideea de-a muri împușcat decât ars de viu. Plus că nu era unul dintre clienții motelului. Aceștia se înregistraseră la recepție.

– Să fi fost vreun client de-al Seretei?

– Nu știu, n-a lăsat nici o urmă în camera ei. Și, chiar dacă ar fi fost așa, ce făcea în fața camerei de motel a mexicanului, încasând un glonț tras prin ușă?

– Era unul dintre asasini?

– Așa se pare. O dă în bară, e împușcat și apoi, în loc să-l ia cu ei, prietenii lui îl lasă în mașină și-i dau foc.

– Și el nu zice nimic.

– Nici măcar nu se ridică de pe scaun.

– Deci, cineva a aflat unde era Sereta și s-a dus după ea.

– Și a omorât-o când a găsit-o.

A făcut legăturile, așa cum o făcusem și eu mai devreme.

– Le-a spus Alice.

– Posibil. Dar cred c-au obligat-o să le spună.

S-a gândit puțin.

– Mi-e greu s-o spun, dar, dacă aș fi fost în locul Seretei, probabil că nu i-aș fi spus lui Alice mai mult decât avea nevoie să știe. Poate chestii generale, vreun număr la care s-o sune, dar atât. Așa, dacă ar fi găsit-o pe Alice, n-ar fi putut scoate prea multe de la ea.

– Așa că cineva de acolo a găsit-o pe baza informațiilor pe care le aveau asasinii lui Alice.

– Ceea ce înseamnă că cineva de acolo cunoaște pe cineva de aici.

– Poate că persoana de contact a fost Garcia. E plauzibilă ideea unei persoane de legătură din Mexic, dacă ne gândim la distanța mică dintre Spyhole și granița mexicană. Ar trebui să aflăm mai multe.

– Nu încerci să mă scoți din oraș ca să afli mai multe pe cale „diplomatică", nu?

– Asta ar însemna să fiu mai deștept decât sunt.

– Nu mai deștept, doar mai viclean.

– După cum am mai spus, cred că cineva de acolo știe ceva ce ne-ar putea ajuta.

– Oricine ar fi, nu cred că ne va spune de bunăvoie. Și dacă aș fi în locul tău, aș încerca să mă răzbun pe cineva. Așa că eu îți arăt doar direcția în care să-ți poți vărsa furia.

Louis a ridicat lingura și a arătat cu ea spre mine. A reușit aproape să zâmbească.

– Te-ai culcat cu prea multe licențiate în psihologie.

– Nu în ultima vreme, dar mulțumesc pentru gând.

Dar Louis avea dreptate: voiam să plece din oraș pentru câteva zile. Așa nu mai era nevoie să-i ascund ce voiam să fac. Mă temeam că dacă i-aș fi spus prea multe, ar fi încercat să afle răspunsurile în felul lui de la oamenii implicați în această afacere. Voiam să-mi încerc mai întâi norocul cu garantul. Și să vorbesc cu cel care-i închiriase depozitul lui Garcia. Și voiam să dau de Bosworth, de agentul FBI. Până la urmă, puteam să-l trimit oricând pe Louis pe capul lor.

M-am întors la hotel, dar cu un obiect în plus în portbagaj. Înainte de plecarea de la depozit, îi încredințasem statueta din oase lui Angel, iar acum Louis mi-o adusese înapoi. Aș fi avut necazuri mari dacă polițiștii ar fi aflat că o păstrasem, dar ea reușise să-l facă pe Neddo să vorbească și eram sigur că avea să-mi deschidă și alte uși. N-aș fi obținut același rezultat dacă aș fi avut doar o fotografie sau un desen.

Louis și Angel aveau rezervări la zborul spre Tucson via Huston chiar în acea seară. Între timp, Walter se întorsese cu un nume: depozitul era parte dintr-o proprietate pe care moștenitorii se certau la nesfârșit pe cale legală și singura persoana pe care o găsiseră polițiștii

fusese un avocat pe nume David Sekula, cu biroul pe Riverside Drive. La numărul de telefon de pe bannerul afișat pe depozit răspundea un robot telefonic al companiei Ambassade Realtry, dar această pistă nu ducea nicăieri. Directorul executiv decedase, iar compania dăduse faliment. Am notat adresa și numărul de telefon al lui Sekula. Voiam să-l sun de dimineață, când aș fi fost odihnit și prevăzător.

I-am lăsat lui Tager, garantul, trei mesaje pe telefon, dar nu m-a sunat înapoi. Avea biroul în Bronx, aproape de Stadionul Yankee. A doua zi aveam să mă ocup și de Tager. Era clar că îl pusese cineva să o scoată pe Alice pe cauțiune. Dacă aș fi aflat cine fusese acea persoană, atunci aș fi fost cu un pas mai aproape de a-l descoperi pe cel răspunzător de moartea ei.

Bărbatul care ar fi putut răspunde celor mai chinuitoare întrebări ale lui Angel și Louis trecu de ghișeul de imigrări, își luă bagajele și intră în sala destinată sosirilor, chiar în clipa în care cei doi ajunseseră la terminalul Delta de pe aeroportul JFK.

Preotul ajunsese din Londra la New York cu un zbor al companiei aeriene British Airways. Era înalt și trecut de patruzeci de ani, cu o constituție de gurmand. Barba ciufulită, mai deschisă la culoare și mai roșcată decât părul, îi dădea un aer de pirat, ca și cum renunțase abia de curând să lege de ea bombe ca să-și sperie dușmanii. Ținea într-o mână o valiză mică, neagră, și în cealaltă ziarul *Guardian*.

Îl aștepta un bărbat puțin mai tânăr decât el. Acesta dădu mâna cu preotul și se oferi să-i care valiza, dar omul refuză și îi dădu în schimb ziarul.

– Ți-am adus un *Guardian* și un *Le Monde*, zise el. Știu că-ți place să citești ziarele europene și că acestea sunt scumpe aici.

– Nu puteai totuși să-mi aduci un *Telegraph*?

Bărbatul mai tânăr vorbi cu un ușor accent est-european.

– E puțin cam conservator pentru mine și nu mi-ar fi plăcut deloc.

Tovarășul lui luă ziarul *Guardian* și se uită din mers pe prima pagină. Părea dezamăgit de ceea ce citise acolo.

– Știi, nu suntem toți la fel de liberali ca tine.

– Nu știu ce s-a întâmplat cu tine, Paul. Erai de partea celor buni înainte. Data viitoare o să aflu că te-ai apucat să cumperi acțiuni la Halliburton.

– Martin, asta nu mai e o țară pentru liberalii nepăsători. S-au schimbat multe de când n-am mai fost noi aici.

– Mi-am dat seama. Era un flăcău la imigrări care mai avea puțin și mă căuta și-n fund.

– Ar fi fost mai curajos ca mine. Totuși, mă bucur că ai venit.

Merseră până în parcare și nu vorbiră despre ceea ce-i interesa decât după ce ieșiră din aeroport.

– Ați mai aflat ceva?

– Doar zvonuri, dar licitația se va ține peste câteva zile.

– E ca și cum ai arunca sânge în apă ca să vezi ce animale atrage, dar fragmentele nu le sunt de nici un folos. Au nevoie de toată harta. Dacă sunt atât de aproape pe cât credem noi, atunci vor mușca momeala.

– Ne-ai băgat într-o afacere riscantă.

– Eram deja implicați, fie că voiam, fie că nu, prin moartea lui Mordant. Dacă el a reușit să ajungă în Sedlec, atunci și ceilalți ar fi făcut-o. Mai bine să ai un oarecare control asupra lucrurilor decât deloc.

– Era o presupunere. Mordant a avut noroc.

– N-a fost chiar atât de norocos, răspune Martin. Și-a frânt gâtul. Se pare că a fost un accident. Acum, ziceai ceva de niște zvonuri.

– Două femei au dispărut de la Point. Se pare că fuseseră martore la moartea colecționarul Winston. Prietenii noștri ne-au spus că au fost găsite moarte amândouă: una în Brooklyn și cealaltă în Arizona. Cred că nu greșim când presupunem că obiectul pe care l-au luat din colecția lui Winston a fost recuperat și pus la loc sigur.

Preotul cu barbă închise ochii câteva clipe și se rugă încet.

– Alte crime, spuse el, când termină rugăciunea. Ce păcat.

– Și asta nu e cea mai rea parte.

– Povestește-mi.

– L-au văzut de câteva ori pe omul obez. Își zice Brightwell.

– Înseamă că sunt destul de aproape dacă au ieșit din bârlog. Doamne Isuse, Paul, n-ai nici o veste bună pentru mine?

Paul Bartek zâmbi. Era un zâmbet fioros, deşi îl îngrijora faptul că următoare ştire avea să-i facă plăcere. Trebuia să i-o spună până la urmă. Merita totuşi câteva Ave Maria ca să i-o împărtăşească şi colegului său.

– Se pare că unul dintre oamenii lor a fost ucis. Un mexican. Poliţia crede că el e răspunzător de moartea uneia dintre prostituate. Cred că rămăşiţele ei se află printre cele găsite în apartamentul lui.

– Ucis?

– Împuşcat mortal.

– Cineva i-a făcut lumii un bine, dar va plăti pentru acest lucru. N-o să le placă deloc. Cine e?

– Se numeşte Parker. E detectiv particular şi se pare că şi-a făcut o obişnuinţă din asemenea lucruri.

Brightwell stătea în faţa calculatorului şi aştepta să se printeze şi ultimele pagini ale articolului. Când fu gata, luă teancul de hârtii şi le răsfoi, ordonându-le după dată, începând cu cel mai vechi dintre articole. Citi din nou detaliile acelor prime crime. Ziarul publicase o poză a femeii şi copilului anterioară morţii lor, dar Brightwell abia dacă se uită peste ea. Nu zăbovi prea mult la descrierea crimei, deşi ştia că articolul nu era complet. Ghicise că rănile femeii şi ale fetiţei fuseseră prea groaznice pentru a fi făcute publice sau că poliţia nu voise să dea alte amănunte ca să preîntâmpine imitarea lor în alte crime. Nu, pe Brightwell îl interesau informaţiile despre soţ şi încercuise cu un marker galben acele părţi care meritau să fie ţinute minte. Făcu la fel şi cu celelalte articole, urmărind viaţa bărbatului, reconstituind cei cinci ani de dinainte, remarcând felul în care trecutul se amesteca cu prezentul, cum îl bântuiau fantome mai vechi şi cum altele îl lăsau în pace.

„Parker. Atâta tristeţe, atâta durere şi toate ca o pedeapsă pentru ofensa pe care i-o adusese Lui, de care nici măcar nu-şi mai amintea. Credeai în ceva greşit. Nu există mântuire, nu pentru tine. Ai fost condamnat şi nu ai scăpare. Ai fost pierdut pentru noi atâta timp, dar acum te-am găsit."

11

David Sekula își avea biroul într-o clădire veche și frumoasă din marmură de pe Riverside. Cuvântul „avocat" era scris pe plăcuța de alamă din perete. Am sunat la ușă. Clopoțelul avea un sunet plăcut pe două note, ca și cum ar fi vrut să-i convingă pe cei care erau tentați să fugă între timp de faptul că totul se va rezolva. Microfonul a prins viață câteva secunde mai târziu, și o voce de femeie m-a întrebat dacă mă putea ajuta cu ceva. M-am prezentat și ea m-a întrebat dacă aveam programare. I-am mărturisit că nu aveam. Mi-a spus că domnul Sekula nu mă putea primi, așa că i-am răspuns că puteam să-l aștept pe trepte, și poate să desfac un Big Mouth de la Mickey ca să-mi treacă vremea, dar că ar fi ieșit urât dacă nu m-ar fi primit.

M-a lăsat să intru. Poți să faci orice cu puțin șarm.

Secretara lui Sekula era incredibil de frumoasă, într-un fel oarecum amenințător. Părul lung și negru era prins la spate cu o panglică roșie, iar ochii albaștri și pielea palidă făceau ca roșul din obraji să pară două apusuri de soare, în timp ce gura ei ar fi putut susține timp de o lună întreagă un simpozion despre Freud. Purta o bluză închisă la culoare și, deși nu era transparentă, puteai totuși să ghicești lenjeria foarte scumpă din dantelă de dedesubt. M-am întrebat pentru o clipă dacă nu cumva avea vreo cicatrice pentru că mi se păruse că văd niște pete neregulate acolo unde bluza se lipea de piele. Fusta cenușie se termina chiar deasupra genunchilor, iar dresul era gros și negru. Părea genul de femeie care i-ar fi promis unui bărbat o noapte de extaz, o noapte

așa cum nici măcar nu-și putuse imagina, dar cu condiția să-l poată ucidă încet imediat după aceea. Poate că bărbatul potrivit ar fi considerat-o o ofertă bună. Având în vedere expresia ei, nu cred că mi-ar fi făcut această propunere, poate doar dacă ar fi putut sări peste partea cu extazul direct la tortura lentă. M-am întrebat dacă Sekula era căsătorit. Dacă i-aș fi sugerat lui Rachel că aveam nevoie de o secretară ca aceasta, ea ar fi fost de acord doar dacă m-aș fi castrat chimic temporar, nu mai spun că m-ar fi amenințat cu o soluție permanentă dacă aș fi fost tentat s-o înșel.

Recepția ocupa toată partea din față a camerei, restul spațiului fiind mobilat cu o canapea din piele neagră, așezată lângă fereastra îngustă, și o măsuță de cafea foarte modernă, dintr-o singură bucată de sticlă neagră, cu fotolii de fiecare parte a ei. Pereții erau decorați cu tablouri, dacă se putea numi așa genul de artă ce sugera că pictorul suferise de o depresie puternică din cauza timpului îndelungat petrecut în fața unei pânze goale și trăsese apoi la întâmplare o linie de culoare neagră, pretinzând pentru rezultat o sumă enormă înainte de a intra în programul de terapie pe viață. Cuvântul care descria cel mai bine acest spațiu era „minimalism". Pe biroul secretarei nu se zărea nici un dosar, nici măcar o foaie de hârtie. Poate că Sekula nu avea prea mulți clienți sau poate că-și petrecea toată ziua visând la secretara lui.

I-am arătat legitimația. Nu a părut prea impresionată.

– Aș vrea să vorbesc câteva minute cu domnul Sekula.

– Domnul Sekula este ocupat.

Mi s-a părut că din spatele unor uși negre din dreapta se auzea foarte încet o discuție telefonică.

– N-aș fi zis, dacă ar fi să mă iau după biroul impecabil de la recepție. Sper să-l concedieze pe decoratorul acestui spațiu.

– Ce doriți? a întrebat secretara fără să se obosească să-mi spună pe nume.

– Se pare că domnul Sekula se ocupă de situația unei proprietăți din Williamsburg. Vreau să-l întreb câteva lucruri despre această clădire.

– Domnul Sekula se ocupă de multe proprietăți.

– Aceasta este diferită. Se pare că sunt mulți oameni morți acolo.

Secretara lui Sekula nici măcar nu a clipit la auzul acestei vești.

– Domnul Sekula a vorbit cu poliția despre acest caz.

– Atunci înseamnă că-și amintește totul. Am să iau un loc și-am să aștept să termine ce are de făcut.

M-am așezat într-unul din fotolii. Nu era confortabil, așa cum nu sunt majoritatea mobilelor foarte scumpe. După două minute mă durea baza coloanei și după cinci minute nu mă durea numai coloana, ci și alte părți ale corpului. Mă gândeam să mă așez pe podea, când ușile negre s-au deschis și a apărut un bărbat în costum gri-închis cu dungi. Avea părul castaniu-deschis, aranjat mai ceva ca al unui viitor câștigător al premiului pentru horticultură ornamentală, astfel încât nici o șuviță să nu se desprindă de la locul ei. Avea ceva din frumusețea unui model part-time, fără nici o fărâmă de personalitate care să ofere o anumită ținută sau distincție.

– Domnule Parker, a spus el, eu sunt David Sekula. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Avem mai mult de lucru decât ar putea părea la o primă vedere.

Era clar că Sekula auzise tot ce spusesem înainte. Poate că secretara lăsase deschisă linia telefonică. Oricum, eram curios să știu cu cine vorbise Sekula la telefon. Poate că nu avea nimic de-a face cu mine, caz în care ar fi trebuit să iau în calcul posibilitatea că lumea nu se învârtea în jurul meu. Nu eram sigur că puteam să accept încă acest lucru.

I-am strâns mâna lui Sekula. Era moale și uscată, asemenea unui burete nefolosit.

– Sper că v-ați revenit după chinurile suferite, a spus el, conducându-mă spre birou. E îngrozitor ce s-a întâmplat acolo.

Probabil că polițiștii îi spuseseră despre mine atunci când îl interogaseră. Era clar că n-o puseseră și pe secretară la curent sau poate că încercaseră s-o facă, dar ea nu pricepuse nimic din aiurelile lor.

Sekula s-a oprit în fața biroului secretarei.

– Hope, te rog, fără telefoane.

Hope[1]? Era greu de crezut.

– Am înțeles, domnule Sekula.

– Frumos nume. Vi se potrivește.

[1] Hope – speranță (în lb. engleză în orig.)

I-am zâmbit. Acum eram cu toţii prieteni. Poate că mă vor invita să merg cu ei într-o excursie. Am putea să bem şi să râdem, amintindu-ne de cât de ciudată fusese acea primă întâlnire, înainte să ne cunoaştem şi să ne dăm seama de cât de grozavi suntem fiecare.

Hope nu mi-a zâmbit. Se pare că excursia pica.

Sekula a închis uşile în urma noastră şi îmi arătă spre un scaun din faţa biroului său. Acesta era îndreptat spre fereastră, dar nu puteam să văd nimic pentru că draperiile erau trase. În comparaţie cu recepţia, biroul lui arăta ca lovit de bombe, dar oricum era mai ordonat decât al oricărui avocat pe care-l întâlnisem înainte. Dosarele ordonate de pe birou şi învelite în coperte curate aveau lipite pe ele etichete printate. Coşul de gunoi era gol şi se părea că după cele două paravane din imitaţie de lemn de stejar erau ascunse două dulapuri, sau poate că ele nu existau deloc. Tablourile din biroul lui Sekula nu erau prea diferite de cele de la recepţie: unul dintre el era o reproducere după Picasso, reprezentând un duh al pădurii cântând la lăută, nesemnat, iar celălalt era un tablou mare cu desene preistorice ale unor cai, realizate în straturi de culori în ulei, caii fiind literalmente făcuţi prin îndepărtarea straturilor de culori: trecutul recreat în prezent. Artista care îl realizase se numea Alison Rieder. Sekula a văzut că mă uitam la acest tablou.

– Colecţionaţi?

M-am întrebat dacă încerca să fie doar amuzant, dar părea destul de serios. Probabil că Sekula îşi plătea detectivii cu mult peste medie.

– Nu ştiu destule despre artă ca să fiu colecţionar.

– Dar aveţi tablouri pe pereţi, nu?

M-am încruntat. Nu eram prea sigur unde voia Sekula să ajungă.

– Da, câteva.

– Bine, a spus el. Un bărbat trebuie să aprecieze frumuseţea în toate formele ei.

A arătat cu bărbia spre uşile biroului, în spatele cărora se afla forma din ce în ce mai puţin ispititoare a secretarei şi a rânjit. Eram destul de sigur că dacă ar fi făcut acest gest în faţa doamnei în cauză, ea i-ar fi tăiat capul şi i l-ar fi înfipt în gardul din Central Park.

Sekula m-a întrebat dacă voiam să beau ceva tărie sau poate o cafea. Am răspuns că nu doream nimic. S-a așezat la birou, și-a împreunat mâinile și a luat o mină gravă.

– N-ai pățit nimic în incident? m-a întrebat el. În afară de...

Și-a atins obrazul stâng cu degetul. Aveam pe față câteva răni de la așchii și ochiul stâng plin de sânge.

– Ar trebui să-l vezi pe celălalt tip.

Sekula încercă să-și dea seama dacă glumeam. Nu i-am spus că aveam încă în memorie amintirea proaspătă a lui Garcia prăbușit lângă zid, rugându-se la zeitatea care-i permisese să omoare femei și care le oferea totuși speranță și ajutor celor care i se rugau, în timp ce foile pătate de vopsea, de pe podea, se îmbibau de sângele lui. Nu i-am spus de mirosul de metal pe care-l avea sângele muribundului, și care ajunsese până și la puțina mâncare pe care o mâncasem în acea zi. Nu i-am povestit despre duhoarea pe care o simțisem atunci când murise și nici de felul în care îi luciseră ochii când își dăduse ultima suflare.

Și nu i-am pomenit nici de sunetul celei din urmă suflări a lui Garcia sau de felul în care acesta ieșise: o exhalație lungă și înceată, șovăielnică, dar în același timp ca o alinare. Mi se păruse întotdeauna potrivit ca momentul în care întunericul înlocuiește lumina și moartea înlocuiește viața să fie descris ca o libertate și o eliberare. Era de ajuns să te afli lângă un om chiar în acea clipă ca să te convingi că ceva mai presus de înțelegerea ta pleca din acel corp cu ultima suflare, că o anumită esență își începea călătoria din această lume spre cealaltă.

– Nu-mi pot închipui cum e să omori un om, a spus Sekula, ca și cum ar fi văzut în ochii mei tot ce gândisem.

– Și de ce ai vrea să-ți închipui acest lucru?

A părut că se gândește serios la întrebare.

– Presupun că au existat momente în care am vrut să omor pe cineva, a răspuns el. A fost un moment trecător, dar a existat. Totuși, m-am gândit că nu aș fi putut trăi cu consecințele; nu doar cele legale, ci și cele morale și psihologice. Dar, apoi, nici n-am fost pus în situația de a fi obligat să iau viața altcuiva. Poate aș fi fost capabil să ucid în asemenea circumstanțe.

– Ați apărat vreodată pe cineva acuzat de ucidere?

– Nu. Mă ocup mai mult de chestiuni legate de afaceri, ceea ce ne aduce la problema noastră. Nu pot să vă spun decât aceleași lucruri pe care le-am spus și polițiștilor. Depozitul a fost folosit mai demult de compania producătoare de bere Rheingold pe post de magazie. A fost închis în 1974 și vândut unui domn pe nume August Welsh, care mi-a devenit ulterior client. La moartea sa au existat câteva probleme legale în privința împărțirii averii lui. Ascultați-mă pe mine, domnule Parker: faceți-vă un testament. Chiar dacă îl scrieți pe un șervețel, scrieți-l. Domnul Welsh nu privea deloc în perspectivă. În ciuda rugăminților mele stăruitoare, el a refuzat să-și pună pe hârtie dorințele. Cred că se gândea la testament ca la recunoașterea apropierii morții. Din punctul lui de vedere, testamentele erau pentru muribunzi. Am încercat să-i spun că aveam să murim cu toții: el, eu, și chiar și copii și nepoții lui. A murit fără să aibă un testament și nepoții au început să se certe între ei, așa cum se întâmplă frecvent în astfel de cazuri. Între timp, am încercat să-i administrez proprietatea cum am putut mai bine. M-am asigurat ca toate actele să rămână clare și ca fondurile să fie reinvestite sau depuse într-un cont și m-am străduit să obțin cât mai mult de pe urma proprietăților sale. Din păcate, depozitul Rheingold nu a fost una dintre cele mai bune investiții ale lui. Valoarea proprietăților din acea zonă crește, dar n-am găsit pe nimeni dispus să modernizeze clădirea. I-am încredințat această problemă firmei Ambassade Realtry și am uitat de ea până săptămâna aceasta.

– Știați că Ambassade Realtry a dat faliment?

– Probabil că am fost informat, dar cred că la acel moment închirierea clădirii nu era o prioritate.

– Deci acest bărbat, Garcia, n-a semnat nici un contract de închiriere cu firma dumneavoastră sau cu Ambassade Realtry.

– Din câte știu, nu.

– Cu toate acestea, s-au făcut modificări la ultimul etaj al imobilului. Exista curent electric și apă curentă. Cineva plătea pentru aceste utilități.

– Presupun că Ambassade Realtry.

– Și acum nu mai e nimeni la Ambassade Realtry pe care să-l întrebăm de acest lucru?

– Mă tem că nu. Aş fi vrut să vă pot ajuta mai mult.

– Şi eu.

Sekula a afişat o expresie de părere de rău, dar nu am crezut prea mult în sinceritatea ei. Ca orice profesionist, nu-i prea păsa de cei din afara domeniului lui de activitate care aveau îndoieli în privinţa afacerii sale. S-a ridicat arătându-mi clar că întâlnirea noastră se încheiase.

– Am să vă anunţ dacă îmi mai amintesc ceva. Bineînţeles că va trebui să-i anunţ pe poliţişti mai înainte, dar nu mă deranjează cu nimic să vă ţin la curent şi pe dumneavoastră, atâta timp cât ei vor fi de acord că ceea ce vă spun nu le periclitează ancheta.

Am încercat să interpretez vorbele lui Sekula şi am ajuns la concluzia că aflasem de la el tot ce puteam afla. I-am mulţumit şi i-am lăsat cartea de vizită. M-a condus până la uşa biroului, mi-a mai strâns o dată mâna, apoi a închis uşa după mine. Am încercat pentru ultima oară să topesc aspectul de gheaţă al secretarei, mulţumindu-i pentru tot ceea ce făcuse, dar nu părea sensibilă la prefăcătorie. Nu-l invidiam deloc pe Sekula dacă îşi împărţea şi patul cu ea. Oricine ar fi dormit cu ea, ar fi trebuit să se îmbrace gros şi să poarte căciulă ca să nu îngheţe de frig.

Următoarea vizită a fost pe Sheridan Avenue din Bronx, acolo unde-şi avea biroul Eddie Tager. Competiţia în această afacere era destul de mare, iar străzile de la est de Stadionul Yankee şi din apropierea tribunalului erau înţesate cu garanţi. Reclamele multora dintre ei erau afişate în mai multe limbi, iar cei care-şi permiteau o firmă luminoasă se asigurau că cele două cuvinte *fianzas* şi „cauţiune" săreau în ochi în egală măsură.

Industia cauţiunii fusese într-o vreme plină de personaje dubioase. Aceşti indivizi mai existau încă, dar nu erau prea importanţi. Majoritatea garanţilor mari, precum Hal Buncombe, aveau în spate firme de asigurări importante. După spusele lui Louis, el era garantul pe care trebuia să-l sune Alice dacă ar fi avut necazuri. Faptul că nu-l sunase demonstra antipatia pe care fata o simţea faţă de vărul ei, chiar şi atunci când se afla într-o situaţie disperată. M-am întâlnit cu Buncombe într-o pizzerie de pe strada 161, unde mânca una din cele

două felii de pizza de pe farfuria de hârtie. Voia să-şi şteargă degetele pe un şervețel ca să-mi poată strânge mâna, dar i-am spuse să nu se deranjeze. Am comandat şi eu un suc şi o felie de pizza şi m-am aşezat la masa lui. Buncombe era un om slab şi musculos, cam pe la cincizeci de ani, care emana un amestec de calm interior şi încredere absolută, ce se găseşte numai la oamenii care au văzut totul şi care au învăţat destul din geşelile lor, încât să nu le repete prea des.

– Cum îţi merge?

– Bine, a răspuns el. Dar ar putea fi şi mai bine. Luna asta am avut câţiva care au fugit, ceea ce nu-i prea bine. Anul trecut am pierdut în favoarea statului două sute cincizeci de mii de dolari, ceea ce înseamnă că anul acesta trebuie să-i recuperăm. Va trebui să nu mă mai port frumos cu oamenii. De fapt, deja nu mă mai port.

Şi-a ridicat mâna dreaptă. Avea încheieturile rănite şi pielea julită în câteva locuri. Mai devreme l-am săltat pe un tip de pe stradă. Aveam o presimţire legată de el. Ne-ar fi costat cincizeci de mii dacă ar fi fugit, şi nu voiam să-mi asum acest risc.

– Presupun că n-a fost de acord.

– A încasat câteva, a recunoscut Buncombe. Voiam să-l trimitem la Rikers, dar ei nu acceptă oameni, iar judecătorul care i-a stabilit cauţiunea e plecat pe Coasta de Vest până mâine, aşa că l-am încuiat în camera din spate a biroului. Pretinde că are nişte bunuri din afara statului pe care le poate oferi drept garanţie – o casă într-o fundătură din Chicago, dar nu putem accepta nici o proprietate din afara statului sau a ţării, aşa că îl ţinem până mâine şi o să-l ducem în arest de dimineaţă.

A terminat prima felie şi a început-o pe cea de-a doua.

– E greu să faci bani.

– Nu chiar, răspunse el. Ridică din umeri. Suntem buni la afacerea asta, eu şi partenerii mei. Aşa cum spunea şi Joe Namath, dacă nu poţi s-o faci, atunci nu te lăuda.

– Ce poţi să-mi spui despre Eddie Tager? Şi el e bun în ceea ce face?

– Tager are necazuri. Foarte mari. E atât de disperat, încât lucrează în Queens şi Manhattan, care sunt nişte zone foarte periculoase. Bronxul şi Brooklynul sunt ca nişte picnicuri pe lângă ele, dar cerşetorii nu pot alege. Tager se ocupă de afaceri mărunte: nu numai

de cauțiuni, ci și de amenzi. Am auzit că majoritatea târfelor nu vor să apeleze la el dacă au necazuri – îi place să primească câte un mic serviciu de la ele, în semn de mulțumire, dacă înțelegi ce vreau să spun – și de aceea am fost surprins când am auzit că i-a plătit cauțiunea lui Alice. Ar fi trebuit s-o avertizeze cineva în privința lui. S-a oprit din mâncat, ca și cum și-ar fi pierdut dintr-odată apetitul și a aruncat restul feliei pe farfurie, înainte s-o azvârle la gunoi.

– Mă simt prost pentru ce s-a întâmplat. Încercam să rezolv hârțogăria de aici și să pot face ceva prin telefon. Mi-a spus cineva în treacăt că Alice fusese arestată de polițiști pentru posesie de droguri, dar m-am gândit că putea să stea acolo câteva ore până încasam eu câteva garanții, după care m-aș fi dus să văd ce făcea. E ca un spin în coastă să aștepți ca cei de la Corecții să-l elibereze pe unul dintre cei de acolo. Nu are nici un sens să plătești pentru patru sau cinci și apoi să aștepți să-i elibereze. Ea plecase deja când am ajuns eu la secție. Am văzut că Tager îi plătise cauțiunea, așa că m-am gândit că poate plecase cu el. Știam că avea o problemă cu „prietenul nostru comun", așa că n-am luat-o personal. Știi, până la urmă, era chiar un dezastru. Nu arăta prea bine ultima oară când am văzut-o, dar în nici un caz nu merita ceea ce-a pățit. Nimeni nu merită acest lucru.

– L-ai mai văzut pe Tager în ultima vreme?

– Nu ne mai întâlnim prea des acum, dar am întrebat de el. Pare că l-a înghițit pământul. Poate că e speriat și se ascunde. Sau poate că a aflat că fata avea relații și că anumiți oameni ar fi căutat să vadă cât de mult era el implicat în dispariția ei.

Buncombe mi-a explicat cum să ajung la biroul lui Tager. S-a oferit chiar să mă însoțească, dar l-am refuzat. Nu credeam că aveam nevoie de ajutor ca să-l fac pe Eddie Tager să vorbească. Și cuvintele ar fi fost singurele care i-ar fi salvat viața.

Eddie Tager era atât de strâmtorat cu banii, încât locuia și lucra în spatele unei bodegi distruse parțial de un incediu, care se închisese pentru renovări în timpul scandalului Watergate și nu mai fusese niciodată redeschisă. Am găsit locul fără prea mari bătăi de cap, dar

nu mi-a răspuns nimeni când am sunat la ușă. Am încercat să forțez ușa din spate. S-a deschis ușor sub lovitura mea de pumn.

– E cineva?

Am deschis mai mult ușa și am intrat. Mă aflam în bucătăria unui mic apartament, pe care numai tejgheaua o despărțea de sufrageria mobilată cu un covor maroniu, o canapea și un televizor de aceeași culoare. Chiar și tapetul era maroniu-deschis. Peste tot zăceau împrăștiate ziare și reviste. Cel mai recent dintre el era datat în urmă cu două zile. Chiar în față era un hol, cu o ușă deschisă ce dădea în birou. În dreapta se găsea un dormitor și alături o baie mică, cu mucegai pe perdeaua de la duș. Am verificat fiecare cameră în parte înainte să intru în birou. Nu era chiar curat lună, dar exista o oarecare încercare de a păstra ordinea. Am căutat printre dosarele recente, dar nu am găsit nimic în legătură cu Alice. M-am așezat în scaunul lui Tager și m-am uitat prin sertarele biroului, dar nu mi-a atras nimic atenția. În ultimul sertar am găsit o cutie plină cu cărți de vizită, dar nu am recunoscut nici un nume.

În spatele ușii era un maldăr de scrisori. Erau doar reclame și facturi, inclusiv una de la compania de telefonie mobilă la care era abonat Tager. Am deschis-o și am răsfoit paginile până am dat de data arestării lui Alice. Și Tager, ca majoritatea garanților, își folosea destul de mult telefonul în probleme de serviciu. Doar în acea zi dăduse vreo treizeci sau patruzeci de telefoane, frecvența cu care sunase crescând în noaptea următoare. Am pus factura înapoi în plic și mă pregăteam să-o pun în buzunarul jachetei ca s-o pot cerceta mai atent mai târziu, când am văzut o pată întunecată pe hârtie. Aveam sânge pe mână. M-am șters pe plic și am încercat să găsesc sursa, reconstituindu-mi pașii până am ajuns înapoi la scaunul lui Tager.

Sângele se scurgea pe dedesubt, în partea dreaptă a biroului. Nu era prea mult, dar când am aprins lanterna mi s-a părut că văd câteva fire de păr, alături de petele de pe covor. Biroul era mare și greu, dar când am cercetat zona din jurul picioarelor am văzut urme pe material, acolo unde biroul fusese ușor deplasat. Dacă era sângele lui Tager, atunci însemna că cineva-l lovise destul de tare cu capul de colțul biroului, probabil când era deja pe podea.

M-am dus înapoi la bucătărie, am udat batista și am curățat apoi tot ce atinsesem. Când am terminat, batista era plină de pete roz. După ce m-am asigurat că nu mai era nimeni prin preajmă, am plecat pe același drum pe care venisem. Nu am spus nimănui despre sângele din apartamentul lui Tager. Dacă aș fi făcut-o, ar fi trebuit să explic ce făceam acolo și atunci eu aș fi fost cel care ar fi avut nevoie de un garant. Dar nu credeam că Tager se va întoarce. Cineva îl rugase să plătească cauțiunea pentru Alice, ceea ce însemna că era implicat în evenimentele care duseseră la moartea ei. Garcia nu acționase de unul singur și se părea că acum aliații lui se ocupau de verigile slabe din lanț. Am îndesat factura de telefon în buzunar. Speram ca undeva, printre numerele de pe listă, să se afle un indiciu care să le fi scăpat celorlalți.

Se făcuse târziu și era întuneric. M-am hotărât că nu mai puteam să fac nimic până dimineață, când urma să verific numerele de pe factura telefonică, așa că m-am dus înapoi la hotel și am sunat-o pe Rachel. Mi-a răspuns mama ei și mi-a spus că se culcase. Sam nu prea dormise cu o noapte înainte și plânsese aproape tot timpul până obosise și adormise. Rachel adormise și ea la puțin timp după aceea. I-am spus lui Joan să n-o trezească, dar să-i spună că sunasem.

– Își face griji pentru tine, a spus Joan.

– Sunt bine. Te rog să-i spui acest lucru.

I-am promis că aveam să mă întorc în Maine peste două zile cel târziu, apoi am pus receptorul în furcă și am plecat să mănânc la restaurantul thailandez din apropierea hotelului, doar pentru că mi se părea un lucru mai bun decât să stau singur în camera de hotel și să mă gândesc cu teamă la destrămarea relației mele. Am optat pentru un fel de mâncare vegetarian pentru că după vizita de la biroul lui Tager îmi revenise puternic în gură gustul de aramă al sângelui vărsat.

Charles Neddo era așezat în scaunul lui de birou, uitându-se la ilustrațiile împrăștiate în fața lui, pe care le luase din cărți scrise după 1870 și care-l înfățișau, cu mici diferențe, pe *Îngerul Negru*. Nu înțelesese niciodată de ce nu existau schițe ale statuii de dinainte de această dată. Nu, nu era adevărat. Era mai probabil ca desenele și picturile să devină mai uniforme în ultimii douăzeci și cinci de ani ai secolului al

XIX-lea, din ce în ce mai puțin speculative și cu anumite asemănări, lucru vizibil mai ales la artiștii din Boemia. Desenele din secolele precedente erau mult mai diferite, și ar fi fost imposibil să-ți dai seama că era vorba despre același obiect dacă cei care realizaseră schițele nu ar fi indicat și sursa lor, imaginată sau nu.

Pe fundal se auzea muzică de pian, o colecție a pieselor lui Satie. Lui Neddo îi plăcea aerul lor melancolic. Își scoase ochelarii, se lăsă înapoi pe spătarul scaunului și se întinse. Manșetele scămoșate ale cămășii i se ridicaseră, scoțând la iveală o mică cicatrice de deasupra încheieturii mâinii stângi, ca și cum un anumit semn ar fi fost șters de curând într-un mod stângaci. Nu prea se mai vedea acum, iar Neddo își atinse ușor mâna stângă, urmând cu degetele liniile ancorei cu care fusese odată însemnat. Putea să se retragă și să se ascundă printre antichități fără valoare, dar vechile obsesii rămâneau. Altfel, de ce s-ar fi înconjurat de oase?

Se întoarse la desene, conștient acum de sentimentul crescut al anticipației și emoției. Vizita detectivului particular îi dezvăluise multe lucruri și puțin mai devreme în acea seară primise un alt telefon la care nu se așteptase. Cei doi călugări fuseseră nervoși și nerăbdători, iar prezența lor în acest oraș era un semn clar că lucrurile se mișcau mai repede și că într-un fel sau altul se va lua o decizie. Neddo le spusese tot ce știa și primise în schimbul acestui lucru absolvirea pentru unul dintre păcatele lui mai vechi.

Piesa lui Satie se termină, iar camera se cufundă în tăcere după ce Neddo își strânse hârtiile. Credea că-și dăduse seama ce crea Garcia și de ce construia acea statuie. Erau aproape, și acum, mai mult ca niciodată, Neddo era conștient de lupta care se dădea înăuntrul lui. Avusese nevoie de mulți ani ca să iasă de sub influența lor, dar se temea asemenea unui alcoolic că nu va putea fi niciodată liber din cauza posibilității de a recădea. Atinse cu mâna stângă crucea din jurul gâtului și simți o arsură în dreptul cicatricii de la încheietură.

Rachel dormea adânc atunci când o trezi mama ei. Era speriată și încercă să spună ceva, dar femeia o opri punându-i degetele pe buze.

– Șșșșș. Ascultă.

Rachel se liniști și rămase tăcută. Fu liniște în clipele următoare, dar apoi auzi zgomote puternice pe acoperiș.

– E cineva acolo sus, spuse Joan.

Rachel aprobă, ascultând în continuare. Sunetele acestea aveau ceva ciudat în ele. Nu erau chiar zgomot de pași. I se păru că orice ar fi fost pe acoperiș se târa pe plăcile de ardezie, și se târa repede. Zgomotul îi amintea într-un mod neplăcut de mișcările unei șopârle. Sunetul se auzi din nou, dar de data aceasta dinspre peretele din spatele ei. Dormitorul se întindea pe toată lățimea zidului de la primul etaj, astfel încât patul era așezat lângă peretele exterior. O a doua prezență, de data aceasta mai grea, urca pe perete spre acoperiș și lui Rachel i se păru din nou că se deplasa în patru labe.

Femeia se sculă din pat și fugi la dulap. Îl deschise repede, dădu la o parte două cutii de pantofi și se uită la micul seif în care ținea armele. Nu-i plăcea să aibă arme în casă și insistase ca seiful să fie dotat cu un cifru cu cinci cifre, pentru siguranța lui Sam, chiar dacă se afla pe ultimul raft, la aproape doi metri deasupra podelei. Formă combinația de numere și auzi încuietoarea deschizându-se. Înăuntru erau două pistoale. Luă 38-ul, cel mai mic dintre ele. Ura armele de foc, dar după evenimentele din ultimii ani fusese de acord să învețe să le folosească. Îl încărcă, se întoarse la pat și îngenunche. Pe perete era fixată o cutiuță mică albă, cu un buton roșu. Apăsă pe buton chiar în momentul în care auzi din cealaltă cameră cum cineva încerca să deschidă fereastra.

– Sam! țipă ea.

Alarma porni, sfâșiind liniștea mlaștinilor, când Rachel fugi în camera copilului, urmată îndeaproape de Joan. O auzea pe fetiță plângând, îngrozită de zgomotul puternic. Ușa din camera copilului, poziționată spre fereastră, era deschisă. Sam se zvârcolea în pătuțul ei, agitându-și mânuțele în aer, cu fața aproape roșie de plâns. Pentru o clipă, lui Rachel i se păru că vede ceva nedeslușit la fereastră, dar care dispăru imediat.

– Ia-o pe Sam, spuse Rachel. Du-te în baie și încuie ușa.

Joan luă grăbită copilul și fugi din cameră.

Rachel se apropie încet de fereastră. Arma îi tremura puțin în mână, dar nu mai ținea degetul pe lângă armă, ci îl pusese pe trăgaci. Din ce în ce mai aproape: trei metri, un metru și jumătate, un metru douăzeci, aproape un metru...

Auzi din nou zgomotul de deasupra capului ei, îndepărtându-se de această dată de camera lui Sam spre un colț îndepărtat al casei. Sunetul îi atrase atenția lui Rachel și aceasta ridică privirea, urmărind zgomotul, ca și cum ar fi putut vedea prin tavan ceea ce era deasupra.

Când se uită înapoi la fereastră, văzu aproape de marginea de sus a geamului o față palidă, atârnând cu capul în jos, cu părul negru fluturând vertical.

Era o femeie.

Rachel trase, făcând geamul țăndări. Trase în continuare, deși auzi din nou zgomotul prezențelor pe acoperiș și pe zid, din ce în ce mai încet pe măsură ce se depărtau. Văzu o lumină albastră sclipind în întuneric și distinse plânsul lui Sam prin zgomotul făcut de alarmă. Și plânse și ea cu fiica ei, țipând de frică și de furie, apăsând pe trăgaci întruna, chiar dacă nu mai avea gloanțe, iar aerul nopții inunda camera, aducând înăuntru mirosul de apă sărată și de iarbă și de alte lucruri distruse de iarnă.

12

Puțini i-ar fi descris pe Sandy și Larry Crane ca doi oameni fericiți. Chiar și colegii lui Larry din VFW[1], pe care timpul își pusese fără milă amprenta și care formau acum un pluton din ce în ce mai mic de supraviețuitori ai celui de-al Doilea Război Mondial, încercau pe cât puteau să-i tolereze prezența lui și soției lui atunci când participau la evenimentele organizate în onoarea veteranilor. Mark Hall, singurul dintre prietenii lui care mai trăia, îi spunea adeseori soției că, în perioada de după Ziua Z, întrebarea era cine avea să-l omoare mai întâi pe Larry: germanii sau propria lui tabără. Larry Crane putea să curețe o portocală sau să desfacă un baton de ciocolată fără nici un zgomot, încât ar fi fost mai de folos celor de la operațiuni speciale, doar că era un laș desăvârșit și de aceea nu însemna nimic pentru unitatea lor, darămite pentru un grup de elită de soldați călițI, obligați să lupte în spatele liniilor inamice, în condiții inumane. La dracu', Mark Hall ar fi putut să jure că în luptă îl văzuse pe Larry ascunzându-se în spatele oamenilor mai curajoși, în speranța că aceștia ar fi încasat un glonț în locul lui.

Și cu siguranță că se întâmplase și acest lucru. Poate că Larry fusese un nemernic de primă clasă și fricos ca o fată mare ca să scape, dar avusese și noroc. Singurul sânge care-i înmuiase hainele în toiul carnagiului fusese cel al camarazilor săi. Hall nu ar mai fi recunoscut nimănui după aceea și poate nici măcar în sinea lui că în timpul

[1] VFW – Veterans of Foreign Wars (Asociația Veteranilor de Război)

războiului stătuse pe lângă Larry Crane sperând ca o parte din norocul lui să se lipească și de el. Bănuia că așa se și întâmplase pentru că el supraviețuise în timp ce alții muriseră.

Dar nu era doar noroc. Plătise un preț atunci când se transformase în creatura lui Larry, fiind legat de el amintirea comună a lucrurilor pe care le făcuseră în mănăstirea cisterciană din Fontfroide. Mark Hall nu vorbea cu soția lui despre ce se întâmplase atunci, în nici un caz. Nu vorbea despre acest lucru decât cu Dumnezeu, și atunci doar în mintea lui. Nu mai călcase în biserică de atunci și o convinsese chiar și pe singura lui fiică să-și oficieze nunta în aer liber, oferindu-i cel mai scump hotel din Savannah pentru acest eveniment. Soția lui presupusese că trecea printr-o criză a credinței din cauza lucrurilor pe care le văzuse în timpul războiului și el o lăsase să creadă că era adevărat, întărindu-i convingerile prin remarci de genul: „lucrurile pe care le-am văzut în Europa". Presupunea că exista un sâmbure de adevăr în această minciună, deoarece văzuse și făcuse atunci lucruri într-adevăr îngrozitoare.

Dumnezeule, fuseseră niște copii atunci când plecaseră la război, virgini, iar copiii nu trebuiau să țină în mână arme cu care să tragă în alți copii. Nu putea să și-i imagineze pe nepoții lui așa cum fusese el, când îi vedea cât de alintați și de naivi erau, în ciuda aerului de cunoscători pe care-l afișau. Își amintea cum stătuse pe scaunul din autobuzul care-i ducea spre Camp Walters și cum plângea mama lui, în timp ce șoferul le spunea negrilor să stea în spate pentru că locurile din față erau pentru albi, chiar dacă mergeau împreună la luptă și gloanțele nu țineau cont de rasă. Negrii nu spuseseră nimic, chiar dacă li se citea furia în ochi și încleștaseră pumnii când săriseră cu gura și alți recruți, făcând glume răutăcioase în drum spre locurile lor. Știau că era mai bine să tacă. Un cuvânt, și lucrurile ar fi degenerat, iar Texasul era dur pe atunci. Orice negru care ar fi îndrăznit să ridice mâna la un alb nu trebuia să-și mai facă griji din cauza germanilor sau japonezilor pentru că cei din tabăra lor le-ar fi făcut felul încă înainte să ajungă pe front și nimeni n-ar fi fost tras la răspundere pentru această faptă.

Mai târziu, auzise că unii dintre acești negri, cei care știau să scrie și să citească, fuseseră sfătuiți să se înscrie la școala de ofițeri, deoarece

armata dorea să creeze o divizie a soldaților de culoare, Nouăzeci și doi, cunoscută sub numele de Divizia Buffalo, botezată astfel după soldații negri care luptaseră în războaiele cu indienii. Se afla pe atunci în Anglia, cu Larry Crane, pe un câmp îngrozitor și plin de apă, când cineva le spusese despre acest lucru, iar Crane începuse să se plângă că negrii erau avansați, în timp ce el era doar un soldat. Invazia era iminentă și, curând, o parte dintre acei soldați negri fuseseră trimiși și ei în Anglia, ceea ce l-a înfuriat și mai mult pe Crane. Nu conta că ofițerii lor nu aveau voie să intre în comandament pe ușa din față așa cum o făceau ofițerii albi sau că trupele soldaților de culoare traversaseră Atlanticul fără escortă pentru că nu erau considerate valoroase. Nu, tot ce vedea Larry Crane erau negrii îngâmfați, chiar și după ce ocupaseră plaja de la Omaha, iar cei din unitatea lor fumau țigări, așezați pe zidurile amplasamentului german capturat și se uitau la ei cum mergeau cu sacii pe plajă, adunând rămășițele celor care muriseră, reduși la nivelul de simpli adunători de gunoi omenesc. Nu, chiar și atunci Larry Crane se plângea, numindu-i lași care nu meritau să atingă rămășițele celor curajoși, deși armata fusese cea care hotărâse să nu-i trimită la luptă, nu atunci, nu până când, în iarna lui 1944, oameni ca generalul Davis au luptat pentru integrarea diviziilor de soldați de culoare în unitățile de infanterie și când Divizia Buffalo a început să lupte, încercând să ajungă în Italia. Hall avusese câteva probleme cu negrii. Nu voise să doarmă în același pat cu ei și în nici un caz să bea din aceeași sticlă din care băuseră ei, dar crezuse că puteau să încaseze un glonț la fel de bine ca oricare alt om și fusese fericit să poarte toți aceeași uniformă atâta timp cât își țineau armele îndreptate în direcția cea bună. În comparație cu Larry Crane, Mark Hall era un bastion al liberalismului, dar știa și el că era vinovat și încerca să-l contrazică pe Crane sau îi spunea să-ți țină gura. Hall încercase de mai multe ori să se distanțeze de Crane, dar își dăduse seama că acesta era un supraviețuitor și între ei se crease o legătură slabă care devenise mai puternică după evenimentele de la Fontfroide, o legătură despre care nu se putea vorbi.

Și astfel Mark Hall păstrase aparența unei prietenii cu Larry Crane, stând cu el la un pahar când nu mai avea încotro și fiind nevoit chiar

să-l invite la nunta aia care aproape că-l ruinase, deşi soţia îi spusese clar că nu voia ca Larry sau soţia lui şleampătă să distrugă cea mai importantă zi a fetei lor prin prezenţa lor şi stătuse îmbufnată o săptămână întreagă când îi spusese că el plătea toate cheltuielile şi că ar fi trebuit să-şi scoată ea banii din bancă şi să plătească nunta dacă nu-i plăceau prietenii lui. Da, îi spusese toate aceste lucruri. Fusese grozav să-şi ocrotească soţia pentru a-şi ascunde ruşinea şi vina.

Hall îşi dăduse seama că şi el îl avea la mână pe Larry Crane: până la urmă fuseseră amândoi acolo şi deci erau complici. Îl lăsase pe Larry să vândă o parte din lucrurile pe care le găsiseră şi fusese mulţumit să-şi primească partea lui din bani, cu care cumpărase o parte dintr-o afacere cu maşini la mâna a doua devenind cel mai important dealer auto din nord-estul Georgiei. Aşa îl descriau reclamele din ziar şi de la televizor: Regele Auto, Numărul Unu al preţurilor mici. Nimeni nu-l învinge pe Regele Auto. Nimeni nu-i putea fura coroana când venea vorba de preţuri.

Era un imperiu construit pe un management bun, cheltuieli mici de regie şi puţin sânge. Doar puţin. Era doar o picătură în comparaţie cu tot sângele vărsat în timpul războiului. Nu mai vorbise niciodată cu Larry despre ce se întâmplase şi spera că nu trebuia s-o mai facă până în ziua morţii lui.

Ceea ce, în mod curios, se şi întâmplă până la urmă.

Sandy Crane stătea pe un taburet lângă fereastra bucătăriei, privind cum soţul său se lupta cu furtunul de grădină de parcă ar fi fost Tarzan încercând să îmblânzească un şarpe. Fuma plictisită din ţigara mentolată şi arunca scrumul în chiuvetă. Soţul ei ura s-o vadă făcând acest lucru. Zicea că aşa chiuveta mirosea a bomboane vechi de mentă. Sandy credea că mirosea oricum destul de urât şi puţină cenuşă nu avea să o facă să miroasă mai mult. Dacă nu s-ar fi plâns de mirosul ţigărilor ei, atunci cu siguranţă că ar fi găsit alt motiv. Fumatul era plăcerea ei şi acest lucru o ajuta să suporte toate prostiile lui Larry, şi oricum nenorocitele alea de cartoane ieftine pe care şi le cumpărase nu miroseau mai bine.

Larry se aşezase acum pe vine ca să descurce furtunul, dar nu prea reuşea. Era vina lui. Îi spusese de multe ori că n-ar mai fi avut probleme dacă ar fi strâns furtunul cum trebuia şi nu l-ar fi aruncat pe jumătate încurcat în garaj, dar Larry nu era genul de om care să asculte de sfaturile altcuiva, mai ales de cele ale soţiei. Într-un fel, îşi petrecuse toată viaţa încercând să iasă din încurcăturile în care se băgase singur, iar ea îi spusese toată viaţa că-l avertizase de acest lucru.

Că tot veni vorba de lucruri pe jumătate făcute, lui Larry i se vedea deasupra elasticului de la pantaloni crăpătura dintre fese. Nici nu mai suporta să-l vadă dezbrăcat acum. O durea felul în care atârnau toate pe el: fesele, burta, micul lui organ zbârcit, rămas acum fără nici un fir de păr, asemenea capului ridicat şi chel. Nu că ea ar fi fost vreun fotomodel, dar era mai tânără decât soţul ei şi ştia cum să-şi scoată în evidenţă părţile bune şi cum să-şi ascundă defectele. Mai mulţi bărbaţi aflaseră, puţin prea târziu, câte cusururi avea Sandy Crane după ce o văzuseră fără haine, dar i-o trăseseră oricum. O femeie inferioară n-ar fi ştiut pe cine să dispreţuiască mai mult: pe bărbaţi sau pe ea însăşi. Sandy Crane nu-şi făcea însă prea multe griji şi, aşa cum făcuse în multe situaţii, se obişnuise să-i dispreţuiască pe toţi, mai puţin pe ea însăşi.

Îl cunoscuse pe Larry pe când acesta se apropia de vârsta de şaizeci de ani, iar ea avea aproape patruzeci. Nici atunci nu arăta prea bine, dar avea o situaţie financiară bună. Fusese proprietarul unui bar şi al unui restaurant din Atlanta, dar le vânduse când „poponarii" acaparaseră acea parte a oraşului. Ăsta era Larry al ei: mai prost ca noaptea, incapabil să-şi dea seama că homosexualii care se mutau în cartier erau mult mai stilaţi şi mai bogaţi decât majoritatea clienţilor săi. Îşi vânduse afacerea la un sfert din valoare şi de atunci nu mai trecuse peste acest lucru. După aceea devenise un bigot rasist şi discriminator sexual mai mare decât fusese înainte, ceea ce însemna ceva, pentru că Larry Crane fusese de câteva ori la un pas de a aprinde cruci în curţile oamenilor.

Câteodată se întreba cum de mai stătea cu Larry, dar gândul era repede urmat de un altul, şi anume, că momentele petrecute pe furiş în camerele de motel sau prin dormitoarele altor femei nu ar fi condus

la o relație pe termen lung, cu o situație financiară sigură. Cel puțin, alături de Larry avea o casă, o mașină și un stil de viață destul de confortabil. Nu-i cerea prea multe și, acum că nu mai putea să facă sex, îi cerea și mai puține. Oricum, era atât se supărat pe lume că nu mai avea mult până la infarct sau la o criză cardiacă. Furtunul ăla de grădină ar fi putut să-i fie de folos, dacă ar fi învățat să-și țină gura un timp îndelungat.

Își termină țigara și-și aprinse alta de la capătul aprins al acesteia, înainte s-o arunce la coșul de gunoi. Ziarul zăcea pe masă, așteptându-l pe Larry să-și termine treaba, astfel încât să se poată plânge tot restul zilei și de altceva decât de ceea ce făcuse. Îl răsfoi, conștientă că și acest gest ar fi fost de ajuns să-l înfurie pe soțul ei. Îi plăcea să fie primul care citea ziarul. Ura mirosul de parfum și mentol de pe paginile ziarului și felul în care ea îl mototolea și-l rupea când îl citea, dar, dacă nu se uita acum prin el, toate știrile ar fi fost vechi când ziarul ar fi ajuns și la ea; știri vechi și pe deasupra pline de mirosul din baie, pentru că se părea că Larry se concentra mai bine când stătea la toaletă, forțându-și corpul bătrân să se elibereze.

Nu găsi nimic interesant în ziar. Nu găsea niciodată ceva interesant. Sandy nu prea știa ce se aștepta să găsească acolo de fiecare dată când îl deschidea. Știa doar că era mereu dezamăgită după ce termina de citit. Își îndreptă atenția spre corespondență. Deschidea toate scrisorile, chiar și pe cele adresate soțului ei. O critica mereu și mormăia când făcea acest lucru, dar de cele mai multe ori sfârșea lăsând-o pe ea să se ocupe de ele. Îi plăcea doar să pretindă că mai avea un cuvânt de spus. Dar, în acea dimineață, Sandy nu mai avea răbdare să-i asculte toate prostiile, așa că desfăcu toate scrisorile, sperând să găsească ceva amuzant printre ele. Majoritatea erau lucruri neimportante, deși păstrase cupoanele pentru orice eventualitate. Erau facturi și oferte de cărți de credit proaste și invitații de abonare la reviste pe care nu avea să le citească niciodată. Era acolo și un plic de manila ce părea destul de oficial. Îl deschise și citi de două ori scrisoarea, ca să fie sigură că reținuse toate detaliile. Alături de scrisoare mai erau incluse și două fotocopii după paginile catalogului unei case de licitații din Boston.

– Doamne Dumnezeule!

Căzu puțin scrum pe foaie, dar îl îndepărtă rapid. Ochelarii lui Larry erau pe raft, alături de vitamine și de medicamentul pentru angina pectorală. Sandy îi curăță repede cu un prosop de bucătărie. Soțul ei nu putea citi nimic fără ochelari.

Larry se lupta cu furtunul, când umbra ei căzu peste el. Își ridică ochii și o privi.

– Dă-te dracu' din lumină, spuse el, înainte să vadă ziarul mototolit, pe care femeia-l pusese din neatenție sub braț. Ce naibii ai făcut cu ziarul? Acum nu mai e bun de nimic, poate doar să-l pui pe jos într-o colivie.

– Dă-l încolo de ziar. Citește asta.

Îi dădu scrisoarea.

Bărbatul se ridică, suflând puțin, și își trase pantalonii peste pântecul slab.

– Nu pot să citesc fără ochelari.

Îi dădu și ochelarii și privi nerăbdătoare cum el cercetă lentilele și le șterse cu marginea murdară a cămășii.

– Ce e asta? Ce e așa de important de a trebuit să faci ferfeniță ziarul ca să mi-o aduci?

Ea arătă cu degetul spre obiectul în cauză.

– Doamne! exlamă și Larry.

Și, pentru prima oară în zece ani, Larry și Sandy Crane se bucurară împreună.

** *

Larry Crane îi ascunsese anumite lucruri soției sale. Făcuse așa încă de la început. De exemplu, la începutul relației lor, nici nu se obosise să-i spună că o înșelase, din motive evidente, și prin urmare avea grijă de relația lui, deoarece credea că anumite informații pot fi periculoase. Dar Larry mai avusese și un alt viciu, și anume caii, și scăpase puțin lucrurile de sub control, ajungând să datoreze bani unor oameni care nu se jucau cu asemenea lucruri. Îl informaseră cu două zile înainte, atunci când făcuse o plată destul de mare, destul cât să-i permită să-și

păstreze toate cele zece degete de la mâini pentru alte câteva săptămâni. Ajunsese în situația în care casa era singurul bun pe care-l putea transforma repede în bani, pentru că nici dacă și-ar fi vândut mașina nu ar fi putut să plătească datoria și nu credea că Sandy ar fi fost de acord să vândă casa și să se mute într-o căsuță, doar ca să plătească datoriile lui la jocuri de noroc.

Bineînțeles că putea să-l roage pe Mark Hall să-l ajute, dar acesta fusese o rezervă pe care o terminase acum câțiva ani și doar disperarea l-ar fi împins să apeleze din nou la el. În orice caz, Larry ar fi trebuit să joace un joc periculos dacă s-ar fi hotărât să-l șantajeze pe Bătrânul Rege Hall, pentru că acesta și-ar fi putut da seama de cacialma și n-ar fi vrut să-și petreacă restul zilelor în închisoare. Își dăduse seama că Hall știa cum merge treaba. O fi fost bătrânul Hallie în multe feluri, dar prost nu era.

Așa că Larry Crane se luptase cu furtunul de grădină, gândindu-se dacă nu cumva i-ar fi fost de folos s-o stranguleze cu el pe Sandy, să scape de corp și să încaseze banii de pe asigurare, când văzuse umbra doamnei în cauză. Larry știa că șansele de a-și omorî soția erau aceleași cu cele de-a avea grijă de reședința Playboy în zilele în care Hugh Hefner nu se simțea prea bine. Sandy era destul de puternică și de răutăcioasă. Dacă ar fi ridicat mâna la ea, atunci l-ar fi făcut bucățele ca pe paiul dintr-unul din cocktailurile ei ieftine.

Dar după ce citi și reciti scrisoarea îi fu clar că nu mai trebuia să recurgă la o astfel de măsură disperată. Larry văzuse obiectul din fotografii, dar nu crezuse niciodată că ar valora ceva, iar acum casa de licitații îl informa că se putea vinde cu zece mii de dolari și poate chiar mai mult. Dar acel „poate" era un avertisment important. Obiectul căutat nu se afla în posesia lui Larry Crane, ci a lui Marcus E. Hall, Regele Auto.

Acum, Mark Hall nu mai lua deciziile în compania lui, deși rămăsese imaginea Regelui Auto. Fiii lui, Craig și Mark Jr. preluaseră afacerea familiei cu zece ani în urmă. Jeanie, fiica lui, deținea numai douăzeci la sută din acțiunile companiei din cauză că Mark Jr. și Craig făceau toată treaba, în timp ce ea aștepta să-i vină cecul acasă.

Dar Jeanie nu văzuse lucrurile așa și începuse un război tăcut în ultimii cinci ani. Regele își dăduse seama că acolo fusese mâna soțului ei, Richard. Dick, așa cum îi spuneau fiii lui în față și mai ales pe la spate, întotdeauna puțin mai răutăcioși, era avocat și dacă exista vreo specie de rozător care să se folosească de pretextul banilor ca să-și sape calea spre inima familiei și să consume toate bunătățile de acolo, atunci aceasta era un avocat. Regele presupunea că, imediat după moartea sa, Dick avea să meargă în instanță cu diferite documente ca să ceară un procentaj mai mare de acțiuni toate antedatate de când însăși Fecioara Maria era în doliu. Consilierii îi spuseseră că toate actele erau în regulă, dar acestea erau lucruri pe care toți avocații le spuneau clienților lor ca să-i liniștească. Regele nu se îndoia deloc că după moartea sa avea să urmeze un proces care să distrugă afacerea și familia pe care le iubea atât de mult.

Regele ieșise din biroul situat în parcarea de pe Autostrada 17 și-și bea cafeaua din cana mare, imprimată cu o coroană aurie. Îi plăcea să mai lucreze câteva zile pe lună, iar ceilalți vânzători nu aveau nimic împotrivă pentru că toți banii câștigați din comisionul de vânzări erau depuși într-un fond comun. La sfârșitul fiecărei luni, la una dintre întâlnirile de la Artie's Shack, se trăgea la sorți numele unui vânzător, și toți banii intrau în contul lui sau al ei, pentru că acum, în afacerea Regelui, lucrau și două femei, care vindeau o grămadă de mașini bărbaților care cumpărau ceva doar ca să încerce să la atragă în patul lor. Câștigătorul plătea berea și mâncarea, și toată lumea era fericită.

Era patru după-amiaza, un timp mort, și pentru că era o zi de pe la mijlocul lunii, Regele nu se aștepta la cine știe ce vânzări înainte de închidere. Deși în biroul vânzătorilor intrau clienți, majoritatea dintre ei nu aveau în buzunar decât propriile mâini.

Apoi, chiar în capătul parcării, văzu un om aplecându-se spre parbrizul unui Volvo V70 Turbo din 2001, o mașină 2.4, cu interior din piele, dotată cu AM/FM/casetofon/CD-player, acoperiș decapotabil, cu șaptezeci și două mii de kilometri la bord. Mașina fusese tratată ca un bibelou de porțelan, așa că nu avea nici o zgârietură. Oamenii Regelui o evaluaseră la douăzeci de mii, dar puteau să mai adauge câte ceva la acest preț. Tipul purta un cozoroc împotriva

soarelui și ochelari fumurii, dar Regele nu mai putea spune altceva despre el decât că era bătrân și obosit. Nu mai vedea prea bine acum, dar, dacă se concentra, îți putea spune despre un om în treizeci de secunde mai mult decât ar fi aflat un psiholog într-un an de ședințe.

Regele puse cana pe pervazul ferestrei, își îndreptă cravata, luă cheile Volvo-ului din cutia încuiată și plecă spre posibilul client. Cineva îl întrebă dacă avea nevoie de ajutor. Toată lumea izbucni în râs. Regele știa ce făceau: aveau grijă de el, deși se prefăceau că nu asta urmăreau.

– Tipul e mai bătrân ca mine, spuse el. Mi-e frică doar să nu moară înainte să-l conving să semneze actele.

Oamenii râseră din nou. Regele văzu că bătrânul deschisese portiera din partea șoferului și se așezase pe scaun. Era un semn bun. Cea mai grea parte era să-i convingi să intre în mașină și, când probau mașina, vina începea să-și facă apariția. Vânzătorul, un tip drăguț, își făcuse timp în programul lui aglomerat să meargă la o plimbare cu ei. Știa câte ceva despre sport și poate că descoperea că le plăcea același gen de muzică, după ce butonase radioul și găsise o frecvență care îl făcuse pe client să zâmbească. Ei bine, după atâta efort, orice om decent l-ar fi ascultat ca să vadă ce avea de spus despre această mașină minunată. Și apoi, era atât de cald afară, de ce să nu vorbească în birou, la răcoare, cu un suc în mână? Cum adică trebuie să vorbiți cu soția mai întâi? O să-i placă la nebunie mașina: e sigură, e curată, poate fi vândută din nou la un preț bun. Dacă nu semnați acum, mașina n-o să mai fie aici după ce-o să vorbiți cu doamna și ea o să vă spună același lucru ca și mine: e un chilipir. O s-o lăsați să-și facă speranțe, o s-o aduceți aici și o să aflați că altcineva a cumpărat minunăția asta, și atunci o să fiți într-o situație mai complicată decât erați la început. Să vorbiți cu banca? Avem aici o ofertă de credit mai bună ca a băncii. Nu, sunt doar cifre, n-o să plătiți atâția bani...

Regele ajunse la Volvo, se aplecă și privi prin geamul șoferului.

– Bună ziua, ce mai faceți as...

Lăsă fraza neterminată. Larry Crane rânji spre el, cu toți dinții lui galbeni, cu părul nespălat și murdar de pământ.

– Oh, foarte bine, Rege, foarte bine.

– Vrei să cumperi o maşină, Larry?

– Da, Rege, de vrut vreau, dar n-am s-o cumpăr încă. Poate că-mi faci o favoare, că tot suntem prieteni vechi.

– Pot să-ţi fac o reducere, spuse Regele.

– Da. Pun pariu că ai putea să-mi faci una, şi eu ţi-aş putea face una înapoi.

Îşi ridică piciorul murdar şi trase tare un vânt. Regele dădu din cap şi falsa bunăvoinţă pe care reuşise s-o afişeze dispăru rapid.

– Off, offf. N-ai venit să-ţi cumperi o maşină. Ce vrei?

Larry Crane se aplecă într-o parte şi deschise uşa pasagerului.

– Aşază-te lângă mine, Rege. Putem să deschidem geamurile dacă te deranjează prea tare mirosul. Vreau să-ţi fac o propunere.

Regele nu se aşeză pe scaun.

– N-o să vezi nici un ban de la mine, Larry. Ţi-am mai spus asta şi înainte. Nu mai avem ce discuta.

– Nu am venit să-ţi cer bani. Stai jos, băiete. Nu te costă nimic să asculţi.

Regele respiră şuierat. Se uită spre birou, dorindu-şi să fi rămas să bea cafeaua, şi intră în Volvo.

– Ai cheile de la rabla asta?

– Da, le am.

– Atunci hai să facem o plimbare. Avem ceva de vorbit.

Franţa, 1944

Călugării cistercieni francezi erau obişnuiţi să păstreze secrete. Din 1164 până în 1166, Thomas Becket, preotul englez exilat de Henric al II-lea, s-a ascuns în mănăstirea de la Pontigny, din Burgundia, până când s-a hotărât să se întoarcă în eparhia lui, unde a fost asasinat. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, mănăstirea Loc-Dieu din Martiel, Pirineii de Sud, a constituit un refugiu pentru Mona Lisa, zidurile înalte ca ale unei fortăreţe şi măreţia unui domeniu recomandând-o pentru retragerea forţată a unei astfel de doamne. E adevărat că şi unele mănăstiri de pe alte meleaguri au adăpostit comori proprii: în 1269, cistercienii de la Dulce Cor, „Inimă dulce" din Loch Kindar, Scoţia, au primit spre păstrare

inimile îmbălsămate ale lordului John Balliol și soției sale, Lady Devorgilla care-l urmase pe soțul său în mormânt după douăzeci de ani; și cei de la Zlatá Koruna, din Republica Cehă, care păstrau un spin din coroana de pe capul lui Isus, cumpărat de însuși Regele Ludovic de la Premyslid Otakar al II-lea. Totuși mai erau păstrate și alte relicve despre care nu se cunoșteau multe lucruri și pentru care, în secolul XX, călugării nu-și făceau griji că ar fi transformat mănăstirile în ținte.

Nu, artefactele trecute sub tăcere și ascunse după zidurile pivnițelor sau în altare erau cele care puneau în pericol mănăstirile și pe locuitorii acestora. Cunoașterea existenței lor fusese transmisă de la un stareț la altul, așa că erau puțini cei care știau ce se afla cu adevărat sub biblioteca din Salem, Germania, sau sub biserica ornamentată din Byland, districtul de nord din Yorkshire.

Sau în Fontfroide.

Călugării din mănăstirea de la Fontfroide veniseră acolo încă din 1093, deși prima comunitate, alcătuită probabil din pustnici ai ordinului benedictinilor, fusese întemeiată în 1118. Mănăstirea în sine fusese construită în 1148 sau în 1149 și devenise în scurt timp o fortăreață în bătălia cu erezia. Când papa Inocențiu al III-lea s-a întors împotriva maniheilor[1]*, legații săi au fost doi călugări de la Fontfroide, dintre care Pierre de Castelnau, asasinat ulterior. Un fost abate de la Fontfroide a condus cruciada sângeroasă împotriva albigensilor*[2] *și astfel mănăstirea a devenit un aliat de nădejde împotriva forțelor cathare din Montsegur și Queribus*[3]*, tolerate de familia de Aragon. Poate că n-a fost nici o surpiză că mănăstirea din Fontfroide a fost răsplătită pentru loialiate când fostul abate, Jaques Fournier, a devenit papa Benedict al XII-lea.*

Mănăstirea Fontfroide fusese bogată, prosperitatea ei fiind adusă de cele douăzeci și cinci de ferme pe care le deținea și de cirezile de vite de

[1] *Maniheii – credeau că spiritul este bun, dar materia este rea. De aici rezultă o doctrină dualistă care susține că există o luptă permanentă între Bine și Rău, Răul fiind conceput de sine stătător. (n.tr.)*

[2] *Albigensi – sau Cathari, adepți ai cultului cathar, cristalizat în jurul orașului Albi. Considerau că universul vizibil reprezintă opera Diavolului, erau adepții unei morale ascetice, credeau în reîncarnare. Papa Inocențiu al III-lea i-a declarat eretici și a început o cruciadă împotriva lor (1209–1229). (n.tr.)*

[3] *Montsegur și Queribus – regiuni din sudul Franței (n.tr.)*

peste douăzeci de mii de capete, dar călugării se împuținaseră și în perioada Revoluției Franceze, mănăstirea a fost transformată în azil de conducătorii orașul Narbonne. Într-un fel, aceasta a fost salvarea mănăstirii, care a rămas în picioare, în timp ce altele s-au năruit, iar din 1858 până în 1901 clădirea a adăpostit o comunitate cisterciană înfloritoare. În 1901, statul a vândut mănăstirea unui cuplu de francezi iubitori de artă din Languedoc, care au întreținut-o și au păstrat-o în forma ei inițială.

Dar, în tot acest timp, chiar și în perioadele în care nu adăpostea nici un călugăr, mănăstirea a rămas sub stricta supraveghere a cistercienilor. Ei au fost prezenți când mănăstirea a slujit drept azil, îngrijindu-i pe bolnavi răniți și deghizați în laici, și s-au întors în regiune când binefăcătorii Gustave Fayet și soția sa, Madeline d'Andoque, au cumpărat clădirea, împiedicând astfel trimiterea ei cărămidă cu cărămidă în Statele Unite ale Americii. La mai puțin de un kilometru și jumătate de Fontfroide este o bisericuță, o ofrandă adusă lui Dumnezeu, mult mai umilă decât vecina ei. În română se numește Biserica de Veghe pentru că de acolo cistercienii vegheau asupra Mănăstirii de la Fontfroide și a secretelor acesteia. Timp de aproape cinci sute de ani nimeni nu i-a tulburat comorile, până în ultimii ani din cel de-al Doilea Război Mondial, când au venit americanii, și soldații germani au bătut în retragere.

– Nu, spuse Regele. Off. Și eu am primit o scrisoare asemănătoare și am aruncat-o la coșul de gunoi.

Mark Hall știa că vremurile se schimbaseră, chiar dacă Larry Crane rămăsese același. În tot haosul din lunile de după război un bărbat putea scăpa nepedepsit dacă avea puțină grijă. Dar acum nu mai era așa. Citise ziarele și urmărise cu mult interes cazul familiei Meador. Joe Tom Meador furase, în timpul serviciului militar din Armata SUA, în cel de-al Doilea Război Mondial, manuscrise și relicvarii dintr-o peșteră de lângă orașul Quedlinburg, Germania, ascunse acolo de catedrala orașului pe timpul războiului. În mai 1945, Joe Tom îi trimisese prin poștă comorile mamei lui și, de îndată ce se întorsese acasă, le arătase femeilor aceste lucruri în schimbul unor favoruri sexuale. Joe Tom murise în 1980, iar fratele lui Jack și sora sa

Jane hotărâseră să le vândă, încercând în zadar să le ascundă originea. Totul fusese evaluat la 200 de miloane de dolari, dar cei din familia Meador nu primiseră de la guvernul german decât 3 milioane, minus impozitele. Mai mult, prin vânzarea acestor obiecte, atrăseseră atenția procurorului pentru Texasul de est, Carol Johnson, care începuse o investigație națională în 1990. Șase ani mai târziu, marele juriu îi acuzase pe Jack, Jane și pe avocatul lor, John Torigan, de conspirație ilegală pentru înstrăinare de comori furate, acuzații pentru care ar fi trebuit să primească o pedeapsă de zece ani de închisoare și o amendă de 250 000 de dolari. Au scăpat doar cu o amendă de 135 000 de dolari pe care au plătit-o fiscului. Mark Hall credea că cel mai înțelept lucru pe care putea să-l facă era să ducă cu el în mormânt ceea ce făcuseră el și Larry în Franța, în timpul războiului, dar acum idiotul și lacomul de Crane era pe punctul de a-i arunca într-o lume a durerii. Hall era și așa destul de tulburat de scrisoarea pe care o primise. Însemna că cineva făcea niște legături și trăgea niște concluzii. Dacă stăteau liniștiți și nu înghițeau momeala, atunci poate că Hall ar fi putut muri fără griji și fără să cheltuiască moștenirea copiilor pe taxe legale.

Parcaseră pe aleea din apropierea casei Regelui. Soția plecase în vizită la Jeanie, așa că mașina lor era singura parcată acolo. Larry puse o mână tremurătoare pe brațul Regelui. Acesta încercă să i-o dea jos, dar Larry își încleștă mâna și îl strânse ferm.

– Hai să vorbim despre asta. Trebuie doar să-l comparăm cu cel din poze și să fim siguri că e vorba de același lucru. Oamenii ăștia sunt gata să plătească foarte mulți bani pe el.

– Am bani.

Pentru prima oară în viață, Larry Crane își pierdu cumpătul.

– Dar eu nu am, țipă el. N-am nici un sfanț, Rege, și am necazuri.

– În ce fel de necazuri se poate băga un țap bătrân ca tine?

– Știi că mi-au plăcut întotdeauna jocurile de noroc.

– Ah, Isuse. Știam eu că ești genul de prost care se crede mai deștept decât ceilalți proști, dar singurii care ar trebui să parieze la cursele de cai ar trebui să fie cei care-și permit să piardă. Și, din câte știam eu, nu prea erai printre ei.

Crane acceptă insulta. Voia să-l înjure pe Rege, să-l dea cu capul de tabloul de bord al rablei ăsteia scandinave, dar acest lucru nu i-ar fi folosit la nimic.

– Poate, zise el, și pentru câteva clipe ieși la suprafață ura de sine ascunsă atâta timp sub ura față de alții. N-am fost niciodată la fel de deștept ca tine, asta e clar. M-am însurat prost și am luat decizii greșite în afaceri. N-am nici copii, dar poate că așa e mai bine. I-aș fi nenorocit și pe ei. Presupun că am primit ce am meritat și chiar mai mult. Își luă mâna de pe brațul Regelui. Dar oamenii ăștia o să-mi facă rău. O să-mi ia casa, dacă pot s-o facă. La dracu', casa e singurul lucru care valorează ceva, dar o să mă facă să sufăr, și nu pot îndura o astfel de suferință. Nu-ți cer decât să te uiți o dată să vezi dacă sunt unul și același lucru. Poate că putem ajunge la o înțelegere cu cei care vor să-l cumpere. Nu trebuie decât să dai un telefon. Putem să facem asta fără să afle nimeni. Te rog, Rege. Fă asta pentru mine și promit că n-o să mă mai vezi în viața ta. Știu că nu-ți place să mă ai prin preajmă și soția ta nu m-ar răcori cu sudoarea ei, nici dacă m-ar vedea arzând în focul iadului, dar nu mă deranjează. Vreau doar să știu ce are de zis tipul ăsta, dar nu pot face acest lucru dacă nu am obiectul pe care îl caută. Am adus și partea mea.

Scoase un plic maroniu și murdar dintr-o plasă de pe bancheta din spate. Înăuntru era o cutiuță de argint, foarte veche și distrusă.

– Nu i-am dat prea multă atenție până acum, explică el.

Regele se înfioră numai la vederea ei, acolo, pe aleea din apropierea casei lui. Nici nu știa de ce o luaseră de la bun început, doar că atunci, prima oară când o văzuse, o voce îi șoptise că era ciudată, poate chiar valoroasă. Îi plăcea să creadă că știa aceste lucruri, chiar dacă acei oameni muriseră ca să-i împiedice s-o ia.

Dar acest lucru se întâmplase după aceea, când avea încă sângele fierbinte; sângele lui și al altora.

– Nu știu, răspunse Regele.

– Adu-o, șopti Larry. Hai să le punem una lângă alta ca să vedem dacă e unul și același lucru.

Regele rămase tăcut, fără să se miște. Se uita fix la casa lui frumoasă, la peluza îngrijită, la fereastra dormitorului pe care-l împărțea cu soția. „Dacă aș putea să schimb un singur lucru din viața mea, gândi el, dacă

aş putea să nu mai fac un anumit lucru, atunci aş face-o. Tot ce a urmat după aceea, toată bucuria şi fericirea au fost umbrite de acel lucru. Dar, deşi am fost fericit în viaţă, deşi am ajuns bogat şi apreciat, n-am avut o singură zi de pace."

Regele deschise portiera şi se îndreptă încet spre casă.

Soldatul Larry Crane şi caporalul Mark E. Hall erau în mare pericol.

Plutonul lor patrulase în Languedoc – împreună cu englezii şi canadienii ca să apere zona de sud-vest şi să-i scoată din ascunzătoare pe germanii izolaţi, în timp ce armata SUA continua să înainteze spre est – şi fusese atras într-o cursă, la periferia oraşului Narbonne: îi încercuiseră soldaţii germani, în uniforme de camuflaj, apăraţi de un automobil cu şenile blindat şi dotat cu o mitralieră mare. Uniformele îi păcăliseră pe americani. Din cauza echipamentului puţin, unele unităţi mai foloseau încă uniformele de camuflaj în două culori, M1942, care semănau cu cele purtate de Waffen SS, din Normandia. Hall şi Crane mai fuseseră implicaţi într-un incident cu puţin timp înainte, când unitatea lor deschisese focul asupra a patru puşcaşi din Divizia a Doua Blindată din unitatea 41, care fusese nimicită în timpul luptei cu Divizia a Doua SS Panzer, lângă Saint-Denis-le-Gast. Doi puşcaşi fuseseră împuşcaţi înainte să reuşească să se identifice, şi unul murise din cauza rănilor. Locotenentul Henry trăsese chiar el şi Mark Hall se întreba câteodată dacă acela fusese motivul pentru care le permisese trupelor sale să înainteze în acele momente, înainte de a-i lăsa pe oamenii lui să deschidă focul. Dar fusese prea târziu. Hall nu mai văzuse niciodată până atunci trupe care să se mişte cu precizia acestor germani. Acum fuseseră în faţa americanilor, în clipa următoare se ascunseseră după copacii de pe ambele părţi ale drumului, încercuindu-i pe duşmani organizat şi rapid, înainte de a-i anihila. Cei doi soldaţi se aruncaseră într-o groapă când tirul de artilerie exploda în jurul lor, iar aşchiile din copaci şi tufişuri zburau prin aer ca săgeţile, intrând în piele şi haine.

– Nemţi, spuse Crane cu faţa în pământ, chiar dacă nu mai era nevoie de această explicaţie. Ar fi trebuit să nu mai fie picior de neamţ pe aici. Ce dracu' caută în Nabonne?

Poate să ne omoare, gândi Hall, asta caută, dar Crane avea dreptate: germanii se retrăgeau din regiune, dar era clar că aceşti soldaţi nu băteau

în retragere, ci avansau. Lui Hall îi sângerau faţa şi capul în timp ce împuşcăturile continuau în jurul lor. Camarazii lor erau sfâşiaţi. Doar câţiva mai rămăseseră în viaţă şi soldaţii germani se apropiau din ce în ce mai mult de supravieţuitori ca să-i ucidă. Acum, din moment ce nu mai era nevoie să se ascundă, inamicii aprinseseră farurile. Hall văzu că autoblindatul cu roţi şi şenile era unul american, un M15 capturat, pe care fixaseră o armă de treizeci şi şapte de milimetri. Aceştia nu erau soldaţi germani obişnuiţi, aveau un scop precis.

Îl auzi pe Crane scâncind. Acesta stătea atât de aproape de el, încât putea să-i simtă respiraţia. Crane se înghesuia lângă el, sperând ca trupul camaradului să-l apere de gloanţe. Hall îşi dădu seama ce făcea şi-l împinse la o parte pe bărbatul mai tânăr.

– Dă-te dracu' de lângă mine!

– Trebuie să rămânem împreună, se apără Crane.

Focurile de armă erau din ce în ce mai puţine, iar cele care se mai auzeau erau acelea ale mitralierelor germanilor. Hall ştia că-i omorau pe răniţi.

Începu să se târască prin groapă şi după câteva secunde Crane făcu şi el acelaşi lucru.

După mulţi ani şi la mii de kilometri depărtare de acele locuri, Larry Crane stătea într-un Volvo cu aer condiţionat, frecând cu degetele crucea gravată pe cutie. Încercă să-şi amintească de hârtia care fusese odată păstrată acolo. Îşi aminti că încercase să citească ce era scris pe bucata de hârtie, dar nu înţelesese nimic şi o considerase lipsită de valoare. Deşi nu ştia, cuvintele erau în latină, şi majoritatea lor nu aveau nici o logică. Adevărata valoare era ascunsă în altă parte, în literele micuţe şi în numerele desenate cu grijă în colţul din dreapta sus al pergamentului, dar atât Regele, cât şi Larry îşi concentraseră atenţia pe ilustraţia din mijlocul paginii. Părea un fel de proiect pentru o statuie, dar nici unul din bărbaţi nu înţelesese de ce ar fi vrut cineva să facă o astfel de statuie din ceea ce păreau a fi bucăţi de oase şi piele uscată umană şi animală.

Dar cineva voia s-o aibă, şi, dacă Larry avea dreptate, acel cineva era gata să plătească bani frumoşi pentru ea.

Cei doi bărbaţi rătăceau fără nici un scop, încercând cu disperare să se adăpostească de frigul ciudat şi ieşit din comun pentru acea perioadă şi de

germanii care probabil că patrulau zona în căutarea dușmanilor care supraviețuiseră, ca să se asigure că prezența lor nu va fi dezvăluită unor comandanți militari aliați. Acesta nu fusese nici un asalt făcut ca un ultim efort și nici o încercare zadarnică a germanilor, asemenea acțiunilor unui teutonic rege Canute, de a-i forța pe aliați să se retragă. Probabil că soldații SS fuseseră parașutați acolo și capturaseră și autoblindatul cu roți și șenile, dar Hall credea că acei oameni aveau un scop ascuns, părere întărită de faptul că oameni îmbrăcați în civil camuflau autoblindatul și le dădeau indicații. Acest lucru nu avea nici o logică pentru Hall, nici un fel de logică. Spera doar ca drumul pe care mergeau el și Crane să-i ducă cât mai departe de ceea ce căutau germanii.

Ajunseseră departe, într-o regiune aparent nelocuită a dealurilor Corbière. Nu se vedea nici o casă și nici urmă de vite. Hall se gândi că animalele care păscuseră odată aici fuseseră omorâte de naziști pentru hrană.

Începuse să plouă. Lui Hall îi intrase apă în bocanci, iar alama de la vârfuri căzuse. Acest lucru îi demonstra, dacă mai era cazul, că bocancii cu catarame, unși cu grăsime, care le fuseseră dați de curând soldaților, nu aveau cum să reziste iarna din moment ce intra apă în ei atunci, în toamna târzie. Încălțările nu erau impermeabile și nici nu țineau de cald și, pe măsură ce bărbații se târau prin frig, lui Hall îi dăduseră lacrimile din cauza durerii de la degetele de la picioare. Pe deasupra, pentru că existaseră probleme cu aprovizionarea, el și Crane erau îmbrăcați doar cu pantaloni de lână și jachete scurte din același material. Ca arme mai aveau patru grenade, pușca M1 a lui Crane (cu un încărcător de rezervă pentru „a fi folosit imediat" fixat pe cureaua cartușierei, din motive pe care Hall nu le înțelegea, din moment ce Crane de-abia dacă reușise să tragă de câteva ori în timpul ambuscadei) și pușca automată Browning a lui Hall. Îi mai rămăseseră opt gloanțe 13x20, plus cel din pușcă, iar Crane, pentru că fusese numit asistentul lui, mai avea două centuri, ceea ce însemna că în total aveau douăzeci și cinci de gloanțe. Mai aveau și patru rații de mâncare, câte două porții de șuncă condimentată și cârnați. Nu era rău, dar nici prea bine, nu dacă nemți le-ar fi dat de urmă.

– Ai vreo idee pe unde suntem? întrebă Crane.

– Nu.

După masacrul ăla nenorocit trebuia să rămână, dintre toți, tocmai cu Larry Crane. Tipul ăsta era imposibil de ucis. Se simțea ca o strecurătoare din cauza aschiilor care-i intraseră în piele, iar Crane nu avea nici măcar o zgârietură. Totuși, așa cum se spune: cineva avea grijă de Crane, și, stând aproape de el, o parte din protecția de care se bucura se extinsese și asupra lui Hall. Presupunea că avea de ce să fie recunoscător. Cel puțin era în viață.

– E frig, spuse Crane. Și plouă.

– Crezi că eu nu știu?

– O să mergi în continuare până o să cazi lat?

– O să merg până...

Hall se opri. Ajunseseră pe o ridicătură de pământ. În dreapta, roci albe străluceau în lumina lunii. Mai departe, pe cerul nopții se profilau mai multe clădiri. Hall reuși să vadă ceva ce semăna cu două clopotnițe și ferestre întunecate săpate în ziduri.

– Ce este?

– O biserică, poate o mănăstire.

– Crezi că sunt și călugări acolo?

– Nu, dacă mai au puțină minte în cap.

Crane se așeză pe pământ, sprijinindu-se în pușcă.

– Ce ai de gând?

– Coborâm și aruncăm o privire. Ridică-te.

Îl îmbrânci pe Crane, pătându-i uniforma cu sânge. Durerea din mână era din ce în ce mai mare din cauza aschiilor care-i intraseră adânc în carne.

– Hei, m-ai murdărit de sânge!

– Da, îmi pare rău, îmi pare foarte rău.

Sandy Crane vorbea cu sora ei la telefon. Îi plăcea bărbatul surorii ei. Era un om chipeș, se îmbrăca bine și mirosea frumos. Avea și bani și nu-i păsa cât trebuia să cheltuiască pentru ca soția lui să fie frumoasă când mergeau la clubul de golf sau la dineurile de caritate la care erau invitați de două ori pe săptămână și despre care sora ei nu se mai sătura să-i povestească. Ei bine, Sandy avea să-i arate ei după ce Larry va pune mâna pe bani. Nu trecuseră decât opt ore de când deschisese

scrisoarea, dar Sandy cheltuise deja banii de zece ori până acum în imaginația ei.

– Da, spuse ea. Se pare că Larry a dat de bani. Una din investițiile lui a dat roade, și acum nu trebuie decât să așteptăm să ne vină cecul.

Făcu o pauză ca să asculte felicitările false ale surorii ei.

– Poate că o să mergem din când în când cu voi la club, vezi dacă poți să ne faci și nouă rost de permise de membri.

Sandy nu și-o imagina pe soră-sa propunându-le membrilor din clubul ei sclifosit să-i accepte pe cei din familia Crane, de teamă să nu fie alungată de acolo, dar era amuzant s-o necăjească puțin. Spera ca măcar de data asta Larry să facă lucrurile cum trebuia.

Hall și Crane erau la o aruncătură de băț de peretele exterior al mănăstirii când văzură umbre proiectate în lumini mișcătoare.

– Jos, șopti Hall.

Cei doi soldați se lipiră de zid și ascultară. Auziră glasuri.

– Franceză, vorbesc franceză, spuse Crane.

Se uită puțin peste zid, apoi reveni lângă Hall.

– Trei bărbați. Și din câte am văzut nu sunt înarmați.

Bărbații mergeau în direcția din stânga soldaților. Hall și Crane îi urmăriră din spatele zidului, ajungând și ei în cele din urmă în fața capelei principale, unde o singură ușă era deschisă. Deasupra era un timpan decorat cu trei basoreliefuri, în mijloc cu scena crucificării redată magnific. Totuși, întregul perete era dominat de un vitraliu și de două ferestre, o referire tradițională la Sfânta Treime. Deși cei doi nu știau acest lucru, ușa la care se uitau se deschidea extrem de rar. În trecut, ea fusese descuiată doar ca să adăpostească rămășițele viconților de Navarra sau ale altor binefăcători ai mănăstirii de la Fontfroide.

Dinăuntrul capelei se auzeau zgomote. Hall și Crane ascultară sunetul pietrelor mutate și efortul făcut de bărbații dinăuntru. O siluetă se strecură prin întuneric în dreapta lor, ca să supravegheze drumul spre mănăstire. Stătea cu spatele la ei. Hall se apropie în liniște, scoțând baioneta de la centură. Când fu destul de aproape, îi puse omului mâna la gură și vârful cuțitului în ceafă.

– Nici o mișcare, nici un sunet. Comprenez?

Bărbatul încuviință din cap. Hall văzu pe sub paltonul uzat al omului o robă albă.

– Ești călugăr? șopti el.

Bărbatul încuviință din nou din cap.

– Câți sunt înăuntru? Arată-mi pe degete.

Călugărul ridică trei degete.

– Și ei sunt călugări?

Din nou o aprobare tăcută.

– Bine, mergem împreună înăuntru.

Crane li se alătură.

– Călugări, spuse Hall. Îl văzu pe Crane răsuflând ușurat și simți și el o parte din acea ușurare. Dar mai bine să nu riscăm. Acoperă-mă.

Îl obligă pe călugăr să coboare cele patru trepte de piatră care duceau la ușa bisericii. Pe măsură ce se apropiau, puteau să vadă lumina pâlpâind înăuntru. Hall se opri la intrare și aruncă o privire înăuntru.

Podeaua era plină de aur: potire, monede, chiar și săbii și pumnale cu mânerele și tecile încrustate cu pietre prețioase. Așa cum spusese călugărul, trei bărbați munceau în încăperea rece, ieșindu-le aburi din gură și transpirând din belșug. Doi dintre ei erau goi până la talie și încercau să bage două rângi între pietre și podea. Cel de-al treilea, mai bătrân decât ceilalți, stătea lângă ei, zorindu-i. Era încălțat cu sandale, care aproape că nici nu se vedeau din cauza robei albe. Strigă un nume și, când văzu că nu-i răspunde nimeni, se îndreptă spre ușă.

Hall intră în biserică. Îl eliberă pe călugăr și-l împinse ușor înainte. Crane intră și el.

– Stati liniștiți, zise el. Suntem americani.

Expresia de pe fața călugărului vârstnic nu arăta deloc că se simțea în siguranță, și Hall își dădu seama că acesta îi considera pe aliați doar o altă posibilă amenințare.

– Nu, nu ar trebui să fiți aici. Trebuie să plecati. Plecați!

Vorbi în engleză doar cu un ușor accent. În spatele lui, călugării, care făcuseră o mică pauză, își dublaseră acum eforturile.

– Nu prea cred, răspunse Hall. Avem necazuri. Nemții. Am pierdut foarte mulți oameni.

– Nemții? se miră călugărul. Unde?

– Lângă Narbonne. Unitatea SS.

– Atunci vor fi aici în curând.

Se întoarse spre cel care păzise drumul și îi ordonă să se ducă la postul său. Crane era pe punctul de a-l opri, dar Hall îl împiedică și călugărul ieși din biserică.

– Vreți să ne spuneți și nouă ce faceți? întrebă Hall.

– E mai bine să nu știți. Vă rog să plecați.

Muncitorii țipară de furie și de dezamăgire când o piatră imensă căzu înapoi. Unul dintre bărbați căzu frustrat în genunchi.

– Încercați să ascundeți toate astea?

Călugărul nu răspunse imediat.

– Da, răspunse acesta, dar Hall știa că nu-i spunea tot adevărul.

Se întrebă pentru câteva clipe ce fel de călugări mințeau în biserică, dar se gândi că se aflau într-o situație disperată.

– Nu veți reuși să mutați pietrele alea doar cu doi oameni. Am putea să vă ajutăm. Nu-i așa?

Se uită la Crane, dar ochii acestuia rămaseseră ațintiți pe comoara de pe podea. Hall îl lovi tare peste braț.

– Am spus că-i putem ajuta. Ai ceva împotrivă?

– Nu, nu, cu siguranță.

Se dezbrăcă de jachetă, puse arma pe podea și el și Hall li se alăturară celor doi călugări. Acum, când erau atât de aproape de ei, Hall văzu că aveau tonsuri. Se uitară spre conducătorul lor, așteptând să răspundă ofertei făcute de americani.

– Bien, *spuse acesta într-un târziu.* Vite.

Acum că erau patru bărbați în loc de doi, piatra fu ridicată mai ușor, dar tot era incredibil de grea. Alunecă de două ori înapoi, până când, în cele din urmă, cei patru bărbați făcură un efort mai mare și o ridicară destul de sus ca s-o împingă pe podea. Hall își sprijini mâinile de genunchi și privi în gaura pe care o făcuseră.

În pământ era îngropată o cutie hexagonală de argint, cam de cincisprezece centimetri, sigilată cu ceară. Era simplă, singurul ornament fiind o cruce gravată pe capac. Bătrânul călugăr îngenunche ca să o scoată de acolo. Abia o ridicase, când santinela dădu alarma.

– La naiba, spuse Hall. Necazuri.

Călugărul împingea în groapă aurul de pe podea și-i zorea pe ceilalți să pună la loc piatra cât mai bine, dar aceștia erau epuizați și nu reușeau să îndeplinească sarcina.

– Vă rog, ajutați-i.

Dar Hall și Crane se îndreptau deja spre ușă. I se alăturară santinelei, în capul scărilor.

În lumina lunii înaintau doisprezece soldați, poate chiar mai mulți. În spatele lor venea autoblindatul cu roți și șenile și apoi alți soldați. Cei doi americani se uitară unul la celălalt și dispărură în întuneric.

Regele stătea acum pe ultima treaptă a scării și trase de sfoară. Podul fu inundat de lumină, totuși unele unghere rămaseră întunecate. Soția lui îi spusese în repetate rânduri că trebuia să pună o fereastră în acoperiș sau măcar să pună un bec mai puternic, dar Hall nu considerase niciodată acest lucru o prioritate. Oricum nu prea veneau pe aici și nici nu mai știa ce puseseră în majoritatea cutiilor și valizelor ăstora vechi. Era prea bătrân ca să se mai apuce să facă curat, așa că se resemnase, fără prea multe păreri de rău. Această sarcină le revenea copiilor, după moartea lui și a lui Jan.

Dar știa cu siguranță unde să găsească o anumită cutie. O pusese pe un raft, alături de amintirile de război, pline acum de praf, dar pe care se gândise altădată să le etaleze. Nu, nu erau întru totul adevărate. Și el, ca majoritatea soldaților, luase suveniruri de la dușmani – nimic macabru, în nici un caz urechi, așa cum făcuseră nenorociții din Vietnam, ci pălării, un pistol Luger, chiar și un pumnal de ceremonie pe care îl găsise într-un buncăr din Omaha. Le luase fără să se gândească de două ori. Până la urmă, dacă nu le-ar fi luat el, le-ar fi luat altcineva, și oricum nu le mai erau de nici un folos proprietarilor lor. De fapt, când intrase în buncăr simțise mirosul de carne arsă a ofițerului care fusese cândva mândrul proprietar al pumnalului, în timp ce trupul lui carbonizat fumega încă într-un colț. Nu avusese parte de o moarte bună, închis într-un buncăr de ciment, cu focul lichid scurgându-se prin deschizături. Nu fusese deloc o moarte bună. Dar după întoarcerea acasă nu-și mai dorea deloc să-și amintească de perioada războiului și toate gândurile de a expune aceste amintiri fuseseră exilate, asemenea trofeelor, într-un loc întunecat și nefolosit.

Hall intră în pod, cu capul puțin aplecat, ca să nu se lovească de tavan, și-și făcu loc cu greu printre cutii și covoare rulate până ajunse în cele din urmă la raft. Arma era încă acolo, învelită în hârtie cafenie și plastic transparent, dar o lăsă așa cum o găsise. În spatele ei era o cutie încuiată. O ținuse întotdeauna așa, în parte pentru că acolo era pistolul și nu voise să-l descopere copiii lui și să se joace cu el ca și cum ar fi fost o jucărie. Cheia o pusese într-un borcan plin de cuie ruginite din apropiere, ca să-i împiedice pe ceilalți să descuie cutia. Răsturnă cuiele pe podea, luă cheia și deschise cutia. Se așeză pe un cufăr plin cu cărți, ținând-o pe genunchi. Părea mai grea decât își amintea, dar, oricum, trecuse mult timp de când o deschisese ultima oară, și acum era și mai bătrân. Se întrebă dacă amintirile neplăcute și păcatele aveau și ele greutate, pentru că în ultimii ani povara lor i se păruse din ce în ce mai grea. Cutia era imaginea amintirilor oribile și a păcatelor care prinseseră formă. Aproape că-l făcea să-și plece capul, de parcă i-ar fi atârnat de gât.

O deschise încet și începu să înșire pe podea conținutul acesteia: întâi scoase pistolul Luger, apoi pumnalul din argint, decorat cu un cap de mort. Când îl scoase din teacă văzu că lama avea de-a lungul ei și imediat sub mâner câteva pete de rugină, dar în rest oțelul rămăsese în stare bună. Înainte să-l pună la păstrare, îl unsese cu grăsime și-l împachetase, iar precauțiile sale dăduseră roade. Plasticul se desprinsese ușor și în lumina slabă lama lucea din cauza grăsimii, aproape organic, ca și cum fusese îndepărtată pielea și ieșise la iveală interiorul unei ființe vii.

Așeză pumnalul lângă Luger și scoase un al treilea obiect. Mulți soldați se întorseseră din război cu cruci din fier luate de la dușmani, majoritatea cruci standard, dar mai exista un alt tip, ca cea pe care o ținea Hall în mână, ornamentată cu un mănunchi de foi de stejar. Hall credea că ofițerul de la care o luase făcuse un lucru special. Probabil că cei care-l trimiseseră la Narbonne, în fața dușmanului, avuseseră deplină încredere în el, încât să-i încredințeze sarcina de-a căuta mănăstirea de la Fontfroide și de a recupera ceea ce fusese păstrat acolo.

În cutie nu mai rămăseseră decât două obiecte. Primul era o cruce de aur, de zece centimetri, încrustată cu rubine și safire. Hall o păstrase, în ciuda rațiunii, pentru frumusețea ei și pentru că simboliza poate propria lui credință, păstrată în rușine, din cauza lucrurilor pe

care le făcuse. Acum, când se apropia din ce în ce mai mult de momentul morții, își dădea seama că nu renunțase de tot la credință. Crucea fusese întotdeauna acolo, încuiată în pod, alături de fragmente din viața lui, a soției și a copiilor. Era adevărat că unele dintre aceste lucruri nu mai foloseau la nimic și era mai bine ca altele să fie uitate, dar mai erau și lucruri de valoare, lucruri care n-ar fi trebuit puse deoparte așa de repede.

Mângâie cu degetele partea din centru a crucii: un rubin cât unghia de la degetul mare. Am păstrat-o pentru că e minunată, își spuse el. „Am păstrat-o pentru că e frumoasă și pentru că undeva, în adâncul inimii și sufletului meu, încă mai credeam. Credeam în puterea ei, în puritatea și în bunătatea ei. Credeam în ceea ce reprezenta." Fusese întotdeauna al doilea obiect pe care l-ar fi păstrat, întotdeauna, și de aceea era așezată pe bucata de pergament de pe fundul cutiei, fixând-o, redând conținutul într-un mod mai puțin groaznic. „Larry Crane n-a înțeles niciodată. Dar eu am înțeles. Am fost crescut cu credință și am să mor cu credință. Am făcut un lucru îngrozitor la Frontfroide și am să-mi primesc pedeapsa când am să mor, dar, când am atins acest pergament, am simțit că avea legătură cu ceva mult mai rău." Germanii aceia nu-și riscaseră viața pentru aur și bijuterii. Pentru ei acele lucruri nu erau decât niște lucruri fără valoare, niște ornamente. Nu, ei veniseră pentru acea bucată de pergament, și dacă se întâmplase ceva bun în acea noapte, atunci acel lucru fusese faptul că nu reușiseră să obțină ceea ce căutau. „Poate că acest lucru n-o să mă salveze de la osânda veșnică. Nu, eu și Larry Crane o să ardem împreună pentru ceea ce-am făcut atunci."

Soldații SS coborâră scările asemenea râurilor de apă murdară și se regrupară în micuța curte din fața ușii bisericii, formând un fel de gardă de onoare pentru cei patru civili din autoblidat care li se alăturaseră. Din întunericul în care se ascunsese, Hall îl văzu pe bătrânul călugăr încercând să le blocheze drumul. Dar soldații îl împinseră spre camarazii lor care-l izbiră de zid. Hall îl auzi vorbind cu ofițerul superior, cel cu pumnalul la centură și cu medalia agățată de gât, care venise odată cu civilii. Călugărul îi oferise o cruce de aur, încrustată cu pietre prețioase. Hall nu cunoștea germana, dar își dăduse seama că bătrânul încerca să-l

convingă pe ofiţer că putea să-i dea şi alte bijuterii. Ofiţerul răspunse scurt şi intră împreună cu civilii în biserică. Hall auzi ţipete şi focuri de armă. O voce strigă nişte cuvinte pe care Hall le înţelese: un ordin de încetare a focului. Totuşi, el nu ştia cât timp avea să dureze acea linişte. Germanii aveau să-i împuşte pe toţi după ce ar fi pus mâna pe ceea ce căutau.

Hall se întoarse şi înaintă prin pădure şi prin întuneric până ajunse la autoblindat. Uşa pasagerului era deschisă, şi soldatul de lângă roată privea la ce se întâmpla în curtea bisericii. Hall scoase baioneta din teacă şi se târî până la marginea drumului. Când fu sigur că ieşise din raza vizuală a celorlalţi soldaţi, păşi tiptil prin noroi şi se strecură în cabina autoblindatului. Soldatul îşi dădu seama de prezenţa lui în ultimul moment pentru că se întoarse şi se pregăti să-i avertizeze pe ceilalţi, dar Hall îl prinse cu mâna stângă de bărbie, obligându-l să închidă gura, în timp ce-i înfigea lama baionetei în inimă, imediat sub stern. Germanul tremură pentru câteva clipe, apoi rămase nemişcat. Înainte să iasă din cabină şi să se ascundă în spatele autoblindatului, Hall folosi lama baionetei ca să-l fixeze în scaun pe soldat. Îi vedea acum clar pe soldaţii din dreapta scării şi pe aproape toţi cei din curte, dar în stânga zidului mai erau ascunşi cel puţin trei oameni. Privi în dreapta şi-l văzu pe Crane uitându-se încordat spre el din tufişuri. „Măcar o dată, gândi Hall, măcar o dată, Larry, fă şi tu ceea ce trebuie." Îi făcu semn cu degetele, indicându-i că trebuia să ajungă în spatele vehiculului, să treacă de copaci şi să-i elimine pe cei pe care Hall nu-i vedea.

Crane aprobă din cap după un timp şi plecă.

Larry Crane încercă să-şi aprindă o ţigară, dar bricheta din Volvo nu mai era la locul ei, pentru a-i descuraja pe fumători să distrugă mirosul de „maşină nouă" prin fumul de ţigară. Căută din nou prin buzunare, dar nu-şi găsi bricheta. Probabil c-o uitase acasă în graba de a-i prezenta amicului său, Regele Auto, perspectiva unei îmbogăţiri rapide. Acum, că se gândi la acest lucru, i se păru că ţigara neaprinsă din gură avea un gust de mucegai, ceea ce-l făcu să creadă că îşi uitase acasă atât ţigările, cât şi bricheta, şi că cea din gură era o rămăşiţă dintr-un pachet vechi pe care-l lăsase din întâmplare în buzunar. Se îmbrăcase cu prima jachetă pe care o găsise, dar aceea nu era cea pe care o purta de obicei. Avea petice de piele cusute la coate şi mânecile prea

lungi, ceea ce-i dădea aerul unui profesor evreu din New York. Această jachetă îl făcea să se simtă mai bătrân și mai mic de statură decât era în realitate, și nu avea nevoie de un asemenea sentiment. Avea nevoie de o doză de nicotină și putea să parieze că Regele nu încuiase ușa după de intrase în casă. Larry se gândi că avea să găsească niște chibrituri în bucătărie. În cel mai rău caz, ar fi putut să-și aprindă țigara de la sobă. N-ar fi fost pentru prima oară, deși ultima dată când încercase s-o facă, era cât pe-aci să-și ardă sprâncenele, și chiar și acum sprânceana dreaptă creștea puțin mai rar.

Al dracu' Rege Auto, cu soția lui grasă, cu copiii lui șmecheri și cu fiica aia plângăcioasă a lui, nu mai avea nevoie de bani, și acum îl făcea pe prietenul lui din armată să se zbată ca un pește în cârlig, în timp ce el se gândea să înghită sau nu momeala. Ei bine, o să înghită momeala, cu binișorul sau cu de-a sila. Larry Crane nu avea de gând să fie lințat doar pentru că Regele avea remușcări după ce se întâmplase ce se întâmplase. Pe dracu', nemernicul ăsta bătrân nici n-ar fi avut afacerea asta dacă n-ar fi fost Larry. Ar fi plecat din mănăstire la fel de săraci cum intraseră, și Hall și-ar fi petrecut bătrânețea cerșind sau tăind bilete și nu ca un bărbat respectat în comunitatea oamenilor de afaceri din Georgia, cu o casă frumoasă, într-un cartier bun. Crezi c-o să mai fii respectat după ce oamenii o să afle cu ce bani ți-ai cumpărat primul lot de mașini? Poți să pui pariu că nu. Te-ar scoate din afaceri pe tine, pe târfa de nevastă-ta și pe nenorociții ăia de copiii ai tăi.

Larry se înfierbântase destul de mult acum. Trecuse o bună bucată de vreme de când nu se mai simțise așa, și era bine. Nu avea să mai înghită porcăriile Regelui, nu de data asta și nici altă dată.

Țigara se îmbibase cu salivă otrăvitoare, iar Larry Crane se îndreptă cu pași repezi spre casa Regelui ca să și-o aprindă.

***

Ofițerul ieși din biserică, flancat de bărbații îmbrăcați civil. Unul dintre ei ținea în mână cutia de argint, în timp ce restul băgaseră aurul în saci. În spatele lor mergea unul dintre călugării pe care Hall și Crane îi ajutaseră să ridice piatra, ținut cu mâinile la spate de soldații SS. Îl izbiră de perete ca să li se alăture abatelui și santinelei. Trei călugări: acest lucru însemna

că unul dintre ei era deja mort și se părea că și ceilalți aveau să-l urmeze în curând. Bătrânul încercă să-i convingă din nou pe bărbați, dar ofițerul se întoarse cu spatele și puse trei soldați să formeze plutonul de execuție.

Hall ajunse lângă arma de treizeci și șapte de milimetri și văzu că în sfârșit Crane ajunsese și el acolo unde trebuia să fie. Numără doisprezece soldați germani. Asta însemna că mai rămâneau puțini pentru Crane, presupunând că totul avea să meargă ca pe roate. Hall respiră adânc, puse mâinile pe mitralieră și apăsă pe trăgaci.

Zgomotul umplea tăcerea nopții, iar mitraliera îl scutura destul de tare. Gloanțele sfărâmau zidăria veche de sute de ani, ciobind fațada bisericii și distrugând o parte din pragul ușii, deși trecuseră prin șase soldați germani, ca prin niște foi de hârtie. Hall zări pentru o clipă flama pe care o făcea pușca lui Crane, dar nu auzi și zgomotul care trebuia s-o însoțească. Îi țiuiau urechile și nu vedea decât marionete în uniforme dansând pe muzica pe care o crea. Văzu cum dispăru o parte din capul ofițerului și cum un civil se izbi de zid, mort, dar zgâlțâit de fiecare glonț care îl nimerea. Trase cu mitraliera până când fu sigur că toți erau morți. Atunci se opri. Era ud din cauza ploii și a transpirației, și abia se mai ținea pe picioare.

Coborî atunci când se apropie și Crane și cei doi soldați își admirară opera. Curtea bisericii și treptele scării erau roșii, iar bucățile de țesut și oase se iveau de prin crăpături asemenea florilor nopții. Unul dintre călugării de lângă zid era mort, ucis probabil de un ricoșeu, presupuse Hall, sau de un glonț tras de vreun soldat german muribund. Sacii plini cu podoabele bisericii zăceau pe pământ, iar o parte din conținutul lor se împrăștiase pe jos. Cutia de argint era și ea alături. Abatele se întinse s-o ia, iar acum Hall văzu că bărbatul fusese rănit la față de bucățile de piatră desprinse din zid. Celălalt călugăr, santinela, încerca să bage aurul înapoi în saci. Nici unul nu le spunea nimic americanilor.

– Hei, zise Crane.

Hall se uită la el.

– Ăla e aurul nostru, spuse Crane.

– Cum adică „aurul nostru"?

Crane arătă cu țeava puștii spre saci.

– V-am salvat viețile, nu? Meritățm o recompensă. Îndreptă arma spre călugăr. Lasă-i acolo.

Călugărul nici măcar nu se opri din ceea ce făcea.

– Arrêt[1]!, *zise Crane și adăugă, pentru orice eventualitate:* Arrêt! Français, oui?[2] Arrêt!

Călugărul umpluse din nou sacii în tot acest timp și îi ridica, pregătindu-se să plece. Crane trase un foc de avertisment înaintea lui. Călugărul se opri, așteptă câteva secunde și își continuă drumul.

Celelalte gloanțe îl loviră în spate. Se împiedică, iar sacii căzură din nou pe pământ. Bărbatul se sprijini de zidul bisericii și rămase în acea poziție, încercând să se ridice, până când genunchii i se înțepeniră și căzu fără suflare pe o movilă de lângă ușă.

– Ce dracu' faci? întrebă Hall. L-ai omorât! Ai omorât un călugăr.

– E al nostru. E viitorul nostru. N-am supraviețuit atâta timp ca să mă întorc sărac și cred că nici tu nu vrei să lucrezi la vreo fermă.

Bătrânul călugăr se uita în gol spre cadavrul de lângă ușa.

– Știi ce ai de făcut, spuse Crane.

– Putem să plecăm, răspunse Hall.

– Nu. Nu crezi că ar povesti și altora ce-am făcut? O să ne țină minte. Și apoi o să fim împușcati ca niște jefuitori, ca niște criminali.

– Nu, tu o să fii împușcat, se gândi Hall. Eu sunt un erou. I-am ucis pe soldații SS și am salvat comoara. O să primesc... ce? Cuvinte de laudă? O medalie? Poate nici măcar atât. N-am făcut nimic eroic. Am îndreptat o mitralieră spre câțiva naziști. Nici n-au apucat să riposteze și să tragă vreun foc de armă.

Se uită fix în ochii lui Larry Crane și-și dădu seama că nu-l împușcaseră germanii pe călugărul rănit în piept. Larry plănuise totul încă de pe atunci.

– Omoară-l, spuse Crane.

– Sau?

Țeava puștii lui Crane atârna în aer, între Hall și călugăr. Mesajul era clar.

---

[1] Stop! (în lb. franceză în orig.)

[2] Stop! Francez, da? Stop! (în lb. franceză în orig.)

– Suntem împreună în chestia asta sau deloc.

Hall avea să încerce mai târziu să se convingă că ar fi murit dacă n-ar fi făcut așa cum voia Crane, dar în adâncul sufletului știa că nu era adevărat. Ar fi putut riposta, chiar și atunci. Ar fi putut să încerce să-l facă pe Crane să raționeze și ar fi așteptat momentul potrivit să acționeze, dar nu o făcuse. În bună măsură pentru că știuse din trecut că Larry nu putea fi convins, dar acesta nu fusese singurul motiv. Hall voia mai mult decât o medalie sau laude. Dorea confort, voia să poată începe ceva în viață. Crane avusese dreptate: nu dorea să se întoarcă acasă la fel de sărac cum plecase. Acum nu mai era cale de întoarcere, nu după ce Crane ucisese un bărbat sau poate chiar doi, ambii neînarmați. Trebuia să ia o decizie, și, în acea clipă, Hall își dădu seama că poate el și Larry fuseseră meniți să se întâlnească și că nu erau deloc atât de diferiți. Văzu cu coada ochiului cum ultimul călugăr făcuse o mișcare spre ușa bisericii și își îndreptă arma spre el. Trase de cinci ori și după aceea nici nu mai numără focurile de armă. Când flacăra din jurul țevii și punctele albe pe care le vedea dispărură, văzu crucea, zăcând la câțiva centimetri de mâna întinsă a bătrânului, înconjurată de stropi de sânge, asemenea unor pietre prețioase.

Cărară sacii și cutia până în apropiere de Narbonne și îi îngropară în pădurea din spatele unei ferme distruse. Două ore mai târziu intră în sat un convoi de camioane verzi, își reîntâlniră camarazii și continuară să lupte prin toată Europa, fiecare după curajul lui, până în momentul plecării spre casă. Se hotărâră amândoi să rămână o vreme în Europa și se întoarseră la Narbonne cu un jeep care era în plus sau care devenise în plus după ce dăduseră mită persoanei potrivite. Hall luă legătura cu câțiva oameni din domeniul vânzării de antichități, care erau de fapt intermediarii unor colecționari mai puțin scrupuloși care-și întregeau colecțiile. Nici unul dintre acești oameni nu fusese prea interesat de cutia de argint și nici de conținutul ei. Documentul din pergament era doar neplăcut, în cel mai bun caz, și, chiar dacă ar fi valorat ceva, n-ar fi putut să-l vândă decât unui colecționar specializat. Și astfel, Crane și Hall împărțiseră obiectul pe jumătate: Crane luase cutia de argint și Hall bucata de document.

Crane încercase să vândă cutia, dar i se oferise un preț de nimic și se hotărâse s-o păstreze ca suvenir, mai ales că îi plăceau amintirile pe care i le evoca.

Larry Crane găsi câteva chibrituri lungi într-un sertar și-și aprinse țigara. Privea fântânița goală din curte, când auzi niște pași coborând treptele.

– Aici, strigă el.

Hall intră în bucătărie.

– Nu-mi amintesc să te fi invitat înăuntru.

– Aveam nevoie de un foc. Ai luat hârtia?

– Nu.

– Ascultă aici, începu Crane, dar se opri când Hall păși spre el.

Cei doi bărbați stăteau acum față în față, Crane cu spatele la chiuvetă și Hall în fața lui.

– Nu, tu să asculți. M-am săturat de tine. Mi-ai stat toată viața ca un ghimpe în coastă. Și asta se termină azi și aici.

Crane îi suflă bărbatului fumul în față.

– Uiți ceva, băiete. Știu ce-ai făcut atunci în curtea bisericii. Am fost acolo. Dacă o să cad, o să te trag după mine. Înțelegi tu. Se aplecă spre Hall. Respirația îi mirosea îngrozitor. Se termină când spun eu că se termină.

Dintr-odată lui Crane îi ieșiră ochii din orbite. Deschise gura și ultimul rotocol de fum se împrăștie în aer. Hall întinse mâna stângă și-i închise gura, în timp ce cu dreapta îi împinse lama pumnalului SS până sub stern.

Hall era conștient de ceea ce făcea. Doar o mai făcuse o dată. Corpul lui Larry se sprijini de al lui și simți mirosul măruntaielor când bărbatul își dădu ultima suflare.

– Spune Larry, șopti Hall. Spune că s-a terminat.

Pe jos era sânge, dar nu atât de mult pe cât se așteptase Hall. Curăță repede locul. Parcă apoi Volvo-ul în spatele casei, luă din garaj o folie de plastic pe care o păstrase de când renovase casa și înveli cu ea

cadavrul lui Crane. Când fu sigur că îl împachetase bine pe bărbat, îl bagă cu destulă greutate în portbagaj și plecă să facă o plimbare în zona mlaștinilor.

13

Aeroportul Tucson era în renovare, așa că un tunel temporar făcea legătura între locul de unde se luau bagajele și ghișeele de unde se închiriau mașini. Celor doi bărbați li se oferise un Camry, ceea ce-l făcu pe cel mai scund dintre ei să se plângă în drum spre garaj.

– Poate că mașina nu ți s-ar mai părea așa mică dacă-ai mai slăbi puțin, spuse Louis. Sunt mai înalt ca tine cu treizeci de centimetri și tot încap într-un Camry.

Angel se opri.

– Crezi că sunt gras?

– Ajungeam și acolo.

– Dar nu mi-ai spus niciodată asta.

– Cum adică nu ți-am mai spus? Ți-o tot spun de când ne-am întâlnit prima oară că-ți plac prea mult dulciurile. Ar trebui să te apuci de-o dietă din aia Atkins.

– Dar aș muri de foame.

– Cred că uiți ce e important. Oamenii din Africa sunt cei care mor de foame. Dacă ții o dietă o să fii ca o veveriță. Ai nevoie de un pui de somn ca să arzi toate caloriile.

Angel încercă să-și subțieze ușor mijlocul.

– Și cât pot să slăbesc fără să mă îmbolnăvesc?

– Cei de la TV zic că vreo doi centimetri și jumătate.

Angel se uită la ce ținea în mână.

– Stă de-a curmezișul sau în sus?

– Dacă mai *întrebi* o dată dai de bucluc.

Angel zâmbi pentru prima dată în ultimele zile, chiar dacă zâmbetul lui fu unul mic și de scurtă durată. Louis abia dacă dormise sau mâncase de când venise Martha, iar Angel se trezise de multe ori în întuneric și găsise lângă el patul gol, cu pernele și cearceafurile reci în partea în care dormea partenerul lui. În prima noapte după ce o aduseseră pe Martha înapoi în oraș și o cazaseră la hotel, Angel mersese tiptil până în ușa dormitorului și-l văzuse pe Louis privind orașul de la fereastră, scrutând fața fiecărui trecător, sperând s-o găsească printre ei pe Alice. Emana prin toți porii sentimentul de vină, așa că în cameră aproape că mirosea a ceva vechi și amar. Angel știa totul despre Alice. Își însoțise partenerul în toate încercările de-a o găsi, mai întâi pe Eight Avenue, când aflaseră că ajunsese în oraș, apoi la Point, când reformele lui Giuliani[1] se înăspriseră, iar cei de la Vince Enforcement băteau străzile Manhattanului în lung și-n lat, „fantomele" NYPD amestecându-se în mulțimea de pe strada *Forty-forth*, în timp ce echipele de supraveghere așteptau în camionete fără numere de înmatriculare momentul în care să se poată năpusti asupra prăzii. La Point era mai ușor la început: Giuliani nu știa, nu vedea. Erau toate bune și frumoase atâta timp cât turiștii și cei care participau la convenții nu agățau prea multe târfe adolescente ce rătăceau accidental sau intenționat prin Times Square. Secția de poliție numărul 9 putea să aloce în fiecare lună zece oameni pentru o operațiune specială, care-i viza de cele mai multe ori pe patronii bordelurilor și doar o singură femeie lucra sub acoperire. E adevărat însă că din când în când se mai infiltrau în afaceri și câțiva polițiști, dar acest lucru se întâmpla destul de rar înainte să înceapă nebunia cu „toleranța zero" și polițiștii să facă atâta caz de mandatele lor, care duceau inevitabil la arestări, din moment ce prostituatele fără adăpost și cele dependente de droguri nu-și puteau plăti cauțiunea, ceea ce însemna nouăsprezece zile de arest. Hărțuirea neîncetată a prostituatelor le obligase pe femei să nu mai meargă pe străzile pe care stăteau de obicei ca să nu fie văzute de polițiști de două ori în același loc. De asemenea, le mai obligase să se

[1] Giuliani – Rudolph William Louis Giuliani, primar al New Yorkului din anul 1994 până în 2001 (n.tr.)

retragă în locuri izolate cu clienții, ceea ce le făcea și mai vulnerabile la viol, răpire sau chiar crimă.

Tocmai în gaura asta infectă ajunsese Alice și intervențiile lor nu folosiseră la nimic. De fapt, Angel avusese impresia că femeii îi plăcea să-l necăjească pe Louis cu decăderea ei, chiar dacă acest lucru ducea fără îndoială la distrugerea și în ultimă instanță la moartea ei. În cele din urmă, tot ce putuse Louis să facă fusese să se asigure că peștele pentru care lucra știa la ce să se aștepte dacă ea pățea ceva și să-i plătească cauțiunea, ca să nu stea la închisoare. Apoi nu mai suportase să asiste la decăderea ei și poate că nu fusese un lucru surprinzător că le scăpase printre degete după moartea lui Free Billy și ajunsese la G-Mack.

Așa că Angel îl privise în prima noapte vreme îndelungată fără să-i vorbească și în cele din urmă îi spusese:

– Ai încercat.

– Dar nu îndeajuns.

– S-ar putea să fie ascunsă pe undeva.

Louis clătinase ușor din cap.

– Nu. Nu mai este. O simt; e ca și cum a murit o parte din mine.

– Ascultă...

– Du-te înapoi în pat.

Și așa și făcuse pentru că nu mai putea spune nimic. Nu avea nici un rost să-i spună că nu fusese vina lui, că oamenii erau răspunzători de propriile alegeri, că oricât de mult ai fi încercat, nu puteai să salvezi un om care nu voia să fie salvat. Louis nu credea sau nu voia să creadă aceste lucruri. Aceasta fusese vina lui, și Alice nu-și alesese chiar singură drumul. Acțiunile altor oameni, inclusiv ale lui o făcuseră să meargă în acea direcție.

Dar mai erau și alte lucruri pe care Angel nu avea cum să le ghicească, momentele scurte, tainice dintre Louis și Alice, pe care poate că doar Martha le-ar fi înțeles, pentru că se regăseau într-o mică măsură în telefoanele și felicitările pe care ea le primise. Louis își amintea de copilăria lui Alice, cum se juca la picioarele lui sau cum adormea ghemuită lângă el, scăldată în lumina primului lor televizor. Plângea când pleca de acasă, deși era prea mică să înțeleagă ce se

întâmpla, și în anii următori, când vizitele se răriseră, ea era prima care-l întâmpina. Dar încet, încet ea-și dăduse seama de schimbările din caracterul său, de faptul că băiatul îi omorâse tatăl, considerându-l vinovat de moartea mamei lui, și că devenise un bărbat în stare să ia viața altora fără să se simtă vinovat. Alice nu știa cum să catalogheze aceste schimbări sau să explice cumva metamorfoza vărului ei, dar răceala lui îi atingea sufletul și bănuielile și temerile despre moartea tatălui ei căpătau în sfârșit o formă. Louis văzuse ce se întâmpla și se hotărâse să se depărteze de familie, decizie datorată naturii afacerii lui și hotărârii de a nu-i pune în pericol pe cei dragi. Toate aceste tensiuni se intensificaseră în ziua în care Louis plecase definitiv de acasă, când Alice venise la el, pe când stătea sub un arbore de bumbac și umbra lui părea sânge întunecat pe iarbă, din cauza soarelui ce apunea în spatele lui. Era aproape o adolescentă, deși părea mai mare și se dezvoltase mai repede decât fetele de seama ei.

– Mama zice că pleci azi.

– Da.

– Și, după cum a zis-o, n-o să te mai întorci niciodată.

– Lucrurile se schimbă. Oamenii se schimbă. Nu mai pot rămâne aici.

Își încreți buzele și-și dusese mâna la frunte ca să-și apere ochii de lumina apusului.

– Am văzut cum se uită oamenii la tine.

– Cum se uită?

– Ca și cum le-ar fi frică de tine. Câteodată chiar și mama se uită așa la tine.

– Nu are de ce să-i fie frică de mine. Și nici ție.

– De ce le e frică?

– Nu știu.

– Am auzit niște zvonuri.

Louis se ridicase și încercase să treacă pe lângă ea, dar îi blocase drumul punându-i mâinile pe burtă.

– Nu. Spune-mi. Spune-mi că nu-i adevărat ce-am auzit.

– Nu am timp de povești.

O luase de mâini și o dăduse la o parte, apoi plecase spre casă.

– Am auzit că tata era un om rău, că merita ce-a pățit.

Țipase atunci. O auzise fugind după el, dar nu se uitase înapoi.

– Am auzit că știi ce i s-a întâmplat. Spune-mi! *Spune-mi!*

Îl împinse atât de tare din spate, încât se împiedicase și căzuse în genunchi. Încercase să se ridice, dar ea îi dăduse atunci o palmă. Plângea.

– Spune-mi, spusese ea din nou, dar cu o voce stinsă, aproape șoptită. Spune-mi că nu-i adevărat.

Dar nu putuse să-i răspundă și plecase. În anii următori, Alice mai adusese vorba despre tatăl ei doar o singură dată, cu un an și două luni înainte de dispariția ei, când Louis mai credea că putea s-o salveze. Îl sunase din clinica privată din Phoenicia, în mijlocul Catskills și el condusese toată după-amiaza ca s-o vadă. O internase acolo după ce-l sunase Jackie O și-i spusese că Alice era cu el și că un client o rănise destul de grav, iar ea aproape își injectase o supradoză ca să-și aline durerea. Era plină de vânătăi și sângera, avea gura căscată și nu i se mai vedea decât albul ochilor pe sub pleoapele grele. Louis o internase în clinica din Phoenicia în dimineața următoare, când devenise îndeajuns de lucidă încât să înțeleagă ce se întâmpla. Rămăsese șocată după bătaia pe care o luase și părea mai cooperantă ca niciodată. Îl sunase după ce stătuse șase săptămâni izolată în Phoenicia.

Louis o găsise în grădină, așezată pe o bancă de piatră. Slăbise puțin și părea obosită, dar avea o lumină în ochi, o flacără micuță, pe care n-o mai văzuse de mult. Putea s-o spulbere cel mai ușor vânt, dar cel puțin era acolo. Se plimbaseră puțin împreună și aerul de munte o făcuse să tremure deși purta o jachetă groasă. Îi dăduse haina lui și ea se învelise ca într-o pătură.

– Ți-am desenat ceva, spusese ea, după ce înconjuraseră parcul și vorbiseră despre clinică și despre ceilalți pacienți pe care-i văzuseră.

– Nu știam că-ți place să desenezi.

– N-am avut până acum ocazia s-o fac. Mi-au spus că m-ar putea ajuta. O femeie vine aici în fiecare zi, timp de o oră, sau chiar mai mult dacă faci progrese. Spune că am talent, dar nu o cred.

Căutase în buzunarul jachetei și scosese o hârtie împăturită în patru. O deschisese.

– E casa noastră, spusese ea, de teamă că lucrarea nu era așa de bună și el n-ar fi ghicit subiectul.

– E frumoasă, spusese el, și chiar era.

Desenase casa ca și cum ar fi văzut-o prin ceață, folosind cretă ca să accentueze liniile. Prin ferestre se zărea o lumină slabă și caldă și ușa era întredeschisă. Florile de degețel roșu și commelina erau pete de roz și albastru, iar cele de trillium steluțe de verde și roșu. Pădurea din spate era formată din trunchiuri maronii și înalte, asemenea unor catarge ce se terminau într-o mare de ferigi vezi.

– Mulțumesc.

– Am sunat-o pe mama, spusese ea. Acum, după ce am stat aici o perioadă mi-au dat voie să sun pe cine vreau. I-am spus că sunt bine, dar nu-i adevărat. E greu, știi?

– Știu.

Ea îi privise fața, cu buzele ușor strânse, și atunci Louis își adusese aminte de fata care venise sub arborele de bumbac.

– Îmi pare rău c-am dat vina pe tine.

– Și mie îmi pare rău.

Zâmbise și, pentru prima oară de când era adult, îl sărutase pe obraz.

– La revedere.

Voise să se dezbrace de haină, dar o oprise.

– Păstreaz-o. E frig aici.

Se învelise mai bine cu haina și plecase înapoi spre clinică. Se uitase la el, îi făcuse cu mâna și intrase în clădire.

Nu știuse ce se întâmplase după aceea. Auzise niște zvonuri despre o ceartă cu un alt pacient și despre o ședință dureroasă și neplăcută cu unul dintre terapeuții rezidenți. Cei de la clinică îl sunaseră să-i spună că Alice fugise. O căutase pe străzi, dar nu o găsise, și, după trei săptămâni, când ieșise din colțul întunecat în care se ascunsese, luminița din ochi îi dispăruse pentru totdeauna și tot ce lăsase în urmă fusese desenul unei case ce părea că dispărea când o privea și amintirea unui ultim sărut pe care i-l dăduse cea care, în felul ei, era mai aproape de sufletul lui decât oricine altcineva de pe această lume.

Acum, pentru prima oară după sosirea Marthei și descoperirea rămășițelor din Williamsburg, Louis părea plin de energie. Angel știa ce însemna acest lucru. Cineva avea să plătească pentru ceea ce i se întâmplase lui Alice, și lui nu-i păsa de ce avea să urmeze, dacă așa partenerul lui s-ar mai fi liniștit.

Ajunseră la mașina închiriată.

– Urăsc mașinile astea, spuse Angel.

– Da, ai mai spus-o o dată.

– Mă simt jignit că ne-a văzut drept genul de oameni care ar conduce un Camry.

Își puseră bagajele pe pământ și așteptară ca bărbatul în uniformă să se apropie. Ținea în mână o cutie mică de titaniu.

– V-ați uitat unul dintre bagaje.

– Mulțumesc, răspunse Louis.

– Pentru puțin. Aveți vreo problemă cu mașina?

– Prietenului meu nu-i place.

Bărbatul îngenunche, scoase din buzunar un briceag și-l înfipse în roata din față. Roti cuțitul, îl scoase și privi cu satisfacție cum se dezumfla cauciucul.

– Duceți-vă și alegeți altceva, zise el, apoi ieși din garaj și intră într-un SUV alb, care porni imediat.

– Cred că nu lucrează pentru o companie de închirieri, spuse Angel.

– Ar trebui să te faci detectiv.

– Au salariu mic. Mă duc să iau o mașină mai mare.

Angel se întoarse câteva minute mai târziu cu cheia de la un Mercury roșu. Louis luă bagajele, merse până la mașină și deschise portbagajul. Se uită în jur înainte să deschidă cutia de titaniu. Înăuntru erau două pistoale Glock de nouă milimetri și opt cartușe de rezervă, câte patru seturi de câte două gloanțe, legate cu benzi de cauciuc. Nu aveau nevoie de mai multe gloanțe, poate doar dacă s-ar fi hotărât să înceapă războiul cu Mexicul. Strecură armele și cartușele în buzunarele exterioare ale hainei, închise portbagajul și se urcă în mașină. La postul de radio se auzea melodia „Shiver" a lui Howe Geleb. Îi plăcea acest cântăreț. Era bine să-i sprijine pe băieții din zona lui. Îi dădu lui Angel unul din pistoale și gloanțele de rezervă.

Cercetară amândoi armele și, după ce văzură că totul era în regulă, le puseră de-o parte.

– Știi unde mergem? întrebă Angel.

– Da, așa cred.

– Bine. Urăsc să mă uit pe hartă.

Se întinse să schimbe postul de radio.

– Nici să nu te gândești, te avertizez.

– E plictisitor.

– Lasă-l pe frecvența asta.

Angel oftă. Ieșiră din semiîntunericul din garaj în întunericul de afară. Cerul era plin de stele, iar aerul rece al deșertului care intra prin sistemul de aerisire îi răcorea pe cei doi.

– E frumos, spuse Angel.

– Presupun că da.

Bărbatul mai scund mai privi peisajul câteva minute, apoi spuse:

– Vrei să oprim să luăm gogoși?

Era târziu, ajunsesem din nou pe Cortland Alley, și încă simțeam în gură gustul mâncării thailandeze. Am auzit râsete pe Lafayette, pentru că oamenii fumau și flirtau în fața unuia dintre baruri. Fereastra de la Ancient & Classic Inc. era luminată, oamenii dinăuntru organizând o nouă livrare de mobilă și ornamente. Un indicator îi avertiza pe trecători de gropile din trotuare și aproape puteam să aud ecoul pașilor în straturile de sub tălpi.

Am ajuns în fața casei lui Neddo. De data asta, după ce i-am spus cine eram, nu s-a mai obosit să țină lanțul la ușă. M-a condus în biroul din spate și mi-a oferit ceai.

– L-am luat de la magazinul din colț. E bun.

L-am privit turnând ceaiul în două cești chinezești atât de mici, încât ar fi fost mai potrivite într-o casă de păpuși. Când am luat una în mână, am văzut că era foarte veche, iar interiorul era plin de crăpături maronii minuscule. Ceaiul era aromat și puternic.

– Am citit în ziare despre crime, a spus Neddo. Am văzut că nu pomeneau de tine.

– Poate că îi preocupă siguranța mea.

– Mai mult decât pe tine, asta e clar. S-ar putea spune că-ți dorești să mori, domnule Parker.

– Mă bucur să spun că nu s-a întâmplat.

– Până acum. Sper că nu te-a urmărit nimeni până aici. Nu vreau ca viaţa mea să depindă de a dumitale.

Fusesem precaut şi i-am spus şi lui acelaşi lucru.

– Spune-mi despre Santa Muerte, domnule Neddo.

Neddo s-a fâstâcit puţin, apoi s-a destins.

– Mexicanul care-a murit. Are legătură cu el, nu?

– Spune-mi despre ce e vorba, apoi o să-ţi spun şi eu ce pot.

Neddo a fost de acord.

– Este un idol mexican. Sfânta Moarte: îngerul proscrişilor, al celor fără de lege. Chiar şi ucigaşii şi oamenii machiavelici au nevoie de sfinţi. Se sărbătoreşte în prima zi a fiecărei luni, câteodată în public, dar de cele mai multe ori în secret. Bătrânele se roagă să le salveze fiii şi nepoţii de viaţa nelegiuită, în timp ce aceştia se roagă pentru capturi bune sau ca să-şi omoare duşmanii. Moartea e cea din urmă mare putere, domnule Parker. Poate proteja sau poate distruge, depinde în ce direcţie cade coasa. Poate fi complice sau asasin. Santa Muerte este forma Morţii. Este o creaţie a omului, nu a lui Dumnezeu.

Neddo s-a ridicat şi a dispărut în haosul din magazinul său. S-a întors cu un craniu aşezat pe un buştean de lemn, învelit într-un voal albastru cu diferite imagini ale soarelui. În afară de dinţii din aur, restul craniului era pictat în negru. Nişte cercei ieftini fuseseră fixaţi în os şi pe creştet stătea o coroană grosolană din sârmă pictată.

– Aceasta este Santa Muerte. De cele mai multe ori este reprezentată sub forma unui schelet sau a unui craniu ornamentat, înconjurată de ofrande sau lumânări. Îi place sexul, dar, pentru că nu are un trup, este de acord cu dorinţele oamenilor şi trăieşte indirect prin ei. Poartă haine ţipătoare şi inele pe degete. Îi plac whiskyul, ţigările şi ciocolata. În loc să-i înalţe imnuri, ei îi cântă asemenea mariachilor. Este Sfânta Ascunsă. Poate că Fecioara din Guadalupe este patroana ţării, dar Mexicul este un loc în care oamenii sunt săraci şi comit infracţiuni fie din nevoie, fie din pasiune. Ei îşi păstrează credinţa, deşi trebuie să încalce legile bisericii şi ale statului, pe care-l consideră corupt. Santa Muerte le dă posibilitatea să-şi împace nevoile cu credinţele. Oamenii i-au construit altare în Tepito, Tijuana, Sonora, Juárez sau oriunde altundeva se adună săracii.

– Pare un cult.

– *Este* un cult. Biserica Catolică a declarat sărbătorirea ei o ca fiind adorare a diavolului și, deși nici eu nu sunt un fan al acestei instituții, nu e greu să-ți dai seama de ce a adoptat această poziție. Cei care se roagă la ea nu doresc să fie protejați de rău. Sunt oameni care îi cer ca nenorocirea să se abată asupra altora. Acest cult a devenit foarte puternic în rândul celor mai de jos oameni: traficanți de droguri, contrabandiști, furnizori de copii în vederea prostituției. Anul aceasta, la Sinaloa, au murit cincizeci de oameni, doar ca urmare a crimelor. Majoritatea cadavrelor erau tatuate cu imaginea ei sau purtau amulete sau inele.

S-a întors și a îndepărtat praful din orbitele goale ale idolului.

– Dar sunt crime mai îngrozitoare ca acestea, a conchis el. Mai vrei ceai?

Mi-a umplut din nou ceașca.

– Bărbatul care a murit în acel apartament avea o statuie asemănătoare ascunsă în peretele uneia dintre camere și a invocat-o pe Santa Muerte când m-a atacat. Cred că el și poate și alții foloseau acea cameră ca să rănească și să omoare oameni. Craniul era probabil cel al femeii pe care o căutam.

Neddo s-a uitat pentru o clipă la craniul de pe birou.

– Îmi pare rău. Dacă știam, nu ți-aș fi arătat această statuie. Pot s-o duc în altă parte dacă vrei.

– Nu e nevoie. Cel puțin acum știu ce reprezenta.

– L-au identificat pe bărbatul pe care l-ai omorât?

– Îl chema Homero Garcia. A avut antecedente penale în Mexic, în tinerețe.

Nu i-am spus lui Neddo că Federales[1] erau interesați de Garcia în mod deosebit. Mexicanii aflaseră de moartea lui și sunaseră de foarte multe ori la FBI, iar ambasadorul Mexicului în SUA le ceruse celor din NYPD să coopereze cu ofițerii din țara sa, și să le ofere copii după toate documentele ce aveau legătură cu investigația asupra morții lui Garcia. De obicei nu se face prea mare caz de foștii delincvenți juvenili în cercurile diplomatice și legale.

– De unde venea?

[1] Poliția federală mexicană (n.tr.)

Nu voiam să-i spun mai multe. Nu știam încă destule lucruri despre Neddo, și obsesia lui de a se înconjura de rămășițe omenești nu mă făcea să mă simt în largul meu. Își dădu seama de neîncrederea mea.

– Domnule Parker, poate că ești sau nu de acord cu pasiunile mele și cu felul în care îmi câștig existența, dar, crede-mă: știu mai multe despre aceste lucruri decât oricine altcineva din acest oraș. Am fascinația unui om de știință. Pot să te ajut doar dacă-mi spui ce știi.

Nu prea aveam de ales.

– Mexicanii sunt prea interesați de Garcia, având în vedere cazierul pe care-l are. Le-au dat unele informații polițiștilor, dar cred că știu mai multe decât spun. Garcia s-a născut în Tapito, dar familia lui s-a mutat de acolo pe când era copil. A fost argintar. Se pare că era o tradiție de familie, dar a fost arestat pentru că topea obiectele furate și primea o parte din banii obținuți din vânzarea acestora. A stat trei ani la închisoare, apoi a fost eliberat și s-a întors la meseria lui. Oficial, după aceea nu a mai avut probleme.

Neddo s-a aplecat peste birou.

– Unde și-a practicat meseria, domnule Parker? a întrebat el cu nerăbdare. În ce oraș stătea?

– În Juárez. Locuia în Juárez.

Neddo a oftat ca și cum ar fi înțeles totul.

– Femei, zise el. Fata pe care o căutai n-a fost prima pe care a omorât-o. Cred că Homero Garcia era un asasin profesionist care omora numai femei.

Localul Harry's Best Rest era destul de gol când Mercury-ul, mult mai prăfuit acum, se opri în parcare. Mai erau și alte mașini acolo, dar nu mânca nimeni în restaurant, și orice șofer singuratic de tir care căuta puțină alinare din partea femeilor din zonă se putea bucura de mare atenție dacă ajungea devreme, chiar dacă numărul prostituatelor se micșorase destul de mult în urma raidurilor poliției, după crimele de la Spyhole. Cantina era închisă pe timp de noapte, iar la bar rămăseseră doar două femei, ghemuite și somnoroase, sperând să plece cu bărbatul care stătea cu ele, fumând o țigară de marijuana și sorbind din când în când din ultimul Tecate. Luminile colorate din bar de-abia dacă-i luminau fața.

Când Louis ieşi din întuneric, Harry era în spate, aşezând lăzile de bere.

– Tu eşti patronul localului?

– Da. Cauţi ceva anume?

– Caut pe cineva. Cine are grijă de femeile din zonă?

– Femeile de aici îşi poartă singure de grijă.

Harry zâmbi la gluma pe care o făcuse, apoi vru să se întoarcă în local. Partenerii lui aveau să se descurce cu acest bărbat după ce îi informa despre prezenţa lui.

Harry văzu că un bărbat scund, cu părul netuns de mai mult de o lună, îi blocase drumul. Tipul părea că se mai îngrăşase de curând. Dar Harry nu-i zise acest lucru. Nu spuse nimic pentru că bărbatul din uşă ţinea în mână o armă. Nu era îndreptată chiar spre el, dar dacă situaţia ar fi degenerat, n-ar fi putut spune cum s-ar fi terminat.

– Un nume, spuse Louis. Vreau să-mi spui numele celui care avea grijă de Sereta.

– Nu cunosc nici o Sereta.

– Timp trecut, răspunse Louis. E moartă. A murit la Spyhole.

– Îmi pare rău să aud asta.

– O să-i spui chiar tu acest lucru dacă nu-mi spui numele.

– Nu vreau probleme.

– Cele de acolo sunt căsuţele tale? întrebă Louis, arătând cu capul în direcţia căbănuţelor de la marginea parcării.

– Da, câteodată oamenii nu mai vor să doarmă în cabinele tirurilor. Dacă doresc, găsesc acolo cearceafuri curate pentru o noapte.

– Sau pentru o oră.

– Sau aşa.

– Dacă nu vorbeşti, o să te duc într-una din căbănuţele alea şi-o să te bat până o să-mi spui tot ce vreau să ştiu. Dacă mă minţi, o să mă întorc, o să te duc într-una din căsuţe şi o să te omor. Mai există o variantă.

– Octavio, spuse repede Harry. Îl cheamă Octavio, dar nu mai e aici. A plecat când a murit târfa.

– Zi-mi ce s-a întâmplat.

– Lucra aici de câteva zile când au venit nişte bărbaţi. Unul din ei era gras, foarte gras, iar celălalt, un tip tăcut în albastru. Au întrebat de Octavio. Au vorbit puţin cu el, apoi au plecat. Mi-a spus să uit că au venit. În aceeaşi noapte au fost omorâţi toţi oamenii de la motel.

– Unde s-a dus Octavio?

– Nu știu. Chiar nu știu. Era speriat.

– Cine are grijă de femei în lipsa lui?

– Nepotul lui.

– Spune-mi cum arată.

– E înalt pentru un mexican. Are o mustață subțire. Poartă o cămașă verde, blugi și o pălărie albă. E înăuntru.

– Cum îl cheamă?

– Ernesto.

– Are vreo armă?

– Dumnezeule, toți au arme.

– Cheamă-l.

– Poftim?

– Am spus să-l chemi. Spune-i că afară e o fată care-și caută de lucru.

– Dar atunci o să știe că l-am trădat.

– Am să mă asigur că vede armele. Sunt sigur că o să îți înțeleagă motivele. Acum cheamă-l.

Harry merse până în pragul ușii.

– Ernesto, strigă el. E aici o fată care vrea să vorbească cu tine, își caută de lucru.

– Trimite-o înăuntru, răspunse o voce de bărbat.

– Nu vrea să intre. Zice că-i e frică.

Bărbatul înjură. Auziră zgomot de pași. Ușa se deschise și ieși un tânăr mexican. Părea adormit și mirosea a iarbă.

– Chestia aia o să-ți distrugă sănătatea, spuse Louis din spatele bărbatului, în timp ce-i scoase de la centură un Colt argintiu și-i atinse ceafa cu arma. Deși nu la fel de repede ca un glonț. Hai să ne plimbăm puțin.

Louis se întoarse spre Harry.

– N-o să ne mai întoarcem. Dacă spui cuiva ce s-a întâmplat acum o să avem o mică discuție. Ești un om ocupat. Sunt multe lucruri de care nu trebuie să-ți mai amintești.

Cei doi bărbați plecară cu Ernesto. Conduseră cam opt kilometri până găsiră un drum prăfuit și dispărură în întuneric. Opriră mașina într-un loc de unde nu se mai vedeau luminile de pe șosea. Ernesto le spuse după un timp tot ce voiau să știe.

Plecară, ajungând în cele din urmă în fața unei rulote dărăpănate din spatele unei case neterminate și a unei curți fără gard. Octavio îi auzi și încercă să fugă, dar Louis îl împușcă în picior. Octavio căzu și se rostogoli pe un povârniș nisipos până într-o groapă secată. Îi spuseră că avea două opțiuni: să arunce arma sau să moară exact acolo.

Octavio aruncă pistolul și privi cum cele două umbre se apropiară.

– Cei mai răi, spuse Neddo, sunt cei din Juárez.

Ceaiul se răcise. Statuia Sfintei Morți stătea încă între noi, ascultând fără să audă, privind fără să vadă.

Juárez: acum înțeleg.

În Juárez locuiesc un milion și jumătate de oameni, într-o sărăcie lucie, ceea ce-i face să îndure și mai greu imaginea bogăției din El Paso[1]. Aici locuiesc traficanții de droguri și de ființe umane. Aici întâlnești unele prostituate aflate la vârsta pubertății sau altele care nu vor mai trece prin această perioadă. Mai sunt și *maquiladoras,* uriașele uzine electrice de asamblare care produc cuptoare cu microunde și uscătoare de păr pentru țările dezvoltate, la un preț mic, plătindu-i pe muncitori cu 10 dolari pe zi și refuzându-le dreptul la protecție legală sau asocieri în uniuni sindicale. În afara gardurilor fabricii se întind șiruri de case dărăpănate, *colonias populares,* fără grupuri sanitare, apă curentă, electricitate sau drumuri asfaltate, case pentru bărbații și femeile care lucrează în *maquiladora;* cei mai norocoși dintre ei se urcă în fiecare dimineață în autobuzele colorate în roșu și verde, care îi duceau odată pe copiii americani la școală, în timp ce restul sunt obligați să meargă în fiecare zi, dis-de-dimineață, prin periculoasa Sitio Colosio Valle sau prin alte locuri rău famate. În spatele acestor case se află gropile de gunoi ale orașului, unde măturătorii câștigă mai mult decât muncitorii. Aici găsești bordelurile din Mariscal, pavilioanele de tir sportiv de pe strada Ugarte, acolo unde bărbați și femei tinere își injectează heroină mexicană, o heroină ieftină provenită din statul Sinaloa, lăsând în urma lor o mulțime de ace însângerate. Aici găsești opt sute de bande, cutreierând străzile orașului, aparent fără teamă, deoarece membrii lor sunt mai presus de legea care nu-i pedepsește sau

[1] El Paso – oraș din sud-vestul SUA, la granița cu Mexicul, în apropiere de Ciudad Juárez.(n.tr.)

care este prea coruptă ca să mai facă ceva, pentru că nici *Federales* și nici FBI-ul nu mai informează poliția locală din Juárez despre operațiunile lor, din motive de securitate.

Dar acestea nu sunt cele mai rele lucruri din Juárez: în ultimii zece ani, fuseseră răpite și omorâte peste trei sute de tinere, unele dintre ele *putas*[1], altele *faciles*[2], dar majoritatea fete muncitoare, sărace și vulnerabile. De cele mai multe ori le găsiseră măturătorii zăcând mutilate în mormanele de gunoaie. Cu toate acestea, autoritățile din Chihuahua continuaseră să închidă ochii, deși apăreau cu regularitate noi cadavre. *Federales* începuseră de curând o investigație, folosind acuzațiile de trafic de organe, o infracțiune federală, ca să intervină, dar aceste acuzații fuseseră doar un paravan. Cele mai des întâlnite teorii despre crime, întărite de teamă și paranoia, fuseseră acelea că ori bogații, ori adepții anumitor culte religioase, printre care și Santa Muerte, le omorau pe tinere.

Un singur om fusese condamnat pentru aceste fapte: egipteanul Abdel Latif Sharif, despre care se presupunea că ucisese douăzeci de femei. Anchetatorii pretinseseră că Sharif continuase să ucidă chiar și din închisoare, plătindu-i pe membrii Los Rebeldes, una dintre bandele din oraș, să omoare în numele lui. Fiecare membru care participa era răsplătit cu 1 000 de pesos. Când membrii Los Rebeldes au fost arestați, s-a spus că egipteanul recrutase patru șoferi de autobuz, care înfăptuiseră alte douăzeci de crime. Recompensa lor: 1 200 de dolari pe lună, împărțiți între ei și un al cincilea om, atâta timp cât omorau cel puțin patru fete pe lună. În 1999 autoritățile au renunțat la majoritatea acuzațiilor împotriva lui Sharif. Acesta era doar un singur om și nu ar fi putut ucide atâția oameni, chiar și ajutat de presupușii lui complici. Alții făceau aceste lucruri și continuaseră să ucidă chiar și în timpul arestului lui Sharif.

– Există un loc numit Anapra, spuse Neddo. Este o mahala foarte săracă. Acolo, în umbra Muntelui Christo Rey, locuiesc douăzeci și cinci de mii de oameni. Știi ce se găsește în vârful muntelui? O statuie a lui Isus. Râse încetișor. Mai e oare de mirare că oamenii uită de Dumnezeu și venerază în schimb o zeitate reprezentată printr-un

[1] târfe (în lb. spaniolă în orig.)

[2] femei ușoare (în lb. spaniolă în orig.)

schelet? Se spunea că Sharif își răpise majoritatea victimelor din Anapra, dar acum alții au început să le fure pe femeile din acel cartier sau din Marscal. Din ce în ce mai des, cadavrele poartă asupra lor imaginea Sfintei Morți. Unele sunt mutilate după moarte, li se taie membrele sau capetele. Dacă ar fi să ne luăm după zvonuri, cei răspunzători de aceste fapte au învățat din greșelile înaintașilor lor. Sunt precauți și îi protejează cineva. Se spune că sunt bogați și că le place acest sport. S-ar putea să fie sau să nu fie adevărat.

– Am găsit niște casete în apartamentul lui Garcia. Cu femei moarte sau muribunde.

Neddo avu decența să dea impresia că este tulburat.

– Cu toate acestea, el era aici, în New York, răspunse el. Poate că a pus mâna pe ele și a fugit. Poate că voia să șantajeze cu ele pe cine nu trebuia sau doar să se asigure că era în siguranță. Sau poate că unui astfel de om îi face plăcere să retrăiască toate crimele, vizionându-le de mai multe ori. Indiferent de motivul pentru care a venit în nord, el este veriga umană dintre Santa Muerte și crimele din Juárez. Nu mă surprinde deloc că autoritățile mexicane sunt interesate de el, la fel ca și mine.

– De ce te-ar interesa Garcia, în afară de legătura lui cu Santa Muerte?

– În Juárez există un mic osuar, răspunse el, o capelă decorată cu rămășițele morților. Nu este ceva extraordinar și nu s-a lucrat foarte mult la construcția lui. A fost lăsat în paragină un timp îndelungat, dar în ultimii ani cineva a investit mult timp și bani în refacerea lui. Am fost acolo. Obiectele au fost reparate de un expert. S-au adăugat chiar alte obiecte de mobilier: candelabre, sfeșnice, un chivot, toate de o calitate superioară originalelor. Bărbatul care a restaurat osuarul susține că a folosit doar rămășițele din osuar, dar mă cam îndoiesc. Nu am reușit să examinez atent obiectele de acolo – preotul însărcinat cu întreținerea capelei era secretos și fricos – dar cred că unele oase erau învechite pe cale artificială, asemenea craniului pe care mi l-ai arătat în prima seară. Am vrut să mă întâlnesc cu acel bărbat, dar plecase deja din oraș. Am auzit mai târziu că era căutat de *Federales*. Se spunea că aveau ordin să nu-l ucidă, ci să-l captureze viu. Acest lucru se întâmpla acum un an. În fața osuarului, același individ construise un altar foarte frumos ornamentat, închinat Sfintei Morți. Dacă Homero

Garcia provenea din Juárez și era adeptul cultului Sfintei Morți, atunci e foarte probabil ca el să fi fost restauratorul osuarului. La urma urmei, un om capabil să lucreze cu migală argintul poate fi capabil să facă la fel și cu alte materiale, inclusiv cu oase.

Se sprijini din nou de speteaza scaunului. Încă o dată ieșise la iveală obsesia lui pentru detalii, așa cum ieșise și atunci când vorbise despre predicatorul Faulkner și cartea lui făcută din piele și oase.

Poate că Garcia venise în New York de unul singur, dar mă îndoiam de acest lucru. Cineva îi descoperise talentele, îi făcuse rost de un depozit în Williamsburg și îi dăduse un loc unde să poată lucra. Fusese adus din nord pentru abilitățile lui, departe de *Federales*, și probabil departe de cei pentru care răpea și ucidea femei. M-am gândit din nou la statueta cu aripi realizată din oase de păsări, de animale și de om. Mi-am amintit de cutiile goale, de bucățile de oase împrăștiate pe masa de lucru, asemenea rămășitelor de pe masa unui meșteșugar. Când l-am omorât, Garcia era aproape de finalizarea proiectului cu care fusese însărcinat, indiferent care ar fi fost acela.

L-am privit pe Neddo, dar el o contempla pe Santa Muerte.

Mă întrebam ce-mi ascundea, chiar și după ce-mi spusese atâtea lucruri.

Telefonul mobil a început să sune când eram aproape de hotel. Era Louis. Mi-a dat numărul unui telefon public și mi-a spus să-l sun înapoi de la un telefon asemănător. L-am sunat din stradă, de pe o cartelă de telefon AT&T. Auzeam zgomotul traficului pe fundal și cântecul oamenilor de pe stradă.

– Ce-ai aflat? am întrebat eu.

– Peștele pentru care lucra Sereta se numea Octavio. Se ascunsese după moartea ei, dar l-am găsit pe nepotul lui și așa l-am găsit și pe Octavio. N-am fost deloc blânzi cu el. Ne-a spus că voia să se întoarcă înapoi în Mexic, în Juárez, orașul lui de baștină. Mai ești pe fir?

Aproape că scăpasem telefonul din mână. Era a doua oară în ultima oră când auzeam de orașul Juárez. Am început să pun lucrurile cap la cap. Era posibil ca Garcia să-l fi cunoscut pe Octavio din Juárez. Sereta fugise din New York și intrase pe teritoriul lui Octavio. Probabil că Alice le spusese locul în care se afla prietena ei. Garcia pusese câteva persoane să afle mai multe și Octavio îi dăduse la rândul lui informații.

Apoi doi bărbați plecaseră s-o găsească pe Sereta și să recupereze ceea ce furase ea.

– Da. O să-ți povestesc când te întorci. Unde e Octavio acum?

– E mort.

Am respirat adânc, dar nu am spus nimic.

– Octavio avea un om de legătură în New York, a continuat Louis. Trebuia să-l sune dacă întreba cineva de Sereta. E un avocat. Îl cheamă Sekula.

În Scarborough, Rachel stătea pe marginea patului, legănând-o pe Sam, care adormise în sfârșit. În fața casei era parcată mașină patrulei, iar polițiștii acoperiseră fereastra sfărâmată. Mama lui Rachel stătea lângă ea, cu mâinile între picioare.

– Sună-l, Rachel, spuse ea.

Rachel clătină din cap, dar nu-i răspunse.

– Nu se mai poate așa, spuse Joan. Pur și simplu nu se mai poate așa.

Dar Rachel își strânse și mai tare fiica la piept și nu spuse nimic.

14

Dormeam încă atunci când Walter Cole sună în dimineaţa următoare. Îi trimisesem prin fax lista cu numerele de telefon la care sunase Eddie Tager şi-l rugasem să afle ce putea despre acestea. Dacă nu avea noroc, puteam să-i rog pe alţii să se intereseze, de data aceasta ilegal. Mă gândisem că Walter ar fi putut să afle mai multe într-un timp mai scurt.

– Ştiai că violarea corespondenţei este un delict federal? a întrebat el.

– N-am violat nimic. Am presupus greşit că acea scrisoare îmi era adresată.

– Atunci sunt de acord. Oricine poate greşi. Oricum trebuie să-ţi spun: nu prea mai am la cine să apelez. Cred că nu te mai pot ajuta.

– Ai făcut destule până acum, şi chiar mai mult decât trebuia. Stai liniştit.

– Vrei să-ţi trimit prin fax ce-am aflat?

– Mai târziu. Acum citeşte-mi doar numele. Începe de pe la 1.00 noaptea din data pe care am subliniat-o.

În jurul acelei ore a fost răpită Alice. Probabil că cineva îl sunase pe Tager să-i spună să plătească cauţiunea pentru ea, şi să sperăm că îl sunase înapoi.

Mi-a citit toate numele, dar nu am recunoscut nici unul. Majoritatea erau nume de bărbaţi. Două de femei.

– Mai spune-mi o dată numele femeilor.

– Gale Friedman şi Hope Zahn.

– Ultimul număr era un număr personal sau de serviciu?

– E un telefon mobil. Facturile se emit pe adresa unei căsuțe poștale din Upper West Side, pe numele unei companii numite Robson Realtry. Robson o făcut parte din grupul Ambassade, aceeași firmă care se ocupa de dezvoltarea zonei rezidențiale din Williamsburg. Se pare că Tager a sunat-o de două ori. O dată la patru și patru minute dimineața și a doua oară la patru și trezeci și cinci de minute. N-a mai sunat pe nimeni până în după-amiaza următoare și numărul ei nu mai apare pe factură.

Hope Zahn. Mi l-am amintit pe Sekula în anticamera lui curată, rugând-o pe secretara lui frumoasă, dar de gheață, să nu-l deranjeze – „Fără telefoane, te rog, Hope" – în timp ce mă conducea în birou. Zilele lui Sekula erau numărate.

– Te ajută cu ceva informațiile astea? m-a întrebat Walter.

– Tocmai mi-ai confirmat niște bănuieli. Poți să-mi trimiți lista la faxul din camera mea?

Aveam un fax personal, așezat pe biroul din colț. I-am dat din nou numărul.

– Am verificat și numărul de mobil pe care ni l-a dat G-Mack. E fals. Nu există nici o dovadă că a existat vreodată.

– Bănuiam că așa era. Nu contează.

– Și acum ce ai de gând să faci?

– Trebuie să mă duc acasă. După aceea, nu știu, depinde.

– De ce?

– De bunătatea străinilor, presupun. Sau poate că bunătatea nu e cuvântul potrivit...

Am plecat să-mi iau o cafea și am sunat între timp la biroul lui Sekula. Mi-a răspuns o femeie, dar mi-am dat seama că nu era secretara lui. Fata era atât de veselă încât ar fi arătat minunat într-o colivie.

– Bună ziua, aș putea să vorbesc, vă rog, cu Hope Zahn?

– Din păcate este plecată pentru câteva zile. Vreți să-i lăsați un mesaj?

– Dar domnul Sekula?

– Nici el nu este la birou.

– Știți cumva când se întorc?

– Puteți să-mi spuneți, vă rog, cine sunteți?

M-am hotărât să-i sperii puțin.

– Spuneți-i lui Hope că a sunat-o Eddie Tager. Este în legătură cu Alice Temple.

Dacă Zahn sau Sekula sunau la birou, atunci ar fi avut la ce să se gândească.

– Are numărul dumneavoastră?

– I-ar plăcea să creadă asta, am spus eu, apoi i-am mulțumit pentru timpul acordat și am închis telefonul.

Sandy Crane era îngrijorată pentru soțul ei, ceea ce însemna că săptămâna aceasta se întâmplaseră mai multe lucruri pentru prima oară: promisiunea unui câștig după multă vreme, prima veste de care se bucurase împreună cu soțul său, de când acesta îmbătrânise, și acum preocuparea pentru sănătatea lui Larry, deși acest lucru se datora într-o bună măsură propriului interes. Încă nu se întorsese de la vechiul lui prieten din război, dar din când în când mai pleca câte o noapte de acasă, așa că nu era ceva neobișnuit. De obicei absența lui coincidea cu perioada în care aveau loc cursele de cai din Florida, dar nu mai pleca decât rar într-o călătorie atât de hotărât cum fusese în ziua trecută. Sandy știa că soțului ei îi plăcea să parieze. Acest lucru o îngrijora într-o oarecare măsură, dar îl lăsa în pace atâta timp cât nu depășea limita. Dacă s-ar fi plâns de banii pe care-i cheltuia, atunci nici el nu i-ar mai fi tolerat excesele, iar Sandy se obișnuise cu luxul.

Femeia știa că bătrânul ar fi încercat s-o excludă din afacere dacă ar fi putut, dar teama ei era temperată de gândul că Larry avea nevoie de ea. Era bătrân și slăbit și nu avea nici un prieten. Chiar dacă nenorocitul acela îngâmfat de Hall ar fi fost de acord cu propunerea, Larry ar fi avut nevoie de ea ca să se asigure că nu era tras pe sfoară. Începuse să se neliniștească când văzuse că soțul ei nu o sunase noaptea trecută să-i spună cum stăteau lucrurile, dar așa era el. Poate că se oprise prin vreun bar, dacă Hall fusese de acord, și se îmbătase criță ca să sărbătorească. Probabil că acum dormea într-o cameră de motel,

trezindu-se doar să se ducă la baie. Într-un fel sau în altul, Larry avea să se întoarcă.

Sandy sorbi din vodca dublă – un alt lucru pe care-l făcea pentru prima oară la această oră – și se mai gândi o dată la cum avea să cheltuiască banii: pentru început, haine noi, și o mașină care să nu pută a om bătrân. Îi mai surâdea ideea unui tip mai tânăr, cu un corp plin de mușchi și cu un motor care să meargă ca uns și să nu se poticnească la fel ca cele vechi ale bărbaților care-i satisfăceau nevoile din când în când. Nu-i păsa că ar fi trebuit să-l plătească la oră. Așa, ar fi făcut tot ce i-ar fi cerut ea.

Auzi soneria și vărsă puțină vodcă când se ridică de pe scaun. Larry avea cheie, așa că nu putea fi el. Dar dacă i se întâmplase ceva? Poate că nemernicul de Hall le spusese totul polițiștilor. Dacă era așa, atunci Sandy s-ar fi prefăcut mai proastă ca micuții cu nevoi speciale, ciudați și înfricoșători care îi făceau cu mâna în fiecare dimineață din autobuzul care-i ducea la școală, de parcă ea ar fi dat doi bani pe ei. De fapt, acești copii o înspăimântau mai mult decât șerpii sau păianjenii.

La ușă erau un bărbat și o femeie. Amândoi bine îmbrăcați: bărbatul purta un costum gri, iar femeia o jachetă și o fustă albastră. Până și Sandy trebuia să recunoască frumusețea femeii: păr lung negru, piele palidă, un corp minunat. Bărbatul ținea în mână o servietă, iar femeia avea pe umărul drept un ghiozdănel maroniu din piele.

– Doamna Crane? întrebă bărbatul. Numele meu este Sekula. Sunt avocat în New York. Ea este asistenta mea, domnișoara Zahn. Soțul dumeavoastră ne-a sunat ieri. Spunea că are un obiect care ne-ar putea interesa.

Sandy nu știa dacă să-și blesteme soțul sau să-l aplaude pentru ceea ce făcuse. Se gândi că totul depindea de felul în care decurgeau lucrurile. Bătrânul acela nesăbuit fusese atât de nerăbdător să vândă obiectul, încât îi sunase pe cei care-i trimiseseră scrisoarea înainte să intre în posesia cutiei sau a hârtiei din interiorul ei. Aproape că și-l putea imagina, cu un rânjet pe față, convins de faptul că putea să-i joace pe degete pe oamenii ăștia de la oraș, numai că nu era el atât de deștept. Le spusese prea multe sau îi făcuse să aibă așteptări atât de

mari, încât aceştia se aflau acum la uşa ei. Sandy se întreba dacă le spusese despre Mark Hall, dar îşi dădu seamă că nu o făcuse. Dacă le-ar fi spus, atunci ar fi fost în faţa casei lui, şi nu a ei.

– Soţul meu nu este acasă deocamdată. Cred că trebuie să vină.

Sekula continuă să zâmbească.

– Sper că nu vă deranjează dacă îl vom aştepta. Am dori să cumpărăm obiectul cât mai repede, fără prea multă agitaţie.

Sandy se mută pe celălalt picior. Nu prea se simţea în largul ei.

– Nu ştiu ce să vă spun. Păreţi oameni de treabă, dar nu prea-mi place să primesc străini în casă.

Zâmbetul de pe faţa lui Sekula începea să o înspăimânte, la fel ca zâmbetele copiilor din autobuz. Era ceva în neregulă cu el. Chiar şi dobitocul de Hall zâmbea cu mai multă căldură când voia să vândă o maşină..

– Înţeleg, răspunse Sekula. Poate acest lucru vă va convinge de bunele noastre intenţii.

Îşi sprijini servieta de zid, desfăcu încuietorile şi o deschise astfel încât Sandy să poată vedea ce conţinea: o grămadă de preşedinţi morţi, aliniaţi ca pe muntele Rushmore, dar în verde.

– Doar o dovadă a bunăvoinţei noastre, spuse Sekula.

Sandy simţi cum începe să transpire.

– Cred că aş putea face o excepţie. Doar de data asta.

Ironia era că Sekula nu voia să-i facă rău femeii. Tocmai în acest fel rămăseseră în umbră, în timp ce alţii erau vânaţi. Nu omorâseră decât atunci când nu mai avuseseră încotro, sau aşa făcuseră până când investigaţia lui Sekula transformase căutarea lor într-o adevărată cursă. Prin recrutarea odiosului Garcia, Brightwell le arătase că începuse o nouă etapă şi gradul de violenţă crescuse.

Sekula era de mult timp Credincios. Fusese recrutat imediat după absolvirea Facultăţii de Drept, iar procesul fusese unul subtil, gradual, folosindu-se de talentele lui pentru a depista vânzări dubioase şi pentru a stabili proprietarul de drept şi originea obiectelor, când era cazul, ajungând cu timpul să cunoască viaţa întunecată şi secretă a mai multor oameni. Văzuse în acest lucru o străduinţă fascinantă, chiar dacă-şi dăduse seama că se foloseau de el ca să-i găsească şi să-i

exploateze pe alții, și nu să participe la vreun proces, public sau privat. Informațiile pe care le afla Sekula erau folosite împotriva acestor oameni, iar angajatorii lui îl transformaseră într-un om influent, bogat și învățat, dar descoperise la puțin timp după aceea că nu-l tulbura nimic din tot ceea ce făcuse. Până la urmă era avocat și, dacă ar fi intrat în arena dreptului penal, ar fi ajuns să-i apere pe cei văzuți ca imposibil de apărat. În comparație cu acest lucru, ceea ce făcea el nu era decât foarte puțin imoral. Plus că se îmbogățise, mult mai mult decât unii dintre colegii lui care muceau de două ori mai mult și mai obținuse pe deasupra și alte recompense, printre care și pe Hope Zahn. I se spusese s-o angajeze și o făcuse de bunăvoie. De atunci se dovedise a fi indispensabilă pe plan personal, profesional și, trebuia să recunoască, și sexual. Slăbiciunea lui Sekula erau femeile, iar domnișoara Zahn îi îndeplinea toate fanteziile pe care le avea și chiar și altele pe care nici nu și le putea imagina.

Și, când, după ani și ani aflase despre adevărata natură a căutării lor, Sekula nu mai fusese surprins. Se întreba câteodată dacă acesta era un indiciu despre țelul pentru care fusese corupt, sau dacă aceasta fusese adevărata lui față și angajatorii lui o văzuseră cu mult timp înainte. De fapt, fusese ideea lui Sekula să-i caute pe veterani, după ce descoperise amănuntele unei vânzări duse la bun sfârșit printr-un intermediar din Elveția, la puțin timp după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Vânzarea fusese una dintre miile de tranzacții din perioada postbelică, când obiectele jefuite își schimbau proprietarul extrem de repede, din foștii proprietari rămânând doar o mână de cenușă împrăștiată printre copacii din Europa de Vest. Sekula descoperise adevărul abia când intrase în posesia copiilor după documentele casei de licitații, de la un angajat conștient că avocatul ar fi plătit destul de bine pentru astfel de informații. Sekula le era recunoscător elvețienilor pentru obsesia lor pentru detalii, ceea ce însemna că exista o dovadă a oricărei tranzacții, oricât de dubioasă ar fi fost. Elvețienii se asemănau în multe privințe cu naziștii, prin dorința lor de a avea o dovadă a greșelilor lor.

Era un document simplu, care descria vânzarea unui chivot din secolul al XIV-lea, încrustat cu pietre prețioase unui colecționar din Helsinki. Mai includea și o descriere detaliată a obiectului, îndeajuns de precisă cât să-l facă pe avocat să recunoască o parte a comorii furate

de la Fontfroide; preţul final al tranzacţiei, comisionul casei de licitaţii şi chitanţa care urma să-i fie înmânată vânzătorului. Acesta fusese un dealer particular, James Guad, din Paris. Sekula se folosise de acest document ca să dea de urma lui Gaud, apoi acţionase. Familia dealerului dezvoltase afacerea bunicului lor şi era acum destul de renumită. Cercetând arhiva casei elveţiene de licitaţii, avocatul găsise alte douăsprezece tranzacţii făcute de Gaud ce puteau fi considerate dubioase. Confruntase obiectele în cauză cu cele din lista lui de comori furate sau „dispărute" în timpul războiului şi adunase destule dovezi împotriva lui Gaud ca să distrugă reputaţia urmaşilor săi şi să-i aducă la ruină. Proprietarii casei de licitaţii Gaud et Frès îi dăduseră copiile după toate documentele ce aveau legătură cu comorile de la Fontfroide, după ce Sekula îi asigurase că nu avea să folosească informaţiile împotriva lor.

Avocatul nu putuse afla mai multe, deoarece Gaud le plătise proprietarilor obiectelor în bani gheaţă. Singurul indiciul pe care actualii deţinători ai casei de licitaţii i-l putuseră da despre identitatea bărbaţilor în cauză fusese că aceştia erau soldaţi americani. Sekula nu fusese deloc surprins de descoperire, deoarece Aliaţii erau capabili ca şi naziştii de furt, dar aflase şi despre masacrele de la Narbonne şi Fontfroide. Era posibil ca supravieţuitorii din primul să fi fost implicaţi în cel de-al doilea, deşi americanii nu se găseau într-un număr destul de mare în acea zonă. Totuşi, avocatul făcuse legătura dintre uciderea unui întreg pluton de soldaţi americani de către SS şi asasinarea ulterioară a SS-iştilor la Fontfroide. Cu ajutorul unor persoane de legătură din Asociaţia Veteranilor de Război, aflase identitatea supravieţuitorilor detaşaţi atunci în acea regiune, precum şi adresele celor care-şi pierduseră rudele în bătălia din perioada respectivă. Apoi trimisese peste o mie de scrisori sperând să afle informaţii despre suvenirele din război care i-ar fi putut interesa pe colecţionari şi alte câteva cu mai multe informaţii despre comoara dispărută de la Fontfroide. Chiar dacă se înşela, era posibil ca scrisorile trimise să-i aducă unele informaţii utile, dar, dacă avea dreptate, atunci acestea i-ar fi acoperit urmele. Scrisorile ţintă descriau în detaliu recompensa pe care o puteau obţine oamenii din vânzarea obiectelor neobişnuite din cel de-al Doilea Război Mondial, inclusiv materiale care nu aveau legătură directă cu războiul şi, în special,

manuscrise. Ele conţineau asigurări repetate că toate răspunsurile aveau să fie tratate strict confidenţial. Adevărata momeală era însă o parte din catalogul casei de licitaţii House of Stern, ce conţinea fotografia unei cutii vechi din argint. Sekula spera ca oricine avea acest obiect să fi păstrat atât cutia, cât şi pergamentul dinăuntru.

Apoi, dimineaţa trecută îl sunase un bărbat care îi descrisese ceea ce părea a fi o bucată din hartă şi cutia în care fusese păstrată. Cel care îl contactase era bătrân şi încercase să-şi păstreze anonimatul, dar se dăduse de gol când sunase de pe telefonul de acasă. Şi acum erau aici, alături de o beţivă urâtă, cu pantaloni de poliester pătaţi de vodcă, privind-o cum se îmbăta.

– Trebuie să vină, îi asigura ea întruna, bolborosind cuvintele. Nu ştiu pe unde-ar putea să umble.

Sandy îi rugă din nou să-i arate banii, şi Sekula îi făcu pe plac. Mângâie bancnotele cu un deget butucănos şi chicoti de una singură.

– Stai să vezi când o să-i arăt toţi ăştia, spuse ea. Negiobul ăla bătrân o să facă pe el.

– Poate că ne-aţi putea arăta obiectul între timp, sugeră Sekula.

Sandy îşi atinse nasul cu degetul.

– Toate la timpul lor. O să vi-l aducă Larry, chiar de-ar fi să-l lase lat pe nemernicul ăla bătrân.

Sekula o simţi tensionată pe domnişoara Zahn. Pentru prima oară, masca lui neamenințătoare începu să se dezintegreze.

– Vreţi să spuneţi că soţul dumneavoastră nu se află cu adevărat în posesia obiectului?

Sandy Crane încercă să repare greşeala, dar era deja prea târziu.

– Nu, e al lui, însă mai e un tip care are un cuvânt de spus în privinţa acestui obiect. Dar o să fie de acord. Larry o să-l facă să fie de acord.

– Cine este, doamnă Crane?

Sandy clătină din cap. Dacă i-ar fi spus, ar fi plecat să vorbească cu Hall şi şi-ar fi luat minunăţia de bani cu el. Şi aşa le spusese prea multe. Era timpul să tacă din gură.

– Trebuie să vină, spuse ea din nou. Credeţi-mă, e totul în regulă.

Sekula se ridică. Trebuia să fie uşor. I-ar fi dat banii, ar fi luat manuscrisul şi ar fi plecat. Dacă Brightwell ar fi hotărât să-l ucidă pe

vânzător, atunci ar fi fost decizia lui. Trebuia să-şi imagineze că nu era aşa de uşor.

Sekula nu era bun la această parte a jocului. De aceea o avea pe domnişoara Zahn. Ea era foarte bună, într-adevăr, foarte bună. Se ridicase şi ea în picioare, se dezbrăcase de jachetă şi-şi desfăcuse bluza, în timp ce Sandy Crane o privea cu gura căscată, uitându-se fără să înţeleagă. Femeia îşi dădu seama abia când domnişoara Zahn îşi descheie şi ultimul nasture.

Sekula găsea de-a dreptul fascinante tatuajele de pe corpul iubitei lui, deşi nu-şi putea imagina durerea pe care aceasta o suportase ca să şi le facă. Întreaga ei piele, în afară de mâini şi faţă, era acoperită de imaginea unor feţe monstruase şi schimonosite, care se întrepătrundeau, astfel încât era imposibil de spus dacă printre ele se afla şi vreo fiinţă umană. Şi totuşi, chiar şi Sekula era tulburat de ochii acestor creaturi. Erau atât de mulţi, mari şi mici, de toate culorile posibile, asemenea unor răni ovale pe corpul ei. Acum, când se îndrepta spre Sandy Crane, se părea că se măresc, iar pupilele se dilată şi se contractă şi ochii se învârtesc în orbite, cercetând locul şi pe femeia beată din faţa lor.

Dar probabil că era doar o reflexie a luminii.

Sekula ieşi pe hol şi închise uşa după el. Intră în sufragerie şi se aşeză într-un fotoliu. De acolo putea să vadă aleea din faţa casei şi o parte din stradă. Căută ceva să citească, dar găsi numai copii după nişte cărţi de la Reader's Digest şi câteva tabloide. O auzi pe doamna Crane spunând ceva din camera alăturată, dar vocea îi fu înăbuşită. Câteva secunde mai târziu, femeia începu să ţipe, cu toate că avea un căluş în gură, şi faţa lui Sekula se schimonosi.

Divizia de teren din New York a FBI-ului şi-a mutat sediul atât de des, de parcă ar fi fost condusă de ţigani. Când s-a înfiinţat, în 1910, îşi avea cartierul general în vechea clădirea a oficiului poştal, pe locul căreia se întinde acum City Hall Park. De atunci s-a mutat în mai multe locuri din Row Park, în clădirea Subtreasury din Wall şi Nassau, în Grand Center Terminal, în clădirea Tribunalului SUA din Foley Square, pe Brodway şi în fostul Depozit Lincoln de pe East Sixty-ninth,

înainte de a se stabili definitiv în clădirea Jacob Javits Federal, de lângă Foley Square.

Am sunat la FBI după ora douăsprezece și am cerut să mi se facă legătura cu agentul special Philip Bosworth, bărbatul care-i făcuse o vizită lui Neddo, sperând să afle mai multe despre Sedlec și Credincioși. Mi s-a făcut legătura cu o mulțime de alte departamente înainte să-mi răspundă cineva de la OSM[1] sau ceea ce se numea înainte biroul secretarului-șef. Biroul de relații cu publicul se ocupa de problemele administrative. Un bărbat pe nume Grantely m-a rugat să-mi spun numele și profesia. I-am spus numărul legitimației și că voiam să vorbesc cu agentul special Bosworth în legătură cu ancheta desfășurată în cazul unei persoane dispărute.

– Agentul special Bosworth nu mai lucrează în acest departament, a spus Grantley.

– Puteți să-mi spuneți unde l-aș putea găsi?

– Nu.

– Ați putea să-i dați numărul meu de telefon?

– Nu.

– Ați putea să mă ajutați cumva?

– Nu cred.

I-am mulțumit. Nu eram prea sigur de ce, dar așa mi se păruse politicos.

Edgar Ross mai era încă unul dintre agenții speciali care avea un post de conducere în divizia din New York. Spre deosebire de majoritatea SAC[2] din celelalte birouri, el nu reprezenta autoritatea cea mai mare din New York. Ross îi dădea socoteală directorului, un tip de treabă, pe nume Wilmots, dar Ross era șeful unei echipe întregi de asistenți SAC și de aceea era cel mai influent ofițer pe care-l cunoșteam. Drumurile noastre se întâlniseră pe când îl urmăream pe bărbatul care le ucisese pe Susan și pe Jennifer și cred că Ross se simțea dator pentru ce se întâmplase. Bănuiam chiar că simțea pentru mine o afecțiune pe care și-o reprima, dar poate că mă uitasem eu la prea multe seriale polițiste în care locotenenții morocănoși aveau fantezii

[1] OSM – Office Service Manager, Biroul de Relații cu Publicul (n.tr.)

[2] Special Agent in Charge – Agent special într-un post de conducere (n.tr.)

sexuale cu nonconformiștii cărora le erau șefi. Nu credeam că Ross avea chiar aceste sentimente pentru mine, dar câteodată era greu să-ți dai seama ce gândea.

L-am sunat imediat după ce am vorbit cu Grantley. I-am spus secretarei lui cum mă numeam și am așteptat. Când a revenit, mi-a spus că Ross nu putea vorbi cu mine, dar că îi va transmite că sunasem. M-am gândit să-mi țin răsuflarea până când o să mă sune el înapoi, dar mi-am dat seama că aș fi leșinat cu mult timp înainte să o facă. Din scurta pauză din convorbire trăsesem concluzia că Ross era acolo, dar că se schimbase de când vorbisem eu ultima oară cu el. Abia așteptam să mă întorc la Rachel și la Sam, dar voiam să adun cât mai multe informații înainte să plec din oraș. Nu prea aveam altă soluție decât să iau un taxi până la Federal Plaza.

Zona respectivă era o combinație ciudată de culturi: în partea de est a bulevardului Broadway se înălțau trei clădiri federale imense, înconjurate de ziduri de beton și ornamentate cu niște sculpturi moderne ruginite. De cealaltă parte, față în față cu măreția FBI-ului erau magazine în care se vindeau ceasuri și pălării ieftine, dar care își scoteau profitul ajutându-i pe imigranți să completeze actele, și magazine de îmbrăcăminte care vindeau costume la numai 59,99 de dolari. Am luat o cafea de la Dunkin' Donuts și m-am așezat să-l aștept pe Ross. Era și el un om care-și avea rutina lui. Îmi spusese acest lucru ultima oară când ne întâlnisem. Știam că-i plăcea să mănânce de obicei la Stark's Veranda, la intersecția Broadway cu Thomas, un local frecventat de agenți guvernamentali încă de la sfârșitul secolului al XIX-lea și speram să nu ia masa la birou. Îmi terminasem de mult cafeaua, când l-am văzut după două ore îndreptându-se spre Veranda și am simțit o umbră de satisfacție, care se transformă în durerea respingerii văzând expresia de pe fața lui când l-am ajuns din urmă.

– Nu, a spus el. Dispari.

– Nu-mi scrii, nu-mi telefonezi, pierdem legătura. Nu mai avem relația pe care o aveam cândva.

– Nu vreau să am vreo legătură cu tine. Vreau să mă lași în pace.

– Îmi faci cinste cu prânzul?

– Nu. Nu! Ce cuvânt din „lasă-mă în pace" nu înțelegi?

S-a oprit la trecerea de pietoni. Era o greșeală. N-ar fi trebuit să-și încerce norocul cu traficul.

– Încerc să dau de un agent de-al tău.

– Fii atent, eu nu sunt tipul de la birou la care să apelezi de fiecare dată când ai o problemă. Sunt un om ocupat. Trebuie să prind teroriști, traficanți de droguri, mafioți. Ei îmi ocupă majoritatea timpului și a resurselor. Restul mi-l petrec cu oamenii pe care-i iubesc: familia, prietenii și în principiu cu oricine în afară de tine.

A privit încruntat mașinile care nu se mai opreau. Aproape că era tentat să scoată pistolul și să-l fluture amenințător prin aer doar ca să reușească să treacă strada.

– Haide, știu că mă placi. Probabil că mi-ai scris numele pe cutiuța stiloului. Agentul pe care-l caut se numește Philip Bosworth. Cei de la OSM mi-au spus că nu mai lucrează la voi în departament. Vreau doar să vorbesc cu el.

Trebuie să recunosc că a încercat să scape de mine. M-am uitat pentru o secundă în altă parte și deja se aventurase în trafic ca un Frogger[1] finanțat de guvern. Dar l-am ajuns din urmă.

– Speram să dea vreo mașină peste tine, a zis el, dar știam că în adâncul lui era impresionat.

– Te dai un tip tare, dar știu că ești de fapt blând și drăguț. Nu vreau decât să-l întreb câteva lucruri pe Bosworth, atâta tot.

– De ce? De ce e așa important pentru tine?

– Știi rămășițele din depozitul de la Williamsburg? S-ar putea să știe câte ceva despre trecutul celor implicați.

– Cei implicați? Am auzit doar de un singur bărbat care a murit. Tu l-ai împușcat. Împuști prea mulți oameni. Ar trebui să te oprești.

Eram în fața intrării de la Veranda. Dacă aș fi încercat să-l urmăresc pe Ross înăuntru, personalul m-ar fi aruncat afară în doi timpi și trei mișcări. Am văzut că încerca să se hotărască să intre și să uite de mine sau să vorbească cu mine, să afle niște informații utile, de asemenea că i se părea probabil să mă găsească mai târziu așteptându-l afară, caz în care am fi luat-o de la început.

[1] Frogger – joc video cu 35 de nivele, al cărui personaj principal este o broască ce trebuie sa treacă peste diverse obstacole. (n.tr.)

– Cineva l-a adus aici, i-a dat un loc în care să stea și să lucreze, am zis eu. N-a făcut asta de unul singur.

– Polițiștii spuneau că anchetai cazul unei persoane dispărute.

– De unde știi?

– Primim rapoarte. Am dat un telefon la FBI când ți-am citit numele.

– Vezi, știam eu că ții la mine.

– Afecțiunea e relativă. Cine era fata pe care au găsit-o?

– Alice Temple. Prietena unui prieten.

– Nu ai prea mulți prieteni și am eu ceva bănieli despre cei pe care-i ai. Nu ești într-o companie prea bună.

– Trebuie să ascult predica înainte să mă ajuți?

– Vezi, tocmai de *aceea* e complicat cu tine. Nu știi când să te oprești. N-am întâlnit niciodată pe cineva care să țină morțiș s-o încurce.

– Bosworth, am răspuns. Philip Bosworth.

– O să văd ce pot afla. O să te caute cineva. Să nu mă mai suni, bine? Doar să nu mă mai suni.

Ușa Verandei s-a deschis și ne-am dat în lături să le facem loc unor doamne în vârstă. Ross se strecură înăuntru când ieși și ultima femeie. Am rămas cu ușa în mână.

Am numărat până la cinci, așteptând să dispară din raza mea vizuală.

– Pot să te sun, nu? am țipat eu.

Mark Hall nu se putea opri din vomitat. De când se întorsese acasă, stomacul lui clocotea din cauza acidului și, în cele din urmă, se răzvrătise și începuse să-și scuipe afară conținutul. Abia dacă dormise noaptea trecută și acum îl dureau îngrozitor corpul și capul. Se bucura că soția lui era plecată, pentru că altfel i-ar fi împuiat capul să se ducă la doctor. În schimb, era liber să zacă pe podeaua din baie, cu obrazul lipit de vasul rece de toaletă, așteptând următoarea criză. Nu știa cât timp stătuse acolo. Tot ce știa era că de fiecare dată când își amintea de ceea ce-i făcuse lui Crane, îi simțea din nou ultima răsuflare, ca și cum stafia lui ar fi respirat din nou din lumea de dincolo și atunci începea instantaneu să vomite..

Era ciudat. Îl urâse atâta timp pe Crane și de fiecare dată când îl vedea i se părea că rânjea la el un drac din mormânt, amintindu-i de socoteala pentru păcatele lui. Sperase ca Larry să se îmbolnăvească și să moară, dar, ca și pe timp de război, se dovedise a fi un supraviețuitor îndârjit.

Mark Hall ucisese și el în timpul războiului: pe unii de la distanță, siluete neclare căzând după detunătura puștii, pe alții de aproape, iar sângele lor îi pătase fața și uniforma. Fusese tulburat prima oară când ucisese, dar după aceea devenise imun, pentru că băiatul naiv care urcase în autobuzul care-l dusese la baza militară se transformase într-un bărbat capabil să ia viața altora. Era un război drept, și, dacă nu i-ar fi ucis, atunci cu siguranță că l-ar fi lichidat ei. Dar crezuse că lăsase în urmă acele zile și nu-și imaginase că avea să mai împlânte un cuțit într-un bătrân neînarmat, chiar și unul dezgustător ca Larry Crane. Șocul și dezgustul pe care le simțise după aceea îl secaseră de energie și nimic nu avea să mai fie la fel.

Auzi soneria, dar nu se ridică să răspundă. Era prea slăbit să stea în picioare și prea rușinat să dea ochii cu cineva. Rămase pe podea, cu ochii închiși. Probabil că ațipise, pentru că următorul lucru pe care și-l amintea era ușa băii deschizându-se și două perechi de picioare: ale unui bărbat și ale unei femei. Ridică privirea spre fusta și mâinile femeii. Lui Hall i se păru că erau pline de sânge. Se întrebă dacă și mâinile lui erau la fel ca ale ei.

– Cine sunteți?

Abia dacă putea să vorbească. Vocea lui suna ca o mătură pe pământul plin de praf.

– Vrem să vorbim cu dumneavoastră despre Larry Crane, spuse Sekula.

Hall încercă să-și ridice capul și să-l privească pe bărbat, dar îl durea până și la cea mai mică mișcare pe care o făcea.

– Nu l-am văzut, răspunse el.

Sekula se așeză în fața bătrânului. Avea un ten curat și dinți albi. Hall nu-l plăcu deloc.

– Sunteți cumva de la poliție? Dacă sunteți polițiști, arătați-mi niște legitimații.

– De ce credeți că suntem polițiști, domnule Hall? Vreți să ne împărtășiți vreun lucru? Ați fost un băiat rău?

Hall vărsă din nou, amintindu-şi de mirosul din momentul morţii lui Crane.

– Domnule Hall, ne grăbim, spuse Sekula. Cred că ştii de ce am venit.

Prostul şi lacomul de Larry Crane. Chiar şi din mormânt găsise o metodă să-l aducă la sapă de lemn.

– Nu-l mai am. L-a luat cu el.

– Unde?

– Nu ştiu.

– Nu te cred.

– Du-te dracu'! Ieşi afară din casa mea!

Sekula se ridică şi-i făcu semn domnişoarei Zahn. De data aceasta rămase în cameră, ca s-o facă să înţeleagă cât de urgent aveau nevoie de informaţii. Nu trecu mult timp. Bătrânul începu să vorbească atunci când văzu acul apropiindu-se de ochi, dar domnişoara Zahn i-l înfipse oricum în globul ocular, ca să fie sigură că nu-i mintea. Sekula se uita deja în altă parte. Duhoarea vomei îi ajunsese la nas.

Când termină, îl luară pe Hall, pe jumătate orb acum, îl înghesuiră în maşină şi plecară spre locul în care acesta îl aruncase pe Crane, într-o groapă plină de noroi de lângă o mlaştină îngrozitoare. Înainte de a-şi lăsa vechiul prieten din război să putrezească, Hall îi legase cutia la piept. Se gândise că dacă Larry vrusese atât de mult s-o aibă, atunci ar fi trebuit s-o ia cu el oriunde s-ar fi dus.

Sekula scoase cu grijă cutia din strânsoarea mâinii bătrânului şi o deschise. Fragmentul de pergament era înăuntru, intact. Cutia fusese bine construită, protejând conţinutul de apă, zăpadă sau orice alt factor care ar fi putut distruge informaţiile din interior.

– E intact, îi spuse Sekula femeii. Suntem atât de aproape.

Mark Hall, Regele Auto, stătea în noroi, îmbrăcat în pantalonii lui de om bătrân, acoperindu-şi cu mâinile ochiul rănit. Nici nu se zbătu când domnişoara Zahn îl luă de mână şi-l duse lângă apă şi nici când îl puse să îngenuncheze şi-i ţinu capul în apă până se înecă. După aceea îl târâră până la groapă şi îl aşezară lângă fostul lui camarad de arme, unindu-i pe cei doi bătrâni în moarte, aşa cum fuseseră uniţi, fără voia lor, în viaţă.

15

Walter Cole sună în momentul când plecam din oraş.

– Am mai aflat nişte lucruri, spuse el. Medicul legist a confirmat identitatea rămăşiţelor găsite în apartamentul lui Garcia. Sunt ale lui Alice. Rapoartele toxicologice realizate pe o părticică dintr-un ţesut găsit la baza craniului au demonstrat prezenţa DMT-ului, dimetiltriptamină, în sânge.

– N-am auzit niciodată de această substanţă. Ce efecte are?

– Se pare că e un drog halucinogen, dar are simptome neobişnuite. Produce paranoia şi îi face pe consumatori să aibă halucinaţii cu extratereştri şi monştri. Uneori îi face să creadă că au călătorit în timp şi spaţiu şi în alte planuri ale existenţei. Vrei să mai auzi ceva interesant? Au găsit urme de DMT şi în corpul lui Garcia. Medicul legist crede că le-a ingerat odată cu mâncarea, dar mai fac încă nişte teste.

Probabil că răpitorii îi administraseră acest drog lui Alice ca să poată juca rolul salvatorilor ei după ce efectele acestuia ar fi dispărut. Dar şi lui Garcia îi dăduseră DMT, probabil ca să-l controleze, ţinându-l într-o stare permanentă de frică, iar doza nu fusese prea mare, ci îndeajuns încât să fie la limită, ca să-l poată manipula după bunul-plac.

– Vreau să-ţi mai spun ceva. Clădirea din Williamsburg avea o pivniţă. Intrarea era ascunsă după un zid fals. Se pare că am aflat ce făcea Garcia cu oasele.

Pivniţa o găsiseră cei din Departamentul de Medicină Legală a NYPD. Cercetaseră amănunţit clădirea, etaj cu etaj, de sus până jos,

confruntând planurile clădirii cu ceea ce vedeau în realitate, observând ce fusese construit recent și ce nu. Polițiștii care spărseseră zidul descoperiseră o ușă de oțel în podea, cu un diametru de aproape doisprezece metri pătrați, încuiată cu lacăte și zăvoare grele. Le luase o oră să le deschidă, în timp ce securitatea le fusese asigurată de aceeași Unitate de Urgență care intervenise în noaptea morții lui Garcia. Când deschiseseră ușa, unitatea coborâse în întuneric cele câteva trepte improvizate din lemn.

Spatiul de dedesubt avea aproape aceeași dimensiune cu cea a ușii de oțel și o adâncime de aproximativ patru metri. Garcia lucrase conștiincios. Din colțurile pivniței atârnau ghirlande de oase ascuțite, cu câte un ciorchine din cranii la fiecare capăt. Pereții fuseseră betonați și introdusese în ciment bucăți de oase înnegrite, jumătăți de maxilare, femure, oase ale degetelor și coaste ieșind în afară de parcă ar fi fost un sit arheologic în lucru. Într-un pătrat din centrul camerei erau așezate patru turnuri formate din suporturi pentru lumânări din marmură și os, lumânările din aranjamentele de cranii și oase fiind asemănătoare cu cele pe care le descoperisem eu în apartamentul lui Garcia, legate între ele cu patru lanțuri din oase, ca și cum ar fi sigilat locul dinăuntru. Mai era acolo și un alcov de șaizeci sau optzeci de centimetri, gol, dar care mai mult ca sigur urma să adăpostească un alt obiect decorativ, poate chiar mica sculptură din os din portbagajul meu.

Biroul de Medicină Legală avea dificila sarcină de a identifica rămășițele descoperite, dar știam că aveau să înceapă cu lista persoanelor decedate sau a femeilor dispărute din regiunea orașului Juárez, Mexic, și a nefericiților care dispăruseră de pe străzile New Yorkului de la sosirea lui Garcia în oraș.

Am condus spre nord. Drumul a fost liber după ce am ieșit din oraș și am ajuns în Boston cam pe la cinci după-masă. Casa de licitații The House of Stern avea sediul pe o străduță laterală din apropierea Fleet Center, un loc neobișnuit pentru acest gen de afacere, prea aproape de barurile din zonă. Era o clădire cu geamuri fumurii, care aveau înscris numele firmei cu litere aurii, în partea de jos. În dreapta se vedea o ușă neagră, din lemn, împodobită cu un inel auriu din

metal sub forma unei guri deschise și o cutie de scrisori de aceeași culoare, filigranată cu dragoni ce-și urmăreau coada. Într-un cartier de locuințe, ușa firmei House of Stern ar fi fost o oprire obligatorie pentru copiii care băteau la uși de Halloween și întrebau: „Ne dați ori nu ne dați".

Am apăsat pe sonerie și am așteptat. Mi-a deschis o femeie roșcată cu unghiile colorate în roșu-închis, la capătul cărora oja se exfoliase.

– Îmi pare rău, dar este închis. Lucrăm cu publicul de la ora zece până la șaisprezece, de luni până vineri.

– Nu sunt client, am răspuns eu. Mă numesc Charlie Parker. Sunt detectiv particular. Aș dori să vorbesc cu Claudia Stern.

– Aveți programare?

Nu, dar cred că nu va fi nevoie de așa ceva. Puteți să-i arătați acest obiect.

I-am dat cutia pe care o țineam în mână. Tânăra s-a uitat la ea destul de bănuitoare și a dat la o parte ziarele de deasupra ca să vadă conținutul. A văzut o parte a statuii din os, s-a gândit pentru câteva momente, apoi a deschis ușa să intru. Mi-a spus să iau loc, apoi a dispărut după o ușă verde, pe jumătate deschisă.

Camera în care rămăsesem era destul de simplă și puțin neîngrijită. Covorul era uzat și puțin ars, iar tapetul subțiat la margini și plin de zgârieturi, din cauza mulțimii de oameni și de obiecte care se perindaseră pe acolo. În dreapta erau două birouri, acoperite cu hârtii și două computere stinse, iar în stânga patru cutii mari din care ieșeau așchii moi de lemn, asemenea părului dezordonat al unui clovn. Pe pereții din spatele lor atârnau niște litografii reprezentând scene ale unei lupte între îngeri și demoni. M-am apropiat să mă uit mai atent. Semănau foarte mult cu desenele lui Gustave Doré, ilustatorul *Divinei Comedii*, dar aparțineau unui artist pe care nu-l cunoșteam.

– *Lupta între îngeri și demoni*, a spus o femeie din spatele meu, și *Căderea îngerului răzvrătit*. Datează din secolul al XIX-lea și au fost comandate de doctorul Richard Laurence, profesor de ebraică la Oxford, pentru a ilustra prima sa traducere a *Cărții lui Enoch*, din 1821, dar a renunțat la ele din cauza unei neînțelegeri cu artistul. Acestea sunt unele dintre puținele copii existente. Restul au fost distruse.

M-am întors și am văzut o femeie de vreo cincizeci de ani, micuță și atrăgătoare, îmbrăcată cu niște pantaloni negri largi și cu un pulovăr alb, pătat cu negru în câteva locuri. Părul aproape cărunt avea o tentă aurie la tâmple, iar pielea feței și a gâtul era netedă, cu câteva riduri abia vizibile. Dacă apreciasem corect vârsta, atunci arăta foarte bine.

– Doamna Stern?

Mi-a strâns mâna.

– Claudia. Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Parker.

Mi-am îndreptat din nou atenția către ilustrații.

– Spuneți-mi vă rog, doar de curiozitate, de ce au fost distruse celelalte desene?

– Artistul se numea Knowles, un catolic care lucra pentru editurile din Londra și Oxford. Era un artist complet, deși fusese influențat de alte stiluri. Knowles nu cunoștea caracterul controversat al acelei cărți în momentul în care acceptase lucrarea și a aflat despre polemică abia când a discutat cu preotul din parohia sa. Cunoașteti scrierile biblice apocrife?

– Nu prea, am răspuns eu, deși acest lucru nu era în întregime adevărat.

Mă mai lovisem de *Cartea lui Enoch* și înainte, dar nu văzusem niciodată textul. Călătorul, ucigașul care le luase viața soției și fiicei mele, făcuse o referire la această carte. Ea fusese doar una dintre sursele întunecate care-i alimentaseră fanteziile.

Femeia a zâmbit, dezvelind niște dinți albi, ușor galbeni la rădăcină.

– Atunci poate vă lămuresc eu, și în schimb dumneavoastră îmi explicați ce-i cu obiectul pe care i l-ați arătat asistentei mele. *Cartea lui Enoch* a fost recunoscută de Biserică timp de cinci sute de ani, iar o parte din ea a fost găsită printre pergamentele de la Marea Moartă. Traducerea lui Laurence se baza pe surse din secolul al II-lea d.Hr., dar cartea ar putea fi mult mai veche. Majoritatea lucrurilor pe care le cunoaștem, sau pe care credem că le cunoaștem despre căderea îngerilor își au rădăcinile în scrierile lui Enoch și e posibil ca însuși Isus Hristos să fi știut de existența lor, existând reminiscențe din

viziunea lui în evanghelii târzii. A ieşit din graţiile Bisericii din cauza teoriilor sale despre natura îngerilor.

– Despre câţi pot dansa pe vârful unui ac?

– Într-un fel. Deşi există un oarecare acord asupra faptului că originea răului pe pământ îşi avea rădăcinile în căderea îngerilor din Rai, natura lor a provocat un conflict. Aveau ei un corp? Dacă da, atunci care erau poftele lor? Potrivit lui Enoch, cel mai mare păcat al îngerilor întunecaţi nu era mândria, ci dorinţa: dorinţa lor de a se împreuna cu femeile, cel mai frumos aspect al creaţiei lui Dumnezeu, umanitatea. Acest lucru a dus la nesupunere şi la răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu şi ca urmare au fost alungaţi din Rai. Asemenea speculaţii nu au fost acceptate de autorităţile religioase şi Enoch a fost acuzat de erezie şi scrierile lui scoase din canoanele bisericeşti. Se pare că au fost date uitării până în 1773, când un explorator scoţian, James Bruce, a călătorit în Etiopia şi a pus la adăpost trei copii ale acestei cărţi, păstrate de biserica din acea ţară. Cincizeci de ani mai târziu, Laurence a tradus cartea şi, astfel, lumea anglofonă l-a putut citi pe Enoch pentru prima oară după un mileniu.

– Dar fără ilustraţiile lui Knowles.

– Artistul se temea de controversele care ar fi apărut după publicarea lor şi se pare că preotul din parohia sa ar fi refuzat să-l mai împărtăşească dacă le-ar fi dat la tipar. El l-a înştiinţat pe doctorul Laurence despre decizia pe care o luase şi acesta a plecat la Londra să vorbească cu el. Cei doi s-au certat şi Knowles a aruncat în foc originalele şi copiile. Laurence a luat de pe biroul artistului desenele care mai rămăseseră şi a fugit. De fapt, ilustraţiile în sine nu sunt valoroase, dar mi-a plăcut povestea creaţiei lor, aşa că am hotărât să le păstrez, în ciuda câtorva oferte de cumpărare. Ele simbolizează într-un fel ţelul acestei case: dorim ca ignoranţa şi teama să nu distrugă arta ascunsă şi ca toate aceste piese să ajungă la cei care ştiu să le aprecieze cel mai mult. Acum, dacă doriţi să intraţi, am putea discuta despre obiectul dumneavoastră.

Am urmat-o după uşa verde, printr-un coridor care ducea într-un atelier. Secretara cu părul roşu verifica într-un colţ starea în care se aflau câteva cărţi învelite în piele, în timp ce un bărbat de vârstă

mijlocie cu păr castaniu și început de chelie lucra la un tablou luminat de mai multe lămpi.

– Ați nimerit într-un moment interesant, a spus Claudia Stern. Ne pregătim pentru o licitație, iar piesa de rezistență este un obiect din Sedlec, la fel ca statuia dumneavoastră. Dar cred că știați deja acest lucru, din moment ce vă aflați aici. Pot să știu cine v-a recomandat să veniți la mine?

– Un bărbat pe nume Charles Neddo. E negustor de antichități în New York.

– Îl cunosc pe domnul Neddo. Este un amator cu multe calități. Ne mai aduce din când în când obiecte destul de neobișnuite, dar nu a învățat niciodată să facă diferența între lucrurile valoroase și cele care ar trebui aruncate și date uitării.

– Vă apreciază foarte mult.

– Nici nu mă mir, domnule Parker. Această casă este expertă în asemenea subiecte, și ne-am dobândit reputația prin conștiinciozitatea de care am dat dovadă în ultimii zece ani. Înainte să apărem noi, aceste artefacte ascunse erau păstrate în pivnițe întunecate de către negustorii soioși de pe stradă. Câteodată, casele de renume mai vindeau „obiecte negre", așa cum mai erau numite, dar nici una dintre ele nu era specializată în acest domeniu. Stern este unică și se întâmplă rareori ca vreun vânzător de asemenea obiecte să nu ne consulte înainte de a le scoate la licitație. De asemenea, ne contactează foarte mulți oameni, oficial și neoficial, în legătură cu manuscrise, diverse colecții sau chiar rămășițe umane.

S-a îndreptat spre o masă pe care statuia din apartamentul lui Garcia era așezată pe un suport rotativ. A aprins o lampă de birou care a luminat puternic oasele.

– Și așa ajungem noi la această statuie. Presupun că domnul Neddo v-a povestit câte ceva despre originile acestei imagini, nu?

– Crede că este reprezentarea unui demon prins în argint prin secolul al XV-lea. Îi spunea *Îngerul Negru*.

– Immael, a spus doamna Stern. Una dintre cele mai interesante figuri din mitologia demonică. O denumire recentă ca aceasta se întâlnește în puține cazuri.

– Denumire?

– Enoch spune că s-au răzvrătit două sute de îngeri și că aceștia au fost alungați pe muntele Armon sau Hermon: în ebraică, *herem* înseamnă blestem. Unii dintre ei au coborât în adâncul muntelui și au creat Iadul, dar ceilalți au rămas pe Pământ. Cred că Enoch dă numele a nouăsprezece dintre acești îngeri. Immael nu se află printre ei, deși cel al fratelui să geamăn, Ashmael, apare în anumite versiuni. De fapt, Immael a fost menționat penru prima dată în manuscrisele din Sedlec, după 1421, anul în care se presupune că a fost creat *Îngerul Negru*, lucru ce a dus la apariția mitologiei lui.

A mișcat încet suportul rotativ, examinând sculptura din toate unghiurile posibile.

– Unde ați spus că ați găsit această statuie?

– Nu v-am spus.

A înclinat capul și m-a privit pe deasupra ochelarilor.

– Nu, nu mi-ați spus, nu-i așa? Aș vrea să știu înainte de a vă spune mai multe.

– Proprietarul, care a fost probabil și artistul care a creat-o, e mort. Era un mexican, Garcia. Neddo crede că tot el a restaurat osuarul din Juárez și a realizat altarul închinat unei sfinte venerate în Mexic: Santa Muerte.

– Și cum și-a găsit domnul Garcia sfârșitul?

– Nu citiți ziarele?

– Nu, dacă am lucruri mai bune de făcut.

– A fost împușcat.

– Ce păcat. Dacă el a fost artistul, atunci avea un talent remarcabil. Este într-adevăr foarte frumoasă. Cred că oasele umane nu sunt atât de vechi pentru că nu sunt prea erodate. Majoritatea provin de la copii, probabil pentru a corespunde proporțiilor statuii. Mai sunt și oase canine și de păsări, iar unghiile de la capetele membrelor par a fi gheare de pisică. Este un obiect extraordinar, dar nu cred că poate fi vândut. S-ar ridica întrebări despre proveniența oaselor de copii. Există posibilitatea să aibă legătură cu vreo crimă. Oricine ar încerca să cumpere sau să vândă această statuie fără să anunțe autoritățile ar putea fi acuzat în cel mai bun caz de obstrucționarea anchetei.

– Nu încercam s-o vând. Bărbatul care a realizat-o a fost implicat în uciderea a cel puțin două femei din SUA și poate a mult mai multe din

Mexic. Cineva l-a ajutat să ajungă în New York și vreau să aflu cine a fost.

– Atunci care este rolul statuii și de ce ați venit la mine?

– M-am gândit că v-ar stârni interesul și mi-ați putea răspunde la câteva întrebări.

– Și așa a și fost.

– Mai am o întrebare: spuneți-mi despre Credincioși.

Doamna Stern a stins lampa. Gestul i-a dat răgazul să-și ascundă uimirea și panica.

– Nu sunt sigură că înțeleg.

– Am găsit un simbol gravat în interiorul unui craniu din apartamentul lui Garcia. Era o ancoră. Neddo spune că este simbolul unui grup, al unui cult, ca să-și recunoască membrii și să-și însemneze cu ele victime. Pe Credincioși îi interesează în mod deosebit istoria Sedlecului și recuperarea statuii originale a *Îngerului Negru,* presupunând de la bun început că există. Sunteți pe cale să scoateți la licitație un fragment de pergament dintr-o hartă despre care se spune că ar conține indicii asupra locului în care se află statuia. Cred că e îndeajuns ca să atrageți atenția acelor oameni.

Credeam că doamna Stern mai avea puțin și scuipa din cauza dezgustului pe care-l simțea față de subiectul pe care-l adusesem în discuție.

– Credincioșii, așa cum își spun, sunt niște ciudați. Sunt sigură că domnul Neddo v-a spus că avem de-a face cu tot felul de indivizi ciudați, deși majoritatea sunt inofensivi. Sunt colecționari și le putem ierta entuziasmul pentru că n-ar putea face rău nimănui. Credincioșii sunt o altă problemă. Dacă ar fi să ne luăm după zvonuri, și sunt numai zvonuri, cultul lor a existat timp de secole și a luat ființă după confruntarea din Boemia dintre Erdric și Immael. Sunt destul de puțini la număr și nu ies cu nimic în evidență. Singurul motiv al existenței lor este acela de a-i regăsi pe Îngerii Negri.

– Îngeri? Neddo mi-a spus doar despre o statuie.

– Nu e o statuie, ci o ființă.

– M-a condus în locul unde bărbatul cu început de chelie lucra la restaurarea picturii. Era o pânză mare de trei metri pe un metru optzeci, reprezentând un câmp de luptă. Pe dealurile din fundal ardeau focuri și o armată numeroasă înainta printre casele distruse și câmpurile pârjolite. Pictura era foarte detaliată, fiecare personaj realizat

cu grijă, deși era greu să deslușești dacă ceea se vedea reprezenta lupta în sine sau urmările ei. În câteva părți ale tabloului mai erau pictate alte scene de luptă, dar planul principal era format din curteni așezați în jurul unui rege. La mică distanță de el, un om cu un singur ochi regrupa forțele armate.

Pânza fusese așezată pe un șevalet și luminată de mai multe lămpi, asemenea unui pacient în sala de operații. Pe rafturile din jur se vedeau microscoape, lentile, scalpele, lupe și borcane cu diverse substanțe. Restauratorul a luat un bețișor subțire de lemn și l-a crestat cu un briceag, apoi l-a băgat în vată și l-a învârtit până când a obținut dimensiunea dorită. Când fu mulțumit de rezultat, l-a introdus într-un borcan cu lichid și a început să aplice cu grijă substanța pe suprafața pânzei.

– E acetonă combinată cu white sprit[1], a spus doamna Stern. Se folosește pentru îndepărtarea straturilor nedorite de lac, tutun și fum, efectele poluării și ale oxidării. Trebuie să fii foarte atent și să găsești combinația perfectă de substanțe pentru fiecare pictură în parte, pentru că nu există două la fel. Important e să obții o substanță destul de puternică cât să îndepărteze lacul și murdăria, și chiar și straturile de culoare adăugate mai târziu de alți artiști sau restauratori, fără să ștergi stratul original de dedesubt. Acest procedeu a fost și va fi unul extrem de meticulos, pentru că artistul anonim a folosit mai multe tehnici combinate.

Mi-a arătat două sau trei zone în care stratul de culoare părea foarte gros. Aici nu a folosit culori în ulei, ceea ce i-a conferit pigmentului o consistență deosebită, așa cum vedeți și dumneavoastră. Dacă s-a aplicat tehnica impasto, zonele cu mai multă culoare rezultate au straturi de praf în caneluri, care trebuie îndepărtate cu acetonă și un scalpel.

Mâinile ei s-au mișcat din nou foarte aproape deasupra lucrării, dar fără s-o atingă.

– Mai există apoi și o mulțime de crăpături, acest efect de pânză de păianjen în zonele în care pigmentul vechi s-a uscat și s-a degradat în timp.

A găsit o pictură mai mică, reprezentând un bărbat îmbrăcat în blană de hermină, cu o pălărie neagră și afișând o atitudine solemnă.

[1] derivat al petrolului întrebuințat ca solvent (n.tr.)

Secretara ei își abandonase munca și ni se alăturase. Se pare că lecțiile doamnei Stern erau foarte interesante.

– În caz că vă întrebați, acesta este alchimistul Dee, a explicat ea. Trebuie să scoatem la licitație acest tablou, împreună cu pictura la care lucrează James acum. Lăsați-mă să reglez lumina.

A stins luminile din jurul picturilor și pentru o clipă am rămas în semiîntuneric, până când locul în care ne aflam a fost luminat dintr-odată de o lumină ultravioletă. Ochii și dinții ne străluceau acum într-o culoare purpurie, dar schimbările erau vizibile în cazul celor două picturi. Cea mică, reprezentarea alchimistului Dee era plină de pete mici și puncte, de parcă întreaga pânză ar fi fost atacată de un student nebun al lui Jackson Pollock. Pictura mai mare nu avea asemenea semne în afară de o semilună în colțul pe care-l restaura acum bărbatul.

– Punctele de pe portretul lui Dee se numesc „pictură peste pictură" și arată zonele în care au lucrat restauratorii. Dacă am face acest experiment în majoritatea galeriilor mari de artă din lume am vedea același efect la cele mai multe dintre lucrări. Conservarea operelor importante de artă este un proces constant și așa a fost dintotdeauna. Doamna Stern a aprins din nou lumina. Știți ce este un *sleeper,* domnule Parker? În meseria noastră este un obiect a cărui valoare nu este recunoscută de o casă de licitații și care ajunge în mâinile cuiva care își dă seama de adevărata lui natură. Această pictură este un *sleeper*[1]*:* a fost descoperită de o casă de licitații din Somerset, Anglia, și evaluată la o mie de dolari. E clar că această pânză n-a mai fost restaurată niciodată până acum, și, deși a fost păstrată în condiții bune, trecerea timpului și-a spus cuvântul. Totuși, a existat o porțiune destul de mare în colțul de jos al picturii, care a fost pictată din nou, așa cum ne-a demonstrat lumina ultravioletă. Se pare că au fost acoperite anumite detalii ale tabloului. Le-am scos la iveală destul de ușor și ceea ce vedem acum este a doua fază a procesului de restaurare. Dați-vă un pas în spate și priviți zona respectivă.

În colțul din dreapta jos erau pictate cadavrele unor călugări, îmbrăcați toți în alb și atârnați de zidul mănăstirii. La picioarele lor erau piramide din oase umane, iar unul dintre călugări avea o săgeată

[1] sleeper – cineva care doarme (în lb. engleză în orig.)

înfiptă în frunte. Pe rasele călugărilor fusese pictată o ancoră cu ceea ce părea a fi fost sânge. Un grup de soldați călare se îndepărta de ei, conduși de un bărbat în armură cu o pată albă în ochiul drept. De șeile lor atârnau capete, iar caii aveau pe cap armuri cu țepi.

Deși se părea că omul cu barbă era conducătorul lor, atenția îți era captată de unul dintre soldați. Nu călărea, ci mergea pe jos pe lângă căpitan, ținând sabia plină de sânge în mâna dreaptă. Era un diavol gras, imens și deformat, cu o gușă sau o tumoră uriașă. Purta o tunică din zale de piele care nu-i putea ascunde burta extraordinar de mare, iar picioarele aproape că se frângeau sub greutatea poverii. Era murdar de sânge în jurul gurii pentru că se hrănise cu cei morți. În mâna stângă ținea un stindard cu simbolul unei ancore.

– De ce a fost ascunsă această parte?

– Acestea sunt evenimentele de după jefuirea mănăstirii din Sedlec. Jan Ziska și husiții lui au fost acuzați de uciderea călugărilor în timpul armistițiului, dar poate ca această pictură este mult mai aproape de adevăr. Se pare că mercenarii conduși de acești doi bărbați au înfăptuit crimele, profitând de confuzia creată după încheierea luptei. Documentele vremii, inclusiv mărturia participanților la evenimente, vin în sprijinul versiunii artistului. Claudia și-a depărtat degetele de la mâna dreaptă ca să ni-i arate pe călărețul cu barbă și silueta grotescă țopăind pe lângă el.

– Acesta, a zis ea arătându-l pe bărbatul gras, nu are nici un nume. Conducătorul lor era cunoscut sub numele de „Căpitanul", dar, dacă ar fi să dăm crezare miturilor legate de Sedlec, atunci el era într-adevăr Ashmael, Îngerul Negru. Potrivit poveștilor vechi, după izgonirea din Rai, Ashmael era evitat de ceilalți îngeri căzuți pentru că avea întipărită în ochi ultima imagine a lui Dumnezeu. În singurătatea lui, el s-a sfâșiat în două ca să aibă companie în rătăcirile sale și și-a botezat jumătatea Immael. În cele din urmă au obosit și au coborât în adâncimile pământului, într-un loc de lângă Sedlec, unde au dormit până când au fost săpate minele. Atunci s-au trezit și au găsit lumea de la suprafață în război, așa că au început să instige oamenii la conflicte, atâțând o parte împotriva alteia, până în momentul în care Immael a fost prins și aruncat în argint topit. Ashmael a început să-l caute, dar când a ajuns la mănăstire, statuia fusese deja mutată, așa că s-a răzbunat pe călugări și și-a continuat căutarea, care, potrivit locotenenților

Credincioşilor, continuă şi astăzi. Acum aţi aflat, domnule Parker. Credincioşii trăiesc doar ca să reunească cele două jumătăţi ale îngerului căzut. Este o poveste minunată şi vreau s-o vând pentru douăzeci de procente din preţul care va fi oferit. Până la urmă, eu sunt sigura care trage foloase de pe urma poveştii Îngerilor Negri.

Am ajuns acasă înainte de miezul nopţii. Era linişte. Am urcat la etaj şi am găsit-o pe Rachel dormind. Nu am trezit-o. Voiam să merg s-o văd pe Sam, când mama lui Rachel a apărut în pragul uşii şi, cu un deget la buze ca să nu scot o vorbă, mi-a făcut semn s-o urmez jos.

– Vrei o cafea? m-a întrebat ea.

– Da.

A încălzit nişte apă şi a scos din frigider cafeaua măcinată. N-am zis nimic cât timp a făcut cafeaua. Mi se părea că nu trebuia să încep eu conversaţia pe care urma să o purtăm.

Joan mi-a pus în faţă ceaşca de cafea, dar pe a ei a ţinut-o în mână.

– Avem o problemă, a spus ea.

Nu m-a privit în timp ce vorbea.

– Ce fel de problemă?

– Cineva a încercat să intre în casă pe fereastra din camera lui Sam.

– Un hoţ?

– Nu ştim. Poliţia aşa crede, dar eu şi Rachel nu suntem atât de sigure.

– De ce?

– Nu au declanşat senzorii de mişcare şi nici nu i-au deconectat, aşa că nu ne dăm seama cum au intrat în casă. Şi poate că o să sune nebuneşte, dar se pare că se târau pe pereţii exteriori ai casei. L-am auzit pe unul dintre ei mişcându-se pe peretele din spatele patului lui Rachel. Mai era unul pe acoperiş, dar apoi Rachel a intrat în camera lui Sam şi spune că a văzut o faţă de femeie la fereastră, dar stătea cu capul în jos. A tras în direcţia ei şi...

– *Ce-a făcut?*

– Am scos-o pe Sam din cameră şi Rachel a declanşat alarma. Avea un pistol şi a tras spre fereastră. A trebuit s-o înlocuim azi.

Mi-am ascuns faţa în mâini pentru câteva momente, fără să spun nici un cuvânt. Am simţit ceva atingându-mi degetele, şi Joan mi-a luat mâna în mâna ei.

– Ascultă-mă. Știu că uneori eu și Frank suntem aspri cu tine și mai știu că nu te înțelegi prea bine cu soțul meu, dar trebuie să înțelegi că le iubim pe Rachel și pe Sam. Știm că și tu le iubești și că Rachel te iubește mai mult decât a iubit vreodată pe cineva. Dar sentimentele ei pentru tine au un preț foarte mare. În trecut i-au pus viața în pericol și acum îi provoacă suferință.

Mi s-a pus un nod în gât și n-am putut să mai vorbesc. Am băut puțină cafea ca să-mi revin, dar n-am reușit.

– Știu că Rachel ți-a povestit despre Curtis.

– Da. Părea un om bun.

Joan zâmbi la auzul acestor cuvinte.

– Curtis era destul de rebel ca adolescent și chiar mai rebel când a împlinit douăzeci de ani. Avea o prietenă, Justine, pe care o scotea din minți. Era mult mai liniștită ca el, și, deși avea mereu grijă de ea, cred că o și înspăimânta câteodată, așa că l-a părăsit pentru o perioadă. Nu înțelegea de ce se întâmplase acest lucru, așa că a trebuit să-i explic că era în ordine să o lase liberă o vreme și că tinerii făceau astfel de lucruri, dar că la un moment dat trebuiau să se poarte ca niște adulți. Nu spun că trebuie să te îmbraci pentru tot restul vieții la costum și cravată, să nu ridici tonul sau să nu faci ceva ieșit din comun, dar trebuie să recunoști că o relație își are și ea prețul ei. Într-adevăr, e mult mai mic decât ce primești în schimb, dar este totuși un sacrificiu. Și, dacă nu era pregătit să se maturizeze, atunci trebuia s-o lase să plece și să accepte faptul că nu o merita. A hotărât că voia să fie cu ea. I-a luat destul de mult timp, dar s-a schimbat. Bineînțeles că a rămas același în interior, iar spiritul rebel nu l-a părăsit niciodată, dar se controla, așa cum ții de frâie un cal ca să-l strunești și să-i canalizezi energia. În cele din urmă a devenit polițist și era destul de bun în meseria lui. Cei care l-au ucis au lipsit lumea de un om bun și au frânt multe inimi, mult prea multe. N-am crezut niciodată că am să mai port din nou o asemenea discuție cu un bărbat și înțeleg că situația nu este aceeași. Știu prin ce-ai trecut și pot doar să-mi imaginez o parte din durerea pe care ai simțit-o. Dar ai de ales între viața pe care ți-o oferă o femeie și un copil și poate o a doua căsnicie și alți copii și cea pe care o duci acum. Dacă vei păți ceva, atunci Rachel ar pierde în mod violent un al doilea bărbat pe care-l iubește, dar, dacă ea sau Sam pățesc ceva ca urmare a acțiunilor tale, atunci cei care le iubesc vor fi

distruși, la fel și tu, pentru că nu cred că ai mai putea supraviețui unei a doua pierderi. Nimeni nu ar putea. Ești un om bun și înțeleg că vrei să îndrepți lucrurile pentru cei care nu pot face acest lucru, oameni care au fost răniți sau chiar uciși. E un lucru nobil, dar nu cred că te interesează noblețea. E un sacrificiu, dar nu cel pe care ar trebui să-l faci. Încerci să te revanșezi pentru lucruri care nu mai pot fi reparate și te învinovățești pentru că s-au întâmplat, deși nu aveai cum să le previi. Dar la un moment dat ar trebui să nu te mai învinovățești. Ar trebui să nu mai încerci să schimbi trecutul. Trecutul e trecut, oricât de greu de acceptat ar fi. Acum ai o nouă speranță. Nu o lăsa să-ți alunece printre degete, și nu permite să ți se răpească.

Joan s-a ridicat, a golit cafeaua care-i mai rămăsese în chiuvetă și a pus ceașca în mașina de spălat vase.

– Cred că Rachel și Sam vor sta cu noi o perioadă, a spus ea. Trebuie să termini ce ai început și să te gândești. Nu încerc să intervin între voi. Nici unul din noi nu vrea să o facă, pentru că, dacă ar fi așa, atunci n-am mai purta această conversație. Dar Rachel este speriată și nefericită, fără să mai punem la socoteală tot ce s-a întâmplat după naștere și sentimentele pe care le-a avut din această cauză. Are nevoie de compania altor oameni, oameni care să fie lângă ea tot timpul.

– Înțeleg.

Joan mi-a pus mâna pe umăr, apoi m-a sărutat ușor pe frunte.

– Fiica mea te iubește și îi respect hotărârile mai mult decât ale oricărui altcuiva. Vede ceva în tine. Și eu văd. Să-ți amintești acest lucru. Dacă ai să-l uiți, atunci totul va fi pierdut.

Îngerul Negru se plimba în lumina lunii, printre turiști și localnici, magazine și galerii, simțind în aer mirosul cafelei și al benzinei, în timp ce clopote îndepărtate vesteau trecerea încă unui ceas. Cerceta fețele trecătorilor, căutându-i mereu pe cei pe care i-ar fi putut recunoaște, așteptând să vadă o privire mai insistentă. Îl lăsase pe Brightwell la birou, printre umbre și lucruri vechi și-și amintea conversația pe care o purtaseră. Zâmbi ușor, și îndrăgostiții zâmbiră și ei, crezând că văd în expresia străinului amintirea unui sărut recent și a unei îmbrățișări date la plecare. Acesta era secretul îngerului: putea să îmbrace cel mai întunecat sentiment în cea mai strălucitoare culoare, pentru că altfel nimeni nu ar fi vrut să-i urmeze calea.

Brightwell nu zâmbise când se întâlniseră mai devreme.

– El este, spusese Brightwell.

– Tragi concluzii pripite, răspunsese Îngerul Negru.

Brightwell scosese atunci un teanc de copii din buzunarul hainei și le pusese în fața îngerului. Privise cum acesta le răsfoia, citind repede titlurile articolelor sau câte o parte din ele, devenind din ce în ce mai interesat, până când în cele din urmă se aplecase deasupra biroului și umbra îi căzuse peste cuvinte și imagini, iar degetele îi alergaseră peste nume și locuri ale cazurilor demult rezolvate sau abandonate: Chardon, Pudd, Charleston, Faulkner, Eagle Lake, Kittim.

Kittim.

– Ar putea fi o coincidență, spusese îngerul încet, dar fără convingere în glas, mai mult sub forma unei afirmații, decât al unui pas logic într-un raționament.

– Atât de mulți? a întrebat Brightwell. Nu cred. A fost pe urmele noastre.

– Imposibil. Nu are cum să-și cunoască adevărata natură.

– Noi *ne-o* cunoaștem.

Îngerul îl privise pe Brightwell în ochi și văzuse furie, curiozitate și dorință de răzbunare.

Și teamă? Da, poate și puțină teamă.

– A fost o greșeală să intrați în casă, spusese îngerul.

– Credeam că ne-am fi putut folosi de copil să-l aducem la noi.

Îngerul Negru se uitase fix la Brightwell. „Nu, gândise el, voiai copilul pentru altceva. Nevoia ta de a provoca suferință a fost mereu un dezavantaj."

– Nu asculți. Te-am avertizat să nu atragi atenția asupra noastră, mai ales într-un moment atât de delicat.

Brightwell voise să spună ceva, dar îngerul se ridicase în picioare și își luase haina din cuierul vechi de lângă birou.

– Trebuie să ies puțin. Rămâi aici. Odihnește-te. Mă întorc repede.

Așa că acum îngerul se plimba pe străzi, ca o picătură de ulei în marea de oameni, zâmbind din când în când, dar nu mai mult de o secundă sau două și fără s-o facă din suflet. Se întoarse la birou după o oră. Brightwell aștepta răbdător într-un colț, departe de lumină.

– Întreabă-l dacă vrei, să vezi dacă este sau nu așa cum crezi.

– Să-l rănesc? întrebă Brightwell.

– Doar dacă trebuie.

Ultima întrebare rămase nerostită. Nu trebuia să-l omoare, pentru că acest lucru însemna să-l elibereze și era posibil să nu-l mai găsească niciodată după aceea.

Sam era trează în pătuțul ei. Nu s-a uitat la mine când m-am apropiat de ea. În schimb, privirile îi erau ațintite undeva deasupra. Mișca mânuțele prin aer și părea că zâmbește. Reacționa așa de fiecare dată când eu sau Rachel stăteam aplecați deasupra ei, vorbindu-i sau dându-i vreo jucărie. M-am apropiat și mi-am dat seama că era frig în jurul ei. Totuși, Sam nu s-a uitat la mine, dar a scos un sunet asemănător cu un chicot.

Am întins mâna spre pătuț și am simțit ceva pe degete, ceva ca un voal sau ca mătasea. Apoi a dispărut și odată cu el și frigul. Atunci Sam a început să plângă. Am luat-o în brațe și am legănat-o, dar nu s-a oprit. În spatele meu s-a mișcat cineva, și imediat a apărut Rachel.

– O iau eu, a spus ea, cu mâinile întinse după copil și cu iritare în glas.

– E-n regulă. Pot s-o țin și eu.

– *Am spus* c-o iau eu, a izbucnit ea, mult mai supărată.

Fusesem chemat de multe ori să intervin în certuri domestice când eram polițist și văzusem mame strângându-și copiii în brațe, dorind să-i protejeze de orice fel de violență, chiar dacă, în prezența poliției, soții sau partenerii lor încercau să se revanșeze pentru ce făcuseră sau amenințaseră să facă. Văzusem privirea acelor femei și era aceeași cu cea a lui Rachel. I-am dat copilul fără o vorbă.

– De ce-ai trezit-o? a întrebat ea, legănând-o pe Sam și mângâind-o ușor pe spate. De-abia reușisem s-o culc.

Mi-am regăsit vocea.

– Era trează. Venisem să văd ce mai face și...

– Nu contează. Faptul e consumat.

S-a întors cu spatele la mine, iar eu am intrat în baie și am făcut un duș lung. Când am terminat, m-am dus jos și m-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de trening și cu un tricou, am intrat în birou și l-am gonit pe Walter de pe canapea. Voiam să dorm aici. Sam nu mai plângea și pentru un timp nu s-a auzit nici un zgomot de sus, până când a coborât Rachel. Își pusese un halat peste cămașa de noapte și

BIBLIOTECA

era în picioarele goale. S-a sprijinit de ușă, privindu-mă. La început n-am putut să spun nici un cuvânt. Aveam din nou nodul acela în gât când am încercat să vorbesc. Voiam să țip la ea și doream s-o țin în brațe. Voiam să-i spun că-mi pare rău, că totul avea să fie bine și doream ca ea să-mi spună aceleași lucruri, chiar dacă nici unul din noi n-ar fi spus adevărul în întregime.

– Eram doar obosită și surprinsă să te văd.

Voiam mai mult, în ciuda a ceea ce-mi spusese Joan.

– Te-ai purtat ca și cum aș fi fost pe cale s-o scap din brațe sau să-i fac rău. Și nici nu e prima oară când reacționezi așa.

– Nu e asta. A făcut câțiva pași spre mine. Știu că nu i-ai face niciodată rău.

A încercat să mă mângâie pe păr, și, spre rușinea mea, m-am ferit. Atunci a început să plângă și lacrimile ei m-au șocat.

– Nu știu care e problema. Nu știu ce nu e în regulă. E – tu nu erai aici și a venit cineva. A venit *ceva* și mi-a fost frică. Înțelegi? Mi-e *frică*. Și urăsc să-mi fie frică. Pot mai mult de atât, dar tu mă faci să mă simt așa.

O spusese. Ridicase vocea, și pe fața i se citea suferința groaznică, furia și durerea.

– Mă faci să-mi fie frică pentru Sam, pentru mine, pentru tine. Pleci tocmai atunci când avem nevoie de tine și îți pui viața în pericol pentru... pentru ce? Pentru străini, pentru oameni pe care nu i-ai văzut niciodată? Eu sunt *aici*. Sam este *aici*. Asta e viața ta acum. Ești tată, ești iubitul meu. Te iubesc, Dumnezeule, te iubesc, te iubesc atât de mult, dar nu se mai poate să-mi mai faci acest lucru mie, nouă. Trebuie să alegi, pentru că nu mai pot îndura încă un an ca acesta. Știi ce-am făcut? Știi ce m-a făcut munca ta să fac? Am mâinile pline de sânge. Îi simt *mirosul*. Mă uit pe fereastră și văd locul în care l-am vărsat. Privesc în fiecare zi acești copaci și-mi amintesc ce s-a întâmplat. Îmi amintesc fără să vreau. Am ucis un bărbat ca s-o protejez pe fiica noastră și noaptea trecută aș fi făcut-o din nou. L-am ucis chiar acolo în mlaștină și eram bucuroasă. L-am lovit, apoi l-am lovit din nou și voiam să-l lovesc fără să mă opresc. Voiam să-l sfâșii ca el să simtă toată durerea. Am văzut sângele în apă și am privit cum s-a înecat și am fost fericită când a murit. Știam ce voia să-mi facă mie și copilului meu și nu aveam să-l las să ne facă acel lucru nici în ruptul

capului. L-am urât și te-am urât pe tine pentru că m-ai determinat să fac ce-am făcut, pentru că m-ai pus în acea situație. Te-am urât.

A alunecat încet pe podea, cu gura deschisă și buza de jos tremurând, cu lacrimile curgându-i șiroaie, o suferință fără sfârșit.

– Te-am *urât*, a repetat ea. Înțelegi? Nu mai pot face asta. Nu mai pot să te urăsc.

Apoi nu a mai scos nici un cuvânt, ci doar sunete fără sens. Sam începuse din nou să plângă, dar nu mă puteam duce la ea. Tot ce puteam să fac era să o iau în brațe pe Rachel, s-o sărut și s-o liniștesc, până când am rămas întinși amândoi pe podea. Își ținea mâna pe spatele meu și buzele pe gât, ca și cum am fi încercat să păstrăm tot ceea ce pierdeam acum, legându-ne unul de celălalt.

În noaptea aceea am dormit împreună. Dimineața Rachel a împachetat câteva lucruri, a pus copilul în scaunul special din mașina lui Joan și s-a pregătit de plecare.

– O să vorbim, i-am spus când era lângă mașină.

– Da.

Am sărutat-o pe buze. M-a îmbrățișat și degetele ei mi-au atins ceafa pentru câteva clipe. Au zăbovit în drum și apoi au plecat, dar mirosul ei a rămas chiar și după ce mașina dispăruse din raza mea vizuală, chiar și după ce începuse să plouă, chiar și după ce soarele apusese și se lăsase întunericul, iar stelele apăruseră pe cer asemenea paietelor căzute de pe rochia unei femei pe jumătate imaginate și pe jumătate reamintite.

În casa goală s-a furișat frigul și când am ațipit, o voce a șoptit:

– *Ți-am spus că va pleca. Doar noi rămânem.*

Am simțit pe piele atingerea unui voal, iar parfumul lui Rachel a dispărut în mirosul de pământ și de sânge.

În New York, Ellen, tânăra prostituată, se trezi și simți o mână apăsându-i pe buze. Încercă să se zbată, până simți în obraz răceala unui pistol.

– Închide ochii, spuse o voce de bărbat, și i se păru că o știa de undeva. Închide ochii și stai liniștită.

Făcu așa cum i se spusese. Mâna rămase apăsată pe gura ei, dar pistolul nu mai era în același loc ca înainte. Îl auzi pe G-Mack lângă

ea, trezindu-se. Calmantele îi provocau somnolenţă, dar efectul lor trecea de obicei în timpul nopţii, obligându-l să mai ia câteva ca să-i potolească durerea.

– Ce? întrebă G-Mack.

Fata auzi cinci cuvinte şi apoi un sunet ca cel al unei cărţi trântite pe jos. Simţi ceva cald împroşcându-i faţa, şi bărbatul îi luă mâna de la gură.

– Ţine ochii închişi, spuse el.

Ellen ţinu ochii închişi până fu sigură că bărbatul plecase. Când îi deschise, îl văzu pe G-Mack cu o gaură în frunte şi pernele pline de sânge.

16

Rămas singur, am căzut într-o stare apatică și nu-mi amintesc prea bine primele douăzeci și patru de ore după plecarea lui Sam și a lui Rachel. Am dormit, am mâncat puțin și n-am răspuns la telefon. M-am gândit să beau, dar eram și așa destul de distrus de scârba pentru mine însumi, încât nici nu m-am putut ridica din pat. Oamenii mi-au lăsat mesaje pe telefon, dar nici unul din ele nu era important, așa că după o vreme nici nu le-am mai ascultat. Am încercat să mă uit la televizor și chiar să răsfoiesc ziarul, dar nimic nu mi-a atras atenția. Am alungat gândurile despre Alice, Louis și Martha. Nu voiam să mă gândesc la ei.

Și, cum orele treceau încet, am simțit o durere crescând neîncetat în interiorul meu, asemenea unui ulcer. M-am așezat pe canapea ghemuit, cu genunchii strânși la piept și am avut spasme până când durerea a început să se domolească și a dispărut în cele din urmă. Am crezut că aud pașii unei mame și ai copilului ei pe scări, dar când m-am uitat, nu era nimeni acolo. Căzuse un prosop din camera în care uscam rufele și nu-mi aminteam dacă deschisesem sau nu ușa de acolo. M-am gândit mereu s-o sun pe Rachel, dar n-am făcut-o. Știam că nu avea să iasă nimic bun dacă aș fi sunat-o. Ce i-aș fi putut spune? Ce i-aș fi putut promite, fără să mă îndoiesc, chiar atunci, dacă aș fi putut să mă țin sau nu de cuvânt?

Mi-au venit în minte cuvintele lui Joan. Pierdusem atât de multe o dată, iar a doua oară n-aș mai fi suportat o nouă pierdere. În tăcerea neprimitoare a casei, am simțit din nou cum timpul mi se scurgea printre degete, iar trecutul și prezentul se estompau, și zidurile pe care

încercasem să le ridic între ceea ce se întâmplase şi ce avea să se întâmple se fisuraseră, lăsând să intre în noua mea viaţă amintiri chinuitoare, care-şi băteau joc de speranţa că puteam să las în urmă fantomele trecutului.

Tăcerea le adusese înapoi, şi sensul vieţii nu mai existase pentru un moment. Rachel mai avea încă haine în dulapuri şi cosmetice pe măsuţa de toaletă. Şamponul ei stătea în dulăpiorul din baie, iar pe podeaua de sub chiuvetă rămăsese un fir de păr de-al ei, lung şi roşu, aşezat sub forma unui semn de întrebare. Îi simţeam mirosul pe pernă, iar forma capului ei rămăsese întipărită pe pernuţele canapelei de lângă fereastra dormitorului, unde-i plăcea să stea şi să citească. Am găsit o panglică albă sub pat, un cercel după calorifer, urma rujului ei pe o ceaşcă nespălată de cafea, iar în frigider un baton de ciocolată început.

Pătuţul lui Sam era aşezat în mijlocul camerei ei, pentru că Joan îl păstrase pe cel în care crescuseră copiii săi şi pentru că fusese mai uşor să-l scoată pe al ei din pod decât să-l demonteze pe al lui Sam şi să-l transporte în Vermont. Cred că, probabil, nici Rachel nu voise să mute pătuţul din casă, fiind conştientă de durerea pe care mi-ar fi provocat-o, gestul sugerând o stare permanentă. Câteva dintre jucăriile şi hăinuţele fetiţei erau pe podea, lângă perete. Le-am ridicat şi am pus baveţicile murdare şi tricourile în coşul de rufe. Voiam să le spăl mai târziu. Am atins locul în care dormea. Am simţit mirosul de copil, acelaşi miros pe care îl avusese şi Jennifer cândva.

Şi mi-am adus aminte de toate lucrurile pe care le-am făcut înainte, când sângele se usca în crăpăturile din podeaua bucătăriei. Erau haine împrăştiate pe un pat şi o păpuşă într-un scăunel pentru copii. Era o ceaşcă pe masă, plină pe jumătate cu cafea şi un pahar cu câteva picături de lapte în el. Mai erau cosmetice şi perii de păr şi rujuri şi vieţi frânte în timp ce făceau ceva, ca şi cum aveau să se întoarcă cu siguranţă, ca şi cum plecaseră pentru câteva clipe şi aveau să-şi termine băuturile, să pună păpuşa pe raftul ei, să-şi reia viaţa şi să pot şi eu să trăiesc din nou cu ele, să mă iubească şi să moară odată cu mine, să nu mă lase să plâng după ele. Iar eu plânsesem şi suferisem atât de mult, încât până la urmă ceva se întorsese, năluciri invocate de durerea mea, două entităţi care îmi erau aproape soţie şi fiică.

Aproape.

Acum mă aflam într-o altă casă şi eram înconjurat din nou de obiecte care-mi aduceau aminte de viaţa din jurul meu, de treburile neterminate şi de cuvintele nerostite, doar că aceste vieţi îşi urmau cursul în alt loc. Nu era sânge pe podea, nu încă. Nu era nici un sfârşit aici, doar o pauză pentru a respira, pentru a reanaliza lucrurile. Puteau să-şi continue viaţa, poate nu aici, ci într-un loc îndepărtat, în care să fie în siguranţă.

Lumina înserării, ploaia şi noaptea se lăsau pe pământ asemenea funinginii. Voci pe jumătate auzite şi atingeri în întuneric. Sânge în nări şi pământ în păr.

Rămânem.

Rămânem mereu.

M-a trezit sunetul telefonului. Am aşteptat ca robotul să preia mesajul. Am auzit vocea oarecum familiară a unui bărbat, dar nu am recunoscut-o, aşa că am lăsat caseta să înregistreze în continuare.

Mai târziu, după ce am făcut un duş şi m-am îmbrăcat, l-am plimbat pe Walter până la Ferry Beach şi l-am lăsat să se joace în valuri. În faţa Departamentului de Pompieri din Scarborough, bărbaţii spălau motoarele cu furtune cu apă, iar lumina soarelui de iarnă făcea ca stropii să pară bijuterii înainte să cadă pe pământ. Atunci când se înfiinţase, acest departament folosise roţile de locomotivă, din oţel, ca să-i convoace pe voluntari şi chiar şi acum mai exista încă o asemenea piesă în faţa staţiei motorului 3 din Pleasant Hill. Pe la sfârşitul anilor 1940, Elizabeth Libby şi fiica ei Shirley preluaseră serviciul dispeceratului de urgenţă, cu sediul deasupra unui magazin de pe Black Point Road, acolo unde locuiau şi lucrau. Când primeau un apel, activau sistemul de alarma Gamewell, care declanşa la rândul lui sirenele din fiecare staţie de pompieri. Cele două femei erau la datorie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână şi în primii unsprezece ani de serviciu plecaseră împreună în vacanţă doar de două ori.

În 1971, bătrânul Clayton Uruquhart îi înmânase lui Elizabeth Libby o plăcuţă pentru toţi anii de serviciu. Aceasta era una dintre primele mele amintiri despre Scarborough. Bunicul fusese membru voluntar al departamentului de pompieri, ajutându-i pe cei de acolo de fiecare dată când avuseseră nevoie de ajutor, iar bunica lucrase la

cantina mobilă, care le oferea pompierilor mâncare și băutură atunci când se luptau cu incendii de proporții sau de durată, așa că participaseră amândoi la acea ceremonie. Elizabeth Libby, care îmi dădea bomboane de fiecare dată când mergeam pe la ea, purta niște ochelari mari și avea o floare albă prinsă la piept. Își ștergea fericită lacrimile cu o batistă albă, brodată, atunci când oamenii pe care-i cunoștea de o viață spuneau în public lucruri frumoase despre ea.

L-am legat pe Walter de poarta cimitirului și am mers la mormântul bunicilor mei. Bunica murise cu mult înaintea bunicului și nu aveam prea multe amintiri cu ea, în afară de cea de la ceremonia în care Elizabeth Libby primise acea placă. Pe bunicul îl îngropasem chiar eu. După ce plecaseră toți cei care veniseră să-l conducă pe ultimul drum, luasem o lopată și acoperisem cu pământ sicriul de pin în care îl puseseră. Era o zi caldă și-mi pusesem geaca pe o piatră de mormânt. Cred că am vorbit în timpul în care am lucrat, dar nu-mi amintesc ce i-am spus. Probabil că i-am vorbit așa cum o făcusem mereu, pentru că bărbații rămân întotdeauna copii când e vorba de bunicii lor. Fusese cândva ajutorul șerifului, dar renunțase din cauza unui caz care se terminase prost și care, din acel moment, îl chinuise toată viața. În cele din urmă, eu eram cel care trebuia să închidă cercul și să omor demonul care-l bântuise pe bunicul meu. Mă întrebam dacă în clipa morții lăsase în urmă acele agonii sau dacă le luase cu el în lumea de dincolo. Oare își găsise pacea când își dăduse ultima suflare, reducând la tăcere vocile care-l urmăriseră atâta timp, sau și-o găsise mai târziu, când băiatul pe care-l legănase pe genunchi căzuse în zăpadă și-l consumase o spaimă mai veche?

Am smuls fără greutate o buruiană de lângă piatra lui de mormânt. Bunicul mă învățase cum să deosebesc plantele de buruieni: florile aveau rădăcini înfipte adânc în pământ, în timp ce buruienile creșteau doar la suprafață. Nu am uitat lucrurile pe care mi le-a spus. Le țineam minte, pentru că ar fi putut să mă întrebe altă dată și voiam să răspund corect la toate întrebările pe care mi le-ar fi putut pune.

– Ai ochii unui bătrân, obișnuia el să-mi spună. Ar trebui să ai și cunoștințele unui bătrân.

Dar se îmbolnăvise, iar boala Alzheimer îi furase încetul cu încetul amintirile și tot ce era valoros pentru el, distrugându-i în cele din

urmă memoria. Așa că trebuia să-i amintesc mereu tot ce-mi spusese cândva și mă transformasem în profesorul bunicului meu.

„Florile au rădăcini adânc înfipte în pământ, iar buruienile cresc la suprafață."

Înainte să moară, avusese o perioadă de luciditate și își amintise de toate lucrurile care i se întâmplaseră. Își adusese aminte de soție, de căsătoria lor și de fiica pe care o avuseseră. Își adusese aminte de nunți, divorțuri, botezuri, înmormântări, de numele colegilor care muriseră înaintea lui. Cuvintele și amintirile îl invadaseră asemenea unui râu cu apă repede și își trăise din nou viața în doar câteva ore. Apoi toate aceste amintiri plecaseră și nu-și mai amintise nimic din trecut, ca și cum apa ar fi șters până și ultimele lui urme, lăsând în urmă o casă cu ferestre opace, reflectând totul, dar fără să arate nimic, pentru că nu mai exista nimic.

Dar, în acele ultime minute de luciditate, îmi luase mâna și ochii îi luciseră atunci mai mult ca niciodată. Eram singuri. Ziua lui se apropia de sfârșit, iar soarele mai avea puțin și apunea.

– Tatăl tău... Tu nu ești ca el. Toate familiile au crucea lor pe care trebuie s-o ducă, sufletele lor tulburate. Mama mea era o femeie tristă, iar tata n-a reușit s-o facă niciodată fericită. Nu a fost vina lui și nici a ei. Era așa cum era, și atunci oamenii nu înțelegeau asemenea lucruri. Tristețea era o boală și a răpus-o, așa cum cancerul a răpus-o pe mama ta. Tatăl tău avea și el ceva din acea boală, din acea tristețe. Cred că tocmai acea parte a atras-o pe mama ta la el: îi făcea sufletul să vibreze, deși câteodată nu voia acest lucru.

Am încercat să mi-l amintesc pe tata, dar, după ce murise, fusese din ce în ce mai greu să-mi aduc aminte cum arăta. Și, când totuși reușeam, nu-i vedeam niciodată fața, trăsăturile îi erau neclare și deformate. Fusese polițist și se împușcase cu pistolul pe care-l avusese în dotare. Se spune că a făcut acest lucru pentru că nu putea trăi cu sine însuși. Auzisem că omorâse o fată și un băiat, după ce băiatul îl amenințase cu o armă. Dar nimeni nu știa de ce murise și fata. Presupun că nu exista nici o explicație, cel puțin nu una mulțumitoare.

– Nu l-am întrebat niciodată de ce a făcut ceea ce-a făcut, dar poate că aș fi înțeles dacă mi-ar fi spus, precizase bunicul. Vezi tu, și eu port în mine o parte din acea tristețe, și tu la fel. M-am luptat cu ea toată

viața. Nu aveam de gând s-o las să mă macine așa cum a făcut-o cu mama, și nici tu n-ai să faci acest lucru.

Îmi strânsese mai tare mâna. Părea confuz. Nu mai vorbea și-și îngustase ochii, încercând cu disperare să-și amintească ce voia să spună.

– Tristețea, îi spusesem eu, vorbeai despre tristețe.

Se relaxase. O singură lacrimă îi alunecase pe obrazul drept.

– La tine e altfel. E mai mare și o parte din ea vine din afara ta, dintr-un alt loc. Nu ți-am transmis-o noi. Tu ai adus-o cu tine. E o parte din tine, din natura ta. Este veche și... Scrâșnise din dinți și începuse să tremure, luptându-se pentru acele ultime momente de claritate. Au *nume*.

Cuvintele erau forțate să-și găsească drumul în afară, părând expulzate din interiorul lui ca niște tumori.

– Au nume, repetase el, pe un alt ton, mai aspru și plin de ură. Pentru o clipă fusese altcineva, nu mai fusese bunicul meu, ci o altă ființă, care pusese stăpânire pe spiritul lui bolnav și muribund și îi dăduse energie ca să poată comunica cu o lume în care n-ar fi putut ajunge altfel. Toți au nume și sunt aici. Au fost întotdeauna aici. Iubesc suferința, durerea și nefericirea și caută mereu. Și te vor găsi, pentru că și tu ai acea tristețe în tine. Trebuie să i te *împotrivești*. Nu poți fi ca ei, pentru că vor vrea să li te alături. Au vrut dintotdeauna acest lucru. Reușise să se ridice cumva din pat, dar căzuse înapoi, extenuat. Slăbise strânsoarea mâinii, lăsându-mi urma degetelor pe piele. Au nume, șoptise el, înainte ca boala să revină și să-i ia toate amintirile, asemenea cernelii ce înnegrește apa cristalină.

L-am luat pe Walter și am plecat acasă. Am ascultat mesajele telefonice pentru prima oară. Plimbarea îmi limpezise mintea, timpul petrecut lângă mormânt mă liniștise puțin, și îmi era clar acum de ce vorbele lui Neddo despre numele Credincioșilor mi se păruseră familiare. Poate că eram mai liniștit și pentru că luasem o hotărâre și nu avea rost să mai prelungesc agonia.

Nu aveam nici un mesaj de la Rachel. Primisem una sau două oferte de muncă, dar le-am șters. Al treilea mesaj era de la secretara lui Ross, din New York. Am sunat-o înapoi și mi-a spus că Ross nu era la birou, dar că avea să-l sune și să-i spună să ia legătura cu mine. Ross

a sunat înainte să apuc să-mi fac un sendviș. Cred că era într-un bar sau într-un restaurant. Auzeam zgomote de farfurii pe fundal, clinchetul porțelanului lovit de cristal și oameni vorbind și râzând.

– Care era graba cu Bosworth, dacă aveai de gând să suni după o zi și jumătate după ce ți-am lăsat mesaj?

– Am avut multe de făcut. Îmi pare rău.

Scuza l-a făcut pe Ross să renunțe la mustrări.

– Te-aș întreba dacă ești bine, dar n-aș vrea să crezi că-mi pasă.

– E în regulă. Aș considera acest lucru un moment de slăbiciune.

– Te mai interesează Bosworth?

Am răspuns după câteva câteva clipe de tăcere.

– Da, mă interesează.

– Bosworth nu era în subordinea mea. Nu era agent de teren, așa că șeful lui era un alt coleg de-al meu.

– Cine?

– Domnul „Nu E Treaba Ta". Nu întinde coarda. Nu are importanță. Și eu aș fi făcut la fel, având în vedere situația. L-au supus procesului.

„Procesul" era numele dat de agenții federali metodei neoficiale de a se purta cu agenții care nu se comportau conform indicațiilor primite la început. În cazuri serioase, ca scurgerea de informații, se făceau eforturi pentru a-l discredita pe agentul în cauză. Agenții FBI aveau acces la dosarul lui personal și colegii lui erau interogați despre obiceiurile acestuia. Dacă agentul făcuse publice anumite informații, era foarte probabil ca în presă să apară știri care să-l discrediteze. FBI-ul nu-i concedia pe informatori, pentru că, dacă ar fi făcut-o, atunci Biroul și-ar fi pierdut credibilitatea din cauza acuzațiilor aduse de persoana respectivă. Era mult mai eficientă hăituirea agentului recalcitrant și distrugerea reputației lui sau a ei.

– Cu ce se ocupa?

– Era specialist în coduri și criptografie. Nu-ți pot spune mai mult de atât, pentru că ar trebui să te ucid dacă aș face-o și pentru că nu știu cum să-ți explic, din moment ce nici eu nu înțeleg munca lui. Se pare că făcea niște cercetări personale în afara programului, ceva legat de hărți și manuscrise. S-a ales cu o observație din partea OPR[1] – departament

[1] Office of Professional Responsability, (n.a.)

al FBI care anchetează cazurile de comportare greşită a agenţilor – dar nu s-a ajuns la o audiere disciplinară. Acest lucru s-a întâmplat acum un an. Oricum, Bosworth a plecat după aceea, dar a fost arestat în Franţa, pentru profanarea unei biserici.

– O biserică?

– De fapt o mănăstire: Abaţia Sept-Fons. A fost prins în miezul nopţii, săpând în podeaua unei cripte. Un diplomat detaşat la Paris a intervenit pentru a nu se permite menţionarea profesiei lui Bosworth în actele oficiale. Când s-a întors, acesta a fost suspendat şi i s-a ordonat să apleze la ajutor specializat, dar nu a fost pus sub supraveghere. A revenit la lucru în aceeaşi săptămână în care un „agent FBI anonim" a declarat într-un interviu acordat unei reviste de parapsihologie că Biroul evita o anchetă superioară legată de activităţile cultelor din Statele Unite ale Americii. Era clar că Bosworth spusese nişte tâmpenii despre informaţii criptate legate între ele şi despre hărţi codificate. Biroul a hotărât să-l scoată din serviciu şi l-a supus procesului. I s-au luat o mare parte din atribuţii şi i s-a redus treptat dreptul de acces la documentele secrete, până când a ajuns doar să-şi poată deschide computerul şi să dea căutări pe Google. I s-au dat sarcini cu mult sub pregătirea pe care o avea, într-un birou de lângă toaleta bărbaţilor de la subsol, şi l-au izolat de colegi, dar n-a cedat.

– Şi?

– În cele din urmă a trebuit să meargă la o examinare psihologică la Pearl Heights Center din Colorado.

Examinările psihologice înseamnă sfârşitul carierei. Agentul era automat concediat dacă refuza să se supună evaluării. Iar dacă se supunea procedurii, atunci era diagnosticat cu instabilitate mentală, hotărâtă cu mult înainte ca agentul să se prezinte la centrul de testare. Evaluările erau făcute în centre medicale care aveau contracte speciale pentru a-i examina pe agenţii federali şi ţineau cam trei sau patru zile. Subiecţii aveau contact doar cu personalul medical şi trebuiau să răspundă cu da sau nu la şase sute de întrebări. Dacă nu erau nebuni când ajungeau acolo, acel proces era special creat să-i înnebunească.

– A făcut testul?

– A plecat în Colorado, dar nu a mai ajuns la centru. A fost concediat automat.

Unde s-a dus după aceea?

– Oficial, n-am nici cea mai vagă idee. Neoficial, e în New York. Se pare că părinții lui sunt bogați și au un apartament la intersecția străzii 1 cu 7, într-o zonă numită Woodrow. Probabil Bosworth locuiește acolo, dar nu cred că e prea întreg la cap. N-am mai vorbit cu el de când a fost concediat. Acum știi.

– Știu că nu trebuie să mă alătur FBI-ului și apoi să demolez biserici.

– Nici măcar nu-mi place să te văd în preajma clădirii, așa că nu trebuie să-ți faci griji în privința recrutării. Nu ți-am spus lucrurile astea pe gratis. Vreau să mă ții la curent dacă Bosworth e implicat în crimele de la Williamsburg.

– Mi se pare corect.

– Corect? Tu nu știi ce-i corectitudinea. Ține minte: vreau să-mi spui dacă Bosworth are vreo legătură.

I-am promis să-l țin la curent. Părea mulțumit. Nu mi-a spus la revedere înainte să închidă telefonul, dar nici n-a spus ceva care să mă rănească.

Ultimul mesaj era de la un bărbat pe nume Matheson, un fost client de-al meu. Anul trecut investigasem moartea fiicei lui. Nu puteam să spun că ancheta se terminase bine, dar Matheson fusese mulțumit de rezultat.

Bărbatul mă anunța că cineva voia să afle mai multe despre mine și îi ceruse o recomandare sau cel puțin așa pretinsese. Vizitatorul, Alexis Murnos, spunea că vrea această recomandare pentru șeful lui, care dorea să rămână deocamdată anonim. Matheson era destul de suspicios de felul lui și-i dăduse lui Murnos foarte puține detalii. Acesta refuzase să-i lase un număr de telefon pentru că angajatorul său era bogat și aprecia discreția. Matheson mi-a spus să-l sun după ce ascultam acel mesaj.

– Nu știam că ai adăugat și discreția pe lista ta de realizări, a spus Matheson, după ce secretara ne făcuse legătura. Tocmai acest lucru m-a făcut suspicios.

– Și nu ți-a lăsat nimic?

– Absolut nimic. I-am sugerat să te contacteze personal dacă voia să afle mai multe informații. Mi-a spus că așa avea să facă, dar că ar aprecia dacă nu aș spune nimănui despre vizita lui. Mi s-a părut normal să te sun imediat după plecarea lui.

I-am mulțumit lui Matheson și mi-a spus să contez pe el pentru orice ar fi. După ce am terminat convorbirea, am sunat la redacția *Herald Press* și i-am lăsat un mesaj lui Phil Isaacson, criticul de artă al ziarului, după ce am aflat că urma să vină mai târziu. Era posibil să nu am șanse de reușită, dar Phil avea cunoștințe de la arhitectură până la domeniul juridic și nu numai și voiam să vorbesc cu el despre Casa Stern și despre licitația care urma să se desfășoare acolo. Mi-am amintit că nu primisem încă nici un mesaj de la Angel sau Louis, dar probabil că această situație nu avea să dureze prea mult.

M-am hotărât să merg în Portland și să pierd timpul până aveam să fiu contactat de Phil Isaacson. Mă gândeam să-l las pe Walter la vecini și să plec în ziua următoare le New York, ca să iau legătura cu agentul special Bosworth. Am pornit sistemul de alarmă și l-am lăsat pe Walter în coșul lui, pe jumătate adormit. Știam că după plecarea mea avea să se tolănească pe canapeaua din birou, dar nu-mi păsa. Mă bucuram să-l știu în preajmă, iar părul de pe mobilă era un preț mic pentru compania lui.

„Toți au nume."

Cuvintele bunicului îmi răsunau în minte, repetate nu doar de Neddo, ci și de Claudia Stern.

„Două sute de îngeri s-au răsculat... Enoch le spune numele doar la nouăsprezece dintre ei."

Nume. În sudul Portlandului era o librărie creștină. Eram destul de sigur că am să găsesc acolo o parte din scrierile apocrife. Venise timpul să-l citesc pe Enoch.

Un BMW roșu, seria 5, m-a urmărit de pe Route 1 până pe șoseaua Maine Mall. Am oprit în parcarea de la Panera Bread și am așteptat, dar mașina cu cei doi bărbați dinăuntru a mers mai departe. Am mai stat cinci minute, apoi am plecat, uitându-mă din când în când în oglinda retrovizoare. Am văzut BMW-ul parcat la Dunkin' Donuts, dar de data aceasta nu a mai încercat să mă urmărească. Am zărit mașina cu care fusese înlocuit după o scurtă plimbare prin zonă. De data aceasta – un BMW albastru, cu un singur bărbat înăuntru, dar era destul de clar că eu eram obiectivul urmărit. M-am simțit aproape jignit. BMW-uri gemene: tipii ăștia erau plătiți la oră și destul de prost. În sinea mea îmi doream să mă confrunt cu ei, dar nu eram sigur că puteam să mă stăpânesc, ceea ce însemna că lucrurile s-ar fi

putut termina prost. M-am abținut și am dat un telefon. Jackie Garner a răspuns de prima oară când a sunat.

– Salut Jackie, vrei să spargi niște capete?

* * *

Am rămas în mașină, în fața gogoșeriei lui Tim Horton. BMW-ul albastru era parcat peste stradă, în fața Mallului Maine, în timp ce fratele lui roșu aștepta în parcarea de la Sheraton. Câte una pe fiecare parte a drumului. Păreau amatori, dar aveau ceva stofă de detectivi în ei.

Telefonul mobil a sunat.

– Ce faci, Jackie?

– Sunt la Best Buy.

M-am uitat în sus și am văzut camioneta lui Jackie parcată pe partea de șosea destinată pompierilor.

– E un BMW albastru, cu plăcuțe de înmatriculare de Massachusetts, parcat cu trei străzi mai jos.

– Unde este cealaltă mașină?

– În față la Sheraton. E un BMW roșu cu doi bărbați înăuntru.

Jackie a rămas perplex.

– Au aceeași marcă de mașină?

– Același model, dar altă culoare.

– Ce proști.

– Cam așa ceva.

– Ce vrei să faci?

– Presupun că-i las să se apropie. Să vedem ce vor. De ce?

Nu știu de ce aveam impresia că Jackie avea o altă soluție.

– Vezi, am venit cu câțiva prieteni. Vrei să rezolvăm totul în liniște?

– Dacă aș fi vrut să rezolv în liniște te-aș mai fi chemat pe tine?

– Așa mă gândeam și eu.

– Pe cine ai mai adus?

A încercat să evite răspunsul, dar l-am pus la punct.

– Jackie, spune-mi cine a mai venit cu tine.

– Cei doi Fulci, a răspuns el, aproape scuzându-se.

Dumnezeule mare: fraţii Fulci. Nişte zevzeci fără minte, care-şi ofereau serviciile, doi munţi de muşchi şi de grăsime, care mâncaseră mai multe cipsuri decât toţi angajaţii de la Frito laolaltă. Chiar şi partea cu „îşi ofereau serviciile" te inducea în eroare. Fraţii Fulci îşi ofereau serviciile pe gratis dacă aveau ocazia să rupă oase. Tony Fulci, cel mai mare dintre fraţi, fusese cel mai scump deţinut încarcerat vreodată în statul Washington. Tony stătuse o vreme acolo pe la sfârşitul anilor '90, când destul de multe închisori aveau contracte de angajare cu marile companii şi-i puneau pe deţinuţi să vândă produse prin telefon sau să facă muncă de call center. Tony trebuia să-i sune pe oameni din partea unei noi companii de cablu, FastWire, şi să-i convingă pe clienţii companiilor rivale să-şi schimbe furnizorul de servicii. Majoritatea convorbirilor lui Tony Fulci decurgeau în felul următor:

Tony (citind rar de pe o foaie): *Sun din partea Companiei FastWire...*

Clientul: *Nu mă interesează.*

Tony: *Hei, lasă-mă să termin.*

Clientul: *Ţi-am spus, nu mă interesează.*

Tony: *Ia ascultă, ce, eşti tâmpit? E o ofertă bună.*

Clientul: *Ţi-am spus, nu vreau nici o ofertă.*

Tony: *Să nu închizi telefonul. Eşti un om mort dacă închizi telefonul.*

Clientul: *Nu ai voie să-mi vorbeşti aşa.*

Tony: *Du-te dracu'! Ştiu cine eşti, ştiu unde locuieşti şi când o să ies de aici peste cinci luni şi trei zile o să te caut şi o să te sfâşii bucată cu bucată. Acum, vrei nenorocita asta de ofertă sau nu?*

FastWire a renunţat rapid la planul său de a folosi deţinuţii pe post de operatori telefonici, dar nu îndeajuns de repede încât să evite să fie dată în judecată. Tony a costat închisoarea din Washinghton contracte în valoare de 7 milioane de dolari, care au fost retrase după ce s-a aflat povestea cu FastWire, sau 1,16 milioane de dolari pentru fiecare lună pe care o petrecuse în închisoare. Iar Tony era cel mai calm din familie. Astfel, pe lângă fraţii Fulci, hoardele mongole erau liniştite.

– Nu puteai să găseşti pe cineva care să nu sufere de psihoză?

– Poate, dar m-ar fi costat mai mult.

Aceasta era situația. I-am spus că voiam să plec spre Deering Avenue și să încerc să-l ademenesc pe bărbatul singur din mașină, urmat de Jackie. Frații Fulci aveau să-i intercepteze pe ceilalți doi în momentul ales de ei.

– Lasă-mă două minute, a spus Jackie. Trebuie să le spun și celor doi Fulci. Sunt în al nouălea cer. Nu știi ce înseamnă asta pentru ei, să facă o treabă de detectivi. Tony n-ar fi vrut decât să-i spui mai devreme despre ce era vorba, ca să nu-și mai ia pastilele.

Frații Fulci nu trebuiau să meargă prea departe să se ocupe de BMW-ul roșu. Îl blocaseră pur și simplu, parcându-și camioneta lângă el. Conduceau un Dodge 4x4 personalizat, inspirat după DVD-urile cu camionete imense la care se uitau atunci când nu le făceau oamenilor viața mai interesantă, într-un fel chinezesc.

Ușile BMW-ului se deschiseră. Șoferul era un bărbat de vârsta mijlocie, proaspăt ras, care purta un costum cenușiu ieftin, ce-l făcea să pară directorul unei companii aflate în pragul falimentului. Avea cam 68 de kilograme, aproximativ jumătate din greutatea unui Fulci. Însoțitorul lui era mai mare și mai solid, cântărind împreună probabil cât un Fulci și un sfert, poate chiar unul și jumătate, dacă Tony lua prea multe pastile pentru slăbit. Dodge-ul fraților Fulci avea geamuri fumurii, așa că tipului în costum cenușiu i s-ar fi putut ierta afimația următoare.

– Hei, zise el, mută-ți dracului cutia de conserve. Ne cam grăbim.

Timp de cincisprezece secunde nu se întâmplă nimic, deoarece creierele primitive și pe jumătate pline cu medicamente ale fraților Fulci încercau să facă legătura între cuvintele pe care le auziseră și părerea lor despre camioneta mult iubită. În cele din urmă, portiera șoferului se deschise, și Tony Fulci, mare și foarte supărat, sări fără grație pe pământ. Era îmbrăcat cu o cămașă de golf din poliester și pantaloni cu elastic în talie, cumpărați de la un magazin de haine XXL, și o pereche de cizme de lucru, placate la vârf cu oțel. Burta îi ieșea pe sub cămașa ale cărei mâneci se opreau deasupra bicepșilor săi enormi, materialul nefiind destul de elastic ca să-i cuprindă brațele umflate. Mușchii porneau de la umeri și se opreau aproape de urechi,

simetria lor nefiind stricată de gât, şi el arăta ca şi cum ar fi înghiţit un umeraş imens.

I se alătură şi fratele lui, Paulie. Pe lângă el, Tony era de-a dreptul graţios.

– Isuse Hristoase, zise şoferul BMW-ului.

– De ce? Şi el conduce o cutie ce conserve ca a noastră?

Apoi fraţii Fulci se apucară de treabă.

BMW-ul albastru m-a urmărit până pe Deering Avenue, rămânând mereu în urmă cu două sau trei maşini, dar ţinându-mă sub supraveghere. Jackie Garner a mers în spatele lui tot drumul. Alesesem acest drum pentru că îi deruta pe toţi cei care nu erau din zonă şi pentru că rămânea totuşi în Portland şi nu ieşea din oraş, ceea ce îl făcea pe urmăritor să creadă că nu fusese observat şi că nu urma o confruntare. Am ajuns în punctul în care Deering devine sens unic, chiar înainte de intersecţia cu Forest, şi toţi conducătorii auto care vor să iasă din oraş sunt obligaţi să facă la dreapta. Urmăritorul meu a făcut şi el la dreapta, apoi la stânga pe Forest şi din nou la stânga pe Deering, pentru ca în cele din urmă să întoarcă la dreapta pe Revere. Bărbatul nu avea altă variantă decât să mă urmărească sau să rişte să mă piardă, aşa că atunci când am frânat brusc a trebuit să facă şi el acelaşi lucru. Şi-a dat seama ce se întâmpla atunci când Jackie a oprit în spatele lui. Tot ce putea să facă era să încerce să câştige ceva timp şi spaţiu în parcarea magazinului de pâine. A întors repede, dar noi am parcat în formă de V, prinzându-l între perete şi noi.

Am ţinut arma aproape de corp când m-am apropiat. Nu voiam să-i sperii pe trecători. Şoferul ţinea mâinile pe volan, cu degetele ridicate uşor. Purta un costum larg, albastru, cu o cravată asortată. Firul hands free-ului era prins de reverul hainei. Probabil că nu reuşea să ia legătura cu prietenii lui.

I-am făcut semn lui Jackie, care ţinea în mâna dreaptă un Browning. L-a aţintit asupra şoferului şi a deschis portiera.

– Ieşi afară, am spus. Încet.

Şoferul a făcut întocmai ce-i spusesem. Era înalt şi avea chelie, iar părul negru care-i mai rămăsese, era puţin prea lung ca să-i dea o înfăţişare plăcută.

– Sunt neînarmat, a spus el.

Jackie l-a împins cu fața la mașină și l-a percheziționat. A găsit un portofel și un 38 legat la gleznă.

– Și ăsta ce e? a întrebat Jackie. Săpun?

– N-ar trebui să minți, am spus și eu. O să-ți crească nasul.

Jackie mi-a aruncat portofelul. Am găsit înăuntru un permis de conducere înregistrat în Massachusetts, care-l identifica pe bărbatul din fața noastră ca Alexis Murnos, și câteva cărți de vizită pe numele lui, ale companiei Dresden Enterprise, cu sediul în Prudential, Boston. Murnos era șeful departamentului de securitate.

– Am auzit că ai întrebat de mine, domnule Murnos. Ar fi fost mult mai ușor să mă contactezi.

Murnos nu a răspuns.

– Află ce fac prietenii lui, i-am spus lui Jackie.

Acesta a făcut câțiva pași înapoi și a sunat de pe mobilul lui. Conversația a constat într-o serie de „îh-h-uri" și „da-uri" și întrebarea „Isuse, s-au rupt așa de ușor? Cred că tipul are oase fragile".

– Frații Fulci îi au în portbagajul camionetei, a spus el după ce închise telefonul. Sunt polițiști de închiriat de la o agenție de securitate din Sagus. Tony crede că nu o să mai sângereze mult timp.

Murnos nu s-a arătat tulburat de vești. Aveam senzația că el era mult mai bun în meseria lui decât ceilalți doi bufoni, dar cineva îi ceruse rezultate într-un timp mult prea scurt și cu bani puțini. Era timpul să-i rănesc orgoliul profesional.

– Nu prea te pricepi la meseria asta, domnule Murnos. Se pare că departamentul de securitate al Dresden Enterprises nu e prea competent.

– Nici măcar nu știm cu ce se ocupă Dresden Entreprises, spuse Jackie. Poate că păzește găinile.

Murnos a tras aer în piept. Se înroșise vizibil.

– Deci, am continuat eu, vrei să-mi spui despre ce e vorba, poate la o cafea, sau preferi să-i vezi pe prietenii tăi? Se pare că trebuie să-i ducă cineva acasă și poate vor avea nevoie și de îngrijiri medicale. Voi fi nevoit să te las în compania domnului care are grijă de ei, dar doar pentru o zi, două, până aflu cu ce se ocupă compania pentru care lucrezi. Asta înseamnă o vizită la Dresden Enterprises, împreună cu câțiva oameni, ceea ce ar fi jenant pentru tine din punct de vedere profesional.

Murnos s-a gândit puțin. Nu avea prea multe variante.

– Cafeaua sună bine, a spus el în cele din urmă.

– Vezi? l-am întrebat pe Jackie. A fost ușor.

– Te descurci extraordinar cu oamenii. Nici n-a fost nevoie să-l lovim.

Părea puțin dezamăgit.

Se pare că Murnos era împuternicit să-mi spună anumite lucruri și să discute cu mine în mod direct. Preferase să mă spioneze până avea să fie sigur de tot ce i se spusese. De fapt, el a recunoscut că primise o mulțime de informații despre mine și că bănuise că Matheson avea să ia legătura cu mine. În cel mai rău caz, cum era acum, ar fi avut ocazia să vadă cum mă comportam când eram călcat pe coadă.

– Colegii mei nu sângerează cu adevărat într-un portbagaj, nu? a întrebat el.

Stăteam la o masă de la Big Sky. Mirosea bine acolo. Puștii care copseseră prăjiturile, curățau tăvile în spatele tejghelei și împrospătau stocul de cafea.

Am schimbat o privire vinovată cu Jackie, care mânca a doua plăcintă cu mere.

– Îmi pare rău, dar e adevărat, am spus eu.

– Băieții care au avut grijă de ei, nu prea umblă cu menajamente, a răspuns și Jackie. Mai ales că unul din oamenii tăi a spus ceva neplăcut despre camioneta lor.

Îi eram recunoscător lui Jackie pentru tot ce făcuse pentru mine, dar era timpul să iasă din scenă. L-am rugat să-i caute pe frații Fulci și să se asigure că nu mergeau prea departe cu ruptul oaselor. Le-a cumpărat o cutie de prăjituri și a plecat.

– Ai prieteni interesanți, a spus Murnos, după ce plecase Jackie.

– Crede-mă că nu i-ai întâlnit pe cei mai interesanți. Dacă vrei să-mi mai spui ceva, acum e momentul.

Murnos a sorbit din cafea.

– Lucrez pentru domnul Joachim Stuckler. Este directorul general de la Dresden Enterprises. Domnul Stuckler este un capitalist iubitor de risc, specializat în producția de software și multimedia.

– E bogat?

– Da, cred că se poate spune acest lucru.

– Dacă e bogat, de ce angajează detectivi ieftini?

– Este vina mea. Aveam nevoie de oameni care să mă ajute și mai apelasem și înainte la cei doi. Nu mă așteptam să ia bătaie. Și nici eu nu mă așteptam să fiu încolțit într-o parcare și să fiu dezarmat de cineva care să-mi facă cinste cu cafea și prăjituri.

– Există întotdeauna un început.

– Da, așa este. Domnul Stuckler este de asemenea un colecționar important. Și are mijloacele cu care să-și satisfacă capriciile.

– Ce colecționează?

– Artă, antichități. Obiecte obscure.

Mi-am dat seama unde voia să ajungă.

– Cumva cutiuțe din argint din secolul al XV-lea?

Murnos a ridicat din umeri.

– Știe că tu ai fost cel care a descoperit rămășițele din apartament și crede că ai putea găsi ceva ce-l interesează. Ar dori să vă întâlniți și să discutați această chestiune. Dacă ai timp, ar aprecia dacă i-ai acorda câteva ore. Bineînțeles, te va recompensa pentru deranj.

– Bineînțeles, doar că n-am chef de o călătorie până la Boston.

Murnos a ridicat din nou din umeri.

– Căutai o femeie, a spus el. Domnul Stuckler ți-ar putea da informații despre cei care au răpit-o.

M-am uitat rapid spre puștii din spatele tejghelei. Voiam să-l lovesc pe Murnos. Doream să-l bat până mi-ar fi spus tot ce știa. A văzut dorința pe fața mea.

– Crede-mă, domnule Parker, că nu știu prea multe despre această chestiune, dar știu că domnul Stuckler nu a avut nimic de-a face cu ce i s-a întâmplat femeii. A aflat de curând că tu l-ai ucis pe Garcia și ai găsit rămășițele umane din apartamentul lui. Mai știe de asemenea și despre camera din subsol. Am făcut cercetări pentru el și am aflat că te interesa femeia. Domnul Stuckler ți-ar împărtăși bucuros tot ceea ce știe.

– Și ce dorește în schimb?

– Informații. Și, chiar dacă nu i le poți da, domnul Stuckler tot ar dori să discutați și să-ți povestească tot ce crede de cuviință că te-ar ajuta în anchetă. Amândoi ați avea doar de câștigat.

Murnos înțelegea că nu aveam de ales, dar a avut bunul simț să nu strige acest lucru în gura mare. Am fost de acord să mă întâlnesc cu

șeful lui în zilele următoare. Murnos a confirmat aranjamentul printr-o convorbire telefonică cu unul dintre asistenții lui Stuckler, apoi m-a întrebat dacă putea pleca. M-am gândit că era drăguț din partea lui să mă întrebe, până mi-am dat seama că voia probabil să-și recupereze arma. L-am condus afară, am golit cartușele din încărcător și i-am dat pistolul înapoi.

– Ar trebui să-ți iei o altă armă, i-am spus. Cea pe care o ai nu ți-e de prea mare folos dacă o ții la gleznă.

Murnos a îndoit mâna dreaptă și am văzut un Smith&Wesson Sigma .380, înalt de zece centimetri și cu o greutate de jumătate de kilogram.

– Mai *am* o armă, a spus el. Se pare că nu sunt sigurul care angajează oameni necalificați.

A ținut țeava pistolului îndreptată spre mine cu o secundă mai mult decât era nevoie, apoi a lăsat haina să o acopere. Mi-a zâmbit, apoi s-a urcat în mașină și a plecat.

Murnos avea dreptate. Jackie Garner era un idiot, dar cel mai mare idiot eram eu pentru că-l angajasem.

Am plecat înapoi spre Scarborough, dar am oprit la primul magazin bisericesc. Vânzătoarea era fericită să mă ajute și a părut puțin dezamăgită văzând că nu cumpăr pe lângă cele două cărți despre scrierile apocrife și câteva statuete din argint cu îngeri sau un abțibild cu textul: „Îngerul meu păzitor spune că ești prea aproape".

– Vindem o mulțime de astfel de cărți, a spus ea. Mulți oameni cred că Biserica Catolică a ținut ascunse multe lucruri.

– Ce-ar putea să ascundă? am întrebat eu, în ciuda convingerilor mele.

– Nu știu, a răspuns ea rar, ca și cum ar fi vorbit cu un copil handicapat, pentru că sunt lucruri *ascunse*.

Am lăsat-o în pace și am plecat. În mașină am răsfoit prima carte, dar nu am găsit nimic interesant. A doua era ceva mai bună, pentru că am găsit acolo toată *Cartea lui Enoch*. Numele îngerilor căzuți apăreau în capitolul 7, așa cum spusese Claudia Stern, dar Ashmael nu se regăsea printre ele. M-am uitat repede prin restul cărții ce părea destul de alegorică, în afară de partea în care erau descrise alungarea și căderea îngerilor din Rai. Potrivit lui Enoch, ei nu puteau muri, nici

chiar după căderea lor, dar nici nu aveau să obțină iertarea pentru ceea ce făcuseră. Așa că îngerii căzuți i-au învățat pe oameni să facă săbii și scuturi, le-au povestit despre astronomie și mișcările stelelor, „ca să schimbe lumea... Iar oamenii distruși, să plângă". Am mai găsit și câteva detalii despre teologul grec Origen, care a fost anatemizat pentru afirmația că îngerii căzuți erau „cei în care iubirea divină pierise" și că „erau ascunși în corpuri grase, asemănătoare alor noastre și numiți oameni".

Mi-am amintit din nou de pictura din atelierul Claudiei Stern; figura Căpitanului; ancora însângerată de pe rasele călugărilor; și cel mai mare dintre toți - creatura grasă și diformă, plină de sânge și rânjind de bucuria de a ucide, mergând alături de conducător.

Am cumpărat un sendviș de la Amato's de pe Route 1 și am făcut plinul mașinii înainte de a pleca acasă. La pompa alăturată, doi bărbați, unul cu barbă și mai gras și unul mai tânăr și îngrijit, cercetau o hartă în Peugeot-ul lor negru și murdar. Bărbatul cu barbă era îmbrăcat cu un pulover gri tricotat și purta la gât un guler preoțesc. Nu mi-au dat atenție și nici eu nu m-am oferit să-i ajut.

Când m-am apropiat de casă am văzut o mașină parcată în fața aleii. Nu-mi bloca drumul în întregime, dar era greu s-o ocolesc fără să încetinesc. Un bărbat se sprijinea de capotă, iar corpul lui îngreuna atât de mult mașina, încât aripa mai avea puțin și atingea pământul. Era mai înalt decât mine cu doisprezece sau cincisprezece centimetri și atât de obez, încât semăna cu un ou. Avea o burtă imensă care-i acoperea vintrea și se odihnea pe coapse. Picioarele erau foarte scurte, atât de scurte, încât brațele păreau mai lungi decât erau de fapt. Mâinile nu erau deloc moi și ciudate, ci subțiri și aproape delicate, deși bărbatul avea încheieturile grele și umflate. Luate ca un tot unitar, părțile corpului lui păreau a proveni de la diverși donatori, de parcă, în copilărie, baronul Frankenstein fusese lăsat să se joace cu rămășițele unui masacru de la Weight Watchers. Era încălțat cu pantofi negri, iar pantalonii cafenii fuseseră ajustați la lungime. Capetele fuseseră îndoite înăuntru și cusute neîndemânatic și puteai să-ți dai seama de modificări după cusăturile de pe la jumătatea tibiei. Avea burta prea mare sau nu era confortabil să ridice pantalonii peste ea, așa că talia acestora se ascundea sub mormanul de grăsime, care atârna pe sub

cămașa albă încheiată până la gât. Umflătura de la gât care acoperea gulerul era de o nuanță de purpuriu aprins, asemănătoare culorii pe care o capătă un cadavru atunci când sângele se adună în extremități. Nu purta jachetă pe sub paltonul cafeniu din păr de cămilă, care avea lipsă câțiva nasturi în față. Probabil că-i rupsese într-o ultimă încercare disperată de a-i închide. Capul se clătina ușor pe straturile de grăsime de pe gât, îngustându-se de la un craniu foarte rotund, la o bărbie puțin ascuțită, asemenea unui ou de vrabie așezat cu susul în jos peste oul de struț pe care-l reprezenta corpul său. Probabil că trăsăturile se afundau în grăsime, așa cum un copil l-ar desena pe omul din lună. Dar, contrar așteptării mele, ele erau bine definite și se pierdeau doar în zona gâtului. Ochii erau mai mult cenușii decât verzi, de parcă ar fi reflectat doar o viziune monocromă a înfățișării umane. Avea gene lungi și un nas subțire, puțin turtit la vârf, etalându-și astfel nările și urechile mici, cu lobi proeminenți. Gura mică și feminină avea ceva aproape senzual în curbura buzelor. Era ras în cap, dar părul era foarte negru, așa că am remarcat cu ușurință „v"-ul format de firele de păr pe frunte. Semăna izbitor cu creatura oribilă din pictura de la casa de licitații a Claudiei Stern. Omul acesta era mai gras și avea fața mai îmbătrânită, dar mi se părea că figurina cu gura însângerată coborâse de pe pânză și devenise om.

Am oprit Mustangul la mică distanță de el. N-am vrut să parchez lângă mașina lui. Nu s-a mișcat când am coborât. Își ținea mâinile pe burta enormă.

– Pot să vă ajut cu ceva?

S-a gândit înainte să răspundă.

– Poate.

M-a privit cu ochii lui spălăciți. Nici nu a clipit. Am simțit o licărire slabă de recunoaștere, de data aceasta pe plan personal, la fel ca cineva care ascultă la radio un cântec din copilărie, de care-și amintește foarte, foarte puțin.

– De obicei nu discut afaceri acasă, am spus.

– Nu aveți un birou. Sunteți un om greu de găsit pentru un detectiv. Oamenii ar putea chiar să bănuiască că nu vreți să fiți găsit.

S-a îndepărtat de mașină. Era grațios într-un fel ciudat și aveam senzația că nu merge, ci alunecă pe pământ. A ținut mâinile pe burtă

până a ajuns la câțiva metri depărtare de mine, apoi a ridicat mâna dreaptă în direcția mea.

– Permiteți-mi să mă prezint, a spus el. Mă numesc Brightwell. Cred că avem multe de discutat.

Când mâna lui s-a mișcat prin aer, mâneca cămășii i-a alunecat și am văzut o parte din cicatricea de pe mână, asemănătoare cu două capete de săgeată înfierate recent în carne. M-am dat imediat înapoi și am căutat arma de sub geacă, dar el a fost mai rapid ca mine, atât de rapid încât abia am reușit să-l văd mișcându-se. Acum era departe, în clipa următoare era lipit de mine, mâna lui stângă îmi intra în braț, iar unghiile treceau prin materialul cămășii, sfâșiindu-mi pielea și carnea. Fața lui mi-a atins chipul, lipindu-și nasul de obrazul meu, apropiindu-și buzele la doi centimetri de gura mea. Sudoarea de pe frunte mi-a căzut pe buze și mi s-a scurs pe limbă. Am încercat s-o scuip, dar s-a coagulat, învelindu-mi dinții și lipindu-se de cerul gurii ca o gumă, atât de puternic încât aproape că mi-am mușcat vârful limbii. A deschis gura și-am văzut dinții tociți la capete, de parcă ar fi rontăit mult timp oase.

– Găsit, a spus el și i-am simțit răsuflarea – mirosea a vin dulce și a pâine caldă.

Am simțit cum cad prin aer, copleșit de rușine, tristețe și de un sentiment infinit de pierdere, o tăgăduire a tuturor lucrurilor pe care le iubeam și pe care aveam să le păstrez o veșnicie. Eram în flăcări, strigam și urlam, încercând să sting focul cu pumnii, dar nu reușeam. Eram viu și ardeam. Căldura îmi curgea prin vene. Îmi contracta mușchii. Îi dădea discursului meu o formă și îmi lumina ochii. M-am răsucit în aer și am văzut dedesubtul meu apele unui mare ocean. Mi-am zărit acolo reflexia în flăcări, a mea și a celorlalți. Era o lume întunecată, dar noi aveam să aducem lumina.

Găsit.

Și cădeam ca stelele și în clipa impactului m-am înfășurat cu aripile negre, zdrențuite și arse și focul s-a stins în sfârșit.

Cineva mă târa de gulerul gecii. Nu voiam să merg. Nu puteam să-mi țin ochii deschiși, așa că lumea oscila între întuneric și semiîntuneric. M-am auzit vorbind, murmurând fără oprire aceleași cuvinte.

– Iartă-mă. Iartă-mă. Iartă-mă.

Ajunsesem lângă maşina lui Brightwell. Era un Mercedes mare, albastru, dar bancheta din spate fusese scoasă ca să-i permită să dea în spate scaunul şoferului şi să aibă loc să se mişte. Maşina mirosea a carne. Am încercat să mă zbat, dar eram slăbit şi dezorientat. Mă simţeam beat, iar gustul vinului îmi rămăsese pe limbă. Brightwell deschise portbagajul şi era plin cu carne care ardea. Am închis ochii pentru ultima oară.

O voce m-a strigat.

– Charlie. Ce mai faci? Sper că nu te deranjăm.

Am deschis ochii.

Stăteam încă lângă uşa deschisă a Mustangului meu. Brightwell se îndepărtase câţiva paşi de maşină, dar nu ajunsese lângă mine. În dreapta era parcat Peugeot-ul negru, iar bărbatul cu barbă şi guler preoţesc sărise din maşină şi-mi scutura mâna furios.

– A trecut mult timp. Trebuie să-ţi spun că am găsit foarte greu locul ăsta. Nu credeam că un băiat de oraş ca tine s-ar stabili într-o junglă ca asta. Îl mai ştii pe Paul, nu?

Bărbatul mai tânăr a trecut prin faţa capotei, având grijă să nu se întoarcă cu spatele la bărbatul obez care ne privea din apropiere. Brightwell a ezitat puţin, apoi s-a întors, s-a urcat în maşină şi a plecat spre Black Point. Am încercat să citesc numărul de înmatriculare, dar creierul meu refuza să recunoască cifrele.

– Cine sunteţi?

– Prieteni, a răspuns preotul bărbos.

M-am uitat la mâna dreaptă. Îmi curgea sânge pe degete. Am ridicat mâneca şi am văzut cinci răni circulare adânci.

M-am uitat din nou pe şosea, dar Mercedesul dispăruse.

Preotul mi-a dat o batistă să opresc sângerarea.

– Pe de altă parte, a spus el, acela nu-ţi era *deloc* prieten.

IV

Le tot spun că nu există iertare, și totuși există întotdeauna iertare.

Michael Collins (1890–1922)

17

Stăteam la masa din bucătărie, în timp ce mlaştina aştepta inundaţia şi refluxul care avea să aducă cu sine moarte şi renaştere. Mirosea altfel; natura era prea liniştită, prea vigilentă, de parcă orice fiinţă vie care trăia în mlaştină depindea de ritmurile ei şi ştia instinctiv ce avea să se întâmple.

Am dezinfectat rănile de pe braţ, deşi nu înţelegeam întru totul evenimentele din cauza cărora ajunsesem să fiu rănit. Eram încă destul de ameţit, ceea ce mă făcea să nu mai fiu sigur pe mine şi nici nu puteam să scap de gustul vinului pe care-l simţeam în gură.

Le-am oferit cafea vizitatorilor mei, dar aceştia au preferat ceaiul. Rachel lăsase un ceai de plante lângă borcanul de cafea instant. Mirosea de parcă cineva s-ar fi uşurat într-o tufă de trandafiri. Preotul bărbos, care se prezentase sub numele de Martin Reid a tresărit puţin când l-a gustat prima oară, dar nu a spus nimic şi a continuat să bea. Era clar că toţi anii în care îşi urmase vocaţia îi întăriseră voinţa.

– Cum m-aţi găsit?

– Nu a fost prea greu să facem legătura între tine şi evenimentele din Brooklyn, a răspuns el. Oamenii nu te uită prea uşor. Domnul Neddo, din New York, ne-a spus mai multe despre tine.

Am rămas surprins că Neddo îi cunoştea şi trebuia să recunosc că acum îmi dădea fiori. Nu puteam nega că avea cunoştinţe vaste în anumite domenii, dar plăcerea pe care o obţinea din acestea era tulburătoare. Când eram în preajma lui aveam senzaţia că stăteam lângă un dependent pe jumătate dezintoxicat, a cărui dragoste pentru droguri era mult mai mare decât dorinţa de a renunţa la ele.

– Cred că domnul Neddo poate fi suspect din punct de vedere moral, i-am zis eu. Reputația dumneavoastră ar putea avea de suferit prin asociere cu el.

– Toți avem păcatele noastre.

– Poate, dar dulapul meu nu e plin cu cranii provenite din execuțiile din China.

Reid a aprobat.

– E adevărat, încerc să nu-i studiez achizițiile prea în amănunt. Este totuși o sursă de informații și ar trebui să-i fii recunoscător că ne-a îndrumat spre tine și pentru felul în care decurge ancheta. Domnul cu care vorbeai mai devreme nu părea foarte încântat de apariția noastră. S-ar fi putut termina urât dacă n-am fi apărut noi. Sau mai urât, în orice caz.

– Cu siguranță nu e o frumusețe, am recunoscut.

Reid a renunțat să mai bea ceaiul.

– E îngrozitor. O să-i simt gustul și când o să mor.

M-am scuzat din nou.

– Bărbatul acela mi-a spus că se numea Brightwell. Cred că știți mai multe despre el, nu-i așa?

Preotul mai tânăr, care se prezentase că Paul Bartek, s-a uitat la colegul lui. Erau amândoi călugări cistercieni din Europa, dar stăteau acum într-o mănăstire din Spencer. Reid avea accent scoțian, dar accentul lui Bartek era mai greu de identificat, fiind influențat de franceză, engleză americană și de o limbă mai exotică.

– Spune-mi ce s-a întâmplat pe stradă, a spus Reid. Ce-ai simțit?

Am încercat să-mi amintesc senzațiile pe care le trăisem. Se părea că amintirile mă amețeau și mai tare, dar n-am renunțat.

– Când am vorbit cu el se sprijinea de mașină, dar în secunda următoare era chiar în fața mea. Îi simțeam respirația. Mirosea a vin. Mă strângea de braț și mă târa spre mașina lui. El mi-a făcut rănile de pe mână. Portbagajul s-a deschis și părea a fi o rană. Era făcut din carne și sânge și mirosea îngrozitor.

Reid și Bartek au schimbat câteva priviri.

– Ce e?

– Când ne-am apropiat v-am văzut pe amândoi, a răspuns Bartek. Nici nu s-a mișcat de la locul lui. Și nici nu te-a atins.

Le-am arătat tăieturile.

– Și totuși am astea.

– Da, le ai, a spus Reid. Nimeni nu neagă. Ți-a spus ceva?

– Mi-a spus că m-a găsit greu și că aveam de discutat.

– Doar atât?

Mi-am amintit senzația de cădere în gol, de ardere. Nu voiam să le spun aceste lucruri bărbaților din fața mea pentru că îmi aduceau aminte de sentimentul de rușine și părere de rău, dar ceva îmi spunea că puteam să am încredere în ei și că puteau să-mi dea niște răspunsuri la întrebările pe care mi le puneam.

– Aveam senzația de ameteală, ca și cum aș fi căzut de la o mare înălțime. Eram în flăcări și mai erau și alții asemenea mie. L-am auzit vorbind când mă târa spre mașina lui, sau cel puțin așa am crezut.

– Ce-a spus?

– Găsit. Mi-a spus că m-a găsit.

Reid a fost probabil surprins de răspunsul meu, dar nu arătă acest lucru. Bartek însă nu avea stăpânirea de sine a tovarășului său. Părea șocat.

– Omul acesta e cumva un Credincios?

– De ce spui acest lucru?

– Avea un semn pe mână. Semăna cu o ancoră. Neddo mi-a spus că sunt înseamnați când intră în această organizație.

– Dar știi într-adevăr ce este un Credincios? a întrebat Reid, pe un ton sceptic, aproape superior, care nu mi-a plăcut deloc.

Mi-a fost greu să mă stăpânesc, dar i-am răspuns calm și pe același ton.

– Nu-mi place când cineva presupune că sunt ignorant și-mi flutură pe sub nas promisiunea iluminării. Nu-mi place nici măcar când oamenii păcălesc câinii cu mici recompense, așa că nu forțați nota. Știu ce caută și mai știu de ce sunt în stare ca să obțină ce vor.

M-am ridicat și am luat cartea pe care o cumpărasem din South Portland. I-am aruncat-o lui Reid, care a prins-o cu ambele mâini, îndoind paginile. Am vorbit repede el în timp ce cerceta cartea.

– Sedlec. Enoch. Îngeri întunecați în forme umane. Un apartament cu rămășite umane, îngălbenindu-se într-o cadă plină cu urină. O pivniță

decorată cu oase umane, aşteptând să sosească statuia de argint a unui demon prins în ea. Un om care stă liniştit într-o maşină în flăcări în timp ce arde de viu. Craniul unei tinere ucise într-o cameră construită în acest scop, ornamentat cu aur şi păstrat într-un alcov. V-aţi mai lămurit acum, Părinte, sau Frate, sau oricum vă place să vi se spună?

Reid a avut bunul simţ să arate că-i părea rău, dar regretam deja că izbucnisem în faţa acestor străini, nu pentru că-mi ieşisem din fire, ci pentru că nu voiam să dezvălui prea multe informaţii în acel moment de furie.

– Îmi pare rău, a spus Reid. Nu prea sunt obişnuit cu detectivii particulari. Am tendinţa să cred că nimeni nu ştie nimic şi, sincer să fiu, sunt un om greu de surprins.

M-am aşezat din nou la masă şi am aşteptat să continue.

– Credincioşii, sau cei care-i conduc, sunt convinşi că sunt îngeri căzuţi, alungaţi din Rai, născuţi din nou şi din nou sub formă de oameni. Cred că nu pot fi distruşi. Dacă sunt ucişi, atunci rătăcesc sub formă de spirit până găsesc o altă gazdă potrivită. E posibil să aştepte câţiva ani, sau chiar zeci de ani, dar apoi procesul se reia. Sunt convinşi că, dacă nu sunt ucişi, îmbătrânesc mult mai încet decât oamenii. În cele din urmă sunt nemuritori. Sau cel puţin aşa cred ei.

– Şi dumneavoastră ce credeţi?

– Nu cred că sunt îngeri, căzuţi sau nu, dacă asta vrei să mă întrebi. Am lucrat în spitale de psihiatrie, domnule Parker. Foarte mulţi pacienţi se credeau Napoleon Bonaparte. Sunt convins că aveau un motiv întemeiat pentru care preferau să fie Bonaparte, şi nu Hitler sau poate generalul Patton, dar nu am fost niciodată destul de curios să aflu care era acesta. Era destul să ştiu că un domn de patruzeci şi opt de ani din Pakistan, de nouăzeci de kilograme nu era deloc Napoleon Bonaparte, dar faptul că nu credeam că era cine pretindea să fie nu-l afecta deloc. La fel, nu contează dacă suntem de acord sau nu cu ceea ce cred Credincioşii. Ei cred în acele lucruri şi îi conving şi pe alţii mai slabi să li se alăture. Sunt adepţii puterii de sugestie şi al inserării amintirilor false, dar e foarte posibil ca ei şi oamenii cu care se înconjoară să se amăgească singuri.

Şi totuşi adevărul despre ei era altul. Circumstanţele morţii lui Alice fuseseră dovada clară că aceşti indivizi erau mult mai dezagreabili şi mai puternici decât voia Reid să recunoască, cel putin aici şi faţă de mine. Mai exista, de altfel, şi problema DMT-ului, drogul găsit în rămăşiţele lui Alice şi în corpul lui Garcia. Era clar că nu numai voinţa îi lega pe aceşti oameni de ei.

– Ce voia să spună când mi-a zis că m-a „găsit"?

– Nu ştiu.

– Nu te cred.

– E dreptul tău să nu mă crezi.

Am schimbat subiectul.

– Ce ştiţi despre compania Dresden Entreprises?

Era rândul lui Reid să fie surprins.

– Foarte puţine. Proprietarul e un colecţionar, Joachim Stuckler.

– Trebuie să mă întâlnesc cu el în Boston.

– A luat legătura cu tine?

– Şi-a trimis una din gorile să stabilească întâlnirea. De fapt, a trimis trei gorile, dar două dintre ele n-o să mai lucreze pentru o vreme. Din păcate au vrut s-o facă pe deşteptii.

Reid păru puţin tulburat de ameninţarea nerostită din vorbele mele.

– Aş vrea să-ţi spun că suntem mai puternici decât părem şi, dacă suntem preoţi, nu înseamnă că nu vom încerca să ne apărăm.

– Bărbaţii care i-au aranjat pe angajaţii lui Stuckler se numesc Tony şi Paulie Fulci. Nu cred că sunt nişte catolici prea buni. De fapt, nu cred că sunt buni de nimic, dar sunt mândri într-un fel de ceea ce fac. Psihoticii sunt mai amuzanţi aşa. Dacă aş vrea să vă fac viaţa grea, nu aş avea nici o remuşcare să vă dau pe mâna fraţilor Fulci sau a altora care-i fac pe aceşti tipi să pară sfinţi. Nu ştiu ce credeţi voi, dar aş vrea să vă spun despre ce e vorba. Femeia ucisă se numea Alice Temple. Era verişoara unui foarte bun prieten de-al meu, dar cuvântul „verişoară" nu explică destul de bine obligaţiile pe care simţea el că le avea faţă de ea, aşa cum nici „prieten" nu arată datoria imensă pe care o am faţă de el. Îi căutăm pe vinovaţi, şi-i vom găsi. Poate că nu-mi luaţi în serios ameninţările şi poate că nu vă nelinişteşte posibilitatea de-a fi daţi pe mâna unor munţi de americani supăraţi, de origine italiană. Dar lăsaţi-mă să vă spun un singur lucru: prietenul meu Louis

nu e la fel de tolerant ca mine, și cine-i stă în cale sau îi ascunde informații se joacă cu focul și se va arde foarte tare. Cred că vi se pare că aceste lucruri sunt un joc intelectual în care informația este gajul, dar aici e vorba de viețile unor oameni, iar eu nu am timp să negociez cu voi. Fie mă ajutați acum, fie plecați și vă asumați consecințele.

Bartek avea privirea ațintită în podea.

– Știu totul despre tine, domnule Parker, a început Reid șovăielnic. Știu ce s-a întâmplat cu soția și fiica ta. Am citit despre bărbații și femeile pe care i-ai vânat. Cred că fără să știi ai fost foarte aproape de Credincioși atunci, pentru că i-ai distrus cu siguranță pe câțiva dintre cei care le împărtășeau nălucirile. N-ai putut să faci legăturile și, dintr-un motiv sau altul, nici ei, nu până de curând. Poate că are de-a face cu diferența dintre bine și rău: binele e dezinteresat, în timp ce răul e întotdeauna egoist. Bunele intenții atrag întotdeauna binele și cei implicați își vor uni forțele pentru a atinge un scop comun. Răul, în schimb, atrage oameni răi, dar aceștia nu vor acționa niciodată ca o singură ființă. Nu vor avea niciodată încredere unul în celălalt și vor fi mereu invidioși. Vor dori să obțină puterea doar pentru ei și tocmai de aceea o vor pierde. A zâmbit puțin prostește. Îmi pare rău, am tendința să filosofez pentru că am de-a face mereu cu aceste chestiuni. Oricum, știu că acum ai o parteneră și o fetiță. Nu văd nici un lucru de-al lor aici. Sunt vase murdare în chiuvetă și îți citesc în ochi tulburarea produsă de lucruri care n-au nimic de-a face cu acest caz.

– Nu e treaba dumneavoastră.

– Oh, ba da. Ești vulnerabil, domnule Parker, și furios, și ei vor profita de aceste lucruri. Le vor folosi să ajungă la tine. Nu mă îndoiesc nici o clipă că ești gata să le faci rău celor care te fac să te simți frustrat sau care-ți stau în cale. Cred că acum nici nu mai ai nevoie de vreo scuză ca s-o faci, dar, crede-mă, când îți spun că eram doar precauți în răspunsurile pe care ți le-am dat. Și poate că ai dreptate. Poate că a sosit momentul să fim sinceri unul cu celălalt. Așa că lasă-mă să-ți povestesc. Stuckler are două fețe și două colecții. Una pe care o arată publicului și una privată. Colecția publică este reprezentată de picturi, sculpturi, antichități cu origini clare, ireproșabile din punct de vedere al simțului estetic sau al locului de proveniență. A doua colecție își trădează originile. Tatăl lui Stuckler a fost maior în regimentul

Führerului, în Divizia a Doua SS Panzer. A luptat pe frontul rusesc și a fost unul dintre cei care au însângerat Franța în 1944. La Tulle el și alții au spânzurat nouăzeci și nouă de civili de stâlpii de felinare, ca răzbunare pentru atacurile grupării Maquis[1] asupra forțelor germane, iar la Oradour-sur-Glane au ars și au măcelărit alți șase sute de oameni. Mathias Stuckler executa ordinele fără întrebări, așa cum era de așteptat să o facă un ofițer de elită.

Celălalt rol al său era acela de căutător de comori pentru naziști. Stuckler avea cunoștințe despre istoria artei. Era un om educat, dar la fel ca la mulți alții, gustul lui pentru frumos coexista cu natura sa barbară. În 1938, la Viena, a luat parte la jefuirea comorilor familiei regale de Habsburg, printre care se afla și așa-zisa suliță a lui Longinus[2], și a fost favoritul lui Himmler[3]. Acesta din urmă era pasionat de ocultism; până la urmă el a fost cel care a trimis expediții în Tibet ca să afle originea rasei ariene și cel care a folosit prizonieri ca să renoveze castelul Wewelsburg, astfel încât să semene cu Camelotul, până în cele mai mici detalii, inclusiv masa rotundă. Personal, sunt de părere că Stuckler nu a crezut nici o iotă din toate aceste lucruri, dar avea ocazia să jefuiască și să adune comori pe care le-a păstrat pentru sine. Fiul său a moștenit aceste comori după război și credem că acestea reprezintă colecția lui particulară. Dacă zvonurile sunt adevărate, atunci o parte din colecția de artă a lui Goering a ajuns în pivnița lui Joachim Stuckler. Spre sfârșitul războiului, Goering a încercat să salveze colecția de obiecte furate pe care o păstra într-o cabană de vânătoare din Bavaria, așa că a încărcat-o într-un tren, dar acesta a fost abandonat și colecția a dispărut. O pictură de François Boucher, furată în 1943 dintr-o galerie de artă din Paris, despre care se știa că făcea parte din colecția lui Goering, a fost înapoiată anul trecut fără publicitate, și se pare că Stuckler a fost sursa. A vrut să o vândă, dar cumpărătorul a descoperit de unde provenea, așa că Stuckler a înapoiat-o francezilor ca să evite rușinea, pretinzând că o cumpărase și el în urmă cu câțiva ani și că fusese doar o neînțelegere. El a negat

[1] Maquis – grupare a Rezistenței Franceze din timpul celui de-al Doilea Război Mondial

[2] Longinus – soldatul roman care l-a împuns pe Isus cu sulița în coaste (n.tr.)

[3] Himmler – Heinrich Luitpold Himmler ministru al Reichului, comandantul forțelor SS și al Gestapoului, organizator al lagărelor de concentrare naziste.(n.tr.)

întotdeauna existența colecției secrete, dar a declarat public că, dacă într-adevăr tatăl său reușise să adune câteva comori furate, lucru pe care-l considera ca fiind neadevărat, atunci cunoștințele despre aceste comori se pierduseră la moartea lui.

– Ce s-a întâmplat cu tatăl lui?

– Mathias Stuckler a fost ucis în 1944, în timpul unui incident de la mănăstirea cisterciană franceză de la Fontfroide, din zona dealurilor Corbière. Cazul nu a fost niciodată elucidat, dar se pare că în curtea mănăstirii au fost împușcați mortal o parte din soldații SS, câțiva civili de la Universitatea din Nuremberg și patru călugări cistercieni. Stuckler executa ordinul superiorului său, dar s-a întâmplat ceva neașteptat. În orice caz, nu a reușit să pună mâna pe comoara de la Fontfroide.

– Și care era comoara?

– Lumea știe de un crucifix valoros din aur, din secolul al XIV-lea, mai multe monede de aur și pietre prețioase, două potire din aur și un chivot micuț, ornamentat cu pietre prețioase.

– E ciudat că soldații SS s-au întors și au înfruntat dușmanul pentru atâta lucru.

– Aurul era un paravan. Adevărata comoară consta într-o cutie de argint greu de descris. Era un fragment dintr-o hartă codată, care fusese ruptă în bucăți în secolul al XV-lea. Călugării au pus bucățile de pergament în cutii identice de argint și le-au ascuns în diferite locuri. Nu știm ce conține acea hartă și poate că ar fi fost mai bine să nu descoperim niciodată acele cutii.

– Ce neglijență din partea voastră să nu mai știți unde ați pus statuia.

Reid a tresărit ușor, dar nu și-a trădat prin nici un alt gest surprinderea că știam mult mai multe lucruri decât crezuse la început despre Îngerul Negru și despre crearea lui.

– Ordinul nu era nerăbdător s-o arate tuturor. Încă de la început au existat oameni care au propus să fie distrusă.

– Și de ce n-au făcut-o?

– Pentru că, dacă miturile despre crearea sa erau adevărate, atunci orice încercare de-a o distruge ar fi putut elibera ceea ce se afla înăuntru. Trebuie să adaug însă că atunci erau alte vremuri, și oamenii mult mai creduli. Statuia a fost ascunsă și fragmente ale hărții cu locul în care se afla au fost încredințate unor abați de încredere. Fiecare

bucățică conține mai multe informații suplimentare – ilustrații, dimensiuni ale camerelor, câteva cuvinte despre crearea statuii de care ai pomenit – și o referință numerică, alături de o singură literă: „D" sau „S", pentru „dexter" sau „sinister", adică dreapta sau stânga. Sunt unități de măsură care pornesc din același loc. Se presupune că, dacă le combini, obții coordonatele ascunzătorii. Când a fost ucis, Stuckler încerca să refacă harta, așa cum au încercat mulți alții înaintea lui. Fragmentul de la Fontfroide a dispărut în timpul atacului și n-a mai ieșit de atunci la iveală. Știi că se credea că statuia era ascunsă în pivnița unei mănăstiri, iar Stuckler încerca să o recupereze. Credincioșii încearcă să o găsească și descoperirile pe care le-au făcut în ultima vreme i-au stimulat și mai mult. Anul acesta a fost descoperit un alt fragment la Sedlec, Republica Cehă, dar a dispărut și acesta; presupunem că a fost furat. Credem că o altă bucată de pergament a dispărut dintr-o casă din Brooklyn, cu câteva săptămâni în urmă.

– Casa lui Winston.

– Și așa ai ajuns tu să fii implicat. Știm că atunci când s-au produs crimele, erau în casă două femei. Ele au fost ucise pentru că acei oameni voiau să recupereze pergamentul.

– Sunt două fragmente, în afară de cel de la Fontfroide.

– Mai sunt încă trei, unul din Boemia, unul din Italia și unul din Anglia, despre care nu se mai știe nimic de secole. Știm de foarte mult timp ce conținea pergamentul din Italia, dar cred că celelalte două sunt pe mâini greșite. Ieri am aflat că un alt fragment, probabil cel de la Fontfroide, a fost furat din Georgia. Doi veterani din cel de-al Doilea Război Mondial au fost găsiți morți într-o mlaștină. Nu se știe sigur cum au murit, dar ambii supraviețuiseră atacului soldaților SS de lângă Fontfroide, aceiași soldați care au fost uciși în curtea mănăstirii.

– Credeți că Stuckler i-a omorât pe veterani?

– Posibil, deși nu-i stă în fire. Credem că are cel puțin un fragment, poate chiar mai multe. E destul de înverșunat în căutarea lui.

Nu-l vedeam pe Murnos complotând să-i omoare pe cei doi. Nu era genul de om care să facă acest lucru.

– Stuckler face parte dintre Credincioși?

– Nu avem nici un indiciu care să confirme acest lucru, dar se țin în umbră. E foarte probabil ca Stuckler să fie unul dintre ei, sau chiar un renegat, unul care a hotărât să-și încerce singur norocul.

– Deci se poate să fie în competiție cu ei pentru hartă?

– O casă de licitații din Boston, condusă de Claudia Stern, va scoate la licitație săptămâna viitoare unul dintre fragmente. Credem că este cel din Sedlec, dar nu o putem dovedi. Harta și cutia au dispărut din Sedlec înainte să o putem cerceta și să-i stabilim autenticitatea. Ne-am gândit și la posibilitatea unei acțiuni legale ca să oprim licitația, dar ni s-a spus că nu putem avea câștig de cauză. Nu avem nici o dovadă că a fost furat din Sedlec sau că ordinul cistercian are drepturi asupra lui. În curând vor avea toate fragmentele și vor porni în căutarea statuii.

I-am privit dispărând în întuneric. Nici eu și nici ei nu aflasem lucrurile pe care sperasem să le aflăm. Ne învârteam încă în cerc, îngrijorați să nu spunem prea multe. Nu le spusesem lui Reid și lui Bartek despre Sekula, dar Angel și Louis promiseseră să-i verifice biroul la întoarcerea în New York. Rămăsese să mă anunțe dacă aflau ceva.

Am închis ușa și am sunat-o pe Rachel pe mobil, dar mi-a răspuns căsuța vocală. M-am gândit să sun la numărul de telefon al părinților ei, dar nu aveam chef să vorbesc cu Frank sau cu Joan, așa că l-am scos la plimbare pe Walter. Când am ajuns în colțul cel mai îndepărtat al pădurii, câinele s-a oprit și pe drumul de întoarcere a fost foarte agitat. Luna se înălțase destul de sus pe cer și se reflecta în micul iaz din apropiere, semănând cu fața unui înecat.

Reid și Bartek mergeau pe autostrada 1–95. Nu vorbiră până nu trecură granița statului.

– De ce nu i-ai spus? întrebă Bartek.

– I-am spus destule, poate chiar prea mult.

– L-ai mințit. Ai spus că nu știai ce însemna că a fost „găsit".

– Oamenii ăia sunt bolnavi mintal.

– Brightwell nu e ca toți ceilalți. E diferit. Cum ar putea să nu fie, dacă rămâne neschimbat?

– Lasă-i să creadă ce vor, inclusiv pe Brightwell. Nu are rost să-l îngrijorăm mai mult decât este deja. Omul poartă poveri grele pe umeri, de ce să-i mai punem și noi una în plus?

Bartek se uită pe fereastră. Mormane de pământ zăceau pe margine din cauza lărgirii autostrăzii. Copacii căzuți așteptau să fie tăiați și transportați în altă parte. Pe fondul cerului întunecat se vedea

conturul utilajelor folosite la excavații, asemenea unor monștri înghețați în mijlocul unei mari bătălii.

„Nu, gândi el. E mai mult decât o iluzie. Nu caută doar statuia."

Vorbi prudent. Reid era destul de temperamental și nu voia să stea îmbufnat tot drumul.

– Ar trebui să știe, în ciuda tuturor problemelor pe care le are, spuse Bartek. Se vor întoarce, pentru că știu cine este. Și-i vor face rău.

Se apropiau de ieșirea din Kennebunk. Bartek văzu parcarea motelului și luminile de la fast-food-uri. Se deplasau repede, iar alături de ei mergea un camion.

– La naiba, spuse Reid. Știam că nu trebuia să te iau cu mine.

Apăsă accelerația până la podea și întoarse prin fața camionului. Câteva secunde mai târziu mergeau în direcția din care veniseră.

Walter lătra deja când parcară în fața casei. Învățase să reacționeze la zgomotele produse de senzorul de mișcare de la poartă. Acum că Rachel nu mai era aici, deschisesem seiful unde țineam armele și pusesem un pistol pe măsuța din hol și unul în bucătărie. Pe al treilea, un Smith 10, încercam să-l țin mereu la îndemână. L-am văzut pe bărbos îndreptându-se spre ușă, în timp ce preotul mai tânăr rămăsese lângă mașină, supraveghând șoseaua.

– V-ați rătăcit? l-am întrebat când am deschis ușa.

– Cu mult timp în urmă. Putem să mergem undeva să mâncăm? Sunt lihnit.

I-am dus la Great Lost Bear. Îmi plăcea acolo. Era un local drăguț și ieftin și nu voiam să mănânc cu doi călugări într-un restaurant scump. Am comandat aripioare picante și burgeri cu cartofi prăjiți. Reid era impresionat de mulțimea mărcilor de bere din care putea alege și s-a hotărât la una englezească, care părea îmbuteliată de pe vremea lui Shakespeare.

– Când v-a cuprins remușcarea că n-ați fost cinstiți cu mine?

Reid s-a uitat urât la Bartek.

– Conștiința mea nenorocită a început să mă sâcâie pe undeva pe la Burger King.

– Nu era chiar drumul spre Damasc, a spus Bartek, dar nici tu nu ești Sfântul Pavel, mai puțin în ceea ce privește temperamentul.

– După cum știi, nu voiam să-ți spun anumite lucruri, continuă Reid. Colegul meu mai tânăr crede că ar trebui să-ți spunem care sunt pericolele la care te expui și ce voia să spună de fapt Brightwell când a zis că te-a „găsit". Rămân la părerea mea de mai devreme: sunt bolnavi mintal și vor ca și alții să la împărtășească iluzia. N-au decât să creadă ce vor și nu trebuie să fii de acord cu mine, dar știu acum că aceste iluzii ale lor reprezintă o amenințare pentru tine. Totul începe de la scrierile apocrife și căderea îngerilor. Dumnezeu i-a alungat pe îngerii răzvrătiți din ceruri, și aceștia au căzut de acolo în flăcări. Au fost izgoniți în iad, dar câțiva dintre ei au ales să rătăcească pe pământul încă în formare, măcinați de ura pe care o simțeau față de Dumnezeu și, în cele din urmă, față de oamenii care-i înconjurau. Au găsit ceea ce cred ei că este slăbiciunea în creația lui Dumnezeu: acesta i-a înzestrat pe oameni cu liberul arbitru, așa că pot alege între bine și rău. Astfel, războiul împotriva lui Dumnezeu continuă pe Pământ, prin intermediul oamenilor. Cred că i-ai putea spune război de gherilă, într-un fel. Dar nu toți îngerii au renunțat la Dumnezeu. Enoch spune că unul dintre ei s-a căit și spera să fie iertat. Ceilalți au încercat să-l găsească și să-l ucidă, dar el s-a ascuns printre oameni. Salvarea pe care o aștepta n-a venit niciodată, dar el a continuat să creadă că Dumnezeu îi va da șansa să se revanșeze pentru ce făcuse. Nu și-a pierdut credința. Până la urmă, ofensa adusă lui Dumnezeu fusese mare și de aceea și pedeapsa trebuia să fie aspră. Era pregătit să înfrunte tot ce avea de înfruntat, sperând în mântuire. Așa că prietenii noștri, acești Credincioși, cred că acest înger există printre oameni și îl urăsc aproape la fel de mult ca pe Dumnezeu.

Găsit.

– Vor să-l omoare?

– Conform credințelor lor, nu poate fi ucis. Îl pierd din nou dacă-l omoară. Rătăcește, găsește un nou corp, și căutarea începe din nou.

– Și ce pot să facă?

– Să-l corupă, să-l aducă la disperare, astfel încât să li se alăture din nou, sau îl pot închide pe vecie într-un loc în care să slăbească și să se ofilească, fără să se poată elibera prin moarte. Ar avea de îndurat o descompunere înceată și veșnică. Un gând înfiorător.

– Vezi, a adăugat Bartek, Dumnezeu este milostiv. Așa cred eu, așa crede și Martin și, potrivit lui Enoch, așa credea și îngerul solitar.

Dumnezeu l-a iertat chiar și pe Iuda Iscarioteanul, care nu-i ceruse iertare. Iuda nu a fost osândit la chinurile iadului pentru că l-a trădat pe Isus, ci pentru că a disperat și pentru că nu a crezut că putea fi iertat pentru fapta sa.

– Întotdeauna am fost de părere că Iuda a fost tratat prea aspru, a spus Reid. Hristos trebuia să moară ca să ne mântuie și Iuda nu a fost singurul care L-a ajutat să ajungă acolo. Ai putea să spui că Iuda avea un rol prestabilit și nu cred că ar fi existat cineva care să îndure povara uciderii Domnului fără să dispere. Ai fi putut crede că Dumnezeu nu i-a dat altă variantă lui Iuda.

Am luat o înghițitură din berea fără alcool pe care o comandasem. Nu era grozavă, dar nu aveam de gând să dau vina pe bere pentru acest lucru.

– Vrei să spui că, în opinia lor, eu sunt acest înger pe care-l caută.

– Da, a răspuns Reid. Enoch e destul de alegoric, după cum probabil ai aflat până acum, dar există anumite pasaje în care e mai clar. Creatorul lui Enoch voia ca îngerul pocăit să simbolizeze speranța de a obține iertarea, pe care ar trebui să o avem cu toții, chiar și cei care au păcătuit foarte mult. Credincioșii au ales să interpreteze acest lucru la propriu și cred că l-au găsit în tine pe îngerul căit pe care-l pierduseră. Totuși, nici ei nu sunt siguri. De aceea a încercat Brightwell să se apropie de tine.

– Nu v-am spus mai devreme, dar cred că am mai văzut înainte pe cineva care arată ca Brightwell.

– Unde?

– Într-o pictură din secolul al XV-lea, în atelierul Claudiei Stern. Va fi scoasă la licitație săptămâna asta, alături de cutia din Sedlec.

Am crezut că Reid va râde de mine când am menționat despre asemănarea lui Brightwell cu personajul din tablou, dar nu a făcut-o.

– Sunt multe lucruri interesante în legătură cu domnul Brightwell. El, sau strămoșii lui, cu care seamănă ca două picături de apă, au fost de mult timp, prin preajmă.

I-a făcut semn însoțitorului său, și Bartek a scos dintr-un dosar mai multe desene și poze. Ne așezaserăm la o masă din colțul localului și-i spusesem mai devreme chelneriței că nu mai aveam nevoie de nimic, așa că puteam sta liniștiți o vreme. M-am uitat la prima poză: o fotografie alb-negru a unui grup de bărbați, majoritatea îmbrăcați în

uniforme naziste. Printre ei erau și câțiva civili. Erau doisprezece oameni în total, așezați la o masă de lemn, în aer liber, plină cu sticle goale de vin și resturi de mâncare.

– Bărbatul din spate, din stânga, este Mathias Stuckler, a spus Bartek. Ceilalți bărbați în uniformă sunt membri ai unei unități SS. Civilii sunt membri ai Ahnenerbe, Societatea Cercetării Patrimoniului Strămoșesc, încorporată în SS în 1940. De fapt, era institutul propriu de cercetare al lui Himmler și folosea metode deloc ortodoxe: în 1943, Berger, expertul în rase, a văzut în lagărele de concentrare posibilitatea de a face experimente și a petrecut opt zile la Auschwitz, selecționând peste o sută de prizonieri, pe care i-a gazat după aceea și i-a trimis departamentelor de anatomie de la Strasbourg.

– Toți membrii Ahnenerbe aveau grade SS. Aceștia sunt cei care au murit la Fontfroide. Poza a fost făcută cu câteva zile înainte de a fi uciși. La acea vreme, mulți dintre camarazii lui Stuckler din Regimentul Führerului muriseră încercând să-i oprească pe aliați, după Ziua Z. Soldații din preajma lui sunt ofițerii cei mai loiali care rămăseseră în viață. Restul ajunseseră în Ungaria sau Austria, luptând până la sfârșitul războiului alături de puținele trupe rămase ale celui de-al Treilea Reich. Erau devotați cauzei, deși nu era cea bună.

Nu mi-a atras atenția nici o figură din grup, deși Stuckler era mai înalt, mai trupeș și puțin mai tânăr decât restul camarazilor săi. Avea trăsături aspre, și nici o lumină în ochi. Voiam să pun deoparte fotografia, când Bartek m-a oprit.

– Uită-te mai atent la oamenii din spatele lor.

M-am uitat pe fundal. La alte mese stăteau militari, unii în compania unor femei, dar majoritatea înconjurați de alți militari. Într-un colț, un bărbat bea singur. Avea în față un pahar de vin pe jumătate gol. Se uita discret la cei din grupul SS când fusese făcută poza, așa că puteam să-i văd parțial fața.

Era Brightwell, mai slab și cu mai mult păr, dar gâtul lui umflat și trăsăturile aproape feminine mi-au spulberat orice îndoială.

– Dar această poză a fost făcută acum șaizeci de ani. Probabil că a fost falsificată.

Reid a șovăit puțin.

– Se poate, dar noi credem că e autentică. Și, chiar dacă aceasta este trucată, există și alte poze care pot demonstra contrariul.

Am tras restul fotografiilor mai aproape. Majoritatea erau alb-negru, iar unele în sepia. Multe dintre ele erau datate, cea mai veche fiind din 1891. Erau pozele unor grupuri de pelerini în fața bisericilor sau a mănăstirilor. În fiecare poză apărea omul ciudat și obez, cu buze pline și piele palidă, aproape luminoasă.

Printre fotografii mai era și reproducerea de bună calitate a unei picturi, asemănătoare cu cea pe care mi-o arătase Claudia Stern, realizată probabil de același artist. În mijlocul desenului era un grup de călăreți, înconjurați de zgomotul și violența luptei. La orizont se vedeau flăcări și oamenii se luptau și mureau în jur, iar suferința lor fusese redată până în cele mai mici detalii. Călărețiii se distingeau prin semnul de la șei: o ancoră roșie. Conducătorul era un bărbat cu părul lung și negru, care purta pe deasupra armurii o pelerină. Artistul nu mai respectase proporțiile și-i făcuse ochii prea mari. Într-unul din ochi avea o picătură albă, ca și cum vopseaua fusese îndepărtată și se vedea pânza albă de dedesubt. În dreapta sa, Brightwell ținea într-o mână un steag cu ancora roșie pe el, iar în cealaltă capul unei femei.

– Seamănă cu pictura pe care am văzut-o. E mai mică, și aici călărețiii sunt în prim-plan, dar seamănă izbitor de mult cu cealaltă.

– Pictura este reprezentarea unei acțiuni militare în Sedlec, a spus Bartek. Sedlecul face parte acum din Republica Cehă și știm, așa cum spune mitul, că acesta a fost locul bătăliei dintre Immael și călugărul Erdric. S-a ajuns la concluzia că era prea periculos să păstreze statuia în Sedlec și că era mai bine să o ascundă. Fragmentele de pergament au fost încredințate mai multor abați, care puteau să împartă secretul cu un singur om de încredere din mănăstire. Abatele din Sedlec era singurul care știa unde fuseseră trimise toate cutiile și, după ce dusese la îndeplinire această sarcină, trimisese statuia să fie ascunsă. Din păcate, în timpul mutării statuii, Sedlecul a fost atacat de bărbații din pictură. Abatele a reușit să ascundă *Îngerul Negru*, dar nimeni nu știe unde, pentru că el era singurul care cunoștea numele mănăstirilor unde fuseseră trimise cutiile, iar abații în cauză juraseră să păstreze secretul sub amenințarea cu excomunicarea și osânda veșnică.

– Deci nimeni nu mai știe nimic de statuie, ca și cum nici n-ar fi existat?

– Cutiile există, a răspuns Reid. Știm că fiecare dintre ele conține un fragment dintr-o hartă. E adevărat, ar putea fi o mare păcăleală, o

glumă extraordinară a abatelui din Sedlec. Dar, dacă este o glumă, el a fost ucis pentru ea, și de atunci au murit foarte mulți oameni pentru același lucru.

– De ce nu-i lăsăm s-o caute? Pot să rămână cu ea dacă există, iar dacă nu, atunci și-au pierdut timpul degeaba.

– Există, a spus Reid simplu. Măcar atâta lucru cred și eu. Nu-i contest existența, ci originea. Este ca un magnet pentru rău, dar ea reflectă răul, îl conține. Toate acestea – și a arătat cu mâna toate materialele de pe masă – sunt amănunte. Nu știu cum să explic prezența lui Brightwell sau a cuiva care seamănă extrem de mult cu el, în aceste fotografii. Poate face parte dintr-o familie veche și toți acești bărbați sunt strămoșii lui. Oricum ar fi, Credincioșii au ucis timp de secole și a venit vremea să-i oprim. Au devenit neglijenți, în mare parte pentru că nu au avut încotro. Pentru prima oară, cred că mai au puțin până să reîntregească harta. Dacă-i supraveghem, ordinul îi poate identifica și poate lua măsuri împotriva lor.

– Ce fel de măsuri?

– Am putea să-i dăm pe mâna poliției dacă reușim să găsim dovezile care să stabilească participarea lor la crime.

– Și dacă nu găsiți dovezile?

– Atunci va fi de ajuns să le facem publice identitățile și vor face alții ceea ce nu putem noi să facem.

– Să-i omoare?

Reid a ridicat din umeri.

– Poate să-i închidă sau chiar mai rău. Nu sunt eu în măsură să spun ce se va întâmpla.

– Parcă spuneați că nu pot fi uciși.

– Am spus că *sunt convinși* că nu pot fi distruși. Nu e același lucru.

Am închis ochii. Ce nebunie!

– Acum știi și tu ce știm noi, a continuat Reid. Te rugăm să ne împărtășești și nouă lucrurile pe care le-ai aflat despre acești oameni, și care pot fi folosite împotriva lor. Te rog să ne spui și nouă ce-a spus Stuckler dacă te întâlnești cu el și, de asemenea, dacă-l găsești pe Bosworth, agentul FBI. El a rămas o necunoscută în toată această poveste.

Le-am povestit despre Bosworth și despre călătoria din Portland, dar știau despre el, pentru că până la urmă acesta încercase să le

jefuiască una dintre biserici. Nu știau însă unde era și m-am hotărât să nu le spun că locuia în New York.

– Aș vrea să fii atent, domnule Parker, a spus Reid. Mai există cineva care controlează lucrurile, și nu este Brightwell.

Și-a plimbat degetul pe copia picturii și s-a oprit deasupra capului căpitanului în armură, cel cu pata albă din ochi.

– Aici este cineva care se crede reîncarnarea Căpitanului, ceea ce înseamnă că el este cel mai bolnav dintre toți. În mintea lui, el este Ashmael, cel care-și caută fratele geamăn. Deocamdată Brightwell e curios în privința ta, dar prioritatea lui este statuia. După ce o va găsi, își va îndrepta atenția asupra ta și nu cred că va fi un lucru bun.

Reid s-a aplecat peste masă și mi-a pus mâna stângă pe umăr, iar cu dreapta a scos de sub cămașă crucea din argint pe care o purta la gât.

– Amintește-ți că ai să găsești toate răspunsurile aici, indiferent ce se întâmplă.

Și-a scos crucea de la gât și mi-a întins-o. Am primit-o după un moment de ezitare.

M-am întors singur acasă. Reid și Bartek se oferiseră să mă însoțească și să rămână peste noapte cu mine, dar i-am refuzat politicos. Poate era vorba de orgoliu, dar nu-mi plăcea gândul că aveam nevoie de doi călugări să mă păzească. Părea un carusel care m-ar fi adus în situația de-a fi însoțit de călugărițe la sală și de preoții de la Saint Maximilian în baie.

Când am ajuns acasă, am văzut o mașină parcată pe alee și ușa de la intrare deschisă. Walter stătea pe covorașul din fața ușii, ronțăind fericit un os. Angel a apărut în spatele lui, iar câinele s-a uitat în sus, a dat din coadă și s-a întors înapoi la cină.

– Nu cred că am lăsat ușa deschisă.

– Ne place să credem că ușa ta ne este mereu deschisă și, dacă nu e, o putem deschide mereu cu un șperaclu. Plus că-ți cunoaștem codurile de la sistemul de alarmă. Ți-am lăsat un mesaj pe mobil.

Am verificat telefonul. Nu auzisem alerta sonoră, dar aveam două mesaje.

– Am avut altceva de făcut.

– Ce?

– E o poveste lungă.

Am ascultat mesajele în drum spre casă. Primul era de la Angel, al doilea de la Ellis Chambers, bărbatul pe care-l refuzasem în legătură cu fiul lui și pe care-l sfătuisem să caute alt detectiv. Omul izbucnise în plâns înainte să spună tot ce voia să-mi împărtășească, dar îmi era de ajuns cât ascultasem.

Corpul fiului său, Neil, fusese descoperit într-o groapă de lângă orașul Olathe, Kansas. Cei cărora le datora bani își pierduseră în cele din urmă răbdarea.

18

Puțini își mai aduceau acum aminte de Sam Lichtman. Acesta fusese șoferul de taxi din New York care pe 18 martie 1941 îl ucisese pe spaniolul Don Julio López Lido, bărbatul care sărise în fața mașinii lui pe Seventh Avenue, chiar lângă Times Square. Nimeni nu văzuse în toată nebunia aceea că Don Julio vorbise cu un bărbat pe trotuarul din fața intersecției, înainte de fatala încercare de a trece strada. Mulțimea curioasă se adunase în jurul accidentului, iar bărbatul cu care vorbise spaniolul luase valiza de piele maro de lângă cadavru și dispăruse.

Poliția din New York sosise rapid și descoperise că Don Julio fusese cazat la un hotel din Manhattan. Camera lui era plină de hărți, însemnări și foarte multe materiale despre aviația militară. Atunci interveniseră agenții FBI, care, în investigația lor, descoperiseră că spaniolul era de fapt Ulrich von der Ostern, căpitan al serviciului german de informații și creierul rețelei naziste de spioni din Statele Unite ale Americii. Bărbatul care fugise de la locul accidentului era Kurt Frederick Ludwig, asistentul lui von der Ostern. Împreună, cei doi reușiseră să recruteze opt complici care transmiseseră Berlinului informații despre forțele militare, orarele maritime și producția industrială, inclusiv informații despre sosirea și plecarea navelor din portul New York și numărul avioanelor trimise în Anglia. Rapoartele fuseseră scrise cu cerneală simpatică și trimise prin poștă la adrese false din străinătate. De exemplu, scrisorile destinate unui anume „Manuel Alonzo" erau adresate chiar lui Heinrich Himmler. Ludwig fusese arestat și judecat împreună cu complicii săi într-un tribunal din

Manhattan, toți primind până la douăzeci de ani de închisoare. Dintr-o singură mișcare, Sam Lichtman reușise să distrugă o întreaga rețea nazistă de spionaj din Statele Unite.

Tata mi-a povestit despre Sam Lichtman pe când eram un copil, dar n-am uitat niciodată povestea lui. Credeam că Lichtman era un nume evreiesc și mi se părea corect, într-o oarecare măsură, ca un evreu să omoare un nazist pe Seventh Avenue, în 1941, în timp ce atât de mulți evrei erau băgați cu forța în trenuri pentru vite și trimiși în est. Fusese o lovitură mică pentru oamenii lui, chiar dacă fusese un accident, iar amintirea celui care o dăduse se pierduse în negura timpului.

Louis nu auzise niciodată povestea lui Sam Lichtman și nu a părut prea impresionat de ea. Nu a spus nimic atunci când i-am povestit ce se întâmplase în ultimele zile, inclusiv despre vizita celor doi călugări și întâlnirea din stradă cu Brightwell, dar și-a schimbat comportamentul când i-am spus despre grăsan și despre interpretarea dată de Reid cuvintelor lui. Părea că se depărtase de mine, închizându-se și mai mult în el și a evitat să mă mai privească în ochi.

– Crezi că e același tip care ne-a supravegheat când l-am luat pe G-Mack? a întrebat Angel.

Era conștient de tensiunea dintre mine și Louis și mi-a arătat din ochi în direcția partenerului său că urma să discutăm mai târziu despre aceste lucruri.

– Am avut același sentiment. Nu-l pot explica altfel.

– Seamănă cu unul din oamenii care au căutat-o pe Sereta, a spus Angel. Octavio nu știa cum îl cheamă, dar e imposibil să fie mai mulți tipi ca el.

M-am gândit la pictura din atelierul Claudiei Stern și la desenele și pozele pe care mi le arătaseră Reid și Bartek la Great Lost Bear. În minte, am aranjat imaginile după vechime, începând de la fotografiile realizate în sepia, până la cea în care bărbatul respectiv stătea în spatele grupului lui Stuckler. Apoi mi-am amintit de Brightwell însuși, ajungând la mine fără să se miște, rănindu-mă cu unghiile fără să mă atingă. De fiecare dată când mi-l imaginam, devenea din ce în ce mai bătrân, carnea îi era mai fleșcăită, iar umflătura aceea îngrozitoare de la gât se făcea și mai mare. Nu, nu erau prea mulți ca el pe acest pământ. Nu puteau să fie prea mulți.

– Şi acum ce facem? a întrebat Angel. Sekula a dispărut, şi el era cea mai bună pistă pe care o aveam.

Angel şi Louis verificaseră, în decursul acestei săptămâni, biroul şi apartamentul lui Sekula, dar nu găsiseră nimic interesant. În birou văzuseră dosarele unor proprietăţi din trei state, câteva documente de firmă şi un dosar cu titlul *Ambassade Realtry* cu o singură scrisoare înăuntru, datată cu doi ani în urmă, prin care se făcea înştiinţarea că această companie se ocupa de atunci înainte de întreţinerea şi potenţiala vânzare a trei depozite, inclusiv a celui din Williamsburg. Nici în apartamentul de deasupra biroului nu avuseseră mai mult noroc. Găsiseră doar haine şi articole de toaletă, de damă şi bărbăteşti, ceea ce mă făcea să cred din ce în ce mai mult că Sekula şi femeia care probabil că nu se numea Hope erau împreună; câteva cărţi şi reviste demonstrau că bărbatul şi perechea lui citeau doar prin aeroporturi. Bucătăria era plină cu mâncare deloc sănătoasă, iar în frigider nu se găsea altceva decât o cutie cu lapte expirat. Angel credea că cineva luase toate materialele interesante legate de viaţa şi activitatea lui Sekula, astfel încât să dea impresia că era cel mai plictisitor individ care fusese acceptat vreodată în barou.

Louis se întorsese în ziua următoare şi-i pusese câteva întrebări secretarei vesele care-mi răspunsese la telefon. Era problema ei dacă atunci când îi spusese acele lucruri crezuse că Louis era poliţist. Era doar o îngrijitoare, angajată prin intermediul unei agenţii, şi nu i se cerea decât să răspundă la telefon, să-şi citească cartea şi să-şi facă unghiile. Nu-l mai văzuse pe Sekula şi nici pe secretara lui din ziua în care fusese angajată şi comunica cu el printr-un serviciu de mesagerie. Îi mai spusese lui Louis că mai sunaseră şi alţi poliţişti, după descoperirea pivniţei din depozitul din Williamsburg, dar că nu le zisese mai mult decât îi spusese şi lui. Totuşi, credea că cineva intrase în birou după ce plecase ea; credea că cineva mutase câteva obiecte de pe biroul secretarei şi de pe rafturile din spate. Aceea era ultima ei zi acolo, pentru că agenţia îi spusese că-i obţinuse o altă slujbă şi că tot ce trebuia să facă la sfârşitul programului era să activeze robotul telefonic.

– Îi mai avem pe Bosworth şi Stuckler, plus că licitaţia va avea loc săptămâna asta şi, dacă Reid şi Neddo au dreptate, atunci bucata de pergament îi va face pe câţiva să-şi dezvăluie identitatea.

Louis s-a ridicat brusc și a ieșit din cameră. M-am uitat spre Angel, sperând să aflu explicația gestului pe care-l făcuse partenerul lui.

– Sunt multe lucruri, a spus el. N-a dormit prea mult, nici n-a mâncat. Ieri au lăsat-o pe Martha să ia acasă rămășițele lui Alice și să o înmormânteze. I-a promis că o să-i caute în continuare pe cei care au ucis-o, dar Martha i-a spus că era prea târziu. I-a zis că se minte singur dacă într-adevăr crede că face acest lucru pentru Alice și că ea nu are de gând să-și dea acordul să omoare pe cineva, doar ca să se simtă el mai bine. Se învinovățește pentru ce s-a întâmplat.

– Mă învinovățește și pe mine?

Angel a ridicat din umeri.

– Nu cred că e așa de simplu. Omul ăsta, Brightwell, știe ceva despre tine. Cumva, există o legătură între tine și cel răspunzător de moartea lui Alice, și Louis nu vrea să audă acest lucru, cel puțin nu acum. Trebuie doar să treacă peste asta, în felul lui. Asta-i tot.

Angel a luat o bere din frigider. Mi-a oferit și mie una. Am refuzat.

– E liniște aici, a spus el. Ai vorbit cu ea?

– Puțin.

– Ce mai fac?

– Sunt bine.

– Când se întorc?

– Cred că după ce se vor termina toate astea.

– Crezi?

– Așa cum ai auzit.

Angel a renunțat la bere și a aruncat restul în chiuvetă.

– Da, am auzit, a spus el și m-a lăsat singur în bucătărie.

Joachim Stuckler locuia într-o casă albă cu două etaje și avea o proprietate de 4 000 m^2, în apropierea portului, chiar lângă orașul Nahant, din districtul Essex. Proprietatea, înconjurată de ziduri înalte și protejată de o poartă electronică, era bine îngrijită, iar arbuștii bătrâni acopereau zidurile în partea interioară. Văzută din față, casa părea o locuință destul de obișnuită, dacă trecem cu vederea că fusese decorată de greci beți, cărora le era dor de casă, pentru că fațada avea mai mulți stâlpi decât Acropolele, dar am intrat, și în drum spre casă am văzut că locuința fusese extinsă considerabil în spate. Ferestrele mari străluceau în lumina soarelui, iar la debarcader era ancorat un

iaht alb, lustruit. În afară de prostul gust în materie de decoraţiuni interioare, se pare că Stuckler o ducea bine din punct de vedere financiar.

Când am parcat în faţa casei, uşa de la intrare era deja deschisă, iar Murnos mă aştepta. Mi-am dat seama după expresia feţei lui că nu era de acord cu decizia şefului său de a mă invita acolo, dar eram obişnuit. Învăţasem să nu o iau ca pe o ofensă personală.

– Sunteţi înarmat, domnule Parker?

Am încercat să par sfios.

– Doar puţin.

– Vom avea noi grijă de arme.

I-am întins pistolul Smith 10. Murnos a scos dintr-un sertar un dispozitiv cu care m-a controlat să vadă dacă nu mai aveam vreo armă ascunsă, dar singurele metale erau doar ceasul de la mână şi catarama de la curea. M-a condus în sufragerie unde aştepta, lângă un bufet ornamentat, un bărbat scund şi îndesat, îmbrăcat într-un costum cu dungi şi cravată roz; cu câteva decenii în urmă paparazzi de la revista *Life* i-ar fi făcut o minunată fotografie alb-negru. Părul cenuşiu-închis era pieptănat pe spate, iar pielea puţin bronzată contrasta cu dinţii foarte albi. Probabil că ceasul pe care-l purta valora toată ipoteca mea pe un an, şi mobila şi tablourile ar fi putut acoperi ipotecile tuturor caselor din Scarborough. Se pare că lucrurile nu stăteau la fel în Prouts Neck, pentru că cei de aici nu prea aveau probleme cu banii.

S-a ridicat şi mi-a întins o mână foarte curată. M-am simţit prost când i-am strâns-o, în caz că o făcuse doar din politeţe, şi speram în sinea mea să nu-l murdăresc prin nici o atingere.

– Joachim Stuckler, s-a prezentat el. Îmi pare bine să vă cunosc. Alexis mi-a povestit totul despre dumneavoastră. Călătoria lui în Maine a fost destul de costisitoare. Va trebui să-i despăgubesc pe cei răniţi.

– Aţi fi putut pur şi simplu să mă sunaţi.

– Trebuie să fiu...

Stuckler a făcut o pauză, a adoptat poziţia unui om care caută într-o livadă un anumit măr copt, apoi a rostit cuvântul, însoţindu-l cu un gest delicat al mâinii.

– ... precaut. Sunt sigur că ştiţi şi dumeavoastră câţi oameni periculoşi există.

Mă întrebam dacă Stuckler, în ciuda atitudinii pe care o avea și a trăsăturilor puțin efeminate, era unul dintre ei. M-a invitat să iau loc și mi-a oferit ceai.

– Poate doriți cafea. E doar un obicei de-al meu să beau ceaiul la această oră.

– Ceai e bine.

Murnos a ridicat receptorul unui telefon vechi și a tastat un număr. Câteva secunde mai târziu a apărut un servitor cu o tavă. A așezat cu grijă pe masă un ceainic mare de porțelan, două cești din același set, zaharnița, laptele și o farfurioară cu felii de lămâie. A doua farfurie era plină cu produse de patiserie ce păreau tari și sfărâmicioase. Cestile erau fin lucrate și decorate cu aur. Stuckler a turnat puțin ceai într-o ceașcă, apoi mai mult după ce a văzut culoarea lichidului și, după ce a umplut ambele cești m-a întrebat cum îmi plăcea să beau ceaiul.

– Negru e bine.

Stuckler a tresărit ușor, dar și-a mascat bine nemulțumirea.

Ne beam ceaiul într-o atmosferă foarte plăcută. Nu trebuia decât să mai apară prin cameră un tip slab și zăpăcit pe nume Algy, încălțat în adidași albi și ținând în mână o rachetă de tenis ca să jucăm într-o comedie. Totuși, Stuckler era mult mai interesant decât părea. Îl sunasem din nou pe Ross, care răspunsese mult mai repede ca data trecută, și aflasem câteva lucruri despre trecutul omulețului îngrijit care rânjea acum în fața mea. Potrivit omului de legătură al lui Ross din IWG – Interagency Working Group, organizație înființată în 1998 pentru cercetarea documentelor referitoare la crimele de război comise de naziști și japonezi, în vederea descoperirii cooperării dintre organizațiile Statelor Unite și indivizi cu un trecut îndoielnic din fostele regimuri – mama lui Stuckler, Maria, venise în America împreună cu singurul său copil, imediat după sfârșitul războiului. Serviciul de imigrații încercase să-i deporteze pe mulți dintre cei veniți după război, dar CIA și FBI-ul lui Hoover preferaseră să-i păstreze în State, astfel încât să-i descopere pe simpatizanții comuniștilor din comunitățile în care trăiau. Guvernul SUA nu era pe atunci prea strict cu imigranții: cinci asociați de-ai lui Adolf Eichman, care jucaseră cu toții un rol în „Decizia Finală", lucrau pentru CIA și s-au depus eforturi să se recuteze alți douăzeci și patru de criminali de război și colaboratori.

Maria Stuckler reușise să rămână în America datorită promisiunii unor documente despre comuniștii germani, pe care soțul său reușise să le păstreze din timpul colaborării cu Himmler. Fusese o femeie deșteaptă, le dăduse americanilor destule informații încât să o lase să rămână acolo, ajungând cu fiecare dezvăluire din ce în ce mai apoape de scopul urmărit: cetățenia americană pentru ea și fiul său. Cererea pentru cetățenie fusese aprobată de însuși Hoover după ce-i dăduse și ultimul document ce făcea referire la mai mulți evrei de stânga, fugiți din Germania înainte de începerea războiului și care veniseră în Statele Unite. IWG-ul ajunsese la concluzia că informațiile Mariei Stuckler fuseseră esențiale în cazul audierilor lui McCarthy, lucru ce o transformase în ochii lui Hoover într-un fel de eroină. Statutul de „persoană favorizată" i-a permis să pună pe picioare afacerea cu antichități pe care o moștenise apoi fiul ei și să importe obiecte de interes major din Europa fără amestecul vămii din SUA. Se pare că bătrâna era încă în viață, în deplinătatea facultăților mentale la cei optzeci și cinci de ani ai săi și locuia într-un azil particular din Rhode Island.

Și, iată-mă aici, bând ceai cu fiul ei, într-o cameră mobilată cu comorile furate în timpul războiului, asta dacă Reid avea dreptate în privința colecției particulare a lui Stuckler, păstrate pe parcursul a peste zece ani prin intermediul procesului lent și ambițios de trădare al unei femei. M-am întrebat dacă acest lucru îl deranja pe Stuckler. Omul lui Ross spusese că bărbatul era un om generos și donase foarte mulți bani unor fundații de caritate, printre care și unele evreiești, deși câteva dintre ele refuzaseră donația când aflaseră numele persoanei în cauză. Poate că făcuse aceste lucruri din cauza mustrărilor de conștiință, dar putea la fel de bine să fi fost o încercare de a distrage atenția publicului de la afacerile și colecțiile sale.

Mi-am dat brusc seama că Stuckler îmi era antipatic, deși nici nu-l cunoșteam.

– Îți mulțumesc că ați venit, a spus el.

Nu avea accent german, de fapt, nu avea nici un fel de accent. Vorbea pe un ton neutru, dându-mi impresia că menținea astfel imaginea atent construită a unui om care nu-și trădează originile și adevărata sa natură.

– Cu tot respectul, mă aflu aici pentru că angajatul dumneavoastră mi-a spus că aveți niște informații pentru mine. Pot să beau ceai și acasă.

Stuckler continua să radieze de bunătate, în ciuda insultei intenționate pe care i-o adusesem, de parcă îi făcea plăcere suspiciunea că toți cei care îl vizitau îl antipatizau, deși vorbele lor erau lapte și miere.

– Bineînțeles, bineînțeles. Cred că vă pot ajuta. Dar, înainte de a începe, aș vrea să aflu mai multe despre moartea domnului Garcia, în care ați jucat un rol destul de important. Spuneți-mi ce ați văzut în apartamentul lui.

Nu știam unde voia să ajungă, dar mi-am dat seama că Stuckler era familiarizat cu negocierile. Probabil că învățase acest lucru de la mama lui și îl folosea în toate afacerile. Era clar că nu aveam să aflu nimic de la el până nu i-aș fi dat tot atât de multe informații în schimb.

– Erau sculpturi din oase, suporturi de lumânări ornamentate cu rămășițe umane și o reprezentare a unei divinități mexicane, Santa Muerte, realizată din craniul unei femei.

Stuckler nu a părut interesat de Santa Muerte, dar m-a pus să-i descriu cu lux de amănunte ce văzusem, punându-mi întrebări despre detaliile statuii și a felului în care arăta aceasta. I-a făcut apoi semn lui Murnos, și acesta i-a adus o carte de pe una din măsuțele din apropiere. Era un volum cu coperți negre, pe cotorul căruia scria cu litere roșii: *„Memento mori"*. Coperta era de fapt fotografia unui obiect asemănător cu cele din apartamentul lui Garcia: un craniu sprijinit de un os curbat, ce ieșea ca o limbă albă de sub un maxilar distrus, căruia îi lipseau cinci sau șase dinți. Craniul era așezat pe o coloană formată din alte cinci sau șase oase asemănătoare.

Stuckler a văzut că rămăsesem cu privirea pe copertă.

–Fiecare dintre ele este un os sacral uman, a explicat el. Ne putem da seama după cele cinci vertebre îmbinate.

A răsfoit cincizeci sau șaizeci de pagini scrise în mai multe limbi, inclusiv germană și engleză, până a găsit o serie de poze. Mi-a dat cartea.

– Uitați-vă, vă rog, peste aceste fotografii și spuneți-mi dacă recunoașteți vreuna.

M-am uitat peste ele. Majoritatea erau alb-negru, iar unele în sepia. Prima era fotografia unei biserici, cu trei turle așezate în formă de triunghi și înconjurată de copaci. Zidul vechi de piatră din jurul clădirii era întretăiat la intervale regulate de coloane decorate la capete cu cranii din piatră. Restul erau pozele mai multor obiecte și aranjamente realizate din cranii și oase: piramide și cruci, ghirlande și lanțuri albe din oase, suporturi de lumânări și candelabre. La sfârșit era pusă poza bisericii, făcută din lateral, în plină zi. Zidurile groase, năpădite de iederă, păreau pline de insecte din cauza texturii fotografiei, de parcă o mulțime de albine s-ar fi așezat acolo.

– Ce este acest loc? am întrebat, având din nou sentimentul că văd ceva obscen în reducția rămășițelor umane la statutul de ornamente ale unei biserici.

– Răspundeți-mi mai întâi la întrebare, a spus el, ridicând un deget în semn de dojană. M-am gândit să-i rup degetul.

M-am uitat la Murnos. Nu trebuia să fie telepat ca să-și dea seama ce gândeam. După expresia lui, credeam că multor oameni, inclusiv lui, le trecuse prin minte să-l bată pe Stuckler.

Am ignorat gestul pe care-l făcuse și i-am arătat o fotografie micuță a unui aranjament în formă de ancoră, așezat într-un alcov din perete. Șapte humerusuri formau un model în formă de stea, cu un craniu în centru, așezat pe ceea ce ar fi putut fi cândva fragmente de stern sau de omoplat, urmate de o coloană verticală de alte humerusuri, ce se terminau într-un semicerc format din vertebre arcuite în sus și ornamentate cu cranii.

– Și Garcia avea ceva asemănător.

– Acesta este obiectul pe care i l-ați arătat domnului Neddo?

Nu i-am răspuns. Stuckler a tras nerăbdător aer în piept.

– Haideți, domnule Parker. Știu multe lucruri despre dumneavoastră și despre activitatea pe care o desfășurați. Știu că ați vorbit cu Neddo. Era și normal să faceți acest lucru: până la urmă, el este expertul în acest domeniu. Aș putea să mai adaug că este și un Credincios. Poate că era mai bine să spun: „era un Credincios". Le-a întors de mult spatele, dar bănuiesc că mai crede încă în câteva din principiile lor.

Aflasem un lucru nou. Dacă Stuckler spunea adevărul, atunci Neddo ascunsese foarte bine legătura pe care o avea cu Credincioșii. Am început

să mă întreb cui îi era loial. Vorbise cu Reid și Bartek, și speram doar ca aceștia să-i cunoască trecutul, dar mă întrebam dacă nu-i spusese și lui Brightwell despre mine.

– Ce știți despre Credincioși?

– Că sunt secretoși și foarte organizați; cred în existența unor ființe angelice sau demonice și că sunt în căutarea aceluiași obiect ca și mine.

– *Îngerul Negru.*

Stuckler a părut pentru prima oară impresionat. Dacă n-aș fi fost atât de sigur pe mine, poate că aș fi roșit la auzul aprobării lui.

– Da, *Îngerul Negru,* dar eu îl caut din cu totul alte motive decât ale lor. Tatăl meu a murit căutându-l. Cred că îmi cunoașteți trecutul. De fapt, bănuiesc că ați aflat. Nu păreți genul de om care să nu se informeze despre un străin când urmează să se întâlnească cu el. Tatăl meu a fost membru al SS și al Ahnenerbe, institutul Reichsführerului Himmler de cercetare a ocultismului. Bineînțeles că majoritatea lucrurilor pe care le căutau erau tâmpenii, dar *Îngerul Negru* era altfel: era adevărat, sau se poate spune cu un anumit grad de certitudine că a existat o statuie a unei ființe în stadiu de transformare din om în demon. Un asemenea artefact ar fi piesa de rezistență a oricărei colecții, indiferent de valoarea sa. Dar Himmler, asemenea Credincioșilor, credea că statuia nu era o simplă sculptură. El cunoștea povestea creației sale, așa că a început să caute fragmentele hărții. De aceea i-a trimis pe tatăl meu și pe oamenii lui la mănăstirea din Fontfroide, ca să recupereze bucata de pergament care se presupune că era ascunsă acolo. Cercetătorii din Ahnenerbe erau oameni extraordinari, capabili să găsească până și cele mai obscure referințe. Era o misiune periculoasă, chiar sub nasul forțelor aliate și a dus la moartea tatălui meu. Cutia din argint a dispărut și nu am reușit să o găsesc până acum. A arătat cu degetul spre carte. Ca să vă răspund la întrebare, aceasta este mănăstirea din Sedlec, locul în care a luat naștere *Îngerul Negru.* De aceea lucra Garcia la sculptura lui din oase: fusese însărcinat să realizeze o versiune a osuarului din Sedlec, un loc demn de *Îngerul Negru.* Vi se pare ciudat?

Îi sclipeau ochii. Stuckler era un fanatic, la fel ca Brightwell și Credincioșii. Începea să-i cadă masca sofisticată, iar el nu se putea abține când vorbea despre obsesia lui.

– De ce sunteți atât de sigur că există?

– Pentru că am văzut copii ale sale. Şi dumneavoastră aţi văzut una. S-a ridicat brusc. Veniţi, vă rog.

Murnos a obiectat, dar Stuckler i-a tăiat vorba.

– Stai liniştit, Alexis. Totul decurge aşa cum ar trebui.

L-am urmat pe Stuckler prin casă până am ajuns în faţa unei uşi de sub scările principale. Murnos a rămas în urma mea, chiar şi după ce Stuckler a descuiat uşa şi noi am coborât în pivniţă. Era o încăpere mare, pardosită cu piatră. Aproape întreg spaţiul era ocupat de colecţia de vinuri, de aproape o mie de sticle, aşezate cu grijă. Termostatul din perete controla temperatura. Am trecut printre rafturile cu sticle şi am ajuns la o a doua uşă, de data aceasta din metal, care se deschidea cu o cartelă magnetică, după o scanare a retinei. Murnos a deschis uşa şi s-a dat într-o parte să ne facă loc mie şi lui Stuckler.

Ne aflam într-o cameră pătrată din piatră. Alcovurile de sticlă din perete adăposteau comorile cele mai de preţ ale lui Stuckler: trei icoane, a căror foiţă de aur era intactă, în culori vii, potire de aur şi cruci ornamentate, picturi şi sculpturi mici ce reprezentau bărbaţi greci sau romani. Totuşi piesa de rezistenţă era o statuie, înaltă de doi metri şi jumătate, realizată în întregime din oase umane. Mai văzusem o sculptură asemănătoare, în apartamentul lui Garcia, dar la o scară mult mai mică.

Era *Îngerul Negru*. O singură aripă era întinsă, textura ei constând din oase uşor curbate, radiusuri şi cubitusuri. Braţele fuseseră construite din femururi şi fibule, pentru a respecta proporţiile, iar picioarele imense, dintr-un aranjament ornamentat de oase îmbinate cu iscusinţă. Capul era format din mai multe bucăţi de cranii, tăiate cu grijă şi asamblate astfel încât să formeze un tot unitar. Coastele şi vertebrele alcătuiau cornul ce pornea din craniu şi se arcuia spre claviculă. Statuia era aşezată pe un piedestal din granit, cu ghearele picioarelor încleştate pe marginea pietrei. Am fost dezgustat când am văzut-o, dar am avut şi un sentiment de teamă. Mă tulburaseră fotografiile ornamentelor de oase din mănăstirea din Sedlec, dar poate că acelea aveau un rost, erau o recunoaştere a mortalităţii. Acest obiect nu avea nici o valoare: rămăşiţele umane erau părţi componente ale reprezentării răului absolut.

– Un lucru extraordinar, nu credeţi? a întrebat Stuckler.

Nu puteam ghici cât de des privise această statuie, dar, judecând după tonul vocii sale, sentimentul de respect și venerație pe care-l avea pentru achiziția sa era nemăsurat.

– Se poate spune și așa. De unde provine?

– Tatăl meu a descoperit-o în mănăstirea din Morimondo, Lombardia, în timp ce căuta informații despre pergamentul din Fontfroide. Era primul indiciu că se afla destul de aproape de hartă. După cum vedeți, a avut de suferit.

Stuckler mi-a arătat câteva fragmente de oase, o reparație grosolană a fisurii din coloană și câteva degete lipsă.

– Tata credea că a fost mutată din Sedlec, probabil după ce harta a fost ruptă în bucăți și împrăștiată în lume și a ajuns cumva în Italia. O a doua cacialma, probabil pentru a distrage atenția de la original. A dat ordin să fie ascunsă. Avea mai multe locuri în care ascundea astfel de lucruri, și nimeni nu îndrăznea să-i pună la îndoială ordinele. Trebuia să fie un cadou pentru Reichsführer, dar tata a fost ucis înainte să rezolve problema transportului. După război a ajuns în posesia mamei, împreună cu alte bunuri ale tatălui meu.

– Oricine putea construi această statuie, nu?

– Nu, a răspuns Stuckler, pe deplin convins. Această statuie a fost realizată de cineva care a studiat originalul. Detaliile sunt perfecte.

– De unde știți dacă nu ați văzut niciodată originalul?

Stuckler a mers până în fața unui alcov și a deschis ușa de sticlă. L-am urmat. Aprinse lumina dinăuntru și am văzut două cutiuțe de argint, deschise, ce aveau încrustate pe capac o cruce simplă. Lângă ele, protejate de straturi subțiri de sticlă, erau două bucăți de pergament, cam de treizeci de centimetri. Am văzut fragmente dintr-un desen, un zid cu o fereastră și mai multe simboluri pe margine: o inimă sacră înconjurată de spini, un stup și un pelican. Pe fiecare pergament se găseau o serie de puncte, reprezentând probabil niște numere, de asemenea colțurile unor scuturi sau blazoane. Am recunoscut imediat numeralele romane și una din literele de care îmi povestise Reid.

Unul din manuscrise avea desenat pe el un picior imens, curbat în spate și terminat cu degete cu gheare. Era reprezentarea aproape identică a statuii din spatele nostru. Mi-am dat seama că pe picior scria ceva, dar nu am putut deslușii literele. Pe cel de-al doilea manuscris era

desenată o jumătate de craniu, identică, din nou, cu jumătatea craniului statuii.

– Vedeți? a întrebat Stuckler. Aceste fragmente au fost împrăștiate de secole prin lume, încă de la crearea hărții. Într-adevăr, statuia putea fi realizată de cineva care a văzut aceste desene, dar singurul care o putea reda atât de detaliat trebuie să fi avut acces la *originalul Îngerului Negru*. Desenul este destul de grosolan redat, dar statuia reală este mult mai frumoasă. M-ați întrebat de ce cred în existența ei: iată motivul.

M-am întors cu spatele la statuie și la Stuckler. Murnos mă privea fără să afișeze nici o expresie pe chip.

– Aveți așadar două fragmente. Și veți licita pentru cel de-al treilea.

– Voi licita, așa cum ați sugerat, iar după ce se va încheia licitația, voi lua legătura cu ceilalți ofertanți, ca să aflu cine mai deține asemenea pergamente. Doar eu și Alexis cunoaștem secretul acestei pivnițe. Sunteți primul oaspete care a avut privilegiul să o vadă și acest lucru se datorează licitației care va avea loc în curând. Sunt un om bogat, domnule Parker. Voi lua legătura cu ceilalți colecționari și voi ajunge la o înțelegere cu ei. Astfel voi afla destule informații, încât să reușesc să descopăr locul în care este ascuns *Îngerul Negru.*

– Și Credincioșii? Credeți că îi puteți cumpăra și pe ei?

– Nu vă lăsați păcălit de ușurința cu care i-ați scos din joc pe cei doi detectivi din Maine, domnule Parker. Nu v-am considerat niciodată un pericol. Ne vom ocupa și de ei, dacă va fi cazul, dar aș prefera să ajungem la un acord profitabil pentru ambele părți.

Mă îndoiam că se va întâmpla așa. Din câte văzusem, Stuckler căuta statuia din cu totul alte motive decât Brightwell și oamenii lui. Pentru el era doar o altă comoară pe care voia s-o încuie în această pivniță, în ciuda legăturilor pe care le avea cu moartea tatălui său. *Îngerul Negru* avea să stea lângă cealaltă statuie, oglindindu-se una în cealaltă, iar Stuckler le-ar fi putut adora în felul lui obsesiv. În schimb, Brightwell și cel căruia îi dădea socoteală credeau că în argint trăia o ființă. Stuckler voia ca statuia să rămână intactă și să nu o cerceteze nimeni, pe când Brightwell voia să găsească un mod de a elibera ceea ce zăcea înăuntru.

– Ați cunoscut cumva un om pe nume Brightwell?

Stuckler m-a privit indiferent.

– Ar fi trebuit?

Nu mi-am dat seama dacă știa sau nu despre Brightwell. M-am întrebat de cât timp Brightwell ieșise din umbră, împins de credința că aveau să-și atingă țelul și dacă acesta era motivul pentru care Stuckler zisese că nu auzise de acel bărbat. În ciuda purtării sale puțin comice, Stuckler era destul de priceput în afaceri și reușise să caute fragmentele hărții fără să atragă atenția lui Brightwell asupra sa. Acest lucru era pe cale să se schimbe.

– Cred că veți auzi de el în curând, după ce va descoperi că aveți un țel comun.

– Abia aștept să-l cunosc, a spus Stuckler zâmbind.

– Cred că trebuie să plec, am răspuns eu, dar bărbatul nu mă mai asculta. Așa că Murnos m-a condus afară, lăsându-l pe șeful său pierdut în contemplarea oaselor umane, aducând un tribut răului etern.

19

M-am întâlnit cu Phil Isaacson la Old Port, ca să luăm cina, imediat după întrevederea cu Stuckler. Era din ce în ce mai clar că licitația din ziua următoare avea să fie un moment crucial: acolo aveau să se întâlnească toți cei care voiau să cumpere cutia din Sedlec, inclusiv Credincioșii, iar Stuckler urma să intre în conflict cu ei dacă reușea să obțină pergamentul. Voiam să fiu prezent la licitație, dar din păcate nu reușisem să iau legătura cu Claudia Stern. Mi s-a spus că intrarea la licitație se făcea doar pe baza unei invitații și că era mult prea târziu să fiu trecut pe lista invitaților. I-am lăsat Claudiei un mesaj, rugând-o să mă sune când putea, dar nu mă așteptam să o facă, deoarece clienții ei nu ar fi fost prea încântați dacă i-ar fi permis unui detectiv particular să se amestece în treburile lor, mai ales că voiam să aflu cine era cumpărătorul unuia dintre cele mai neobișnuite obiecte scoase la licitație în ultimii ani. Dar dacă era cineva care putea sa intre la acea licitație și să cunoască și ofertanții, atunci acela era Phil Isaacson.

Restaurantul Natasha era situat înainte pe Cumberland Avenue, aproape de Bincliff, dar se mutase în zona Old Port, lucru ce îmi convenea de minune. Împrejurimile erau mult mai primitoare, iar mâncărurile mai bune, un lucru demn de apreciat pentru un restaurant care punea accentul pe calitate de la bun început. Când am ajuns, Phil mă aștepta deja la o masă din apropierea banchetei ce traversa întregul local. Arăta, ca întotdeauna, ca scos din cutie: un omuleț scund, cu barbă albă, îmbrăcat într-o haină din tweed, cu cămașă albă, papion

roşu şi pantaloni cafenii. Era avocat şi rămăsese partener al firmei sale de avocatură din Cumberland, dar mai era şi critic de artă al ziarului *Portland Press Herald*. Nu aveam nimic cu acest ziar, dar mi se părea ciudat să găsesc printre paginile lui articolele unui critic de artă de talia lui Phil Isaacson. Acestuia îi plăcea să spună că editorii ziarului uitaseră complet de el şi nici nu era greu să-ţi imaginezi pe cineva din biroul editurii ridicând ziarul, citind articolul lui Phil şi exclamând: „Stai puţin, noi avem un *critic de artă*?"

L-am cunoscut pe Phil la o expoziţie de artă a Galeriei June Fitzpatrick, de pe Park Street, unde June expunea lucrările lui Sara Crisp o artistă din Cumberland. Aceasta îşi realiza minunatele tablouri din diverse componente – frunze, oase de animale, piele de şarpe – alegând pentru fragmentele de floră şi faună un fundal din structuri geometrice complexe. M-am gândit că tema lucrărilor ei era ordinea din natură, şi Phil fusese de acord cu mine, sau cel puţin aşa cred, pentru că vocabularul lui în materie de artă era mult mai bogat ca al meu. În cele din urmă am cumpărat şi eu o lucrare: o cruce din coji de ouă fixate în ceară pe un fundal de cercuri roşii, intercalate.

– Ia te uită, a spus Phil când am ajuns la masă. Mă gândeam că ai găsit pe cineva mai interesant cu care să-ţi petreci seara.

– Crede-mă că am încercat. Se pare însă că toţi oamenii interesanţi au altceva de făcut astă-seară.

O chelneriţă a aşezat pe masă un pahar de California Zin. I-am cerut să aducă toată sticla şi nişte aperitive orientale care să meargă cu băutura. Am stat la taclale cu Phil în timp ce aşteptam mâncarea, iar el mi-a dat câteva sfaturi despre lucrările unor artişti, pe care le puteam cumpăra dacă aş fi câştigat la loterie. Restaurantul începuse să se aglomereze, şi am aşteptat ca toţi cei din jurul nostru să înceapă discuţiile ca să pot aborda subiectul care mă interesa.

– Ce poţi să-mi spui despre Claudia Stern, am întrebat eu, când Phil a terminat ultimul crevete de pe platou.

Phil a aşezat rămăşiţele crevetelui într-o parte a farfuriei şi şi-a şters delicat buzele cu şervetul.

– Nu mă ocup de licitaţiile ei în articolele mele. Nu vreau să-i fac pe oameni să renunţe la micul lor dejun prin descrierea detaliată a

unora dintre obiectele pe care le intermediază și nici nu sunt convins că licitațiile pe bază de invitații sunt un subiect interesant. Și apoi de ce te-ar interesa vreunul dintre lucrurile pe care vrea să le vândă? Are de-a face cu vreun caz?

– Într-un fel, da. Dar aș putea spune că am și un interes personal.

Phil s-a rezemat de spătarul scaunului și și-a mângâiat barba.

– Păi, să vedem. Nu este o casă de licitații veche. A fost înființată acum zece ani și este specializată în ceea ce s-ar putea numi obiecte „ezoterice". Claudia Stern are o diplomă în antropologie, de la Harvard, dar are o echipă întreagă de experți care evaluează și stabilesc autenticitatea obiectelor. Aria ei de interes este destul de largă și totodată specializată. Vorbesc despre manuscrise, rămășițe umane asamblate în așa-zise opere de artă și alte lucruri care au legătură cu apocrifele biblice.

– Mi-a pomenit despre niște rămășițe umane când am vorbit cu ea, dar nu mi-a dat mai multe detalii.

– E unul din lucrurile pe care mulți dintre noi nu le-am discuta cu străinii. Până de curând, să zicem până acum cinci sau șase ani, Casa Stern făcea comerț cu diverse obiecte indigene: în special cranii, dar și alte lucrări mai complexe. Acest lucru este interzis acum, iar guvernul și triburile vor să recupereze obiectele prezentate la licitație. Totuși, nu există dificultăți în ceea ce privește sculpturile de oase din Europa, atâta vreme cât sunt destul de vechi, iar casa de licitații a întocmit actele cu câțiva ani în urmă, când au fost scoase la licitație mai multe osuare din Polonia și Ungaria. Din câte îmi amintesc, din oase s-au realizat câteva candelabre asemănătoare.

– Ai cumva idee cine le-a cumpărat?

Phil a dat din cap că nu.

– Casa Stern e foarte strictă în această privință. Se adresează unui anumit tip de colecționari, și, din câte știu eu, nici unul dintre ei nu s-a plâns vreodată de felul în care își conduce afacerile Claudia Stern. Fiecare obiect este examinat minuțios înainte să i se stabilească autenticitatea.

– Nu i-a vândut nimănui o mătură care să nu zboare?

– Se pare că nu.

Chelnerița a luat restul aperitivelor și, câteva minute mai târziu, ne-a adus felul principal: homar pentru Phil și friptură pentru mine.

– Văd că nici acum nu mănânci fructe de mare.

– Cred că unele ființe au fost create urâte, pentru a-i descuraja pe oameni să le mănânce.

– Sau să se întâlnească cu ele.

– Sau așa.

A început să rupă homarul, iar eu am încercat să nu mă uit la el.

– Vrei să-mi spui de ce te interesează Claudia Stern? Rămâne între noi, desigur.

– Mâine va avea loc o licitație.

– Comoara din Sedlec. Am auzit câte ceva.

Unul dintre domeniile de interes ale lui Phil era estetica cimitirelor, așa că nu m-a surprins că știa de Sedlec. Câteodată vastitatea cunoștințelor sale era aproape îngrijorătoare.

– Știi ceva despre ea?

– Am auzit că pe bucata de pergament oferită spre licitare sunt câteva desene și că nu are o valoare prea mare în sine, în afară de valoarea pe care i-o conferă curiozitatea. Știu că doamna Stern a dat spre autentificare doar o porțiune infimă din pergamentul pe care-l ține sub cheie până la găsirea unui cumpărător. Mai știu de asemenea că au păstrat secretul în ceea ce privește acest obiect destul de neimportant.

– Pot să-ți spun eu mai multe, dacă vrei.

Și i-am povestit. Când am terminat, jumătate din homarul lui Phil rămăsese în farfurie, iar eu aproape că nici nu mă atinsesem de friptură. Chelnerița a părut afectată când a venit să ne întrebe dacă mai doream ceva.

– Este totul în regulă?

Fața lui Phil s-a luminat de un zâmbet perfect, încât doar un expert și-ar fi putut da seama că era fals.

– Totul a fost minunat, doar că nu mai am pofta de mâncare pe care o aveam cândva, a răspuns el.

Am lăsat-o să-mi ia și mie farfuria și când s-a îndepărtat, zâmbetul lui Phil a dispărut.

– Crezi că statuia există?

– Cred că există ceva care a fost ascuns cu mult timp în urmă. O caută prea mulți oameni ca să fie doar un mit. În ceea ce privește adevărata ei natură, nu pot să mă pronunț, dar pot să spun că statuia este destul de valoroasă încât să se ucidă pentru ea. Ce știi despre colecționarii din acest domeniu?

– Pe câțiva îi cunosc după nume, pe alții după reputație. Cei din afacerea asta nu prea vorbesc cu mine.

– Ai putea să faci rost de invitații la licitație?

– Cred că da. Ar trebui să apelez la câțiva oameni care-mi sunt datori, dar parcă mi-ai spus că doamna Stern ar prefera să nu participi la eveniment.

– Sper doar să fie suficient de ocupată cu tot ce se întâmplă acolo, cât să-mi permită accesul, alături de tine. Dacă ajungem acolo cu puțin timp înainte de începerea licitației, cred că ne va lăsa să intrăm și nu va risca un scandal. Oricum, fac multe lucruri pe care oamenii ar prefera să nu le fac. N-aș mai avea de lucru dacă nu aș face-o.

Phil a terminat vinul.

– Știam eu că masa asta pe gratis mă va costa scump.

– Haide, știu că te interesează. Și, dacă te va ucide cineva, gândește-te numai la necrologul din *Press Herald*. Vei fi nemuritor.

– Nu mă consolează deloc, a răspuns Phil. Speram să devin nemuritor *fără* să mor.

– Ai avea ocazia să fii primul.

– Și tu ce șanse ai?

– Puține, și din ce în ce mai puține.

Brightwell era înfometat. Se luptase atâta timp cu nevoile lui, dar acestea puseseră stăpânire pe el. Își amintea de moartea femeii, Alice Temple, din depozitul vechi, și sunetul tălpilor lui goale pe podea când se apropia de ea. Temple[1]: numele i se potrivea din punctul de vedere al profanării corpului ei. Lui Brightwell i se părea ciudat felul în care se proiectase în afara ființei lui și privise ce se întâmplase, de parcă

[1] templu (în lb. engleză în orig.)

trupul lui muritor avea anumite țeluri, în timp ce conștiința avea alte preocupări.

Brightwell deschise gura și trase aerul în piept. Încleștă și decleștă pumnii, cu articulațiile profilându-se albe pe sub piele. Se cutremură, amintindu-și furia cu care o sfâșiase pe femeie. Atunci se produsese ruptura, divizarea Sinelui și a Non-Sinelui, una din părți dorindu-și să sfâșie, în timp ce alături, cealaltă aștepta calmă, dar vigilentă momentul final. Acesta era darul lui Brightwell, rațiunea ființei sale: putea să simtă ultima suflare pe întuneric sau chiar cu ochii închiși...

Spasmele îl scuturau tot mai des. Își simțea gura foarte uscată. Temple, Alice Temple. Iubea acest nume, iubea gustul ei din momentul în care își lipise gura de a ei, sângele amestecându-se cu salivă și sudoare, conștiința ei disipindu-se, pe măsură ce-și pierdea vigoarea. Acum Brightwell era din nou împreună cu ea, ținând-o de păr cu degetele pline de sânge, lipindu-și buzele de ale ei, de roșeața ei: roșie pe dinăuntru, roșie pe dinafară. Murea, și oricine altcineva, de la doctor până la omul de rând, ar fi văzut doar un corp care-și pierdea suflarea, un corp gol, din care se scurgea viața.

Dar viața nu era singura care se scurgea în acel moment, iar Brightwell aștepta momentul. Simțise acel ceva ca pe o briză, adiind printr-un tunel stacojiu, asemenea unei toamne blânde ce face loc iernii, așa cum apusul prevestește noaptea, prezența și absența, lumina și întunericul. Și apoi era înăuntrul lui, încuiat acolo, prins între cele două lumi, în închisoarea străveche și întunecată care se numea Brightwell.

Brightwell, îngerul călăuzitor, paznicul amintirilor. Brightwell exploratorul, găsitorul identităților.

Brightwell începu să respire din ce în ce mai repede. Îi simțea înăuntrul lui, chinuiți, căutând răspunsuri.

Brightwell, cel care reușea să supună voința celorlalți propriei lui voințe, cel care putea să-i convingă prin vorbele lui pe cei pierduți și uitați, cărora le putea revela adevărata lor natură.

Avea nevoie de altcineva. Nu se mai putea abține. În adâncurile lui, vocile deveneau din ce în ce mai puternice, cerând să fie eliberate.

Nu-i părea rău de nimic din ce se întâmplase după moartea ei. Era adevărat că atrăsese atenția asupra lor și că până la urmă nu fusese

singură pe această lume. Cei care o iubeau nu voiau să-i accepte moartea fără să descopere adevărul, dar întâlnirea ei cu Brightwell nu fusese o coincidență. Brightwell era foarte bătrân și, de aceea, și foarte răbdător. Își păstrase mereu credința, certitudinea că fiecare viață pe care o luase îl adusese din ce în ce mai aproape de cel care-l trădase, care-i trădase pe toți, pentru mântuirea pe care nu-i va fi dat să o obțină vreodată. Acesta se ascunsese foarte bine, îngropându-și adevărata față sub pretextul normalității, chiar dacă cele trei lumi, lumea aceasta, lumea de dincolo și dulcele fagure al lumii de jos făcuseră tot ce le stătuse în putință să-i arate că normalitatea nu era pentru el.

Brightwell avea planuri cu el. Voia să găsească un loc întunecos și rece, cu lanțuri prinse în pereți și să-l închidă acolo, privindu-l printr-o gaură din zid cum se ofilește, oră după oră, zi după zi, an după an, secol după secol, la granița cu moartea, fără să poată aluneca în abisurile ei.

Și dacă Brightwell se înșela în privința naturii acestuia – iar el se înșela foarte rar, chiar și în privința celor mai neînsemnate lucruri – atunci bărbatul care voise să stea în calea revelației lor și a regăsirii celui pe care îl pierduseră de atâta amar de vreme ar fi avut parte de o moarte înceată, chinuitoare și agonizantă.

Se pregătiseră cu tot ce era nevoie, și mâine aveau să afle totul. Nu putea să mai facă nimic, așa că Brightwell își permise să se răsfețe. În noapte aceea găsi un băiat într-un parc și îl ademeni cu promisiunea banilor, a mâncării și a plăcerilor carnale. După o vreme, Brightwell avea mâinile adânc înfipte în corpul băiatului, secționându-i organele și tăindu-i delicat venele cu unghiile lui lungi, cercetând mașinăria complicată care era de fapt omul, aducându-l pas cu pas pe băiat în punctul culminant dorit de Brightwell, până rămaseră uniți, cu buzele lipite, iar dulceața îl invadă pe Brightwell, în timp ce încă o voce se alătură corului de suflete dinăuntru.

20

Martin Reid m-a sunat a doua zi, dimineața devreme, lucru care l-a făcut pe Angel să se întrebe dacă nu cumva părintele era de partea celor cu care trebuia să luptăm, pentru că numai cei înhăitați cu diavolul puteau să sune la 6.30 dimineața.

– Vei participa la licitația de azi? a întrebat Reid.

– Așa sper. Dumneavoastră?

Preotul a început să mormăie.

– Sunt prea cunoscut ca să mă pot pierde prin mulțime. Oricum, am vorbit ieri cu doamna Stern și mi-am exprimat din nou nemulțumirea față de hotărârea ei de a organiza licitația, în ciuda îndoielilor ce există în privința locului de proveniență și a proprietarilor cutiei. Vom trimite pe cineva să afle ce se întâmplă, dar nu voi fi eu acela.

Pentru prima dată, mi-am dat seama că era ceva ciudat în felul în care Reid aborda problema fragmentului din Sedlec. Biserica Catolică nu ducea deloc lipsă de avocați, mai ales în comunitatea din Massachusetts, iar acest lucru putea fi confirmat de oricine avusese de-a face cu arhiepiscopia, pe parcursul recentelor scandaluri de abuz. Dacă voia să oprească licitația, atunci sediul Claudiei Stern ar fi fost până acum plin de persoanje alunecoase – bărbați și femei în costume scumpe și cu pantofii lustruiți.

– Am auzit că ai vrut să afli mai multe despre noi, a spus Reid.

Făcusem cercetări după întâlnirea cu Bartek și Reid și-mi luase destul de mult timp să găsesc pe cineva care să recunoască că cei doi intraseră vreodată într-o biserică, cu atât mai puțin că se călugăriseră, dar în cele din urmă identitățile lor fuseseră confirmate de abatele

mănăstirii Sfântul Iosif, din Spencer, Massachusetts, unde erau cazați. Reid aparținea de mănăstirea San Bernardo alle Terme din Roma și se părea că era un fel de ghid pentru călugărițele și călugării aflați în vizită, explicându-le modul de viață al sfântului Benedict, sfântul care inspirase cel mai mult regula ordinului cisterian, ducându-i să contemple locurile în care acesta își petrecuse viața: Norica, Subiaco și Monte Cassino. Bartek venea de la Mănăstirea Sfintei Fecioare din Novy Dvur, Republica Cehă, prima mănăstire întemeiată după căderea comunismului și care se afla încă în construcție. Bartek, împreună cu alți câțiva tineri cehi care fugiseră din țara lor din cauza persecuțiilor religioase, mai locuise înainte la mănăstirea de la Sept-Fons din Franța, dar mai lucrase și în Statele Unite, mai ales la Mănăstirea Genesee, din nordul New Yorkului. Din câte știam eu, Sept-Fons fusese mănăstirea pe care încercase să o jefuiască agentul FBI, Bosworth.

Povestea lui Bartek era destul de plauzibilă, dar Reid nu mi se părea genul de om care să stea în fața unui grup de turiști, îngânând banalități. Interesant era că cel care-mi explicase toate aceste lucruri despre Reid și Bartek, îi spusese, după ce vorbise cu conducătorul ordinului din Statele Unite, că cei doi călugări erau reprezentanții a două ordine diferite. Bartek era călugăr trapist, ordin ce-și luase numele de la Mănăstirea Fecioarei din La Trappe, Franța, și care se formase după o împărțire a ordinului în două: cei care se angajau să respecte ritualul tăcerii, al austerității și simplității și cei ca Reid, care nu erau atât de stricți în privința datoriilor și a modului lor de viață. Cei din urmă făceau parte din ordinul cistercian. Mă punea pe gânduri și respectul deosebit, vecin cu venerația, cu care călugărul vorbise despre cei doi oameni.

– Eram curios, i-am răspuns lui Reid, plus că nu aveam decât cuvântul dumneavostră.

– Și ce-ai aflat? a întrebat el amuzat.

– Nimic din ce nu le-ați îngăduit să nu-mi spună. Se pare că sunteți ghid turistic.

– Asta ți-au spus? Bine, bine. Ei dau explicații și unuia care stă la ușa autobuzului așteptându-i pe întârziați. Nu trebuie să uiți istoria. Tocmai de aceea ți-am dat crucea. Sper că o porți. Este foarte veche.

Pusesem crucea pe inelul de chei, pentru că purtam deja una: o cruce bizantină simplă de pelerin, veche de peste o mie de ani, pe care mi-o dăruise bunicul la absolvirea liceului. Nu credeam că mai aveam nevoie de încă una.

– O țin aproape, l-am asigurat eu.

– Bine. Dacă pățesc ceva, poți s-o freci puțin și o să vorbesc cu tine din lumea cealaltă.

– Asta nu mă liniștește deloc, la fel ca multe alte lucruri în legătură cu dumneavostră.

– Cum ar fi?

Părea un lucru destul de improbabil, dar era singura concluzie la care ajunsesem.

– Cred că vreți să se desfășoare licitația. Cred că nici dumneavoastră și nici ordinul pe care-l reprezentați nu ați depus prea multe eforturi să o opriți. Cred că aveți anumite motive ca informațiile pe care le conține acel fragment să fie făcute publice.

Nu mai auzeam nimic de la celălalt capăt al firului. Dacă nu i-aș fi auzit respirația, aș fi crezut că Reid plecase de lângă telefon.

– Și ce motive am avea? a întrebat el, de data aceasta fără amuzament în glas.

Părea mai degrabă îngrijorat. Nu, nu chiar îngrijorat: voia să găsesc singur răspunsul, dar nu avea de gând să mi-l spună. Reid intenționa să joace după regulile lui până la sfârșit, în ciuda amenințărilor mele că aveam să-i trimit pe capul lui pe Louis și pe frații Fulci.

– Poate că și voi vreți să găsiți *Îngerul Negru*. Ordinul vostru l-a pierdut și vrea să-l recupereze.

Reid a exclamat ceva și și-a regăsit din nou masca.

– Ai fost aproape, dar nu vei primi nici o țigară, domnule Parker. Ai grijă de cruce și transmite-i salutările mele Claudiei Stern.

A închis telefonul și de atunci n-am mai vorbit niciodată cu el.

M-am întâlnit cu Phil Isaacson la Fanueil Hall, și de acolo am mers împreună spre casa de licitații. Claudia Stern își luase măsuri de precauție. Pe ușă scria că sediul fusese închis pentru o licitație privată și că toate cererile aveau să fie rezolvate la telefon. Am sunat și ne-a deschis ușa un bărbat imens, în costum negru, care părea că singurul lucru pentru care licitase vreodată fusese privilegiul de a da el primul pumn.

– Acesta este un eveniment privat, domnilor, pe bază de invitații.

Phil a scos din buzunar invitațiile. Nu aflasem cum făcuse rost de ele. Erau imprimate pe un carton tare, iar cuvântul „Stern" și data și ora licitației erau scrise cu litere aurii, în relief. Portarul le-a examinat cu atenție, apoi s-a uitat la noi ca să fie sigur că nu aveam de gând să scoatem crucile și să stropim cu agheasmă peste tot.

– Nu e chiar Fort Knox, am spus eu.

– Totuși nu participi la așa ceva în fiecare zi. Trebuie să recunosc că abia aștept să văd ce se întâmplă.

Phil ne-a înregistrat la birou și a primit cartoanele de licitație. O femeie în negru ne-a oferit răcoritoare. De fapt, erau foarte mulți oameni îmbrăcați în negru și părea mai degrabă lansarea noului album al trupei Cure ori o nuntă gotică, decât o licitație. Ne-am servit cu suc de portocale și am urcat scările spre sala de licitații. După cum sperasem, erau foarte mulți oameni prezenți, așa că ne-am pierdut în mulțime. Am fost foarte uimit de numărul mare de invitați, dar și mai uimit că aceștia păreau absolut normali, în afară de gustul pentru haine închise la culoare. Totuși am văzut și câțiva indivizi care stătuseră prea mult timp singuri în întuneric, făcând lucruri neplăcute, în special un tip urât, cu unghii ascuțite și păr negru prins în coadă, care mai avea puțin și și-ar fi pus pe el un tricou pe care scria că a supt de la sânul Satanei.

– Poate că o să-l găsim pe aici și pe Jimmy Page, am spus eu. Trebuia să-mi aduc CD-ul cu *Led Zep IV*.

– Jimmy care?

Nu mi-am dat seama dacă glumea sau nu.

– Led Zeppelin, o trupă destul de populară, Domnia Voastră.

Ne-am așezat pe două scaune din spate. Am ținut capul aplecat și m-am uitat la catalogul pe care-l primise Phil. Majoritatea obiectelor licitate erau cărți, unele chiar foarte vechi. Am găsit printre ele o copie exactă a *Ars Moriendi*, o carte de învățătură care te sfătuia cum să eviți condamnarea după moarte la chinurile veșnice, tipărită de englezul Caxton pe la 1490, și care conținea douăsprezece xilogravuri reprezentând ispitele unui om aflat pe patul de moarte. Claudia Stern știa, cu siguranță, cum să impresioneze prin obiectele scoase la licitație: din rândurile care descriau această carte am aflat că termenul „spovedit" însemna absolvit de păcate, și de aceea a fi luat din scurt

însemna că nu aveai mult timp la dispoziție ca să te spovedești înainte de moarte; de asemenea, „o moarte bună" nu excludea un sfârșit violent. Citisem într-o carte că Sfântul Dionisie, apostolul Galiei și protectorul Franței fusese decapitat de călăii săi, dar își culesese capul de pe jos și plecase cu el, lucru care spunea multe despre dorința Sfântului Dionisie de a întreține buna dispoziție și de a face spectacol.

Unele obiecte aveau o oarecare legătură unele cu celelalte. La numărul 12 era un exemplar al *Malleus Maleficarum, Ciocanul Vrăjitoarelor,* datat la începutul secolului al XVI-lea, despre care se presupune că îi aparținuse lui Johann Geiler von Kaisersberg, un predicator înfocat din Strasbourg, în timp ce predicile lui de la 1516 reprezentau obiectul cu numărul 13. Predicile lui Geiler fuseseră ilustrate de Hans Baldung, cu o vrăjitoare gravată, discipolul lui Dürer. Obiectul numărul 14 era de fapt o serie de picturi erotice ale lui Baldung în care un bătrân, reprezentând Moartea, mângâia o tânără. Se pare că la această temă Baldung a tot revenit pe parcursul carierei lui.

Mai erau acolo și statui, icoane, picturi, inclusiv cea pe care o văzusem în atelierul Claudiei, însoțită doar de explicația: „Kutná Hora, secolul al XV-lea, artist necunoscut", precum și alte câteva sculpturi din oase. Majoritatea aveau și poze, dar nici una dintre ele nu semăna cu cele pe care le văzusem în cartea lui Stuckler sau în apartamentul lui Garcia, fiind lucrate mult mai grosolan. Devenisem deja un fin cunoscător al sculpturilor din oase.

Oamenii au început să se așeze cam pe la ora treisprezece. Nu i-am văzut pe Stuckler sau pe Murnos, dar la masa adjudecătorilor, aproape de podium, stăteau opt femei, fiecare cu telefonul la ureche.

– E puțin probabil ca ofertanții serioși să vină ei înșiși să liciteze pentru obiecte mai ezoterice, a spus Phil. Cumpărătorii nu vor să-și dezvăluie identitatea, parțial din cauza valorii pe care o au obiectele, dar mai ales pentru că pasiunea lor poate fi interpretată greșit.

– Vrei să spui că oamenii o să-i considere niște ciudați?

– Exact.

– Dar sunt ciudați.

– Da.

– Cel puțin suntem de acord cu acest lucru.

Totuși, bănuiam că Stuckler pusese pe cineva să-i supravegheze pe ofertanți. Nu cred că nu voia să știe ce se întâmpla în timpul licitației.

Dar mai erau și alții. Undeva în mulțime se ascundeau cei care-și spuneau Credincioși. Îl avertizasem pe Phil în privința lor, deși nu credeam că era în pericol.

Claudia Stern a intrat printr-o ușă laterală, însoțită de un bărbat mai în vârstă, într-un costum negru, plin de mătreață în partea de sus. A luat locul pe podium, iar bărbatul s-a așezat lângă ea, la o masă înaltă pe care se afla un registru imens în care trebuia să noteze datele personale ale cumpărătorilor și ofertele lor finale. Doamna Stern a lovit ușor cu ciocănelul ca să se facă liniște, și ne-a urat bun venit. După cuvintele introductive despre plată și colecții, a început licitația propriu-zisă. Primul lot de obiecte îmi era cunoscut din auzite: un exemplar din 1821 al *Cărții lui Enoch*, traduse de Richard Laurence, împreună cu un exemplar al dramei în versuri a lui Byron, *Cerul și Pământul: Un Mister*, din același an. Câțiva ofertanți licitară pentru ele, dar cumpărătorul a fost un ofertant anonim la telefon. Copia lui Geiler a *Malleus Maleficarum* a fost cumpărată de o doamnă mai în vârstă, într-un costum roz, pe al cărei chip se citea o bucurie sumbră legată de achiziție.

– Cred că restul vrăjitoarelor vor fi mulțumite, a spus Phil.

– Cunoaște-ți dușmanul.

– Exact.

După vânzarea altor cinci sau șase obiecte care nu produseseră prea mare vâlvă, a ieșit din birou fratele geamăn al gorilei de la intrare. Avea mănuși albe și ținea în mâini cutia de argint, decorată cu o cruce simplă. Era aproape identică cu cele pe care le văzusem la Stuckler, dar părea mult mai bine păstrată. Nu avea prea multe urme de lovituri, iar metalul moale de-abia dacă era zgâriat.

– Acum, a spus doamna Stern, am ajuns la ceea ce va fi pentru mulți dintre dumneavoastră încoronarea acestei licitații. Obiectul numărul 20, o cutie din argint de Boemia, din secolul al XV-lea, decorată cu o cruce simplă, conținând un fragment de pergament. Cei cu adevărat interesați dintre dumneavoastră au avut ocazia să cerceteze o mică parte din acest fragment și să-i verifice autenticitatea prin mijloace proprii. Nu se vor admite întrebări sau obiecții, iar vânzarea va fi definitivă.

Un simplu vizitator s-ar fi întrebat ce era cu toată acea agitație, mai ales după introducerea făcută, dar tensiunea crescuse în cameră și

oamenii începuseră să murmure. Femeile care vorbeau la telefoane șoviăiau cu pixurile în mână.

– Voi deschide această licitație la cinci mii de dolari, a spus doamna Stern.

Nu s-a făcut nici o ofertă, dar ea zâmbi cu îngăduință.

– Știu că în sală sunt oameni interesați de acest obiect. Totuși, voi începe cu un preț mic. Cine oferă două mii de dolari?

Satanistul cu unghiile ascuțite și-a ridicat cartonașul, și din acel moment a început licitația propriu-zisă. Ofertele crescură rapid cu câte 500 de dolari, depășind suma inițială de 5 000 de dolari, ajungând la 10 000 de dolari, apoi la 16 000 de dolari. Cei din sală au renunțat să mai liciteze în jurul sumei de 20 000 de dolari, și doamna Stern și-a îndreptat atenția spre ofertanții de la telefoane, unde, după o serie de semne făcute din cap, licitația a ajuns la 50 000 de dolari, apoi la 75 000 de dolari, și în cele din urmă, la 100 000 de dolari. Ofertele au continuat să crească, trecând de 200 000 de dolari și s-au oprit la 235.000 de dolari.

– Oferă cineva mai mult?

Nimeni nu a mișcat.

– Oferta este de 235 000 de dolari.

A așteptat puțin, apoi a lovit o dată cu ciocănelul în masă.

– Vândut pentru 235 000 de dolari.

Odată vânzarea încheiată, oamenii și-a reluat convorbirile și câteva persoane s-au îndreptat deja spre ușă. Doamna Stern, simțind că partea interesantă se terminase, i-a dat ciocănelul unuia dintre asistenți, și licitația s-a reluat, dar fără agitația de dinainte. Doamna Stern a schimbat câteva cuvinte cu reprezentanta clientului, apoi s-a îndreptat spre birou. Phil și cu mine ne ridicasem și ne pregăteam de plecare, când ea ne-a aruncat o privire încruntată, încercând să-și amintească unde mă mai văzuse înainte. L-a salutat din cap pe Phil, care i-a răspuns cu un zâmbet.

– Te place, i-am spus lui Phil.

– Farmecul bărbii albe le cucerește pe femei.

– Sau poate nu văd în tine o amenințare.

– Ceea ce mă face și mai periculos.

– Ai o viață interioară bogată, Phil. Și e doar un mod politicos de-a o spune.

Eram la primul etaj, când doamna Stern s-a ivit în cadrul unei uşi de la parter şi ne-a aşteptat să coborâm.

– Philip, mă bucur să te revăd.

I-a oferit obrazul palid să-l sărute, iar mie îmi întinse mâna.

– Domnule Parker. Nu ştiam că sunteţi pe lista invitaţilor. Mă temeam că prezenţa dumneavoastră la licitaţie i-ar fi făcut pe ofertanţi să nu se simtă în largul lor dacă ar fi aflat cu ce vă ocupaţi.

– Eram cu ochii pe Phil, în cazul în care s-ar fi entuziasmat prea tare şi ar fi licitat pentru vreun craniu.

Ne-a invitat să bem ceva. Am urmat-o într-o cameră privată, mobilată cu canapele şi fotolii de piele. Cataloagele licitaţiilor viitoare şi ale celor care avuseseră deja loc erau aranjate pe două rafturi de lângă măsuţa de cafea. Doamna Stern a deschis barul plin cu băuturi şi ne-a invitat să alegem ce doream. Am ales o Beck's fără alcool, doar din politeţe. Phil a optat pentru un vin roşu.

– De fapt, am fost surprinsă că nu aţi licitat şi dumneavoastră, domnule Parker. Doar m-aţi consultat în privinţa acelei interesante sculpturi din oase.

– Nu sunt colecţionar, doamnă Stern.

– Nu, nici nu credeam că sunteţi. De fapt, cred că îi judecaţi prea aspru pe colecţionari, după cum demonstrează şi sfârşitul domnului Garcia. Aţi mai aflat ceva despre el?

– Câteva lucruri.

– Aţi vrea să ni le spuneţi şi nouă?

Avea un aer puţin de superioritate, ascuns de un zâmbet fals. Îşi închipuia că ştia deja toate lucrurile pe care i le-aş fi putut împărtăşi despre Garcia.

– Am găsit în apartamentul lui casete video cu femei muribunde. Cred că a jucat un rol important în realizarea lor.

O umbră a alunecat pe faţa doamnei Stern, iar rânjetul ei s-a micşorat vizibil.

– Şi credeţi că prezenţa lui în New York avea legătură cu licitaţia de astăzi, când urma să fie scoasă la vânzare cutia din Sedlec. Altfel, de ce v-aţi afla aici?

– Aş vrea să ştiu cine a fost cumpărătorul.

– Mulţi vor să ştie acest lucru.

Şi-a îndreptat atenţia spre Phil, cu o expresie schimbată pe chip, dar nu părea foarte încântată nici de prezenţa lui şi nici că venise însoţit. Cred că şi Phil şi-a dat seama de acest lucru.

– Sper ca toate lucrurile pe care le-aţi văzut aici să rămână între noi, a spus ea.

– Nu am venit în calitate de ziarist, a răspuns Phil.

– Ştii că eşti mereu binevenit, în orice calitate, a replicat ea, dar cuvintele ei sunau fals. Doar că în acest caz discreţia a fost şi este un element foarte important.

Sorbi o înghiţitură de vin, iar o picătură de lichid se scurse pe pahar şi-i murdări puţin bărbia, dar femeia nu păru să observe.

– Aceasta a fost o vânzare foarte delicată, domnule Parker. Valoarea obiectului a fost direct proporţională cu misterul conţinutului său. Dacă s-ar fi aflat informaţiile pe care le conţinea pergamentul, înaintea licitaţiei – dacă, de exemplu le-am fi permis potenţialilor cumpărători să cerceteze întregul pergament, şi nu doar o parte din el, atunci preţul cu care s-ar fi vândut ar fi fost mult mai mic decât cel de astăzi. Majoritatea ofertanţilor din sală erau doar curioşi, sperând să descopere o legătură cu un mit ocult. Suma imensă cu care a fost cumpărată cutia n-ar fi fost niciodată oferită de cineva din sală. Şase oameni au făcut câteva depozite la noi, pentru a li se permite examinarea bucăţii de pergament şi nici unul dintre ei nu a fost astăzi aici. Nimeni nu a văzut simbolurile sau desenele de pe pergament.

– Nimeni în afară de dumneavoastră.

– Da, le-am văzut împreună cu doi experţi din echipa mea, dar mi s-a părut că nu aveau nici un sens. Chiar dacă aş fi reuşit să le interpretez, tot aş fi avut nevoie de celelalte pergamente ca să descifrez conţinutul. Eram îngrijoraţi că cel sau cea care avea deja restul fragmentelor ar fi văzut ce conţinea pergamentul nostru şi ar fi putut descoperi astfel întreaga hartă.

– Ştiţi de unde provine? Am înţeles că au existat anumite discuţii.

– Vă referiţi la faptul că e posibil să fi fost furat din Sedlec? Nu există nici o dovadă care să demonstreze acest lucru, iar obiectul a ajuns la noi printr-o sursă de încredere din Europa. Suntem de părere că este autentic şi aşa cred şi cei care au licitat astăzi.

– Veţi ţine secretă identitatea cumpărătorului?

– Pe cât posibil. Asemenea lucruri se află în cele din urmă, dar nu vrem ca acest om să devină ţinta unor indivizi fără scrupule. Suntem recunoscuţi pentru faptul că păstrăm anonimatul clienţilor noştri, în special din cauza naturii unora dintre obiecte pe care le scoatem la licitaţie.

– Aşadar sunteţi conştienţi că acel om poate fi în pericol?

– Sau poate că acest client reprezintă acum un pericol pentru alţii.

Mă privea foarte atent.

– Cumpărătorul este un Credincios? Asta vreţi să spuneţi?

Doamna Stern a început să râdă, arătându-şi dinţii uşor îngălbeniţi la rădăcină.

– Nu vă spun nimic, domnule Parker, vă arăt doar că puteţi trage mai multe concluzii. Tot ce pot afirma cu siguranţă este că voi fi mult mai fericită când această cutie nu se va mai afla în posesia mea. Slavă Domnului că este un obiect destul de mic şi poate ajunge la proprietar fără să atragă atenţia. Vom scăpa de ea la sfârşitul zilei.

– Dar dumneavoastră, doamnă Stern, am întrebat eu, nu credeţi că sunteţi în pericol? Până la urmă, aţi văzut pergamentul.

A mai băut puţin vin, apoi s-a ridicat. Ne-am ridicat şi noi odată cu ea. Întrevederea noastră se terminase.

– Lucrez de foarte mult timp în meseria asta şi am văzut foarte multe obiecte ciudate în timpul licitaţiilor mele şi, de asemenea, am întâlnit şi indivizi tare ciudaţi. Nici unul nu m-a ameninţat vreodată şi nici nu o va face. Sunt bine protejată.

Nici nu mă îndoiam de acest lucru. Nu mă simţeam deloc în largul meu când aveam de-a face cu Casa Stern. Era ca un fel de vamă între cele două lumi.

– Doamnă Stern, faceţi cumva parte dintre Credincioşi?

Femeia a pus paharul de vin pe masă şi şi-a ridicat încet mânecile. Nu avea nici un semn la încheieturi. Toată buna dispoziţie îi dispăruse în timp ce-şi sufleca mânecile.

– Cred în multe lucruri, domnule Parker, şi am şi motive întemeiate, iar unul dintre acestea ar fi bunele maniere, pe care se pare că dumneavoastră nu le aveţi. Philip, ţi-aş fi recunoscătoare ca pe viitor să mă consulţi înainte să aduci oaspeţi la licitaţiile mele. Sper că de când ne-am văzut ultima oară să nu fi pierdut şi altă facultate, în

afară de preferința pentru prieteni, pentru că altfel ziarul dumneavoastră va trebui să-și caute alt critic de artă.

Doamna Stern a deschis ușa și a așteptat să ieșim. Phil părea stânjenit. Și-a luat la revedere, însă ea nu i-a răspuns la salut, dar mi s-a adresat mie când l-am urmat pe Phil afară.

– Trebuia să rămâneți în Maine, domnule Parker, a zis ea încet. Trebuia să țineți capul plecat și să duceți o viață liniștită; atunci nu ați mai fi atras atenția nimănui.

– Mă veți ierta dacă nu încep să tremur. Am mai întâlnit oameni ca acești Credincioși și înainte.

– Nu, n-ați mai întâlnit, a răspuns ea înainte să-mi trântească ușa în nas.

* * *

L-am condus pe Phil la mașină.

– Îmi pare rău că ți-am făcut viața grea, i-am spus după ce închisese portiera și lăsase geamul în jos.

– Oricum nu mi-a plăcut niciodată, iar vinul ei avea miros de dop. Dar spune-mi totuși, toată lumea se poartă cu tine la fel ca ea?

M-am gândit puțin la întrebare.

– De fapt, i-am răspuns, nu a fost deloc rău astăzi.

Angel și Louis mă așteptau în apropiere. Mâncau hamburgeri uriași și beau apă din sticlă în Lexusul lui Louis. Din câte am văzut, Angel își pusese pe picioare, pe scaun și pe podea jumătate din producția de șervețele. Era aproape un caz de risipă inutilă, deși câteva boabe de fasole și mai multe picături se sos căzuseră deja pe șervetele, așa că era bine să fie precaut.

– Cred că te iubește cu adevărat dacă te lasă să mănânci în mașină, i-am spus lui Angel când am urcat pe bancheta din spate.

Louis a aprobat din cap, dar tot exista o tensiune între noi. Nu aveam de gând să deschid subiectul, pentru că avea să o facă el, la momentul potrivit.

– Da, doar că i-a luat vreo zece ani să mă lase, a răspuns Angel. În primii cinci ani nici nu mă lăsa *să intru* în mașină. Am făcut progrese mari.

Louis s-a șters atent pe mâini și pe față.

– Ai sos pe cravată, i-am spus.

A rămas nemișcat, apoi și-a prins cravata între degete.

– Mamă, a început el, înainte să se întoarcă spre Angel, e vina ta. Tu ai vrut să mănânci, și m-ai făcut și *pe mine* să mănânc. La dracu'!

– Cred că ar trebui să-l împușți, am spus, sărindu-i în ajutor.

– Am niște șervețele de rezervă, dacă vrei, a răspuns Angel.

Louis a luat câteva din poala lui Angel, le-a stropit cu apă și a încercat să scoată pata, înjurând întruna.

– Dacă dușmanii lui află de călcâiul lui Ahile, atunci el o să dea de belea, i-am spus lui Angel.

– Da, nici n-ar mai avea nevoie de pistoale, doar sos de soia sau poate sat[1], dacă joacă dur.

Louis a continuat să ne înjure și pe noi și pata, în același timp. Era într-adevăr plăcut să-l văd așa cum era el de fapt.

– A fost vândută, am spus eu, trecând la afaceri. Două sute treizeci și cinci de mii de dolari.

– Care e comisionul casei de licitații? a întrebat Angel.

– Phil crede că cincisprezece la sută din prețul de vânzare.

Angel a părut impresionat.

– Nu e rău deloc. Ți-a spus cine e cumpărătorul?

– Nu a vrut să-mi spună nici măcar cine a fost cel care a vândut cutia. Reid crede că a fost furată din Sedlec în decurs de câteva ore de la descoperirea jefuirii bisericii și că a ajuns aici printr-o serie de intermediari. E posibil ca însăși Casa Stern să fi fost ultimul proprietar, ceea ce înseamnă că doamna Stern va primi o mulțime de bani. Cât despre cumpărător, Stuckler voia să pună mâna pe cutie cu orice preț. E obsedat, și are și banii cu care să-și alimenteze obsesia. Mi-a spus că era pregătit să plătească oricât ar fi fost nevoie. În cazul de față, cred că două sute treizeci și cinci de mii de dolari sunt pentru el un chilipir.

– Și acum?

– Stuckler va primi fragmentul și va încerca să combine informațiile de acolo cu cele pe care le are deja, sperând să găsească *Îngerul*. Nu cred că face parte dintre Credincioși, așa că aceștia vor încerca să-i

[1] sat – mâncare indoneziană, constând în cuburi de carne marinată, înfipte în țepușe și fripte sau prăjite. Saté-ul se servește de obicei cu unt de arahide picant. Este în principal o gustare, dar se servește adesea ca aperitiv sau fel principal. (n.tr.)

ia pergamentul când vor afla că el l-a cumpărat. Poate că îi vor face o ofertă, dar vor fi refuzați, sau poate că el va încerca să cadă la învoială cu ei. Sau poate că vor încerca să-i abordeze direct. Casa lui Stuckler e destul de bine păzită de mai mulți oameni, și probabil că Murnos e bun la ceea ce face, dar cred că tot îi subestimează pe acești oameni.

– Cred că va trebui să așteptăm să vedem ce se întâmplă, a spus Louis.

– Probabil că lui Stuckler nu-i va fi prea bine.

Louis părea îndurerat.

Vorbeam despre cravata mea...

Brightwell stătea într-un fotoliu, cu ochii închiși, întinzând și strângând ritmic degetele, parcă în virtutea inerției sângelui care-i era pompat prin artere. Doarmea foarte rar, dar în asemenea momente de liniște se reîncărca cu energie. Într-un fel chiar visa, amintindu-și diverse clipe din lunga lui viață, povești de demult și dușmani străvechi. În ultima vreme îi reveniseră în minte Sedlecul și moartea Căpitanului. Soldații husiți care mai rămăseseră îi încolțiseră în drum spre Praga și o săgeată rătăcită străpunsese pieptul Căpitanului. În timp ce restul îi omorâseră pe atacatori, Brightwell, el însuși rănit, se târâse până la Căpitan, prin iarba udă de sângele lui. Îi îndepărtase părul de pe ochi, lăsând să se vadă pata albă care părea să-și schimbe forma la margini, în timp ce miezul rămânea neschimbat, astfel încât aveai impresia că te uiți la soare printr-un geam. Mulți dintre ei urau să vadă acea pată pentru că le aducea aminte de ceea ce pierduseră, dar Brightwell se uita în ochii Căpitanului de fiecare dată când avea ocazia. Îi alimenta propriile resentimente și îi dădea un impuls să acționeze împotriva Celui de Sus.

Căpitanul se chinuia să respire. Sângele îi țâșnise din gură când încercase să vorbească. Brightwell simțise deja începutul sfârșitului și separarea spiritului de trup, spirit ce se pregătea să rătăcească prin întunericul dintre cele două lumi.

– Îmi voi aminti, șoptise Brightwell. Voi căuta în continuare. Voi rămâne în viață. Când ne vom întâlni din nou, îți voi arăta tot ce am aflat printr-o atingere și îți voi aminti tot ce vei fi uitat și tot ce ești de fapt.

Căpitanul tremurase. Brightwell îi strânsese mâna dreaptă și se aplecase deasupra celui pe care-l iubea atât, în ciuda mirosului de sânge și fiere, apoi se ridicase dând drumul mâinii Căpitanului. Statuia nu mai era acolo, dar aflase de harta abatelui de la un călugăr mai tânăr, Karel Brabe, înainte ca acesta să-și dea duhul. Cutiile erau deja păstrate în locuri secrete, iar acum sufletul lui Karel Brabe era prizonier în închisoarea pe care o reprezenta Brightwell.

Dar Brabe îi mai spusese ceva înainte să moară, sperând ca Brightwell să-i curme suferința.

– Nu ești un bun martir, îi șoptise Brightwell tânărului.

Brabe era doar un băiat, dar Brightwell știa multe lucruri despre corpul omenesc. Își implântase degetele adânc în corpul novicelui și îi sfâșiase cu unghiile organele interne. Băiatul spusese tot ce știa pe măsură ce sângele-i curgea din organele și din venele tăiate: natura defectuoasă a fragmentelor; o statuie de os, ascunzând ea însăși un secret, o copie exactă a relicvei pe care o căutau.

Căutarea fusese atât de lungă, atât de lungă...

Brightwell deschise ochii. Îngerul Negru stătea în fața lui.

– Se va încheia în curând, spuse el.

– S-a dat singur de gol.

– Și Parker?

– După ce-l vom găsi pe fratele meu geamăn.

Brightwell plecă ochii.

– El este.

– Așa cred și eu, răspunse îngerul Negru.

– Dacă va fi ucis, îl vom pierde din nou.

– Și îl vom găsi din nou. Doar m-ai găsit și pe mine.

Brightwell păru că-și pierde puterea. Umerii i se lăsară și pentru o clipă arătă bătrân și bolnav.

– Trupul acesta mă lasă, spuse el. Nu mai am puterea să încep o altă căutare.

Îngerul Negru îi atinse fața cu tandrețea unui amant. Îi mângâie pielea ciupită de vărsat de vânt, carnea umflată de sub gât, buzele uscate și moi.

– Va fi datoria mea să te caut dacă vei pleca din această lume. Și ține minte că nu voi fi singur. De data aceasta te vor căuta doi.

21

În noaptea aceea am vorbit cu Rachel pentru prima dată de când plecase de acasă. Frank şi Joan participau la o acţiune locală de caritate, iar Rachel şi Sam erau singure în casă. Pe fundal se auzea muzică, „Overcome by Happiness" de Pernice Brothers, regii cântecului cu nume atât de înşelător.

Rachel părea extrem de bine dispusă, în felul ciudat al celor care iau medicamente puternice sau al celor care încearcă cu disperare să rămână calmi în faţa prăbuşirii iminente. Nu m-a întrebat nimic despre caz, dar mi-a povestit ce făcuse Sam în ziua aceea şi despre felul în care o răsfăţau Frank şi Joan. A întrebat ce făcea câinele, apoi i-a pus lui Sam receptorul la ureche şi mi s-a părut că fetiţa a reacţionat la auzul vocii mele. I-am spus că o iubeam, că îmi era dor de ea şi că voiam s-o ştiu fericită şi în siguranţă. I-am spus că îmi părea rău pentru toate lucrurile pe care le făcusem şi care o determinaseră că creadă tocmai contrariul. I-am spus că mă gândeam la ea, deşi nu mai era acasă, şi chiar dacă nu mai puteam fi împreună, niciodată, dar niciodată, nu aş fi fost în stare să uit cât de importantă era pentru mine.

Ştiam că Rachel asculta si ea, aşa că într-un fel, i-am spus toate lucrurile pe care nu puteam să i le spun.

* * *

M-a trezit Walter. Nu lătra, abia dacă scheuna şi dădea cu nervozitate din coada pleoştită, la fel cum făcea când îl certam. Şi-a ridicat capul la auzul unui sunet imperceptibil pentru mine şi s-a uitat la

fereastră, scoțând niște suntete ciudate, pe care nu le mai auzisem niciodată înainte.

În cameră pâlpâia lumină și acum auzeam și eu un trosnet destul de îndepărtat. Am simțit miros de fum și am văzut flăcările ascunse de draperie. M-am sculat din pat și am tras perdelele.

Ardea mlaștina. Pompierii din Scarborough se luptau deja cu flăcările, și l-am văzut pe unul dintre vecinii mei traversând podul de peste ținutul mlăștinos din apropierea casei mele, probabil în încercarea de a localiza sursa incendiului, înainte ca cineva să fie rănit. Flăcările se întindeau de-a lungul canalelor și se reflectau în apele liniștite și întunecoase, astfel încât mi se părea că se ridică în aer, dar ard și în adâncimi. Păsările speriate zburau pe deasupra flăcărilor roșii și se pierdeau în noapte. Luase foc un pom desfrunzit și cu ramuri subțiri, care ardea acum mocnit; pompierii aveau să-l stingă în curând și poate chiar să-l salveze. Focul putea fi stins ușor, pentru că era iarnă, dar iarba pârjolită avea să se vadă mult timp de acum înainte, o amintire carbonizată care să ne aducă aminte de vulnerabilitatea acestui loc.

Omul de pe pod s-a întors spre mine. Flăcările i-au luminat fața și l-am văzut pe Brightwell. Stătea nemișcat, uitându-se fix la fereastra la care stăteam. Cred că luminile mașinilor de pompieri au ajuns până la el, pentru că dintr-odată a devenit mai luminos și i-am văzut pielea palidă și zbârcită înainte de a se îndepărta de pompieri și de a coborî în infern.

La prima oră a dimineții am dat un telefon, în timp ce Angel și Louis luau micul dejun și-i aruncau lui Walter bucăți de pâine ca să le prindă. Văzuseră și ei silueta de pe pod, iar apariția aceea adâncise senzația de disconfort ce caracteriza acum relația mea cu Louis. Angel era ca un tampon între noi, astfel încât în prezența lui o persoană care nu ne cunoștea ar fi spus că totul era în regulă, că relația era aceeași dintotdeauna, doar că ea a fost mereu neobișnuită.

Pompierii din Scarborough îl văzuseră și ei pe Brightwell intrând în mlaștina incendiată, dar îl căutaseră și nu-l găsiseră. Presupuseseră că se ascunsese sub un pod și fugise apoi, pentru că provocase incendiul. Cel puțin acest lucru era adevărat: Brightwell dăduse foc mlaștinii, ca să-mi atragă atenția că nu uitase de mine.

În aer era un miros greu de fum și de iarbă arsă. Telefonul a sunat și la celălalt capăt al firului mi-a răspuns o femeie tânără.

– Aș putea vorbi, vă rog, cu rabinul Epstein?

– Cine îl caută?

– Spuneți-i că este Parker.

Femeia a pus receptorul jos. Am auzit pe fundal niște copii țipând și lovind cu lingurile în castroane. Apoi sunetul a fost înăbușit de închiderea unei uși și bătrânul de la celălalt capăt al firului a început să vorbească.

– A trecut ceva timp. Credeam că ai uitat de mine, de fapt, speram să fi uitat de mine.

Fiul lui Epstein fusese ucis de Faulkner și adepții săi, iar eu îl ajutasem să se poată răzbuna pe acel bătrân predicator. Îmi era dator, și știa acest lucru.

– Trebuie să vorbesc cu oaspetele dumneavoastră.

– Nu cred că este o idee prea bună.

– De ce?

– Ai putea atrage atenția. Nici chiar eu nu-l vizitez decât atunci când e absolut necesar.

– Ce mai face?

– Destul de bine, în condițiile de față. Nu vorbește prea mult.

– Trebuie să-l văd.

– Pot să întreb de ce?

– Cred că m-am întâlnit cu un vechi prieten de-ai lui. Un *foarte* vechi prieten.

În acea după-amiază am plecat cu Louis spre New York și aproape că n-am schimbat nici un cuvânt pe tot parcursul zborului. Angel rămăsese acasă să aibă grijă de Walter. N-am mai dat de Brightwell nici în Portland și nici în New York și se părea că nu ne mai urmărea nimeni. Ploua tare când am luat un taxi de pe Lower East Side, iar traficul era îngreunat. Străzile era înțesate de navetiștii curajoși, dar epuizați de iarna lungă. Ploaia s-a mai liniștit când am ajuns pe Huston Street, iar când am ajuns la destinație soarele strălucea printre nori, și imensele raze de lumină se pierdeau după acoperișuri sau pe zidurile clădirilor.

Epstein mă aștepta la Oresanz Center, vechea sinagogă de pe Lower East Side, locul în care ne întâlnisem prima oară după moartea fiului său. Ca de obicei, era înconjurat de câțiva tineri care nu veniseră acolo de dragul conversației.

– Iată-ne din nou aici, a spus Epstein.

Arăta neschimbat: mic de statură, cu barbă căruntă, şi puţin trist, de parcă lumea îl dezamăgise din nou în acea zi, în ciuda eforturilor sale de a-şi păstra optimismul.

– Se pare că vă place să vă întâlniţi aici cu oamenii.

– Este un loc public, dar destul de retras şi mult mai sigur decât pare, a răspuns el. Pari obosit.

– Am avut o săptămână grea.

– Ai o viaţă grea. Dacă aş fi fost budist m-aş fi întrebat ce păcate ai săvârşit în viaţa anterioară de întâmpini atâtea greutăţi în aceasta.

Soarele intra prin fereastra imensă ce domina sinagoga pustie şi scălda camera într-o lumină portocalie slabă. La trecerea prin sticlă, în contact cu cine ştie ce element misterios, razele de soare păreau să fi dobândit o anumită consistenţă. Nu mai auzeam zgomotul traficului şi chiar şi paşii noştri pe podeaua prăfuită păreau sunete venite din depărtare. Louis a rămas la uşă, flancat de cei care-l păzeau pe Epstein.

– Spune-mi, a început rabinul, ce s-a întâmplat de ai venit aici?

M-am gândit la tot ceea ce-mi spuseseră Reid şi Bartek. Mi-am amintit de Brightwell, senzaţia pe care o avusesem când mă atinsese şi când încercase să mă aducă la el şi de privirea pe care o avusese înainte să intre în foc. Aveam din nou acel sentiment îngrozitor de ameţeală, iar pielea mă ustura din cauza unei arsuri foarte vechi.

Mi l-am amintit pe Faulkner, închis în celula lui. Copiii săi erau morţi, iar cruciada plină de ură pe care o dusese se încheiase. I-am văzut din nou mâinile întinse după mine printre gratii şi am simţit căldura radiind din trupul lui bătrân şi slab. Mi-au venit iarăşi în minte cuvintele pe care le spusese înainte să-mi scuipe în gură otrava lui respingătoare.

„Nimic nu se compară cu ceea ce te aşteaptă... Cei care te caută nici măcar nu sunt *oameni.*"

Nu ştiam cum, dar Faulkner cunoştea multe secrete. Reid sugerase că poate Faulkner, Călătorul, ucigaşa de copii, Adelaide Modine, călăul Pudd şi poate chiar Caleb Kyle – fantoma care-l bântuise pe bunicul toată viaţa – aveau legătură unii cu ceilalţi, deşi poate unii dintre ei nu erau conştienţi de aceste interconexiuni. Aveau în comun răul uman, decurgând din firea lor vicioasă. Genele defectuoase jucau un rol important în ceea ce deveniseră, probabil şi abuzuri suferite în copilărie. Poate că micuţele vase de sânge din creier se deformaseră sau unele conexiuni dintre neuroni nu mai funcţionau bine ceea ce le pervertise natura. Totuşi liberul arbitru jucase un rol deosebit şi nu

mă îndoiam nici o clipă că aceşti bărbaţi şi femei stătuseră aplecaţi asupra unei alte fiinţe umane şi ţinuseră în palme viaţa ei, un lucru fragil, strălucind şovăielnic, zbătându-se pentru locul lui în această lume, şi luaseră decizia să o curme, ignorând ţipetele şi rugăminţile şi ritmul din ce în ce mai slab al respiraţiei, până când inima încetase să mai bată, iar sângele li se scursese prin răni, feţele lor reflectându-se în lichidul roşu şi lipicios. Răul adevărat se afla la pragul dintre gând şi faptă, dintre intenţie şi acţiune, când mai exista încă posibilitatea să te întorci, să îţi înfrânezi dorinţa întunecată care te măcina pe dinăuntru. Poate că în acel moment ticăloşia umană se combina cu ceva mai rău, cu ceva mai adânc şi mai vechi, familiar prin rezonanţa întâlnită în sufletul nostru şi totuşi străin prin natura şi dăinuirea lui, un rău care îl depăşea pe al nostru şi îl făcea să pară neînsemnat prin dimensiunea pe care o avea. În lume există forme nenumărate ale răului, precum şi oameni care să le săvârşească, dar poate că toate îşi au originile în aceeaşi fântână şi poate că există fiinţe care s-au adăpat din ea un timp mult mai îndelungat decât ne imaginăm noi.

– O femeie mi-a povestit despre o carte, una din scrierile apocrife, am spus eu. Am citit-o. Era vorba despre înfăţişarea îngerilor şi despre posibilitatea ca aceştia să fi luat o formă umană şi să fi rămas ascunşi printre noi.

Epstein era atât de liniştit şi de tăcut, încât nu-i mai auzeam nici măcar respiraţia, iar mişcările ritmice, dar lente ale pieptului său păreau să se fi oprit.

– *Cartea lui Enoch,* a spus el după o vreme. Ştii, în anii de după crucificarea lui Isus Hristos, rabinul Simeon ben Jochai i-a blestemat pe cei care îi dădeau crezare. Era considerată o exegeză greşită a Genezei din cauza asemănărilor dintre cele două texte, deşi unii învăţaţi sugeraseră că textele lui Enoch stătuseseră la baza textelor biblice şi erau deci mult mai credibile. Dar textele apocrife – atât cărţile deuterocanonice, precum *Cartea Iuditei, Cartea lui Tobit* şi *Cartea lui Baruch,* scrise după Vechiul Testament, cât şi ultimele evanghelii, cele ale lui Toma şi ale lui Bartolomeu, sunt un teren minat pentru învăţaţi. Enoch este unul dintre cei mai greu de interpretat autori. Cartea lui este într-adevăr tulburătoare şi are implicaţii profunde în ceea ce priveşte natura răului din lume. Nu e deloc surprinzător că atât evreii, cât şi creştinii au preferat să o interzică, decât să o studieze prin prisma credinţei lor şi să încerce să reconcilieze cele două viziuni. Le-ar fi fost oare atât de greu să vadă

legătura dintre revolta îngerilor și crearea omului? Că orgoliul îngerilor era rănit de obligația de a accepta minunea acestei noi ființe? Că poate aceștia îi invidiau corporalitatea și plăcerea pe care o putea obține din patimile lor, mai ales prin împreunarea trupurilor lor? Îngerii au avut pofte trupești, s-au răsculat și au căzut. Unii au coborât în adâncimile pământului, alții și-au găsit locul aici și au luat forma la care râvniseră atât de mult. O speculație interesantă, nu crezi?

– Dar dacă există oameni care cred în ea, care sunt convinși că sunt chiar ei acele creaturi?

– De aceea vrei să-l vezi din nou pe Kittim?

– Cred, am spus încet, că am devenit un far pentru lucrurile îngrozitoare, și cele mai rele dintre ele sunt mai aproape ca niciodată. Viața mea este distrusă. Altădată aș fi putut fugi din calea lor și poate că m-ar fi ocolit, dar acum este prea târziu. Vreau să-l văd doar ca să mă conving că nu am înnebunit și că asemenea lucruri pot să existe și chiar există.

– Poate că într-adevăr există, a răspuns Epstein, și poate Kittim este dovada, dar a opus rezistență până acum. A dezvoltat o toleranță rapidă la droguri. Nici măcar pentotalul sodic[1] nu mai are efect. Mai mult, se mândrește sub acțiunea lui, dar i-am administrat o doză mai puternică înaintea vizitei tale, așa că s-ar putea să poți avea o discuție edificatoare de câteva minute cu el.

– Avem mult de mers?

– Să mergem? Unde să mergem? a întrebat Epstein la rândul lui.

Mi-a luat ceva timp să răspund.

– Este *aici?*

Era o celulă simplă și luminată, la care se ajungea printr-un dulap din pivniță, acoperit cu metal, iar ușa din spatele acestuia era dublată de o altă ușă, închisă atât cu cheie, cât și cu încuietoare electronică. Camera dinăuntru era izolată fonic și împărțită în două de o plasă de oțel. Camerele supravegheau non-stop partea celulei mobilată cu un pat, o canapea, o măsuță și un scaun. Din câte am văzut nu era acolo nici o carte, dar televizorul fusese fixat într-un colț îndepărtat al

[1] Pentotal sodic – anestezic general intravenos, folosit uneori în interogatorii, astfel încât subiectul să nu mai simtă durerea, deși de cele mai multe ori poate avea tocmai efectul advers. (n.tr.)

camerei, de cealaltă parte a barierei și cât mai departe de celulă. Telecomanda zăcea pe podea, lângă canapea.

În pat stătea un bărbat, îmbrăcat numai în pantaloni scurți. Avea membrele atât de slabe, încât i se vedeau toți mușchii. Arăta epuizat, era mai slab ca oricare alt om pe care îl văzusem până atunci. Stătea cu fața la perete, cu genunchii îndoiți la piept. Deși aproape chel, cele câteva șuvițe de păr care-i mai rămăseseră atârnau de craniul roșu și cojit. Textura pielii lui îmi aminteă de Brightwell și de umflătura care îl supăra. Treceau amândoi prin același proces lent de descompunere.

– Dumnezeule, ce-a pățit?

– Nu vrea să mănânce, a răspuns Epstein. Am încercat să-l hrănim forțat, dar era prea greu. În cele din urmă am ajuns la concluzia că voia să se sinucidă și eram pregătiți să-l vedem cum moare. Doar că n-a murit: a devenit din ce în ce mai slab. Câteodată bea puțină apă, nimic altceva. Doarme cam tot timpul.

– De cât timp face asta?

– De luni de zile.

Bărbatul din pat s-a trezit, apoi s-a întors cu fața la noi ca să ne vadă. Pielea de pe față i se lipise de cap, astfel încât i se vedeau toate oasele. Îmi aducea aminte de un om dintr-un lagăr de concentrare, dar spre deosebire de acela, ochii lui de pisică nu trădau nici slăbiciune, nici îmbătrânire psihică, doar sclipeau goi, asemenea unor bijuterii ieftine.

Kittim.

În Carolina de Sud executase ordinele rasistului Roger Bowen și fusese legătura dintre predicatorul Faulkner și cei care l-ar fi eliberat dacă ar fi putut, dar Bowen își subestimase angajatul și nu înțelesese niciodată adevărata balanță a puterilor în relația lor. Bowen nu fusese altceva decât marioneta lui Kittim, iar acesta era mult mai bătrân și mai depravat decât putuse să-și imagineze șeful lui. Numele său făcea aluzie la adevărata lui natură. „Kittim", se spunea, fuseseră gazdele îngerilor întunecați, care se războiau cu oamenii și cu Dumnezeu. Orice sălășluia în Kittim era străvechi și ostil și voia să scape din închisoarea acelui trup.

Kittim s-a întins după cana de plastic cu apă și a băut din ea, dar lichidul s-a vărsat pe pernă și cearceafuri. S-a ridicat, până a ajuns pe marginea patului. A rămas în acea poziție o vreme, ca și cum și-ar fi adunat puterile, apoi s-a ridicat. S-a clătinat ușor și a părut cât pe-aci să cadă, dar s-a târât până la plasa din metal. Degetele lui osoase s-au

întins și au apucat strâns oțelul atunci când și-a lipit fața de gard. Era atât de slab, încât, pentru un moment, am avut impresia că voia să-și treacă fața prin ochiurile barierei. S-a uitat întâi la Louis, apoi la mine.

– Ai venit să te bucuri? a întrebat el.

Avea o voce plăcută, ce nu părea afectată de îmbătrânirea corpului.

– Nu arăți prea bine, a spus Louis. Dar oricum n-ai arătat niciodată prea bine.

– Văd că îți aduci maimuța peste tot cu tine, a răspuns Kittim. Poate ai putea să-l înveți să meargă după tine cu o umbrelă.

– Aceeași glumă veche, am spus eu. Știi că nu o să-ți faci niciodată prieteni dacă te porți așa. De aceea ești aici, departe de ceilalți copii.

– Mă mir că ești încă viu, a replicat el. Dar totuși îți sunt recunoscător.

– Recunoscător? Pentru ce ai fi recunoscător?

– Speram să mă ucizi.

– De ce? Ca să... *rătăcești?*

Kittim a înclinat ușor capul și m-a privit cu mai mult interes. Lângă mine, Epstein ne privea atent pe amândoi.

– Poate. Ce știi tu despre acest lucru?

– Știu câte ceva. Speram să-mi povestești tu mai multe.

Kittim a clătinat din cap.

– Nu prea cred.

Am ridicat din umeri.

– Atunci nu mai avem ce discuta. Credeam că ți-ar plăcea să vorbești cu cineva. Presupun că te simți cam singur aici și plictisit. Măcar ai un televizor. Urmează *Ricki* în curând, iar după aceea poți să te uiți la poveștile tale.

– Kittim s-a îndepărtat de plasa de oțel și s-a așezat din nou pe pat.

– Vreau să plec de aici, a spus el.

– Nu cred că e posibil.

– Vreau să mor.

– Și de ce nu ai încercat să te sinucizi?

– Mă supraveghează.

– Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Kittim a întins brațele și și-a întors palmele în sus. S-a uitat la încheieturi o vreme îndelungată, ca și cum ar fi contemplat rănile pe care ar fi vrut să și le facă dacă ar fi putut.

– Cred că nu te poți sinucide. Nu cred că ai această posibilitate. Nu poți pune capăt existenței tale, nici măcar temporar. Nu-i așa?

Kittim nu a răspuns așa că am insistat în continuare.

– Aș putea să-ți spun câteva lucruri.

– Ce?

– Aș putea să-ți povestesc despre o statuie din argint, ascunsă într-o pivniță. Aș putea să-ți spun despre doi îngeri gemeni, unul care a fost pierdut și celălalt care îl caută. Nu vrei să auzi ce am de spus?

Bărbatul nu s-a uitat la mine când mi-a răspuns.

– Ba da, a șoptit el. Spune-mi.

– Vreau să-mi spui ceva în schimb. Mai întâi, cine este Brightwell?

Kittim se gândi puțin.

– Brightwell... nu este ca mine. Este mai bătrân, mai precaut, mai răbdător. El *vrea*.

– Ce vrea?

– Răzbunare.

– Împotriva cui?

– A toți și a toate.

– Este singur?

– Nu. Slujește o putere mai mare. Este incompletă și își caută jumătatea. Știi acest lucru.

– Unde este?

– Ascunsă. Uitase cine era, dar Brightwell l-a găsit și l-a trezit pe cel care zăcea înăuntru. Acum, la fel ca noi toți, se ascunde și caută.

– Și ce se va întâmpla când își va găsi fratele geamăn?

– Va vâna și va ucide.

– Și ce va obține Brightwell în schimbul ajutorului său?

– Putere. Victime. Kittim a ridicat privirea și s-a uitat la mine fără să clipească. Și pe tine.

– De unde știi acest lucru?

– Știu cum este el. Crede că ești ca noi, dar că ne-ai trădat. Unul singur nu ne-a urmat, iar Brightwell crede că tu ești acela.

– Și tu ce crezi?

– Nu mă interesează. Voiam doar să te cercetez.

A ridicat mâna dreaptă și și-a întins degetele, răsucindu-le în aer, de parcă unghiile lui ar fi sfâșiat carne și vene.

– Acum spune-mi, a vorbit el, ce știi despre aceste lucruri?

– Își spun Credincioși. Unii dintre ei sunt doar oameni ambițioși, iar alții sunt convinși că sunt ceva mai mult de atât. Caută o statuie și mai au puțin până să-și ating scopul. Adună fragmentele unei hărți și în

curând vor avea toate informațiile necesare. Au construit chiar un altar, aici în New York, ca să aibă un loc în care să o țină.

Kittim a mai băut o gură de apă.

– Așadar sunt aproape. După atâta timp sunt aproape.

Nu părea prea încântat de această veste. Pe măsură ce-l priveam, mi-am dat seama de înțelesul vorbelor lui Reid: răul este egoist și nu are nici o unitate. Oricare ar fi fost adevărata lui natură, Kittim nu voia să împartă plăcerile cu ceilalți. Era un renegat.

– Mai am o singură întrebare.

– Doar una, a răspuns el.

– Ce face Brightwell cu muribunzii?

– Își lipește gura de buzele lor.

– De ce?

Mi s-a părut că era invidios când a răspuns.

– Suflete, a răspuns Kittim. Brightwell este un depozit de suflete.

Și-a plecat capul și s-a întins din nou în pat, apoi a închis ochii și s-a întors cu fața la perete.

Woodrow era un loc greu de descris. Nu exista nici un portar în uniformă verde și mănuși albe care să aibă grijă de intimitatea locatarilor, iar curtea interioară era mobilată cu scaune verzi din vinil, asemănătoare cu cele din cabinetele dentiștilor. Doar ușile exterioare erau descuiate, cele interioare fiind încuiate. În dreapta era un interfon cu trei butoane, în dreptul cărora erau fixate niște plăcuțe vechi cu nume. Numele lui Philip Bosworth nu apărea printre ele, deși pe mai multe plăcuțe nu scria nimic.

– Poate că Ross ți-a dat o informație greșită, a spus Louis.

– Face parte din FBI, nu din CIA. Oricum, Ross nu se joacă niciodată când vine vorba de informații. Bosworth e pe aici pe undeva.

Am sunat în schimb la toate soneriile fără nume. La prima a răspuns o femeie care părea destul de în vârstă, irascibilă și foarte, foarte surdă. La a doua a răspuns cineva care ar fi putut fi fratele ei mai bătrân, mai surd și mai furios. A treia sonerie era conectată la apartamentul unei tinere, care ar fi putut fi prostituată, judecând după confuzia ei la auzul cuvântului „întâlnire".

– Ross spunea că apartamentul este al părinților lui Bosworth. Poate mai are un alt nume de familie, a sugerat Louis.

– Poate.

Mi-am plimbat degetul pe plăcuțele de lângă sonerii, dar m-am oprit la mijlocul celei de-a treia coloane.

– Sau poate că nu.

Numele de pe plăcuță era Rint, la fel cum se numea și bărbatul care reconstruise osuarul din Sedlec, din secolul al XIX-lea. Era genul de glumă care i-ar fi trecut prin cap doar celui care încercase să spargă podeauna unei mănăstiri franceze.

Am sunat. După câteva secunde mi-a răspuns o voce precaută.

– Da?

– Numele meu este Charlie Parker. Sunt detectiv particular. Îl caut pe Philip Bosworth.

– Nu e nimeni aici cu acest nume.

– Asistentul SAC Ross mi-a spus unde să te caut. Poți să-l suni să verifici, dacă nu mă crezi.

Am auzit ceva ca un chicot, apoi legătura s-a întrerupt.

– A fost grozav, a spus Louis.

– Cel puțin știm unde stă.

Am rămas în fața ușilor închise. Nu a intrat și nici nu a ieșit nimeni. Am sunat din nou la Rint după cinci minute, dar mi-a răspuns aceeași voce.

– Sunt încă aici, am spus eu.

– Ce vrei?

– Să vorbim despre Sedlec și despre Credincioși.

Am așteptat puțin, și ușa s-a deschis.

– Hai sus.

Am intrat în hol. Pe tavan era fixat un corp de iluminat, semicircular și albastru, ascunzând camerele de supraveghere îndreptate spre hol și intrare. În fața noastră erau două lifturi cu uși gri metalizate. În peretele despărțitor era o yală, astfel încât numai proprietarii puteau să le folosească. Liftul din stânga s-a deschis atunci când ne-am apropiat. În jumătatea superioară erau fixate oglinzi cu margini aurii, în timp ce partea de jos era tapițată cu catifea roșie, veche, dar bine întreținută. Am intrat, ușile s-au închis după noi și liftul a început să urce fără să apăsăm pe vreun buton. Era clar că Woodrow era o reședință mult mai sofisticată decât părea de afară.

Liftul s-a oprit la ultimul etaj, iar ușile s-au deschis în fața unei camere mici și fără ferestre. Un set de uși duble din lemn străjuiau intrarea într-un apartament luxos. Pe tavan era montată o altă aplică albastră de supraveghere.

Uşile apartamentului s-au deschis şi a apărut un bărbat îmbrăcat în pantaloni cafenii, cu ciucuri, şi cu o cămaşă albastru-deschis, marca Ralph Laurent. Dar cămaşa era închisă greşit la nasturi şi pantalonii nu aveau nici o dungă pe ei, ceea ce însemna că se îmbrăcase în grabă.

– Domnul Bosworth?

A dat din cap că da. Avea cam patruzeci de ani, dar părul începuse să-i încărunţească, avea chipul marcat de durere, iar irisul unuia din ochii lui albaştri era mai şters. Când s-a dat într-o parte ca să ne permită să intrăm, a mers târşind uşor picioarele, de parcă ar fi fost amorţite. Ţinea clanţa uşii cu mâna stângă, în timp ce dreapta şi-o ţinea în buzunarul pantalonilor. Nu ne-a întins mâna nici mie, nici lui Louis. A închis pur şi simplu uşa în urma noastră şi s-a aşezat pe un fotoliu, ţinându-se cu mâna stângă de braţul acestuia. Îşi ţinea mâna dreaptă în continuare în buzunar.

Camera în care ne aflam acum era extrem de modernă, iar cele cinci ferestre mari oferau o panoramă superbă asupra râului. Covorul era alb, iar livingul mobilat cu canapele de piele neagră. Într-o parte a camerei, televizorul cu ecran mare şi DVD playerul erau aşezate pe o consolă, alături de mai multe corpuri de bibliotecă, de culoare neagră, înalte până în tavan. Pe rafturi nu se aflau decât câteva vase de lut şi statui antice, contrastând cu ambientul minimalist. În stânga era o masă din sticlă fumurie, cu zece scaune. Arăta ca şi cum nu fusese folosită niciodată. În spatele ei am văzut o bucătărie extrem de ordonată, strălucind de curăţenie. La stânga începea un hol ce ducea probabil în dormitoare şi baie. Mă simţeam ca într-un apartament de expoziţie sau unul din care se mutau locatarii.

Bosworth aştepta să începem discuţia. Era fără îndoială bolnav. De când venisem noi, îi zvâcnise o dată piciorul drept, provocându-i dureri, iar mâna stângă îi tremura.

– Vă mulţumesc că ne-aţi primit. El este colegul meu, Louis.

Bosworth ne-a măsurat cu privirea pe amândoi. Şi-a umezit buzele cu limba, apoi s-a întins după un pahar de plastic cu apă, aşezat pe măsuţa din sticlă de lângă el, asigurându-se că îl prinsese bine în mână, înainte de-al duce la gură. A băut cu greutate cu paiul de plastic, apoi a pus paharul înapoi pe măsuţă.

– Am vorbit cu secretara lui Ross, a spus el. V-a confirmat cuvintele. Dacă n-ar fi făcut-o, nu aţi mai fi fost aici, ci sub supravegherea celor care se ocupă cu paza clădirii, în timp ce aţi fi aşteptat poliţia.

– Nu vă condamn că sunteţi precaut.

– Sunteți foarte mărinimos, sunt sigur.

A chicotit din nou, dar râdea mai mult de el însuși și de condiția lui precară, decât de mine, un fel de cacialma dublă, care nu păcălea pe nimeni.

– Luați loc, a spus el, arătându-ne cu mâna canapeaua de piele din fața măsuței de cafea. N-am mai avut de mult timp companie, în afară de doctori, asistente și membrii îngrijorați ai familiei mele.

– Pot să vă întreb de ce boală suferiți?

Îmi făcusem deja o idee: tremurul, paralizia, spasmele, toate erau simptomele sclerozei multiple.

– Scleroză diseminată. A apărut târziu. Am fost diagnosticat anul trecut, dar boala a avansat constant. De fapt, doctorii sunt alarmați de viteza cu care evoluează. Primul simptom a fost slăbirea vederii ochiului drept, dar de atunci am suferit o paralizie a brațului drept, mi-a slăbit vederea, am avut amețeli, tremur, blocarea sfincterului și impotență. Un întreg cocktail de suferințe, nu credeți? De aceea am hotărât să plec din apartamentul meu și să mă las în grija altora.

– Îmi pare rău.

– E interesant, a răspuns Bosworth, ignorându-mă aproape complet. Azi-dimineață mă gândeam la cauza bolii mele: tulburarea metabolismului, o reacție alergică a unei părți a sistemului meu nervos sau o infecție produsă de un agent extern? Este o boală *răuvoitoare*. Mi-o imaginez câteodată ca pe o creatură albă, întinzându-și tentaculele prin tot corpul, implantată acolo ca să mă paralizeze și să mă ucidă în cele din urmă. Mă întreb dacă nu cumva m-am expus fără să vreau vreunui agent toxic, care mi-a colonizat sistemul. Dar acesta este rezultatul nebuniei, nu? Cred că SAC Ross va fi încântat să audă acest lucru. Ar putea să le spună și superiorilor lui, asigurându-i că au făcut bine încheindu-mi cariera în felul în care au făcut-o.

– Au spus că ați profanat o biserică.

– Am cercetat, nu profanat. Trebuia să-mi confirm o bănuială.

– Și ce ați aflat?

– Am avut dreptate.

– Ce bănuiați?

Bosworth și-a ridicat intenționat mâna stângă și a balansat-o în mod voit încet, poate să distingă gestul de tremurul care-i scutura brațul.

– Dumneavoastră mai întâi. Până la urmă, voi ați venit la mine.

Intrasem încă o dată în jocul în care trebuia să-i dau altcuiva informații, fără să-i spun prea multe din ce știam sau din ce credeam că era adevărat. Nu uitasem avertizarea lui Reid de la Great Lost Bear: că cineva credea că este Îngerul Negru, așa că nu i-am spus nimic despre Reid și Bartek și nici despre lucrurile pe care le aflasem de la Stuckler. I-am povestit lui Bosworth despre Alice, Garcia și tot ce descoperisem în depozitul din Williamsburg, precum și aproape tot ce știam despre fragmentele de hartă, Sedlec și Credincioși. Am vorbit despre licitație, pictura din atelierul Claudiei Stern și despre *Cartea lui Enoch*.

I-am povestit despre Brightwell.

– Foarte interesant, a spus el când am terminat. Ați aflat multe lucruri, într-un timp destul de scurt.

S-a ridicat cu greutate din fotoliu, a scos ceva dintr-un sertar din corpul de bibliotecă și l-a pus pe masa din fața noastră.

Era o parte dintr-o hartă, desenată cu cerneală roșie și albastră și pe o hârtie îngălbenită acoperită de o folie protectoare. În colțul din dreapta sus era desenat un picior negru, cu degete terminate cu gheare. Pe marginile hârtiei scria ceva foarte mic, alături de o serie de simboluri. Semăna cu fragmentele pe care le văzusem la Stuckler.

– Este o copie, spuse Bosworth, nu un original.

– De unde provine?

– San Galgano, Italia, a răspuns bărbatul în timp ce se așeza din nou în fotoliu. Mănăstirea din San Galgano este unul dintre locurile în care a fost trimis un fragment din hartă. Acum nu mai este decât o ruină frumoasă, dar în vremurile ei bune, fațada era apreciată pentru simplitatea liniilor și se spune că arhitecții i-au consultat pe călugării de aici când au construit catedrala din Siena. Mănăstirea a fost atacată în repetate rânduri de mercenarii florentini, din veniturile ei au furat până și abații, iar perioada Renașterii a dus la o scădere considerabilă a numărului călugărilor. În 1550, în mănăstire mai erau doar cinci călugări. În 1600 rămăsese unul singur, care trăia ca un pustnic, iar fragmentul a fost găsit după moartea sa printre bunurile personale. Inițial, originea lui nu s-a știut și a fost considerat o relicvă a vieții unui om sfânt. Bineînțeles că s-au răspândit anumite zvonuri, iar Vaticanul a dat ordin ca bucata de hartă să-i fie încredințata. Înainte de a fi trimisă Vaticanului, harta a fost copiată, și ulterior s-au realizat din ce în ce mai multe duplicate, astfel încât mai mulți indivizi știu ce conține aceasta. Originalul s-a pierdut în drum spre Roma. Căugării

care îl transportau au fost atacați și se spune că l-au ars ca să nu fie furat împreună cu banii și cu celelalte lucruri pe care le aveau asupra lor. Și astfel au rămas doar copiile. Mai mulți oameni au văzut această parte a hărții din Sedlec și timp de mulți ani ea a fost singurul indiciu că statuia exista cu adevărat. Creatorul hărții a inventat un sistem simplu, dar sigur prin care doar cel care avea harta completă putea să afle locul în care era ascunsă statuia. Majoritatea inscripțiilor și simbolurilor sunt pur decorative, iar schița bisericii se referă doar la ideea lui Bernard despre cum ar trebui să arate un lăcaș de rugăciune. Este doar o biserică idealizată, nimic mai mult. Adevăratul secret, după cum știți cu siguranță, este aici.

Bosworth ne-a arătat într-un colț numerele romane și litera „D".

– E simplu. Ca orice hartă a unei comori care se respectă, se bazează pe niște distanțe pornind de la un punct fix. Dar nu are nici o valoare, dacă nu cunoști toate distanțele și chiar și dacă le-ai afla, tot ar trebui să găsești punctul central de referință. Până la urmă, toate cutiile, toate fragmentele nu au valoare dacă nu cunoști punctul de plecare. Dacă o privim din acest punct de vedere, harta poate fi un truc complicat de prestidigitație. Până la urmă, dacă oamenii caută ceea ce cred a fi indiciile importante, atunci e foarte puțin probabil să caute obiectul în sine. Totuși, fiecare fragment oferă informații interesante. Mai uitați-vă o dată la copie, mai ales la demonul din centru.

M-am holbat la document și la figura demonică de care vorbise Bosworth. Acum că priveam mai atent, am văzut că desenul îngroșat era doar o versiune grosolană a statuii din oase pe care mi-o arătase Stuckler. Statuia era încadrată de un cerc din litere.

– *Quantum in me est*, a spus Bosworth. Cât de mult se află în mine.

– Nu înțeleg. Este doar o reprezentare a *Îngerului Negru*.

– Nu, nu este.

Bosworth aproape că fierbea de furie văzând incapacitatea mea de a trage aceleași concluzii ca el. Uitați-vă aici și aici. Degetul lui arătător tremurând se plimba pe pagină. Sunt oase umane.

Bosworth avea dreptate. Nu era o statuie din lemn, ci din oase. Ilustrația fusese realizată cu mai multă grijă decât ți-ai fi dat seama la prima vedere.

– Întreaga ilustrație redă oase umane: oase din osuarul din Sedlec. Este o reprezentare a reconstituirii *Îngerului Negru. Statuia din oase* este cea care indică de fapt locul în care se află pivnița, dar majoritatea celor care caută adevărata statuie au fost induși în eroare de obsesia lor

pentru fragmentele hărții și nu au acordat prea mare importanță acestei părți, pentru că era atât de cunoscută și nu au putut accepta posibilitatea că ar putea găsi ceva interesant în ea, iar cei care au interpretat corect mesajul au păstrat aceste informații pentru ei înșiși, în timp ce căutau și acea statuie. Dar am făcut niște legături și, dacă acest om, Brightwell este destul de deștept, atunci le-a făcut și el. Statuia a dispărut în secolul trecut, dar au existat zvonuri că era păstrată în Italia, înainte de începerea celui de-al Doilea Război Mondial. De atunci, nimeni nu a mai reușit să afle ceva despre ea. Credincioșii nu caută doar fragmentele hărții, ci și pe posesorii lor, în speranța că vor găsi la vreunul dintre ei și statuia de oase. De aceea o recrease Garcia în apartamentul lui. Nu era doar un simbol, ci cheia ce ducea spre însuși *Îngerul Negru.*

Încercam să pun cap la cap informațiile primite.

– De ce ne spui aceste lucruri? a întrebat Louis.

Vorbise pentru prima oară de când intrasem în apartamentul lui Bosworth.

– Pentru că vreau ca statuia să fie găsită. Vreau să știu că există, dar eu nu mai pot să o caut. Am bani. Dacă o găsiți și mi-o aduceți, atunci vă voi răsplăti regește.

– Nu ai spus niciodată de ce ai săpat în podeaua mănăstirii de la Sept-Fons, am spus eu.

– Acolo ar fi trebuit să fie ascuns un fragment. Îl localizasem. Timp de cinci ani am analizat fiecare zvon sau adevăr parțial, dar reușisem. La fel ca multe alte comori fusese mutat în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Am plecat în Elveția, dar m-am întors în Franța când s-a putut. Ar fi trebuit să fie ascuns în podea, dar nu era acolo. Cineva îl luase din nou de la locul lui și știam unde îl mutase.

Am așteptat.

– Ajunsese în Republica Cehă, la mănăstirea recent întemeiată de la Novy Dvur, poate sub forma unui dar, ca o dovadă a respectului pentru eforturile călugărilor cehi de a-și păstra credința în timpul comunismului. Acest lucru a fost mereu punctul slab al cistercienilor în ultimii șase sute de ani: solicitudinea lor în a arăta și altor călugări fragmentele. Tocmai de aceea pergamentele au ajuns în mâinile altora. Cred că pergamentul din Sedlec, licitat ieri, este cel trimis de mănăstirea de la Sept-Fons în Republica Cehă. Nu aparținea mănăstirii din Sedlec, pentru că acolo nu a mai existat o comunitate cisterciană de două sute de ani.

– Atunci cineva l-a pus acolo, am conchis eu.

– Cineva a vrut să fie găsit. Cineva vrea să atragă atenţia asupra Sedlecului.

– De ce?

– Pentru că Sedlecul nu este doar un osuar. Sedlecul este o capcană.

Atunci Bosworth a dat pe faţă şi ultima lui carte. A deschis un alt dosar şi ne-a arătat nişte schiţe complexe reprezentând *Îngerul Negru* din mai multe unghiuri.

– Ştiţi despre Rint?

– I-aţi folosit numele ca pseudonim. Aşa v-am găsit soneria. A fost bărbatul care a reproiectat oasuarul în secolul al XIX-lea.

– Am adus aceste copii de la Praga. Sunt o parte din documentele legate de munca lui Rint, pe care le avea unul din descendenţii lui, care trăia aproape în mizerie. I-am plătit bine pentru hârtii, mult mai mult decât valorau, sperând să găsesc în ele dovada de care aveam nevoie. Potrivit urmaşului lui Rint, acesta realizase mai multe schiţe ale *Îngerului Negru,* dar majoritatea lor fuseseră pierdute sau distruse. Aceste schiţe fuseseră obsesia lui Rint. Era un om bântuit. Mai târziu s-au realizat alte copii după ele şi au devenit populare printre colecţionarii specializaţi şi interesaţi de acest mit, dar Rint a creat originalele. Întrebarea este cum a reuşit el să realizeze nişte desene atât de detaliate? Să fi fost ele doar produsul imaginaţiei lui, sau a văzut ceva în timpul restaurării, care i-a permis să facă aceste schiţe? Cred că ultima variantă este cea adevărată, pentru că Rint a dus o viaţă tulburată după aceea şi poate că statuia din oase se mai află încă în Sedlec. V-am spus toate aceste lucruri pentru că boala mă împiedică să fac alte cercetări.

Probabil că Bosworth văzuse expresia de pe faţa mea. Şi cum să nu o vadă? Totul era clar acum. Rint nu văzuse sculptura din oase, pentru că aceasta fusese pierdută. Potrivit lui Stuckler, ea rămăsese ascunsă în Italia două sute de ani, până când o găsise ţatăl său. Nu, Rint văzuse chiar originalul, *Îngerul Negru* prins în argint. Îl văzuse în Sedlec în timp ce restaura osuarul. Bosworth avea dreptate: harta era un şiretlic, pentru că *Îngerul Negru* nu părăsise niciodată Sedlecul. Rămăsese ascuns acolo, timp de atâtea sute de ani, şi atât Stuckler, cât şi Credincioşii erau convinşi că recuperaseră toate informaţiile de care aveau nevoie.

Şi mai ştiam de ce îmi dăduse Martin Reid cruciuliţa din argint. Am frecat-o cu degetele şi i-am simţit forma şi literele gravate în formă de cruce pe spate.

S

L E C

D

– Ce este? a întrebat Bosworth.

– Trebuie să plecăm.

Bosworth s-a ridicat şi a încercat să mă oprească, dar era prea slăbit ca să reuşească.

– Ştii! a spus el. Ştii unde este! Spune-mi!

A încercat să se ridice din nou, dar eram aproape de uşă.

– Spune-mi, a ţipat Bosworth, într-un efort disperat.

L-am văzut împleticindu-se, cu faţa contorsionată, dar în acel moment uşile liftului s-au închis. L-am văzut pentru ultima oară când am coborât. Am ajuns în hol chiar când doi oameni în uniformă ieşeau din camera de lângă lift. Înăuntru am văzut câteva monitoare de supraveghere şi telefoane. S-au oprit când l-au văzut pe Louis sau, mai degrabă, când i-au văzut pistolul.

– Jos! a strigat el.

Bărbaţii s-au întins pe jos. Am trecut pe lângă Louis şi am deschis uşa. A ieşit cu spatele şi, când am ajuns în stradă am luat-o la fugă, pierzându-ne în mulţime în timp ce Credincioşii începuseră să-şi măcelărească duşmanii.

22

Păreau umbre pe pereți, alunecând odată cu norii de pe cerul nopții, urmărind lumina lunii. Apoi umbrele luară formă: atacatori îmbrăcați în negru, cu ochii umflați și trăsăturile ascunse de ochelarii de vedere pe timp de noapte pe care-i purtau. Erau înarmați cu toții și, când se cățărau pe ziduri, pistoalele le atârnau la spate. Combinația de ochi mutanți și țevi lungi și negre îi făceau să semene mai mult cu insecte decât cu oameni.

O barcă aștepta în larg, legănându-se liniștită pe apă, în așteptarea semnalului de alarmă, dacă era cazul. Lângă un pâlc de copaci era parcat un Mercedes albastru, cu un singur pasager corpolent și palid înăuntru, ai cărui ochi verzi nu erau acoperiți de ochelari. Brightwell nici nu avea nevoie de ei: ochii lui erau de mult timp obișnuiți cu întunericul.

Atacatorii coborâră în grădină, apoi se despărțiră. Doi înaintară spre casă, iar ceilalți spre poartă. Se opriră cu toții la un semnal stabilit și supravegheară locuința. Secundele treceau, dar ei nu se mișcară. Erau patru santinele negre, semănând cu rămășițele unor copaci arși care priveau cu invidie sosirea primăverii.

În casă, Murnos stătea în fața monitoarelor de supraveghere. Citea o carte, iar siluetele din apropiere ar fi fost surprinse să vadă că era un volum despre Enoch. Cei care credeau în aceste scrieri reprezentau un pericol pentru șeful lui, așa că Murnos se simțise dator să afle cât mai multe despre ei, ca să-și cunoască dușmanul.

„Pe Pământ vor fi numiți spirite rele, iar Pământul va fi sălașul lor."

Murnos devenise îngrijorat din cauza obsesiei lui Stuckler, iar evenimentele recente nu-l liniștiseră deloc. Cumpărarea ultimului

fragment la acea licitație fusese o greșeală: avea să atragă atenția asupra celorlalte obiecte aflate în posesia lui Stuckler, iar el nu credea, ca șeful lui, într-o înțelegere cu cei care căutau statuia de argint.

„Ei vor fi spirite rele pe Pământ, și vor fi numiți spirite diabolice."

Un alt bărbat supraveghea monitoarele împreună cu el. Camera avea o singură fereastră, care dădea spre grădină. Murnos îl avertizase pe Stuckler despre acest lucru, pentru că, după părerea lui, camera nu era potrivită pentru activitatea ce se desfășura acolo. O cameră de supraveghere trebuia să fie inexpugnabilă și să fie folosită pe post de buncăr dacă era nevoie, dar Stuckler era un om al contradicțiilor. Voia să fie înconjurat de oameni, să se simtă în siguranță, dar Murnos credea că în realitate Stuckler nu se considera în pericol. Era creația mamei lui din toate punctele de vedere. Ea îi inoculcase de mic informațiile despre puterea tatălui lui și despre natura sacrificiului pe care-l făcuse, așa că i se părea aproape un sacrilegiu să se teamă, să se îndoiască sau chiar să-și facă griji pentru alții. Murnos ura zilele când bătrâna venea în vizită. Stuckler trimitea o limuzină să o aducă și ea venea însoțită de o asistentă. Era învelită în pături chiar și în mijlocul verii și purta mereu ochelari fumurii de soare, o cotoroanță care se încăpățâna să trăiască, deși nu se bucura de nimic din tot ceea ce o înconjura, nici măcar de fiul ei, pentru că Murnos văzuse disprețul pe care ea îl simțea pentru acesta, îl auzise în fiecare propoziție pe care i-o spusese acestui omuleț afectat, înmuiat de toleranță, a cărui slăbiciune îi era iertată doar pentru dorința lui de a-i face pe plac și pentru venerarea tatălui mort. Această venerație era atât de puternică încât uneori ura și invidia de la baza ei explodau, schimonosindu-l de furie și schimbându-l complet.

„Nu vor mânca mâncare și vor fi însetați; vor rămâne ascunși și se vor ridica împotriva fiilor omului..."

Se uită la Burke, colegul său. Burke era bun. La început Stuckler nu voise să-l plătească cu cât îi ceruse, dar Murnos îl convinsese că merita toți banii. La fel și ceilalți, cu toții fuseseră acceptați de Murnos, chiar dacă nu erau la fel de buni ca Burke.

Și totuși Murnos credea că erau prea puțini.

Un beculeț de pe panoul de comandă începu să se aprindă și să se stingă ritmic, însoțit de un sunet insistent.

– Poarta, spuse Burke. Cineva deschide poarta.

Era imposibil. Poarta putea fi deschisă doar din interior sau prin cele trei telecomenzi din mașini, dar toate automobilele erau în garaj.

BIBLIOTECA

Murnos verifică monitoarele și i se păru că zări pentru o clipă o siluetă lângă poartă și încă una ieșind dintr-un pâlc de arbori.

„... iar ei se vor arăta în ziua măcelului și a distrugerii."

Apoi monitoarele se stinseră.

Murnos era deja în picioare când fereastra de lângă el fu aruncată în aer. Burke încasase primele gloanțe, protejându-l pe Murnos pentru câteva clipe prețioase și permițându-i să ajungă la ușă. Se târî pe jos, în timp ce gloanțele șuierau pe lângă el și intrau în tencuiala de pe pereți. Stuckler era în camera lui, dar zgomotul îl trezise din somn. Murnos îl auzi țipând când ajunse în hol. O altă fereastră fu aruncată în aer în altă parte a casei. Din bucătărie apăru un bărbat scund, înarmat, o umbră în întuneric, dar Murnos îl văzu și trase primul, obligându-l să se retragă. Continuă să tragă și când urcă pe scări. Pe palier era o fereastră în stil gotic, așa că Murnos văzu o siluetă urcând pe peretele exterior, spre etajul al doilea. Auzind împușcăturile, vru să-l avertizeze pe Stuckler, dar căzu pe scări și cuvintele i se pierdură în șocul căderii. Se sprijini de balustradă ca să se ridice, dar mâinile îi alunecară pe lemn. Avea sânge pe degete. Se uită în jos și văzu că pata de pe cămașă se mărea din ce în ce mai mult și atunci simți durerea. Ridică pistolul căutând o țintă și simți un al doilea glonț intrându-i în coapsă. Se arcui în agonie și se lovi cu capul de scări. Închise ochii, încercând să controleze căderea. Când îi deschise, zări o femeie uitându-se la el; silueta i se ghicea chiar și pe sub hainele negre și avea ochii albaștri plini de ură. Ținea în mână un pistol.

În apropierea morții, Murnos închise din nou ochii, dar din instinct.

Brightwell parcă pe aleea din fața casei și intră în clădire. O urmă pe domnișoara Zahn în pivniță, printre rafturile cu vinuri, până ajunseră la comoara acum accesibilă lui. Imensa statuie neagră din os domina încăperea. Stuckler îngenunchease în fața ei, învești mântat în pijamaua lui albastră de mătase. Era murdar de sânge pe păr, dar altfel nu fusese rănit.

Brightwell primi de la oamenii săi trei pergamente și i le dădu domnișoarei Zahn, fără să-și ia ochii de la statuie. Ajungea cu capul până la cutia toracică a acesteia, unde omoplații se uneau cu sternul în față, și se împreunau în spate, asemenea unei armuri. Își luă avânt și lovi tare statuia din oase. Sternul se sparse la impact.

– Nu! țipă Stuckler. Ce faci?

Brightwell lovi din nou. Stuckler încercă să se ridice, dar domnișoara Zahn îl obligă să rămână așezat.

– O vei distruge, spuse din nou Stuckler. Este frumoasă. Oprește-te!

Sternul se sparse în bucăți sub greutatea loviturilor lui Brightwell. Așchiile ascuțite de oase îi sfâșiaseră încheieturile și dosul palmelor, dar el nu păru să observe. În schimb, își introduse mâna în gaura pe care o făcuse și o cercetă atent, cu brațul băgat în statuie până la cot, cu fața tensionată din cauza efortului. Se relaxă dintr-odată și scoase mâna. Ținea strâns în pumn o cutie simplă din argint. Deschise mâna și i-o arătă lui Stuckler, apoi ridică cu grijă capacul. Înăuntru era un singur pergament, extrem de bine păstrat. I-l dădu domnișoarei Zahn să-l despăturească.

– Numerele, hărțile, îi spuse el lui Stuckler. Toate erau neînsemnate, în felul lor. Statuia era cea mai importantă, ea și ceea ce conținea ea.

Stuckler plângea. Se întinse după o așchie de os negru și o luă în palmă.

– Nu ți-ai înțeles niciodată propriile achiziții, Herr Stuckler, spuse Brightwell. *Quantum in me est.* Detaliile le aflăm din fragmente, dar adevărul este aici.

Îi aruncă cutia lui Stuckler, care o atinse, nevenindu-i să creadă.

– Tot acest timp, spuse el. În tot acest timp am avut la îndemâna cunoașterea.

Brightwell luă ultimul fragment din mâinile domnișoarei Zahn. Cercetă desenul și cuvintele scrise sub el. Desenul era arhitectural și reprezenta o biserică și ceea ce părea a fi o rețea de tuneluri dedesubtul ei. Se încruntă, apoi începu să râdă.

– N-a plecat niciodată, spuse el aproape mirat.

– Spune-mi, zise Stuckler. Te rog, măcar atât.

Brightwell se lăsă pe vine și-i arătă ilustrația lui Stuckler, apoi se ridică și îi făcu semn domnișoarei Zahn. Stuckler nu ridică privirea când țeava pistolului îi atinse ceafa, mângâindu-l aproape tandru.

– Tot acest timp, repetă el. Tot acest timp.

Atunci, timpul, tot ce fusese și ce putea să mai fie, i se sfârși și el trecu într-o altă lume.

Două ore mai târziu, Reid și Bartek se întorceau la mașina lor. Se opriseră să mănânce la un bar din sudul Hartfordului, ultima lor masă împreună, înainte să plece din țară, iar Reid își permisese să se răsfețe, așa cum făcea câteodată. Își freca acum burta, plângându-se că chili nachos îi provocau mereu gaze.

– Nu te-a pus nimeni să mănânci așa ceva, îi spuse însoțitorul său.

– Nu le pot rezista, răspunse Reid. Sunt atât de *exotice*.

Chevroletul lui Bartek era parcat pe drum, sub copacii care brodau cu umbra lor mașinile de dedesubt. Pâlcul era rămășița unei pădurici ce mărginea câmpurile verzi și o zonă rezidențială în curs de construcție.

– Vreau să spun, continuă Reid, că nici o societate decentă nu ar...

O siluetă se mișcă lângă un copac, și în fracțiunea de secundă dintre percepție și reacție Reid putea să jure că văzuse arătarea coborând din copac cu capul înainte, asemenea unei șopârle agățate de scoarța pomului.

– Fugi!

Îl împinse tare pe Bartek, obligându-l să intre în pădure, apoi se întoarse spre dușmanul care se apropia. Îl auzi pe Bartek strigându-l, dar îi strigă din nou:

– Fugi, am spus. Fugi, neghiobule!

În fața lui stătea acum un om scund, cu o figură de pasăre de pradă, îmbrăcat într-o geacă neagră și blugi prespălați. Reid îl recunoscu pe tipul de la bar și se întrebă de cât timp fuseseră supravegheați. Bărbatul era neînarmat.

– Haide, spuse Reid. O să te bat.

Ridică pumnii și se mișcă în lateral, în caz că bărbatul ar fi încercat să-l urmărească pe Bartek, dar se opri imediat când simți duhoarea din spate.

– Preotule, spuse o voce caldă, iar Reid simți cum i se scurge toată energia din corp.

Se întoarse. Brightwell era doar la câțiva centimetri de fața lui. Bărbatul vru să spună ceva, dar lama cuțitului îi intră cu atâta repezeală în corp, încât singurul sunet pe care îl scoase fu un geamăt de durere. Omulețul din spatele lui, însoțit de o femeie cu părul lung și negru, fugi în pădure după Bartek.

– Ai dat greș, spuse Brightwell.

Îl trase pe Reid aproape de el, îmbrățișându-l cu brațul stâng, în timp ce cu cealaltă mână împingea cuțitul în sus. Își lipi buzele de ale preotului. Reid încercă să-l muște, dar Brightwell nu-și slăbi strânsoarea și îl sărută până când omul din brațele lui muri, lipit de el.

Domnișoara Zahn și celălalt bărbat se întoarseră după jumătate de oră. Brightwell ascunsese deja corpul lui Reid în pădure.

– L-am pierdut, spuse ea.

– Nu are importanţă, răspunse Brightwell. Avem peşti mai mari de prins.

Privi în întuneric, sperând ca în ciuda vorbelor sale, să aibă ocazia să se ocupe şi de bărbatul acela mai tânăr. Apoi, când îşi dădu seama că era o speranţă deşartă, urcă cu ceilalţi în maşină şi plecară spre sud. Trebuia să mai facă o vizită.

Bărbatul slăbuţ ieşi din pădure după ceva vreme. Rătăcise printre copaci până găsise în cele din urmă corpul înjunghiat al tovarăşului său, aruncat printre stânci şi lemne putrede. Se aplecă asupra a ceea ce fusese Reid cândva şi începu să se roage pentru prietenul său plecat.

Neddo stătea la biroul său din spatele magazinului. Se crăpa aproape de ziuă, iar afară vântul zăngănea scara de inceniu. Era aplecat deasupra biroului şi încerca să cureţe cu o pensuliţă o broşă ornamentată cu oase. Uşa exterioară se deschise, dar el nu auzi zgomotul din cauza vântului. Era atât de absorbit de munca sa, încât nici nu-şi dădu seama că cineva se îndrepta spre camera lui. Ridică privirea doar când se mişcă draperia, şi o umbra căzu pe birou.

Brightwell stătea acum în faţa lui, şi în spatele lui era o femeie. Avea părul negru şi bluza descheiată la piept lăsa la vedere ochii tatuaţi pe piele.

– Te-ai ţinut de poveşti, domnule Neddo, spuse Brightwell. Te-am tolerat prea multă vreme.

Dădu trist din cap, iar umflătura de sub bărbie se bălăngăni şi ea.

Neddo puse pensula pe birou. Ochelarii lui mai aveau ataşate o serie de lentile, ca să-i permită să vadă mai clar piesa la care lucra. Privită prin cea de-a doua pereche de lentile, faţa lui Brightwell era distorsionată; ochii păreau mai mari, gura mai plină, iar masa de carne roşie de sub guler şi mai umflată, încât se putea spune că nu mai avea mult şi exploda, constituind doar începutul râului de sânge şi carne care putea ieşi din interiorul lui Brightwell, arzând asemenea acidului tot ce-i ieşea în cale.

– Pentru prima oară în viaţă am făcut ce trebuia să fac, răspunse Neddo.

– Şi ce sperai să obţii prin acest lucru? Iertarea păcatelor?

– Poate.

– „Pe pământ nu vor găsi niciodată pacea şi iertarea păcatelor, recită Brightwell. Pentru că nu se vor bucura de urmaşii lor; vor privi măcelul celor dragi lor, îi vor jeli pe fiii lor ucişi, şi se vor ruga în van, căci nu vor găsi îndurare şi pace."

– Îl cunosc pe Enoch la fel de bine ca tine, dar eu nu sunt ca tine. Cred în împărtășanie, în iertarea păcatelor...

Brightwell păși în lături, făcându-i loc femeii să înainteze. Neddo auzise multe lucruri despre ea, dar nu o văzuse niciodată. Ar fi considerat-o frumoasă dacă nu ar fi știut cu ce se ocupa. Acum, când stătea față în față cu ea, nu simțea decât teamă și o sfârșeală teribilă care-l împiedica să se miște și să încerce să fugă.

– ... în învierea trupurilor, continuă Neddo grăbit, și viața eternă. Amin.

– Ar fi trebuit să rămâi fidel, spuse Brightwell.

– Ție? Știu ce ești. Am venit la tine din furie, din durere. Am greșit. Neddo începu să se roage: Doamne Dumnezeule, mă căiesc pentru toate păcatele mele, pentru că ei au păcătuit împotriva ta...

Femeia cerceta instrumentele lui Neddo: scalpele, lame subțiri. Neddo o auzi căutând ceva, dar nu o privi. Rămase concentrat în actul său de căință, până când Brightwell vorbi din nou.

– L-am găsit, spuse Brightwell.

Neddo se opri din rugăciune. Chiar și acum, când era atât de aproape de moarte, când se căise, nu-și putu reține mirarea.

– Adevărat?

– Da.

– Unde era? Mi-ar plăcea să știu.

– În Sedlec. Nu a plecat niciodată din osuar.

Neddo își scoase ochelarii. Zâmbea.

– Toate căutările, și era tot timpul acolo. Neddo se întristă. Mi-ar fi plăcut să-l văd, spuse el, să văd cu ochii mei cum arată, după atâtea lucruri pe care le-am auzit și le-am citit.

Femeia găsi o cârpă. O înmuie cu apa dintr-o cană, apoi îl obligă pe Neddo să o bage în gură. Încercă să se zbată, trăgând-o de mâini și de păr, dar era prea puternică. Brightwell o ajută, fixându-i mâinile lui Neddo pe scaun și imobilizâdu-l prin greutatea și puterea lui. Scalpelul rece atinse fruntea bărbatului și femeia începu să taie.

23

Am ajuns după-amiaza târziu în Praga, după un zbor lung, via Londra. Stuckler era mort. Închiriasem o maşină din New York şi mersesem să-i facem o vizită după întâlnirea cu Bosworth, dar poliţia ajunsese înaintea noastră acolo. Am dat nişte telefoane şi am aflat că atât colecţionarul, cât şi oamenii lui fuseseră ucişi, iar statuia imensă de oase din colecţia lui avea o gaură în piept. Angel ni s-a alăturat în Boston, la scurt timp după aceea, şi am plecat spre Europa chiar în acea noapte.

Eram tentaţi să ajungem cât mai repede în Sedlec, care se găsea la şaizeci şi patru de kilometri est de oraş, dar trebuia să ne cazăm înainte. Plus că eram obosiţi şi înfometaţi. Ne-am cazat la un hotel mic şi confortabil din zona cunoscută sub numele de Mala Strana, care s-ar fi tradus prin: „Oraşul mai Mic", după cum ne spusese recepţionera. În apropiere, pe strada Ujezd exista un funicular micuţ care traversa dealul Petrin, de-a lungul căruia vechile vagonete zornăiau, iar legăturile lor scoteau scântei pe cablurile de deasupra, lăsând un miros de ars în aer. Străzile erau pline de bolovani, iar unele ziduri acoperite de graffiti. Pe alocuri se mai vedea puţină zăpadă, iar Vltava era îngheţată.

Louis a dat nişte telefoane, iar eu am sunat-o pe Rachel să-i spun unde eram. Era destul de târziu şi speram să nu o trezesc din somn, dar nu voiam să plec fără să-i spun. Se părea că principala ei preocupare rămăsese tot câinele, dar îl lăsasem în siguranţă la un vecin. Sam era sănătoasă şi voiau să meargă în vizită la sora lui Rachel, a doua zi. Rachel era mai tăcută, dar mi se părea că îşi mai revenise.

– Mereu am vrut să văd Praga, a spus ea după o vreme.

– Ştiu. Poate cu altă ocazie.

– Poate. Cât rămâi acolo?

– Câteva zile.
– Angel și Louis sunt cu tine?
– Da.
– E amuzant că te plimbi prin Praga cu ei și nu cu mine.
Totuși, nu mi s-a părut prea amuzată de acest lucru.
– Nu e nimic personal. Și stăm în camere separate.
– Ce liniștitor. Când te întorci, poate vii la noi și vorbim.
Nu mi-a spus când și dacă avea să se întoarcă acasă și nici eu nu am întrebat-o. Aveam să merg în Vermont la întoarcere, să vorbim și poate că aveam să mă întorc singur la Scarborough.
– Ar fi o idee, am răspuns.
– N-ai spus că ți-ar plăcea să vii.
– Niciodată nu m-am simțit mai bine după ce am vorbit cu cineva care mi-a spus că trebuia să discutăm.
– Nu trebuie să se întâmple așa, nu?
– Sper că nu.
– Te iubesc, a spus ea. Știi acest lucru, nu?
– Da, știu.
– Și tocmai acest lucru face lucrurile și mai dificile. Dar trebuie să te hotărăști ce fel de viață vrei să duci. Presupun că amândoi trebuie să ne hotărâm.
Îi auzeam vocea din ce în ce mai stins.
– Trebuie să plec. Ne vedem când mă întorc.
– Bine.
– La revedere, Rachel.
– Pa.

Hotelul ne-a rezervat o masă la restaurantul U Modre Kachnicky, sau Rățușca Albastră, de pe una din străzile laterale ce porneau din Ujezd. Restaurantul era decorat cu draperii, carpete și poze vechi, iar oglinzile dădeau impresia de spațiu. Meniul se baza pe vânat, specialitatea casei, așa că am comandat piept de rață și carne de căprioară, în sos de afine, ienupăr și rom de Madera. Am împărțit o sticlă de vin roșu Frankovna și am mâncat în tăcere. Mai aveam puțin și terminam de mâncat, când un bărbat intră în restaurant și femeia de la intrare îi arătă masa noastră. Arăta ca un tip care vindea pe Broadway telefoane mobile furate: geacă de piele, blugi, cămașă foarte colorată și o barbă ajunsă în stadiul dintre „am uitat mă bărbieresc" și barba unui vagabond. Totuși, mi-am ținut aceste gânduri doar pentru mine. În geaca lui ar fi intrat doi oameni cât mine, asta dacă cineva ar

fi reuşit să o scoată de pe el fără s-o rupă, pentru că pielea mai avea puţin şi plesnea. M-am întrebat dacă nu cumva era înrudită cu fraţii Fulci, poate de pe vremea când omul cavernelor descoperise focul.

Louis, care mai apelase la el înainte, spunea că omul se numea Most şi era un *papka*, sau tatăl unei brigăzi de criminali din Praga, rudă prin alianţă cu Vor v Zakone, „hoţul după lege", cel răspunzător cu crima organizată locală. Organizaţiile criminale din Republica Cehă erau doar ramificaţii ale acestor brigăzi, zece în total, în toată ţara. Se ocupau cu diverse afaceri, trafic cu fiinţe umane din fostul bloc estic, în vederea prostituţiei, proxenetism, furturi de maşini, droguri şi arme, dar teritoriul acestor bande era din ce în ce mai neclar, datorită numărului mare de imigranţi. Acum, stâlpii crimei organizate erau ucrainieni, ruşi şi ceceni şi nici unii dintre ei nu se fereau de la a fi violenţi şi brutali cu victimele lor sau chiar între ei. Fiecare grup era specializat într-un anumit domeniu. Ruşii se implicau mai mult în infracţiuni financiare, în timp ce ucrainienii agresivi preferau jefuirea băncilor şi a altor proprietăţi. Bulgarii, care investiseră înainte în cluburi de noapte, se reorientaseră spre furturi de automobile, trafic de droguri şi aduceau în bordeluri prostituate din Bulgaria. Italienii, mai puţini la număr, cumpărau valori imobiliare; chinezii conduceau cazinouri şi bordeluri ilegale, dar se ocupau şi de traficul de persoane şi răpiri, deşi aceste lucruri se petreceau mai mult în propriile lor grupuri etnice. Albanezii făceau cam de toate, începând cu trafic de droguri, până la colectarea de datorii şi comerţ cu piele şi aur. Băieţii din ţară trebuiau să-şi apere teritoriul de criminalii imigranţi, nou-sosiţi, care nu respectau nici una dintre regulile vechi. Most era un specialist de modă veche, în comparaţie cu nou-veniţii. Îi plăceau armele şi femeile, de preferat împreună.

– Bună seară, a spus el. E bun?

A arătat spre medalioanele de căprioară cu sos de afine, cu garnitură de tăiţei cu spanac din farfuria lui Angel.

– Da, a răspuns Angel. E foarte bun.

Două degete imense au pescuit din farfuria lui Angel un medalion şi l-au aruncat în gura asemănătoare cu Tunelul Olandei.

– Hei, omule, nu...

Most i-a aruncat lui Angel o privire. Nu era ameninţătoare, dar nici prea binevoitoare. Era genul de privire pe care un păianjen ar fi aruncat-o unei muşte prinse în plasa lui, dacă insecta ar fi scos o declaraţie a drepturilor ei şi ar fi început să se plângă de faptul că-i fuseseră încălcate libertăţile.

– Voiam să mai mănânc oricum, a terminat Angel propoziția.

– Așa îți aperi tu drepturile? l-am întrebat pe Angel.

– Da, dar nu înțeleg de ce ești așa încântat, oricum o să-mi dai jumătate din porția ta ca să te revanșezi pentru ce-ai spus mai devreme, a răspuns el.

Uriașul s-a șters pe degete cu un șervet, apoi a întins mâna spre Louis.

– Most, s-a prezentat el.

– Louis a răspuns Louis, prezentându-ne pe mine și pe Angel.

– „Most" nu înseamnă „pod", l-am întrebat eu.

Văzusem semne pe stradă, care-i direcționau pe turiști spre Karluv Most, Podul lui Carol.

Most și-a depărtat brațele, încântat, asemenea celor care văd că turiștii fac un efort să înțeleagă cât mai multe lucruri. Nu cumpăram doar arme de la el, dar îi învățam și limba.

– Da, ai dreptate, înseamnă pod, a răspuns Most, balansându-și mâinile. Sunt un pod între cei care au și cei care vor să aibă.

– Mai degrabă un pod între toată Europa și Asia, dacă o să cadă, murmură Angel în barbă.

– Poftim? a întrebat Most.

Angel și-a ridicat tacâmurile și a rânjit cu gura plină de mâncare.

– Bună carne, a spus el. Mmmmmm.

Most nu a părut prea convins, dar a lăsat-o baltă.

– Ar trebui să mergem, spuse el. Sunt destul de ocupat.

Am plătit nota și l-am urmat pe Most afară, unde un Mercedes negru era parcat la intersecția străzii Nebovidska cu Harantova.

– Uau, a spus Angel. O mașină de gangster. Nu iese deloc în evidență.

– Nu prea-l placi, nu? l-am întrebat eu.

– Nu-mi plac oamenii mari care se laudă cu greutatea lor.

Trebuia să recunosc că probabil Angel avea dreptate. Most era un nemernic, dar aveam nevoie de serviciile lui.

– Încearcă să te porți frumos. Doar nu trebuie să-l adopți.

Ne-am urcat în mașină. Angel și Louis s-au așezat pe bancheta din spate, iar eu pe scaunul din față, de lângă șofer. Louis părea în largul lui, în ciuda faptului că nu avea arme. Pentru el era doar o tranzacție. Totuși, cred că Most știa prea multe lucruri despre Louis, ca să încerce să-l tragă pe sfoară.

Am mers de-a lungul Vltavei, pe lângă restaurantele luminoase în care mâncau turiștii și pe lângă barurile din zonă, trecând de o gară, și

ne-am îndreptat spre lanțul de ecrane imense care luminau cerul nopții. Am mers pe câteva străduțe laterale, înainte să ajungem în fața unei uși luminate de o siglă în formă de Cupidon și o inimă străpunsă de o săgeată. Clubul se numea Dorința lui Cupidon. Most a parcat afară și a oprit motorul. Intrarea în club era protejată de o poartă cu gratii și de doi bodyguarzi plictisiți. Poarta s-a deschis, și Most i-a dat angajatului său cheile mașinii, după care am coborât într-un bar mic și murdar. Femeile est-europene, blonde și brunete, plictisite toate și obosite, stăteau în întuneric și beau suc. Pe fundal se auzea muzică rock, iar la bar lucra o femeie înaltă, roșcată, și tatuată pe brațe. Nu se vedea nici un bărbat. Femeia desfăcu un Budvar pentru Most, apoi îi zice ceva în cehă.

– Vreți ceva de băut? a tradus Most.

– Nu, e în regulă, a răspuns Louis.

Angel s-a uitat în jur, la bordelul acesta sărăcăcios.

– Dacă acum e aglomerat, cum naibii e atunci când nu merge treaba?

L-am urmat pe Most în birou, trecând printr-un coridor cu mai multe uși deschise în care am văzut paturi duble, acoperite doar cu un cearceaf și cu perne; pereții erau decorați cu postere înrămate și nuduri prea puțin artistic realizate. În birou se afla un singur bărbat care supraveghea trei sau patru monitoare pe care se vedeau poarta clubului, aleea din spate, două cadre de pe stradă și casa cu bani din spatele barului. Most a trecut pe lângă el și a descuiat ușa de oțel din spate cu două chei: una pe care o ținea în portofel și una ascunsă într-o firidă aproape de podea. Înăuntru erau depozitate lăzi cu băuturi alcoolice și cartușe de țigări, dar ocupau foarte puțin loc. În spatele se găsea un mic depozit de armament.

– Deci, a început Most, ce vreți?

Louis spusese că nu aveam de ce să ne facem griji în privința armelor odată ajunși în Praga și avusese dreptate. Republica Cehă fusese lider în producția și exportul de armament, dar căderea comunismului dusese la un declin al industriei după 1989. Mai rămăseseră treizeci de producători de arme, iar cehii nu făceau nazuri când venea vorba de exportul de arme. Zimbabwe, la fel ca Sri Lanka și chiar Yemenul, avuseseră motive să mulțumească Cehiei pentru ridicarea embargoului la exportul de arme, lucru ce servea intereselor SUA din străinătate și ale ONU. Se încercase exportul de arme în Eritreea și în Republica Democrată Congo, prin licențele de export în țările care nu se aflau sub embargou, dar care erau folosite apoi pentru a

redirecționa transporturile spre adevărata lor destinație. Unele dintre aceste arme erau cumpărate pe căi legale, altele vândute în surplus dealerilor, dar mai exista o parte obținută prin căi nu tocmai transparente, și bănuiam că majoritatea arsenalului lui Most fusese achiziționat astfel. În 1995, s-a descoperit că unitatea anti-teroristă cehă de elită a poliției naționale, URNA, își vindea armele, muniția și chiar explozibilii Santex organizațiilor criminale. Directorul URNA, Miroslav Kvasnak, a fost concediat ca urmare a acestei descoperiri, lucru ce nu l-a împiedicat să devină mai târziu directorul adjunct al Serviciilor Cehe de Informații ale Armatei și apoi atașatul ceh pentru apărare în India. Dacă polițiștii erau gata să le vândă arme criminalilor pe care trebuiau să-i prindă, atunci piața liberă care începuse să se dezvolte în Cehia se răzbunase încă de la început. Și astfel, cehii, bucuroși de principiile nou-descoperite ale capitalismului, au înțeles pe deplin ce trebuiau să facă să clădească o societate antreprenorială.

Pe unul dintre pereți erau expuse o mulțime de arme: majoritatea arme semiautomate, dar și câteva automate, inclusiv două arme automate FN ale poliției, nou-nouțe. Am văzut carabine de asalt CZ 2000 și cinci mitraliere ușoare 5.56N, montate pe crăcane și aliniate pe o masă sub surorile lor mai mici. Lângă fiecare dintre ele erau înghesuite benzile cu cartușe pentru M-16 MAG[1] și M-249 SAW[2]. Mai erau expuse și puști automate AK 47 și foarte multe lăzi cu modele asemănătoare de Vz.58., precum și arme automate și semiautomate. Pe două mese demontabile, acoperite cu mușama, erau aliniate diferite pistoale. Aproape toate armele erau noi și multe dintre ele erau folosite de militari. Se părea că jumătate din cele mai bune arme ale armatei cehe erau depozitate în pivnița lui Most. Dacă țara ar fi fost atacată, armata ar fi trebuit să se descurce cu armele din dotare și cu înjurăturile, până când cineva ar fi adunat destui bani să le cumpere înapoi.

Eu și Angel l-am privit pe Louis verificând armele, trăgând piedicile de siguranță, încărcătoarele și introducând și scoțând lamele. S-a hotărât în cele din urmă la trei pistoale Heckler & Kock .45, cu amortizor Knight, pentru reducerea zgomotului și flamei focurilor trase. Armele aveau inscripționat pe țeavă cuvântul „USSOCOM",

[1] M-16 MAG1 – mitralieră fabricată de Fabrique Nationale (FN), Belgia. MAG este de fapt acronimul pentru Mitrailleuse d'Appui General, sau mitralieră de uz general. (n.tr.)

[2] M-249 SAW2 – mitralieră ușoară folosită de armata SUA și alte forțe NATO (n.tr.)

ceea ce însemna că fuseseră construite pentru Trupele de Operațiuni Speciale americane. Țeava și piedica de siguranță erau puțin mai mari decât cele ale pistoalelor H&K .45 obișnuite și se terminau cu un filet pentru atașarea amortizorului. De asemenea, mai aveau și un modul cu laser, montat în fața piedicii de siguranță. Louis a mai ales și câteva cuțite de luptă Gerber Patriot și un pistol mitralieră Steyr, de nouă milimetri, cu treizeci de cartușe și amortizor, acesta din urmă mai lung decât pistolul însuși.

– Vrem două sute de cartușe pentru pistoalele patruzeci și cinci și nouăzeci pentru Steyr, a spus Louis în cele din urmă. Ne dai cuțitele pe gratis.

Most a fost de acord cu un preț pentru arme, dar bucuria vânzării i-a fost știrbită de priceperea lui Louis în materie de negocieri. Am plecat cu armele. Most ne-a dat și niște tocuri de pistoale, cam uzate. Mercedesul era parcat încă afară, dar, de data aceasta, era altcineva la volan.

– Vărul meu, a explicat Most, apoi m-a bătut cu palma pe umăr. Sigur nu vrei să mai rămâi, să te distrezi puțin?

„Distracție" și „Dorința lui Cupidon" nu mi se părea tocmai combinația ideală pentru mine.

– Am prietenă, am răspuns eu.

– Poți să-ți mai faci una.

– Nu prea cred. Nu mă descurc prea bine nici cu cea pe care o am deja.

Most nu le-a oferit fete nici lui Angel, nici lui Louis. Le-am spus și lor acest lucru în drum spre hotel.

– Poate că ești singurul care pare deviant, a sugerat Angel.

– Da, sigur asta trebuie să fie, din moment ce voi sunteți atât de nevinovați.

– Ar trebui să fim deja acolo, a spus Louis.

Vorbea despre Sedlec.

– Nu sunt proști, am răspuns eu. Au așteptat atâta timp acest moment. Vor să cerceteze locul înainte să acționeze. Au nevoie de echipament, mijloace de transport, oameni și nu vor încerca să mute statuia decât după ce se va întuneca. Îi vom aștepta când vor ajunge.

Am plecat spre Sedlec a doua zi, mergând pe autostrada dinspre granița cu Polonia, deoarece era o rută mai scurtă decât cea care ocolea prin sate și orașe. Am lăsat în urmă lanurile de porumb și câmpurile de sfeclă, culese deja, și am intrat în pădurile dese, cu căbănuțe de vânătoare la liziera. Potrivit ghidului turistic pe care-l citisem în

avion, urşii şi lupii se găseau mult mai în sud, în pădurile din Boemia; aici trăiau numai mamifere mici şi păsări. În depărtare se zăreau sate întregi de case cu acoperişuri roşii, iar turlele bisericilor se ridicau deasupra căsuţelor. Am trecut prin oraşul industrial Kolin, punctul de legătură între căile ferate care uneau Moscova, adică estul, cu Austria, din sud. Am văzut nişte case părăginite, şi altele în curs de renovare. Berăriile aveau siglele atârnate la ferestre, iar meniurile erau scrise cu creta pe o tablă în faţa uşilor.

Sedlecul era aproape o suburbie a oraşului Kutná Hora. În faţa noastră se înălţa dealul Kank, unde, după cum spunea harta, fusese deschisă prima mină importantă din oraş, după descoperirea zăcământului de argint de pe pământurile Bisericii Catolice. Văzusem câteva imagini ale minei în ghidul turistic. Îmi amintiseră de descrierea iadului făcută de Bosch; în adâncurile pământului coborau oameni îmbrăcaţi în alb, ca să fie vizibili în lumina slabă a felinarelor. Pe spate purtau mantale din piele, ca să poată aluneca repede prin galerii fără să se rănească. Aveau la ei suficientă pâine cât pentru şase zile, pentru că urcau înapoi la suprafaţă în cinci ore, aşa că minerii rămâneau în mine aproape toată săptămâna, ieşind numai în cea de-a şaptea zi, ca să meargă la biserică, să-şi vadă familile şi să-şi reîmprospăteze proviziile înainte de a se întoarce în lumea de sub pământ. Mulţi purtau la ei icoana Sfintei Varvara, patroana minerilor, pentru că cei care mureau în mine nu aveau un preot să-i împărtăşească şi să-i pregătească pentru viaţa de apoi şi probabil că trupurile lor rămâneau în galerii, printre dărâmături. Ei credeau că alături de Sfânta Varvara puteau să-şi găsească drumul spre Rai.

Oraşul Kutná Hora era aşezat peste rămăşiţele galeriilor minei. Kilometri întregi de tuneluri se întindeau pe sub străzile şi casele lui, iar pământul se amesteca cu oasele celor care munciseră la extracţia argintului. Acesta, m-am gândit eu, era locul potrivit pentru *Îngerul Negru:* un avanpost străvechi al iadului ascuns din Europa de Est, un colţ al lumii în formă de fagure de dedesubt.

24

Am făcut la dreapta, pe lângă un supermarket Kaufland și am ajuns la intersecția străzii Cechova cu Starosedlecka. Osuarul era chiar în fața noastră, înconjurat de un cimitir și de ziduri înalte. Peste drum se găseau un restaurant și un magazin, U Balanu, iar la dreapta, chiar după colț, un hotel. Am cerut să vedem camerele și, în cele din urmă, am găsit două cu vedere spre osuar, apoi am mers să vizităm lăcașul de cult.

Sedlecul a vrut să aibă întotdeauna locuri de veci: ispita Pământului Sfânt oferea ceea ce nu puteau să ofere nici minele, nici ciuma, ori bătăliile. *Cronica Zbraslav,* din secolul al XIV-lea, consemnează că într-un singur an au fost îngropați în cimitir peste treizeci de mii de oameni, majoritatea aduși în Sedlec pentru privilegiul de a fi fost înmormântați în pământul din Țara Sfântă. Se credea că cimitirul avea proprietăți miraculoase și că orice defunct îngropat acolo se descompunea într-o singură zi, lăsând în urmă doar oasele albe. Oasele, care se descărnau inevitabil, erau scoase de îngrijitorii cimitirului și așezate în osuarul din capela mortuară cu două etaje. Pe lângă scopul practic, ce permitea golirea mormintelor pentru cei care aveau nevoie de un loc pentru înmormântare, osuarul mai avea și un scop spiritual, la fel de important: oasele aminteau de efemeritatea existenței umane și de natura vremelnică a celor pământești. În Sedlec, granița dintre lumea aceasta și cea de dincolo era marcată prin oase.

Chiar și aici, în acest loc străin, existau amintiri din trecut. Mi-am amintit de o cameră de hotel din New Orleans, unde aerul era plin de umezeală. Îl încolțisem pe bărbatul care le ucisese pe soția și fiica mea și înțelesesem în cele din urmă în ce consta „arta" lui. Și el credea în efemeritatea oamenilor și lăsase în urmă propriul lui memento mori, sfâșiind pielea de pe carne și carnea de pe oase, ca să ne arate că viața

era un lucru trecător și lipsit de importanță, care putea fi luat oricând de o ființă neînsemnată ca el.

Doar că se înșela, pentru că nu toate lucrurile erau fără importanță și aspectele vieții noastre meritau sărbătorite sau comemorate. Lumea devenise mai săracă cu fiecare viață pe care o luase acest om, și gama diversității fusese micșorată pentru totdeauna, privată de potențialul în artă, știință, inventivitate, pasiune, speranță și regret, pe care le-ar fi adus cu ei urmașii celor uciși.

Dar cum rămânea cu viețile pe care le luasem și eu? Nu eram oare la fel de vinovat ca el, și oare nu de aceea aveam gravate în suflet atâtea nume, de oameni buni și răi, pentru care aș fi putut fi pe drept tras la răspundere? Aș putea spune că am prevenit un rău mai mare, comițând un rău mai mic, dar tot port asupra mea păcatul și poate că am să fiu condamnat pe veci pentru el. Totuși, nu puteam să stau cu mâinile în sân. Păcătuisem din furie și aveam să plătesc. Dar celelalte păcate? Am ales să fac ce am făcut pentru că, în opinia mea, era mai rău să nu fac nimic. Am încercat să mă revanșez, în felul meu.

Problema este că pervertirea, asemenea cancerului, va cuprinde întreg sufletul.

Problema este că nu există un rău mai mic.

Am intrat în cimitir, ocolind mormintele. Cele mai noi aveau poze pe crucile din marmură sau granit, așezate sub cuvântul „RODINA", urmat de numele de familie. Unul sau două morminte aveau înrămate în piatră portretele tuturor celor îngropați acolo, așa cum ar fi fost așezate pe perete sau pe vreun raft, atunci când fuseseră în viață. Ca să ajungi la intrarea în osuar trebuia să cobori trei trepte. În dreapta ușilor din lemn masiv, vegheate de o fereastră semicirculară se găsea o intrare, o scară abruptă, care ducea la capela de deasupra osuarului, din care cred că puteai să vezi prin ferestre chiar în interiorul lăcașului. La intrarea în osuar, în spatele vitrinei pline cu vederi și obiecte ornamentale stătea o femeie, căreia i-am plătit fiecare câte treizeci de coroane, echivalentul a doar patru dolari. Eram singuri în acest loc, iar aburii respirației noastre luau forme ciudate în aerul rece.

– Dumnezeule, a spus Angel când am coborât să vedem minunile din Sedlec, ce este locul acesta?

În fața noastră cobora o scară. Pe pereții din dreapta și din stânga literele *IHS*, prescurtarea de la: Iesus Hominum Salvator, Isus Salvatorul Omenirii, erau formate din oase, înconjurate de patru seturi a

câte trei oase, sub formă de cruci. Fiecare braţ al crucii se termina cu câte un craniu. În dreptul ultimei trepte se găseau două coloane paralele, formate din cranii şi femururi, aşezate vertical, chiar sub maxilarul superior al fiecărui craniu. Coloanele mărgineau două alcovuri, în care fuseseră aşezate câte două urne imense, sau poate cristelniţe, construite şi ele în întregime din rămăşiţe umane, acoperite cu un capac din cranii.

Am păşit spre partea centrală a osuarului. În dreapta şi în stânga erau camere pline cu piramide din cranii şi oase, imposibil de numărat, care se terminau cu câte o coroană aurită din lemn. În faţă erau alte două camere, dar goale, astfel încât în fiecare colţ al osuarului se afla câte o cameră. Potrivit pliantelor pe care le primiserăm la intrare, rămăşiţele reprezentau mulţimile adunate pentru judecată în faţa Domnului, în timp ce coroana simboliza împărăţia Cerurilor şi promisiunea unei vieţi veşnice. Pe unul din pereţii laterali ai camerei dintre dreapta mea era o inscripţie, realizată tot din oase:

F. RINT
ZČESKÉ SKALICE
1870

Rint, la fel ca majoritatea artiştilor, îşi semnase şi el lucrarea. Dar dacă Bosworth avea dreptate, atunci Rint văzuse ceva în timpul restaurării osuarului, iar ceea ce văzuse îl obsedase atât de mult, încât încercase să reconsituie acea imagine în anii următori, de parcă ar fi reuşit să se izbăvească şi să se liniştească prin acest act.

În cealaltă cameră, din stânga, am văzut blazonul familiei Schwarzenberg, care finanţase opera de artă a lui Rint. Şi acesta era realizat în întregime din oase: Rint crease o pasăre, un corb sau poate chiar o cioară dintr-un os pelvian pentru corp, şi o secţiune de coastă pentru aripi. Cioara îşi afundase ciocul în orbita goală a ceea ce trebuia să fie un craniu turcesc, detaliu adăugat pe blazon prin bunăvoinţa împăratului Rudolf al II-lea, după ce, în 1598, Adolf de Schwarzenberg îngrădise puterea turcilor prin cucerirea fortificaţiei de la Raab.

Dar blazonul era doar o bagatelă, în comparaţie cu piesa centrală a osuarului. Din tavanul boltit atârna un candelabru, realizat din toate oasele corpului omenesc. Braţele candelabrului erau formate din oase ale mâinii, terminate cu un disc din oase pelviene, pe care stătea câte un craniu. Deasupra fiecărui os cranian era aşezat câte un suport de lumânare, iar lanţurile care le fixau în perete erau alcătuite din oase

intercalate. Era imposibil să priveşti în sus şi să nu fi dezgustat de imaginaţia extraordinară a celui care realizase un asemenea artefact. Era în acelaşi timp un lucru frumos şi tulburător, un testament uimitor al mortalităţii.

Sub candelabru era aşezată o lespede drepunghiulară de ciment. Aceasta era intrarea în criptă, locul în care se păstrau rămăşiţele celor bogaţi. În fiecare colţ al lespedei era fixat câte un candelabru baroc, sub forma unui turn gotic, cu câte trei rânduri a câte şapte cranii fiecare, sub care erau fixate oase ale braţelor, pornind din nou de sub maxilarele afectate de trecerea timpului. Toate cele patru candelabre se terminau cu îngeri suflând în trompete.

Osuarul fusese realizat din rămăşiţele a peste patruzeci de mii de persoane.

M-am uitat în jur. Angel şi Louis examinau câteva vitrine din sticlă, în care fuseseră depozitate craniile celor care muriseră în campaniile husite. Două sau trei dintre ele erau găurite de gloanţe mici de muschetă, în timp ce altele purtau urmele unor lovituri cu obiecte dure. O lamă ascuţită despicase aproape în întregime partea din spate a unui craniu.

Mi-a căzut ceva pe cămaşă. M-am uitat în sus. Tavanul era umed. M-am gândit că exista vreo spărtură în acoperiş, dar apoi am simţit un şiroi de sudoare pe faţă, care mi s-a topit pe buze. Mi-am dat seama că nu-mi mai vedeam respiraţia în aer şi că începusem să transpir foarte mult. Totuşi Angel şi Louis nu păreau afectaţi. De fapt, Angel îşi încheiase fermoarul gecii până sus, ţinea mâinile în buzunare şi bătea din când în când din picioare ca să se încălzească.

Transpiraţia mi-a intrat în ochi, înceţoşându-mi vederea. Am încercat s-o şterg cu mâneca, dar n-am reuşit decât să înrăutăţesc situaţia. Sarea mă orbea şi am început să mă simt ameţit şi dezorientat. Nu voiam să mă sprijin de nimic, de teamă să nu declanşez vreuna din alarmele despre care ni se spusese la intrare. M-am aşezat în schimb pe vine şi am respirat adânc de câteva ori, dar mă clătinam pe picioare, aşa că am fost nevoit să mă sprijin cu mâna de podea.. Am atins cu degetele lespedea criptei şi am simţit un val de durere. Mă înecam în căldură lichidă, şi tot corpul îmi era cuprins de flăcări. Am încercat să spun ceva, dar căldura a intrat rapid prin acea spărtură, oprind orice sunet aş fi încercat să scot. Eram orb, mut, obligat să-mi îndur chinurile în tăcere. Voiam să mor, dar nu puteam muri. În schimb, m-am trezit întemniţat într-un loc întunecos. Eram permanent gata să mă

sufoc, incapabil să inspir sau să expir. Timpul încetase să mai existe. Acum nu mai exista decât o nesfârșire insuportabilă.

Cineva mi-a pus mâna pe umăr, și Angel a început să vorbească. Atingerea lui era atât de rece, iar respirația sa îmi părea gheață pe piele. Apoi, mi-am dat seama că mai auzeam o voce, în afară de cea a lui Angel, care vorbea într-o limbă pe care nu o înțelegeam, o litanie de propoziții repetate fără încetare, întotdeauna cu aceeași intonație, cu aceleași pauze, cu aceeași expresivitate. Era un fel de incantație, una aproape nebunească, și mi-am amintit de animalele de la grădina zoologică, care, înnebunite de captivitate și de același mediu, se învârteau fără încetare în cuștile lor, mereu cu aceleași mișcări, de parcă singurul mod de supraviețuire ar fi fost să devină unul și același lucru cu locul în care stăteau, astfel încât absența noutății să coexiste cu absența lor.

Vocea s-a schimbat dintr-odată. Îngăima niște cuvinte. Încerca să o ia de la capăt, dar se pierdea în depărtare. În cele din urmă s-a oprit și atunci mi-am dat seama că ceva cerceta osuarul, asemenea unui orb care nu-și mai zdrăngănea cutia, ca să asculte dacă se apropia vreun străin.

Apoi vocea a început să urle, din ce în ce mai tare, până când a devenit un țipăt repetat de furie și disperare, până când a rămas doar disperare și pierderea speranței după atâta amar e vreme. Sunetul îmi sfâșia urechile și nervii, chemându-mă din nou, din nou și din nou.

E conștient, am gândit. Știe.

Trăiește.

Angel și Louis m-au dus înapoi la hotel. Eram treaz și ardeam tot. Am încercat să mă întind, dar senzația de amețeală nu voia să dispară. După un timp m-am dus în camera lor. Ne-am așezat la fereastră și am privit cimitirul și restul clădirilor.

– Ce s-a întâmplat acolo? a întrebat Louis în cele din urmă.

– Nu sunt sigur.

Era furios și nici măcar nu încerca să o ascundă.

– Da, dar ai face bine să ne explici și nouă, indiferent cât de ciudat ar fi. Nu avem timp de așa ceva.

– Știu asta. Nu trebuie să mi-o mai spui și tu, am izbucnit eu.

M-a privit cu superioritate.

– Deci, ce a fost?

Nu aveam altă soluție decât să-i răspund.

– Am crezut pentru o clipă că simt ceva acolo jos, sub osuar, și că acel lucru știa că eram conștient de existența lui. Am avut senzația de

căldură, că eram închis undeva și că mă sufocam. Asta e tot. Nu pot să vă mai spun nimic altceva.

Nu știam cum avea să reacționeze Louis la acest răspuns. Acum, m-am gândit, acum va izbucni și va vorbi despre ceea ce-a intervenit între noi.

– Crezi că putem să ne întoarcem acolo? a întrebat el.

– Data viitoare o să mă îmbrac mai subțire.

Louis a bătut ușor cu degetele în brațul de lemn al scaunului, câteodată atât de încet, încât nici nu-l mai auzeam.

– Trebuia să întreb, a răspuns el.

– Înțeleg.

– Cred că devin nerăbdător. Vreau să terminăm odată cu acest lucru. Nu-mi place când devine personal. S-a întors în scaun și m-a privit. Vor veni, nu-i așa?

– Da. Poți să faci ce vrei cu ei. Ți-am promis că poți face acest lucru când îi vom găsi, și i-am găsit. Nu asta voiai de la mine?

Și totuși nu era mulțumit. Bătea cu degetele pe pervaz și privirea îi fugea mereu spre cele două turle ale bisericii. Angel stătea pe un scaun, într-un colț întunecat al camerei, tăcut și liniștit, așteptând să lămurim lucrurile dintre noi. Prietenia noastră avusese de suferit și nu știam dacă acest lucru avea să distrugă legătura dintre noi sau să însemne un nou început.

– Spune.

– Am vrut să dau vina pe tine, a răspuns Louis încet. Am vrut să dau vina pe tine pentru ce i s-a întâmplat lui Alice. Nu de la început, pentru că știam ce fel de viață ducea. Am încercat să am grijă de ea, și am încercat să-i fac și pe alții să facă același lucru, dar în cele din urmă și-a ales singură drumul, așa cum facem cu toții. Am fost recunoscător atunci când a dispărut. M-am simțit ușurat, dar nu pentru mult timp, dar așa am simțit și mi-a fost rușine. Apoi l-am găsit pe Garcia, și tipul acela Brightwell a ieșit din umbră, și dintr-odată nu mai era vorba de Alice, ci de tine, pentru că avea cumva legătură cu tine. Și m-am gândit că poate nu era vina lui Alice, că era vina ta. Știi câte femei își câștigă așa existența în New York? De ce dintre toate târfele și drogatele de pe străzi, dintre toate femeile care s-ar fi putut duce cu bărbatul acela Winston, trebuia să fie tocmai ea? De parcă ne-ai fi umbrit viețile, și umbra s-a mărit și a atins-o și pe ea, deși n-ai cunoscut-o niciodată, deși nici nu știai că există. După acest lucru nici n-am mai vrut să te văd pentru un timp. Nu te-am urât pentru asta,

pentru că n-ai făcut-o intenționat, dar nu voiam să fiu în preajma ta. Atunci a început să mă strige.

Acum, că începuse să se înnopteze, imaginea lui se reflecta clar în geam. I se vedea doar fața și poate că sticla îi dubla reflexia sau poate că era altceva, pentru că o a doua față, cu trăsături neclare și prin ai cărei ochi străluceau stelele, se zărea în întunericul din spatele ferestrei.

– O aud noaptea. La început am crezut că era cineva din clădire, dar când am ieșit din apartament să verific n-am mai auzit nimic. Se auzea doar înăuntru, când eram singur. E vocea ei, dar nu e singură. Sunt atâtea alte voci, și fiecare dintre ele strigă pe altcineva. Ea mă strigă pe mine. Mi-e greu să înțeleg ce spune, pentru că cineva nu o lasă să vorbească. La început nu-i păsa, pentru că știa că nu avea pe nimeni, dar acum el știe că nu e așa. Vrea să o facă să tacă. E moartă, dar strigă în continuare, nu are liniște. Plânge mereu. Îi e frică. Tuturor le e frică. Atunci mi-am dat seama că poate n-a fost o coincidență că ne-ai găsit pe mine și pe Angel sau că noi te-am găsit pe tine. Nu înțeleg tot ce se petrece cu tine, dar știu că trebuia să se întâmple tot ce s-a întâmplat și că suntem cu toții implicați. A așteptat dintotdeauna în umbră și nici unul dintre noi nu poate fugi. Nu am de ce să dau vina pe tine. Acum știu acest lucru. Desigur, ar fi putut răpi orice alte femei, dar ce s-ar fi întâmplat atunci? Ar fi dispărut ele și ar fi strigat vocile lor, dar nu le-ar fi auzit nimeni și nu i-ar fi păsat nimănui. Așa le-am auzit noi și am venit.

Se întoarse în cele din urmă spre mine și femeia din noapte dispăru.

– Vreau să nu mai plângă, a spus el, și eu puteam să-i văd ridurile de pe față și oboseala din ochi. Vreau să nu mai plângă nici unul dintre ei.

Walter Cole m-a sunat în noaptea aceea pe mobil. Vorbisem cu el înainte să plec și îi spusesem tot ce aflasem.

– Parcă ești la mii de kilometri depărtare, a spus el, și aș păstra distanța dacă aș fi în locul tău. Toți cei cu care ai vorbit despre treaba asta sunt morți și s-ar putea ca în curând să trebuiască să răspunzi la niște întrebări. Poate că nu vrei să auzi tot ce am de spus. Neddo e mort. Cineva l-a tăiat rău de tot, e posibil să-l fi torturat ca să obțină informații, doar că avea în gură un căluș, așa că n-ar fi putut vorbi nici dacă ar fi vrut. Și asta nu e vestea cea mai rea. Reid, călugărul care a vorbit cu tine, a fost găsit înjunghiat lângă un bar din Hartford. Celălalt călugăr a sunat la poliție, apoi a dispărut. Polițiștii vor să

vorbească cu el, dar nu e de găsit: fie nu știe nimeni unde este, fie îl protejează ordinul lui.

– Ei cred că Bartek l-a omorât? Se înșală amarnic.

– Vor doar să vorbească cu el. Reid avea sânge pe buze, și nu era al lui. Probabil că Bartek nu va fi acuzat de nimic dacă sângele lui nu se potrivește cu cel găsit la locul faptei. Se pare că Reid l-a mușcat pe atacator. Proba de sânge a fost trimisă deja pentru analize la un laborator particular. Vor afla rezultatele într-o zi sau două.

Știam deja ce aveau să găsească: ADN vechi și degradat. M-am întrebat dacă vocea lui Reid se alăturase celei a lui Alice, în locul întunecat de unde victimele lui Brightwell țipau după ajutor. I-am mulțumit lui Walter, apoi m-am întors din nou la pândă.

Sekula a ajuns în dimineața următoare și nu a venit singur. Șoferul Audi-ului gri cu care veniseră a rămas în mașină, iar avocatul și omulețul în blugi și jachetă de marinar care-l însoțeau au intrat în osuar. Au ieșit după treizeci de minute și au urcat în capela de deasupra. Nici acolo nu au zăbovit prea mult.

– Verifică alarma, a spus Angel, în timp ce-i supravegheam de la fereastra hotelului. Probabil că tipul scund este expertul.

– Cât de bună e alarma?

– Din câte am văzut eu ieri, cred că nu au mai schimbat-o de la ultima intrare prin efracție.

Cei doi bărbați au ieșit din biserică, s-au plimbat prin jurul clădirii, apoi s-au urcat în mașină și au plecat.

– Puteam să-i urmărim, a spus Louis.

– Puteam, dar ce rost avea? Oricum se vor întoarce.

Angel și-a mușcat buza de jos.

– Cât de curând? am întrebat.

– Dacă ar fi după mine și dacă n-ar fi alarma, aș rezolva problema cât mai devreme. Poate chiar la noapte.

Totul era așa cum trebuia să fie. Vor veni și atunci vom afla totul.

În timpul verii, curtea de lângă magazinul U Balánu, din fața osuarului, era folosită ca terasă a restaurantului vecin. Se putea ajunge ușor acolo, așa că, după lăsarea întunericului, Louis și-a ocupat acolo poziția. Eu rămăsesem în camera de hotel, de unde puteam vedea tot ce se întâmpla. Căzusem de acord cu Louis să nu acționăm decât împreună. Angel era în cimitir. În stânga osuarului era un atelier micuț, cu acoperiș roșu și cu ferestrele sparte, dar zăbrelite cu bare negre de

oţel. Poate că pe vremuri fusese locuinţa groparului, dar acum nu mai adăpostea decât plăci de ardezie, cărămizi şi scânduri de lemn, şi un newyorkez foarte friguros.

Îmi pusesem telefonul pe vibraţii. Liniştea era întreruptă doar de zgomotul îndepărtat al maşinilor. Am aşteptat.

Audi-ul gri a ajuns puţin după ora nouă. A înconjurat o dată zona, apoi a parcat pe strada Starosedlecka. Câteva secunde mai târziu au mai venit un Audi negru şi un camion verde, imposibil de descris, cu roţile pline de noroi. Literele aurii de pe el erau aproape şterse, aşa că nu am putut citi scrisul. Sekula a coborât primul din maşină, însoţit de specialistul în alarme, apoi am văzut un alt bărbat, cu pantaloni negri şi o haină lungă cu glugă, pe care şi-o pusese pe cap, din cauza temperaturii scăzute. Chiar şi pe Sekula l-am recunoscut după înălţime, pentru că şi el avea pe cap o căciulă neagră şi o eşarfă în jurul gâtului şi al bărbiei.

Din al doilea vehicul au ieşit alţi trei oameni. Unul dintre ei era încântătoarea domnişoară Zahn. Nu o deranja deloc frigul. Avea haina deshisă şi capul gol. Având în vedere temperatura lichidului care-i curgea prin vene, cred că noaptea i se părea chiar călduţă. A doua persoană era un bărbat cu părul alb pe care nu l-am recunoscut. Ţinea în mână un pistol. Al treilea era Brightwell. Purta aceleaşi haine bej în care-l văzusem înainte. Nici pe el, asemenea domnişoarei Zahn, nu-l deranja deloc frigul. S-a întors la camion şi a vorbit cu unul din cei doi bărbaţi de dinăuntru. Se pare că aveau de gând să mute statuia dacă o găseau.

Cei doi au coborât din cabină şi l-au urmat pe Brightwell în spatele camionului, de unde au coborî alţi doi bărbaţi îmbrăcaţi gros, ca să reziste în frigul din remorca neîncălzită. Apoi, după o mică dicuţie, Brightwell i-a condus pe domnişoara Zahn, pe Sekula, pe bărbatul necunoscut cu glugă pe cap şi pe specialistul în alarme la poarta cimitirului. Una dintre gărzi i-a urmat. Angel încuiase poarta când se ascunsese în căbănuţă, dar Brightwell a tăiat pur şi simplu lanţul şi grupul a pornit spre osuar.

Am făcut repede o socoteală. Afară îi aveam pe şoferul Audi-ului şi pe cei trei din camion. În osuar erau alţi şase. L-am sunat pe Louis.

– Ce vezi?

– Un tip stă acum la uşa osuarului, a răspuns el încet. Şoferul stă cu spatele la mine, lângă portiera din dreapta.

L-am auzit mişcându-se.

– Doi amatori din camion stau în fiecare colţ şi supraveghează drumul. Mai e unul la poartă.

M-am gândit puțin.

– Lasă-mă cinci minute. Am să merg prin spatele camionului să mă ocup de tipii din colțuri. Ai grijă de șofer și de bărbatul de la poartă. Spune-i lui Angel să se ocupe de cel de la ușă. Te sun când sunt gata.

Am ieșit din hotel și am înconjurat clădirea cât de repede am putut. A trebuit să sar peste un zid și să traversez un parc și un loc de joacă pentru copii din stânga cimitirului. L-am sunat pe Angel când am ajuns pe câmp.

– Sunt pe câmpul din spatele tău. Să nu mă împuști.

– Doar de data asta. Merg odată cu tine.

Am auzit un zgomot când Angel a ieșit din căbănuță, apoi s-a lăsat din nou liniștea.

Am găsit o poartă la marginea câmpului și am deschis-o cât de încet am putut. În stânga nu vedeam decât partea din spate a camionului. Am mers de-a lungul zidului, până când acesta s-a rotunjit spre intrare. Îl vedeam clar pe bărbatul de la poartă și mai mult ca sigur că și acesta m-ar fi văzut dacă aș fi încercat să trec strada.

L-am sunat din nou pe Louis.

– Schimbăm planul, a spus el. Angel se va ocupa *și* de ușă și de poartă.

În cimitir, bărbatul de la ușa osuarului și-a apris o țigară. Se numea Gary Toolan, un criminal american, retras în Europa, care lucra pentru cine plătea mai mult. Îi plăceau femeile, băutura și să le facă rău oamenilor, dar cei pentru care lucra acum îi dădeau fiori. Erau altfel, într-un fel străini. Tipul cu păr alb, bărbatul chipeș cu pielea ciudată și mai ales omul cu gâtul umflat îl făceau să nu se simtă deloc în largul lui. Nu știa ce voiau să facă aici, dar era sigur de un lucru: avea numărul lor de telefon, și tocmai de aceea fusese plătit în avans. Dacă încercau să facă ceva, își luase deja banii, avea un pistol de rezervă, iar bărbatul care îl recomandase acestor ciudați l-ar fi ajutat dacă se ivea vreo problemă. Toolan a tras lung din țigară. Umbrele din jurul lui s-au schimbat când a aruncat bățul de chibrit, și și-a dat seama prea târziu că nu erau făcute de flacăra chibritului.

Angel l-a împușcat în tâmplă și s-a îndreptat spre poartă.

Louis s-a uitat la ceas. Ținea încă telefonul la ureche. Am așteptat.

– Trei, a începu Louis să numere invers. Doi, unu. Acum.

Am auzit un sunet înfundat, apoi bărbatul de la poartă a căzut la pământ, împușcat din spate de Angel.

Am fugit.

Şoferul Audi-ului s-a grăbit să-şi ia arma, dar Louis era deja pe urmele lui. Bărbatul l-a simţit în ultima clipă, pentru că era gata să se întoarcă în momentul în care glonţul tras de Louis i-a găurit ţeasta. Acum, unul din bărbaţii din colţul camionului striga ceva. Fugise spre cabină şi reuşise aproape să deschidă uşa înainte să alunece într-o parte şi să încerce să-şi ducă mâna la spate, acolo unde-l nimerisem. L-am împuşcat din nou, dar bărbatul a tras şi el. Glonţul a ricoşat în peretele din spatele meu, dar omul care-l trăsese era deja mort.

Louis îl trăgea pe şofer spre curtea restaurantului şi s-a oprit când auzi împuşcătura. Din casele din apropiere nu a ieşit nimeni să vadă ce se întâmplase. Fie luaseră împuşcătura ca pe un rateu al motorului vreunei maşini, fie nu voiau să ştie nimic. I-am împins pe cei doi bărbaţi sub camion, de unde nu puteau fi văzuţi cu uşurinţă, apoi am alergat împreună cu Louis spre osuar. Angel se ghemuise lângă uşă şi trăgea cu ochiul în interior.

– Mai e unul singur înăuntru, a spus el. A auzit împuşcătura şi a venit în fugă. Se pare că au ridicat lespedea de la criptă şi se vede lumină prin gaură, dar nu cred că mai e nimeni acolo. Cred că au intrat cu toţii în criptă.

Era foarte cald în osuar. Îmi era teamă să nu ameţesc din nou, cum păţisem în ziua precedentă, confirmându-i astfel lui Louis cele mai rele bănuieli, dar, când m-am uitat la el şi la Angel, am văzut că şi ei transpirau abundent. Am auzit apa picurând. Din tavan şi de pe pereţi curgeau râuleţe de apă care se scurgeau pe oase, spălând ca nişte lacrimi pomeţii albi ai morţilor. Înăuntru zăcea corpul specialistului în alarme, îmbibat deja de umezeală.

Piatra ce marca intrarea în criptă fusese dată la o parte şi camera era luminată de un felinar cu baterie. Am ocolit gaura, încercând să nu ne expunem celor care ar fi putut aştepta dedesubt. Mi s-a părut că aud nişte voci îndepărtate şi sunet de piatră pe piatră. Câteva trepte abrupte coborau în întuneric, iar cripta era uşor luminată de o sursă pe care nu o puteam vedea.

Angel s-a uitat la mine. Eu m-am uitat la Angel. Louis s-a uitat la amândoi.

– Minunat, a şoptit Angel. Pur şi simplu minunat. Ar trebui să purtăm ţinte pe piept.

– Rămâi aici, i-am spus. Stai de pază la uşă. Nu vrem să mai vină alţii şi să ne prindă aici.

Angel nu a obiectat. Nici eu n-aș fi făcut-o dacă aș fi fost în locul lui. Eu și Louis am rămas în afara razei vizuale a celor care ar fi putut aștepta în criptă. Unul dintre noi trebuia să intre primul.

– Care va fi? Vârsta sau frumusețea?

Louis a făcut un pas înainte și și-a pus piciorul pe prima treaptă.

– Ambele, a răspuns el.

L-am urmat, păstrând între noi o distanță de câteva trepte. Podeaua osuarului, care era de fapt și tavanul criptei avea o grosime de șaizeci de centimetri, astfel eram cam pe la jumătatea distanței și nu vedeam nimic înăuntru, iar când am ajuns, întreaga criptă era pierdută în întuneric. În stânga noastră erau mai multe nișe, acoperite fiecare cu o lespede de mormânt. Toate erau gravate cu blazoane sau cu scene ale învierii. În dreapta exista un aranjament asemănător de morminte, doar că unul dintre morminte fusese deschis, și rămășițele celui dinăuntru împrăștiate pe podeaua de piatră. Rămăseseră de mult doar oasele, dar mi s-a părut că disting prin întuneric bucăți din giulgiul în care fusese înmormântat. Nișa, goală acum, scosese la iveală o deschidere dreptunghiulară, ascunsă înainte de mormânt, lungă de aproape un metru și jumătate. În tunel se vedea o luminiță, iar vocile se auzeau mai clar acum. Se făcuse foarte cald. Parcă ne aflam la gura unui furnal, așteptând să fim cuprinși de flăcări.

Am simțit o răsuflare puțin mai rece în ceafă și imediat m-am întors spre dreapta și, înainte să cad, l-am împins într-o parte pe Louis cât de tare am putut. Ceva a trecut prin aer și s-a oprit într-una din coloanele care susțineau tavanul. Am simțit o undă de parfum atunci când domnișoara Zahn a murmurat ceva, în timp ce ranga de fier se izbea de piatră. Am lovit cu călcâiul cât de tare am putut și am nimerit-o în genunchi. Piciorul i s-a îndoit și am auzit-o țipând, dar a aruncat cu ranga în direcția mea când încercam să mă ridic și m-a lovit în cotul drept, paralizându-mi tot brațul. Am scăpat pistolul din mână și am fost nevoit să mă târăsc înapoi până când am ajuns la zid și am putut să mă ridic cu ajutorul mâinii stângi. Am auzit o împușcătură, și chiar și cu amortizor, sunetul se auzise tare în spațiul închis. Nu știam unde era Louis și abia când m-am ridicat l-am văzut întins cu spatele pe unul dintre morminte, luptându-se cu Sekula. Pistolul avocatului zăcea pe podea. Cu mâna stângă încerca să-l împiedice pe Louis să ia arma, în timp ce cu dreapta încerca să-l zgârie pe față. Nu-i puteam sări în ajutor. Domnișoara Zahn șchiopăta în jurul meu, în ciuda durerii pe care o simțea, așteptând momentul să mă atace din nou. Își scosese haina din cauza căldurii, iar nasturii de la cămașa neagră i se rupseseră în

eforturile de a mă lovi. Corpul i-a fost luminat pentru o clipă, așa că am văzut tatuajele: păreau să se miște în lumina artificială, fețele se răsuceau și se contorsionau, iar ochii mari clipeau și pupilele se dilatau. Una din guri s-a deschis, scoțând la iveală niște dinți mici, ca de pisică. Un cap s-a întors, turtindu-și și mai mult nasul cârn, de parcă o altă ființă dinăuntrul ei și-ar fi presat capul de epiderma de deasupra, în încercarea de a ieși la suprafață, în lumea de afară. Întregul ei corp era o aglomerare de fețe grotești, de la care nu mai puteam să-mi iau ochii. Aveau un efect aproape hipnotic și m-am întrebat dacă își subjuga victimele în acest mod, vrăjindu-le, în timp ce se pregătea să le ucidă.

Mă durea brațul drept și mă simțeam de parcă mă deshidratasem complet din cauza căldurii. Nu înțelegeam de ce nu mă împușca pur și simplu. M-am împiedicat în timp ce domnișoara Zahn s-a prefăcut că mă ataca. Mi-am pierdut echilibrul și am văzut cum ranga se mișca prin aer, descriind un cerc și îndreptându-se spre capul meu. Atunci am auzit o voce: „Hei, târfă!", iar un picior încălțat în bocanc a lovit-o pe domnișoara Zahn în maxilar, rupându-i-l. A închis ochii strâns de durere, și în lumina slabă mi s-a părut că fețele de pe corp reacționau și ele, închizând ochii și deschizând gurile într-o agonie tăcută. Domnișoara Zahn a privit spre locul în care stătea Angel pe scări, aproape de nivelul tavanului. Rămăsese cu piciorul drept întins, iar în mână ținea un .45.

Domnișoara Zahn a scăpat ranga din mână și și-a ridicat mâna stângă. Angel a tras și gonțul i-a sfâșiat palma. Femeia s-a târât spre zid, lăsând în urmă o dâră de lichid întunecat. Ținea deschis doar un singur ochi, pentru că celălalt era acum doar o rană neagră și roșie în același timp. A clipit cu greutate, și, încă o dată, ochii tatuați au părut să clipească la unison. Domnișoara Zahn a închis în cele din urmă ochii, iar pleoapele desenate de pe corp s-a lăsat una câte una peste ochi, până când toată mișcarea a încetat.

Se părea că toată energia din Sekula se scursese în momentul în care femeia murise. S-a încoviat, iar Louis a profitat de ocazie. A întors țeava pistolului spre carnea moale de sub bărbia avocatului și a apăsat pe trăgaci. Sunetul împușcăturii a răsunat din nou în jurul nostru. Louis l-a lăsat pe Sekula să cadă pe podea.

– S-a oprit, a spus el, arătând spre corpul bărbatului. Avea pistolul îndreptat spre mine și s-a oprit.

Louis părea nedumerit.

– Mi-a spus odată că nu se credea în stare să omoare pe cineva, i-am răspuns. Cred că avea dreptate.

M-am sprijinit de peretele umed al criptei. Mă durea brațul îngrozitor, dar nu credeam că era rupt. I-am mulțumit lui Angel printr-un semn cu capul, apoi bărbatul s-a întors la postul său din osuar. În fața noastră se deschidea nișa întunecată.

– După tine, de data asta, a spus Louis.

Am mai aruncat o privire spre corpul domnișoarei Zahn și spre cel al lui Sekula.

– Măcar o să-i văd pe cei care ne atacă.

– Avea un pistol, a spus Louis, arătând spre arma de la centura femeii. Ar fi putut să te împuște.

– Mă voia viu.

– De ce? Crezi că e de vină farmecul tău?

Am dat din cap că nu.

– Credea că sunt ca ea și ca Brightwell.

Am intrat prin deschizătură, cu Louis în urma mea. Ne aflam într-un tunel lung, înalt de aproape un metru și optzeci de centimetri, și totuși Louis trebuia să stea aplecat. Tunelul se întindea în față în întuneric, cotind ușor la dreapta. Pereții erau plini de alcovuri sau celule, mobilate doar cu paturi de piatră. Pe jos erau câteva vase sparte și sticle de vin goale, ceea ce însemna că fuseseră locuite cândva. Fiecare cămăruță avea la intrare o barieră-ghilotină, care putea fi ridicată sau coborâtă printr-un sistem de scripeți și lanțuri din afara alcovului. În orice caz, alcovurile nu aveau gratii la intrare, dar am ajuns la o încăpere din dreapta, a cărei poartă cu gratii fusese coborâtă. Înăuntru am văzut cu ajutorul lanternei rămășițe umane îmbrăcate. Pe craniu mai rămăsese ceva păr, iar hainele erau intacte. Din direcția lui venea o duhoare îngrozitoare.

– Ce e locul ăsta? a întrebat Louis.

– Se pare că o închisoare.

– Se pare că au uitat de oaspeții de aici.

Ceva s-a mișcat în celula închisă. Un șobolan, m-am gândit. E doar un șobolan. Trebuie să fie. Oricine ar fi zăcut acolo, era de mult mort. Era doar piele zdrențuită și oase îngălbenite, nimic altceva.

Dar apoi, bărbatul dinăuntru s-a mișcat pe patul de piatră. A zgâriat piatra cu unghiile, a întins piciorul drept aproape imperceptibil și și-a întors ușor capul. Efortul pe care-l făcea era imens. Vedeam toți mușchii putreziți cum se mișcau pe brațele deshidratate și fiecare tendon de pe față cum se încorda când încerca să vorbească. Trăsăturile i se adânciseră în cap, de parcă le-ar fi supt ceva înăuntru. În orbite, ochii semănau cu niște fructe putrede și abia dacă i-am văzut de după mâna

cu care încerca să se apere de lumină, deşi încerca în acelaşi timp să-i vadă pe cei din spatele ei.

Louis s-a dat un pas înapoi.

– Cum poate să mai trăiască?

Era şocat. Nu-l văzusem niciodată aşa speriat.

Era asemenea unui izotop. Doar aşa îmi putem explica un astfel de lucru. Moartea, doar că momentul final şi inevitabil era amânat la nesfârşit. Poate că, asemenea lui Kittim, acest bărbat necunoscut era dovada unei credinţe.

– Nu contează, i-am răspuns. Lasă-l în pace.

Louis şi-a ridicat pistolul. Acţiunea lui m-a surprins. Nu era chiar genul de om milos. Am pus mâna pe ţeavă şi am împins-o uşor în jos.

– Nu.

Fiinţa de pe patul de piatră a încercat să vorbească. Puteam să-i citesc disperarea în ochi şi aproape că şi mie, ca şi lui Louis, mi-a fost milă de ea. M-am întors şi Louis m-a urmat.

Ne afundam din ce în ce mai mult sub pământ şi acum eram departe de cimitir. Credeam că ne aflam undeva între osuar şi situl fostei mănăstiri din apropiere. Aici erau şi mai multe celule, multe din ele cu bariera-ghilotină coborâtă, dar nu m-am uitat decât într-una sau două din ele. Cei încarceraţi acolo muriseră de mult, iar oasele lor rămăseseră împrăştiate pe podea. Probabil că făcuseră câteva greşeli în timpul vieţii. Era la fel ca în cazul vrăjitoarelor: dacă suspecţii mureau, erau nevinovaţi, dar dacă supravieţuiau, atunci erau cu siguranţă vinovaţi.

Era din ce în ce mai cald. Pereţii erau fierbinţi, şi hainele deveniseră atât de apăsătoare, încât a trebuit să ne dezbrăcăm. Am auzit în cap un sunet ciudat. Deşi se auzea încet, puteam să disting cuvintele. Nu mai erau bucăţi dintr-o incantaţie veche a unui nebun. Aveau un scop. Chemau pe cineva, *invocau*.

În faţa noastră se zărea o lumină. Am văzut o cameră circulară, înconjurată de celule deschise, cu trei felinare în mijloc. În spatele lor stătea Brightwell. Lucra la un zid şi încerca să scoată cu ranga o cărămidă de la nivelul capului său. Lângă el stătea bărbatul cu glugă, cu capul plecat. Brightwell şi-a dat primul seama de prezenţa noastră, pentru că s-a întors brusc, cu ranga în mână. Mă aşteptam să caute o armă, dar n-a făcut-o. Părea încântat. Avea gura desfigurată, iar buza de jos era plină de copci, în locul în care-l muşcase Reid.

– Ştiam, a spus el, ştiam că vei veni.

Silueta din dreapta şi-a dat gluga jos. I-am văzut părul lung şi grizonant. În lumina lanternei, faţa osoasă a Claudiei Stern părea lungă şi

înfometată. Avea pielea palidă și uscată și, când a deschis gura să vorbească, mi s-a părut că avea dinții mai lungi decât înainte, de parcă gingiile s-ar fi retras cumva. Avea o pată albă în ochiul drept, ascunsă înainte de vreo lentilă de contact. Brightwell i-a dat ranga, dar nu a încercat să vină spre noi sau să ne amenințe în vreun fel.

– E aproape gata, a spus el. E bine că ești aici.

Claudia Stern a băgat ranga în spărtura pe care o făcuse Brightwell și a tras de ea în jos. Am văzut cum piatra și-a schimbat poziția. Femeia a repoziționat bara de fier și a tras mai tare. Piatra s-a mișcat cu treizeci de grade, încât a ajuns perpendiculară pe zid. Am crezut că văd ceva strălucind prin gaura astfel formată. A scos piatra cu un ultim efort. Aceasta a căzut pe podea, în timp ce ea continua să scoată cărămizile, acum din ce în ce mai ușor. Ar fi trebuit să o opresc, dar nu am făcut-o. Mi-am dat seama că și eu voiam să știu ce se afla dincolo de zid. Doream să văd *Îngerul Negru*. Prin gaură se vedea acum o bucată pătrată de argint. Am văzut forma unei coaste și marginea a ceea ce ar fi putut fi un braț. Statuia nu era finisată, stropii de argint întărit atârnau ca niște lacrimi înghețate.

Dintr-odată, răspunzând parcă unui impuls neașteptat, Claudia Stern a aruncat ranga și și-a băgat mâna în gaură.

Mi-am dat seama că temperatura crescuse și mai mult, pentru că era atât de cald în cameră, încât am simțit cum mă ustura și cum mă ardea pielea, ca și cum aș fi stat neprotejat în soarele intens. M-am uitat pe corp și parcă așteptam să văd cum mi se înroșește pielea. Auzeam din ce în ce mai tare vocea din minte, un torent de șoapte, ca apa agitată a unei cascade. Aproape de locul în care stătea Stern începuse să se scurgă un lichid prin găurile din mortar, alunecând pe pereți asemeni picăturilor de mercur. Vedeam cum ieșeau aburi din ele și simțeam mirosul de praf încins. Lucrul din spatele zidului se topea acum, iar argintul se scurgea picătură cu picătură, scoțând la iveală orice ar fi fost ascuns înăuntru. Stern l-a privit pe Brightwell, și am văzut cât era de surprinsă. Se pare că nu se așteptase să se întâmple așa ceva. Toate pregătirile pe care le făcuseră arătau intenția lor de a transporta statuia înapoi la New York. Și totuși argintul se topea. Am auzit un sunet din spatele zidului, ca o bătaie din aripi și acest lucru mi-a amintit de ce mă aflam aici și ce trebuia să fac.

Am țintit spre Brightwell.

– Oprește-o.

Brightwell nu s-a mișcat.

– Nu vei trage, a răspuns el. Ne vom întoarce.

Lângă mine, Louis avea convulsii. Fața i se schimonosise de durere și își acoperise urechea cu mâna stângă. Acum auzeam și eu: un cor de voci, țipând și rugându-se toate în același timp. Veneau de undeva din interiorul lui Brightwell.

Picăturile de argint se transformaseră acum în râuri, curgând prin crăpăturile zidului. Mi s-a părut că s-a mișcat ceva în spatele zidului, dar auzeam atâtea zgomote în minte, încât nu eram sigur.

– Ești un om bolnav.

– Știi că e adevărat, a răspuns Brightwell. O simți în interiorul tău.

Am clătinat din cap.

– Te înșeli.

– Nu putem fi salvați, nici tu, nici noi. Dumnezeu ți-a luat soția și copilul. Acum ți-o va lua și pe cea de-a doua femeie din viața ta și pe fata voastră. Nu-i pasă. Crezi că într-adevăr le-ar fi făcut să îndure toate lucrurile acelea îngrozitoare dacă îi păsa de ele, dacă îi păsa de oricine altcineva? Și atunci, de ce crezi în El și nu în noi? De ce speri în continuare?

Am încercat să vorbesc, dar aveam impresia că-mi ardeau toate corzile vocale.

– Pentru că alături de voi nu există nici o speranță.

Am ochit atent.

– Nu mă vei ucide, a spus Brightwell, din nou, sigur pe el.

S-a mișcat brusc. Era peste tot și nicăieri, în același timp. I-am auzit vocea în ureche și i-am simțit mâinile pe piele. A deschis gura și am văzut iarăși aceiași dinți tociți. M-a mușcat și sângele meu îi umplea gura.

Am tras de trei ori, iar nebunia s-a sfârșit. Glezna stângă a lui Brightwell era sfărâmată. Mai avea o rană sub genunchi. Am crezut că cel de-al treile glonț nu-l nimerise, dar apoi am văzut pata roșie de pe burtă. Brightwell ținea în mână o armă. A vrut să o ridice, dar Louis era deja lângă el și l-a obligat să o arunce.

Am trecut pe lângă ei și m-am îndreptat spre Claudia Stern. Privea fascinată la ceea ce se întâmpla în fața ei. Metalul de la picioarele ei se răcise aproape și argintul nu se mai vedea deloc prin spărtura din zid. Locul lui fusese luat de câteva coaste negre, sub un strat subțire de piele și suprafața se mărea acolo unde mâna ei rămăsese pe făptura din spatele peretelui. Am apucat-o pe femeie de umăr și am îndepărtat-o de zid, rupând astfel legătura cu ceea ce zăcea înăuntrul statuii. A țipat de furie, și împreună cu ea a țipat și fratele ei geamăn. M-a zgâriat pe față și m-a lovit în fluierele picioarelor. Am văzut scânteierea lamei din mâna stângă cu o secundă înainte să-mi facă o rană în piept, până la claviculă.

Am lovit-o cu palma peste față și, când s-a împiedicat, am lovit-o din nou obligând-o să intre într-una din celule. A încercat să mă lovească din nou cu cuțitul, dar de data aceasta m-am ferit, și ea a căzut pe podea. Am intrat după ea și am dezarmat-o. I-am pus piciorul pe încheietură ca să nu încerce să mă lovească din nou. A vrut să se strecoare pe lângă mine, dar i-am dat un picior din plin. A urlat ca un animal și a rămas nemișcată.

Am ieșit din celulă. Argintul nu se mai scurgea prin pereți și parcă aerul se mai răcise puțin. Râurile de metal de pe podea și de pe pereți începuseră să se întărească și din spatele pietrelor nu se mai auzea nici un sunet, real sau imaginar. M-am întors în locul în care zăcea Brightwell. Louis îi sfâșiase partea din față a cămășii, și acum puteam să-i văd burta pestriță. Sângera abundent, dar era încă în viață.

– Va supraviețui dacă îl ducem la spital, a spus Louis.

– Tu hotărăști. Alice era rudă cu tine.

Louis a făcut un pas înapoi și a lăsat arma în jos.

– Nu. Nu înțeleg lucrurile astea, dar tu da.

Brightwell a vorbit calm, deși fața i se schimonosise de durere.

– Te voi găsi dacă mă vei ucide, mi-a spus el. Te-am găsit o dată și te voi găsi din nou, oricât de mult ar trebui să te caut. Am să fiu Dumnezeul tău. Îi voi distruge pe toți cei pe care îi iubești și te voi obliga să privești cum îi ucid. Apoi vom coborî împreună într-un loc întunecat, și voi sta acolo cu tine. Nu vei avea scăpare, îți vei pierde speranța și nu te vei mai căi.

A respirat o dată adânc. Auzeam încă vocile din interiorul lui, dar acum sunau altfel. Aveau o speranță, erau bucuroase.

– Nu vei fi iertat, a continuat el. Mai presus de toate, nu vei fi iertat.

Sângele lui începuse să se împrăștie pe podea, prin crăpăturile lespezilor de piatră, avansând în forme geometrice spre celula în care zăcea Stern. Ea își revenise acum, dar era slăbită și dezorientată. Și-a întins o mână spre Brightwell, și acesta a văzut-o și s-a întors spre ea.

Am ridicat pistolul.

– Voi veni după tine, a spus Brightwell.

– Da, a răspuns ea. Știu că vei veni.

Brightwell a tușit și și-a dus mâna la rană.

– Îi voi găsi pe toți.

L-am împușcat în mijlocul frunții, și el a încetat să mai existe. Din corp i-a ieșit o ultimă răsuflare. Am simțit un curent rece în jurul feței și un miros de sare și aer curat, iar corul de voci a tăcut în cele din urmă.

Claudia Stern se târa pe podea, încercând să refacă legătura cu ființa din spatele zidului. Voiam să o opresc, când am auzit sunete de pași din tunelul din spatele nostru. Și eu și Louis ne-am întors, pregătiți să-i înfruntăm.

Bartek a ieșit din întuneric. Angel venise cu el și părea puțin nesigur. În spatele lor mai erau alți cinci sau șase bărbați și femei, și abia acum am înțeles de ce nu ieșise nimeni când se auzise împușcătura de mai devreme, de ce nu fusese înlocuită alarma și de ce ultimul fragment din hartă fusese trimis din Franța în Sedlec.

– Ai știut dintotdeauna. I-ai ademenit, apoi ai așteptat să vină.

Patru dintre însoțitorii lui Bartek ne-au ocolit și au înconjurat-o pe Claudia Stern, târând-o înapoi în celulă.

– Martin mi-a împărtășit secretele sale, a răspuns Bartek. Spunea că vei fi aici la final. Avea multă încredere în tine.

– Îmi pare rău. Am auzit ce s-a întâmplat.

– Îmi va fi dor de el. Cred că am trăit indirect prin plăcerile pe care și le permitea din când în când.

Am auzit zgomot de lanțuri. Claudia Stern a început să țipe, dar nu am privit-o.

– Ce veți face cu ea?

– În Evul Mediu se numea „zidire". O moarte groaznică sau un mod terifiant de a nu muri, dacă este ceea ce crede ea că este.

– Și nu puteți afla decât într-un singur mod.

– Din păcate, da.

– Nu o veți ține aici?

– Vom muta totul cu timpul și le vom ascunde din nou. Sedlecul și-a făcut datoria.

– Era o capcană.

– Dar momeala trebuia să fie adevărată. Ar fi simțit dacă statuia nu ar fi fost aici. Trebuia să păstrăm sentimentul de pierdere pe care îl degaja.

Țipetele Claudiei Stern deveniră din ce în ce mai ascuțite, apoi s-au oprit brusc.

– Haide, a spus Bartek. E timpul să plecăm.

* * *

Am ieșit în curtea cimitirului. Bartek a îngenuncheat și a dat la o parte zăpada de pe o piatră de mormânt, scoțând la iveală fotografia unui bărbat de vârstă mijlocie, în costum.

– Sunt mai multe cadavre acolo.

Bartek a zâmbit.

– Acesta este un osuar, într-o biserică, a răspuns el. Nu ne va fi deloc greu să le ascundem. Ce păcat că Brightwell nu a supraviețuit.

– A fost alegerea mea.

– Martin se temea de el. Avea și de ce. Brightwell ți-a spus ceva înainte să moară?

– Mi-a promis că mă va găsi.

Bartek m-a strâns ușor de braț.

– Lasă-i să creadă ce vor. Înainte să moară, Martin mi-a spus ceva despre tine. A spus că dacă există vreun om care să se fi revanșat pentru greșelile lui, oricât de mari ar fi fost, atunci acel om ești tu. Pe drept sau nu, ai fost pedepsit destul. Nu te mai pedepsi și tu. În lume va exista întotdeauna un Brightwell sau cineva ca el; vor fi și alții. Dar vor mai exista oameni care să-i înfrunte, pe ei și ceea ce reprezintă, însă cu vremea, tu nu vei mai fi printre ei. Te vei odihni, cu o piatră ca aceasta deasupra capului, și te vei întâlni cu cei pe care-i iubești și care te iubesc la rândul lor. Trebuie doar să-ți amintești că trebuie să crezi în iertare, dacă vrei să fii iertat. Trebuie să o ceri și ți se va da. Înțelegi?

Am aprobat din cap. Mă ardeau ochii. Mi-am amintit de cuvintele pe care le spuneam când eram copil în confesionalul întunecat în care stătea un preot nevăzut și un Dumnezeu milostiv.

– Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit...

Iar cuvintele au ieșit ca un cancer, șuvoiul de păcate și regrete scurgându-se din corp. Și mai târziu am auzit două cuvinte, iar fața lui Bartek era aproape de a mea, când mi le-a șoptit la ureche:

– *Te absolvo*, a spus el. Ai auzit? Ai fost iertat.

Îl auzisem, dar încă nu-mi venea să cred.

V

În acești ani am trăit zile de care nu-mi va fi niciodată dor,
Dar Dumnezeu știe că am fost la fel de curat ca soarele.
Mi-ai fost aproape în toate,
m-ai ținut de mână,
dar acum ești singur.

Pinetop Seven, „Tennesse Pride"

Epilog

Zilele trec ca frunzele. Acum e liniște.

Iarba s-a înnegrit, iar vântul aduce cu el din sud miros de fum. Cineva a găsit corpul carbonizat al unei lebede plutind pe lac, iar rămășițele arse de iepuri și șoareci de câmp au fost descoperite în galeriile de sub pământ. Câinelui nu-i mai place să meargă prin locurile incendiate, și astfel, granițele lumii lui sunt formate din evenimente recente: flăcări ridicându-se acolo unde nu ar fi trebuit să se ridice și un bărbat diform, înecându-se în ape însângerată, în timp ce o femeie însărcinată îl privea murind.

Am căutat-o pe tânăra prostituată, Ellen, și am găsit-o pe Tenth Avenue, câteva străzi mai jos de Times Square. Auzisem că după moartea lui G-Mack o luase sub aripa lui un nou pește, un violator de femei și copii, de vârstă mijlocie, care-și spunea Poppa Bobby și căruia îi plăcea ca fetele lui să-l strige Poppa sau Daddy. Trecuse de miezul nopții și bărbații le dădeau târcoale prostituatelor, asemenea vulturilor care-și urmăresc prada rănită. Locuitorii orașului treceau pe lângă fete, fără să se uite la ele, imuni, în timp ce turiștii se uitau stânjeniți la ele. Și poate că bărbații se uitau puțin mai mult la ele, dorindu-și să le aibă în secret, înainte să-și întoarcă privirile pe stradă sau la partenerele lor.

Ellen se schimbase. Masca durității pe care o purtase înainte cu încredere, deși era posibil să nu fi fost reală, fusese un fals destul de reușit al originalului, iar acest lucru îi permisese să trăiască viața pe care fusese obligată să o ducă. Dar acum, când stătea la colț, cu țigara în mână, părea pierdută și fragilă. Se rupsese ceva înăuntrul ei și părea chiar mai tânără decât era în realitate. Îmi imaginam că acest lucru îi convenea de minune lui Poppa Bobby, pentru că putea s-o vândă

bărbaților cărora le plăceau fetele de paisprezece sau cincisprezece ani, iar ei aveau să se poarte cu ea și mai rău, din acest motiv.

L-am văzut pe Poppa Bobby la câțiva zeci de metri, sprijinit de geamul unui magazin, prefăcându-se că citea ziarul. La fel ca ceilalți pești, ținea distanța între el și fetele lui. Când un bărbat se apropia de o fată din „echipa" lui, așa cum le spunea el, ea se îndrepta de obicei spre Bobby, ca să nu atragă atenția vreunui polițist curios, stând de vorbă cu un străin la un colț de stradă, dar și ca peștele să rămână în spatele ei și să tragă cu urechea la negocieri, ca să se asigure că fata nu-l înșela. Bobby încerca pe cât posibil să nu aibă nimic de-a face cu clienții. Știa că nu se simțeau în largul lor să negocieze cu un bărbat și că putea să le spulbere iluziile pe care și le făceau în legătura cu tranzacția în care erau implicați. Și, dacă se dovedea că bărbatul era de fapt un polițist sub acoperire, atunci nu exista nici o dovadă care să-l lege pe Bobby de fată.

Un bărbat o privea pe Ellen de la gura de metrou. Era scund și palid, iar șapca Dodgers pe care și-o trăsese pe față nu-i ascundea ochii și foamea din ei care îi făcea să strălucească și mai tare. Strângea fără încetare, în mâna dreaptă, o cruce mică de argint, agățată la încheietura stângă de o curea de piele: poate era vreun sfat al unui preot sau al unui psiholog, ca, atunci când simțea dorința, să strângă în mână obiectul și să-și ia de acolo puterea de a rezista ispitelor. Dar atingerea crucii devenise un element al pregătirilor sale, o extensie a sexualității; fiecare atingere îl aducea într-un punct în care sexul și venerarea se împleteau într-un singur act al transgresiunii interdictului.

S-a hotărât în cele din urmă să o abordeze, dar am trecut pe lângă el și am ajuns primul la Ellen. Voia să spună ceva, dar am ridicat un deget, în semn de avertizare, și bărbatul s-a îndepărtat cu părere de rău, pierzându-se în mulțime, până avea să-și găsească alt obiect al poftelor sale.

Fără să fie văzută, o siluetă neagră se desprinse de lângă perete și plecase după el.

Ellen m-a recunoscut după câteva minute și a încercat să mă ocolească, sperând să-i atragă atenția lui Poppa Bobby. Din păcate, acesta era ocupat cu alte treburi. Era prins între doi italieni americani imenși, iar unul din ei îi băgase în coaste un pistol. Tony Fulci râdea. Îl ținea pe Bobby de umăr și era clar că îi spusese acestuia să râdă și el, pentru că bărbatul se forța să zâmbească. Paulie stătea în spatele celor doi bărbați, cu mâna dreaptă în buzunarul gecii de piele și cu stânga încleștată pe brațul lui Bobby, pe care-l prinseseră ca într-o menghină. L-au băgat pe

Bobby într-o dubă albă, cu motorul pornit. Jackie Garner era la volan și mi-a făcut un semn aproape imperceptibil din cap înainte să plece.

– De ce l-au luat? a întrebat Ellen.

– Nu contează.

– Se va întoarce?

– Nu.

Părea distrată.

– Ce mă fac fără el? N-am nici bani, nici unde să mă duc.

Și-a mușcat buza de jos. Credeam că va izbucni în plâns.

– Te cheamă Jennifer Fleming, am zis eu. Ești din Spokane și ai șaptesprezece ani. Mama ta te-a dat dispărută acum șase luni. Prietenul ei a fost acuzat de atac, posesie de substanțe ilicite cu intenție de vânzare și abuz sexual al unei minore, pe baza fotografiilor găsite în apartamentul în care stătea cu mama ta. Pozele erau datate. Aveai cincisprezece ani când au fost făcute. Mama ta pretinde că nu știa ce s-a întâmplat. E adevărat?

Jennifer plângea acum. A dat din cap că da.

– Nu trebuie să te întorci acasă, dacă nu vrei. Știu o femeia care conduce un adăpost în nordul statului. E un loc drăguț și vei avea timp să te gândești. O să ai camera ta și poți să te plimbi pe câmp și prin pădure. Dacă vrei, mama ta poate să vină să te viziteze și să vorbiți, dar poți să o chemi atunci când ești pregătită.

Nu știam la ce să mă aștept din partea ei. Ar fi putut să plece și să locuiască cu vreuna dintre femeile mai bătrâne. Până la urmă, nu avea nici un motiv să mă creadă. Probabil că și bărbații ca G-Mack sau Poppa Bobby se oferiseră să aibă grijă de ea, dar le plătise un preț prea scump.

Fata n-a plecat. Și-a șters lacrimile cu dosul palmei și dintr-odată nu mai era decât o fată pierdută. Femeia în care fusese obligată să se transforme dispăruse complet, și locul ei fusese luat de copilul care era de fapt.

– Am putea să plecăm? a întrebat ea.

– Da, putem să plecăm.

S-a uitat în spatele meu. M-am întors și am văzut doi bărbați care se apropiau de noi. Unul era negru, slab, cu lanțuri de aur la mână și la gât. Celălalt, era un alb gras, îmbrăcat într-o geacă roșie căptușită și adidași purtați.

– Ce dracu' faci? a întrebat albul. Unde e Bobby?

– Uită-te în spate, i-am răspuns.

– Ce?

– Ai auzit ce-am zis, uită-te în spate.

S-a întors repede, ca un câine încercând să prindă un purice. Angel stătea la gura de metrou, cam la trei metri de noi. Louis tocmai venise și el și aruncase ceva într-un tomberon. Semăna cu o șapcă Dodgers.

Angel a făcut semn cu mâna. Dolofanul l-a bătut pe umăr pe prietenul său, și negrul se întoarse să vadă care era problema.

– La dracu', spuse el.

– Oamenii ăia o să vă omoare dacă nu plecați acum.

S-au uitat unul la celălalt.

– Oricum nu-mi plăcea prea mult Bobby, a spus albul.

– Cine e Bobby? a răspuns negrul.

S-au îndepărtat, iar eu și Jennifer am plecat. Angel și Louis au rămas cu noi până am scos mașina din parcare. Ne-am îndreptat spre nord-vest, sub cerul înnorat. Jennifer a dormit aproape pe tot parcursul drumului, apoi a căutat la radio un post care îi plăcea. Emmylou Harris cânta cântecul lui Lennon și al lui McCartney, „Here, There and Everywhere" un cover de care nu auzise nimeni, dar care ar fi trebuit să fie cunoscut.

– Te superi dacă îl lăsăm aici, a întrebat ea?

– Nu, e bine.

– Îmi place Beatles. Îmi place mai mult varianta lor, dar și aceasta este bună. E mai tristă.

– Câteodată tristețea e bună.

– Ești însurat? întrebă ea dintr-odată.

– Nu.

– Ai prietenă?

Nu prea știam ce să răspund.

– Aveam, dar nu mai am. Am o fetiță. Am mai avut o fiică înainte, dar a murit. Și pe ea o chema tot Jennifer.

– De aceea ai venit după mine, pentru că aveam același nume?

S-a gândit puțin la întrebarea pe care mi-o adresase.

– Și dacă ar fi așa, ar avea vreo importanță?

– Cred că nu. Ce se va întâmpla cu Poppa Bobby?

Nu i-am răspuns.

– Oh, a spus ea, apoi a tăcut o vreme. Eram acolo, în noaptea în care a murit G-Mack. Nu se numea așa. Numele lui adevărat era Tyrone.

Mergeam acum pe șoseaua dintre state. Era trafic puțin. În fața noastră, două lumini roșii urcau prin aer ca niște licurici, pe măsură ce mașina din depărtare urca un deal nevăzut.

– Nu l-am văzut pe bărbatul care l-a omorât. Am plecat înainte să vină poliția. Nu voiam să dau de belea. Dar m-au găsit și m-au întrebat ce s-a întâmplat. Le-am spus că nu eram cu el când a murit.

A privit pe fereastră. Fața i se reflecta în geam.

– Știu să țin un secret. N-am să spun nimănui. Nu l-am văzut pe bărbatul care l-a ucis pe Tyrone, dar am auzit ce-a spus înainte să apese pe trăgaci.

A continuat să se uite pe geam.

– N-am să mai spun nimănui, a spus ea. Doar ca să știi, n-o să mai afle nimeni.

– Ce-a spus?

– A spus: „Era rudă cu mine".

Pe hol au rămas cutii și pe scaune haine. Unele sunt ale lui Rachel, altele ale lui Sam. Astăzi l-au îngropat pe Neil, fiul lui Ellis Chambers, dar nu am vrut să mă duc la înmormântare. Îi salvăm pe cei pe care-i putem salva. Îmi repet mereu acest lucru.

E liniște în casă.

Mai devreme m-am plimbat pe malul mării. Bătea vântul de la răsărit, și briza caldă mi-a scăldat fața când am privit spre țărm. Am auzit în treacăt niște voci șoptite, dar marea le chema și le primea în adâncuri. Am închis ochii și le-am lăsat să mă învăluie, asemenea mătăsii, și, înainte să se împrăștie și să dispară, finețea atingerii lor a făcut să vibreze o coardă a sufletului meu. Am ridicat privirea, dar nu erau nici stele, nici lună, nici lumină.

În întunericul de dincolo de noapte, Brightwell așteaptă.

Adormisem într-un scaun de răchită de pe balcon, înfășurat într-o pătură. Deși era frig, nu voiam să intru în cameră și să dorm în patul în care dormise și ea până de curând, privind lucrurile care îmi aduceau aminte de viața pe care pe care o trăisem împreună. Acum mă trezise ceva. Casa nu mai era tăcută. Un scaun din bucătărie scârțâia. O ușă s-a închis. Mi s-a părut că aud pași și râsul unui copil.

Ți-am spus că va pleca.

A fost decizia mea. Nu voi mai adăuga și alte nume pe lista lungă din inima mea. Mă voi revanșa și mi se vor ierta păcatele.

Vântul suflă prin hol și își duce cântecul în noaptea neagră și liniștită. Simt o prezență apropiindu-se.

Dar nu vom pleca niciodată.

Nu-i nimic, nu-i nimic.

Mulțumiri

Majoritatea detaliilor istorice din această carte se bazează pe fapte reale, și mănăstirile menționate există cu adevărat. Osuarul din Sedlec este așa cum l-am descris, deși mult mai impresionant vizual decât am reușit eu să-l redau prin cuvinte. Oricine este interesat poate vizita virtual aceste locuri prin intermediul site-ului meu www.john-connolly.co.uk sau, dacă sunteți destul de norocoși și ajungeți în Republica Cehă, atunci merită să vizitați și Sedlecul. Aș dori să mulțumesc personalului osuarului, Vladímirei Saiverová și Jamilei Palasová, din cadrul companiei Philip Morris, și ghidului meu ceh, Marcela Kršková, pentru amabilitatea de care au dat dovadă în timpul cercetărilor despre Sedlec. Îi sunt de asemenea recunoscător lui Luis Urrea, autorul cărții *The Devil's Highway,* pentru ajutorul acordat pe probleme de traducere. Ca întotdeauna, greșelile sunt ale mele, nu ale lor.

Aș dori să-i mulțumesc în cele din urmă lui Sue Fletcher, editorul meu de la Hodder & Stoughton, și lui Emily Bestler, editorul de la Atria, pentru amabilitatea, sprijinul și sfaturile lor. Le mai mulțumesc de asemenea și lui Swati Gamble, Kerry Hood, Lucy Hale, Sarah Branham, Judith Curr, Louise Burke și întregului personal al edituri-lor care mi-au publicat cărțile; lui Chuck Antony, lui Darley Anderson și personalului său, pentru că au avut grijă de mine, lui Heidi Mack, expertul în IT, mamei mele și lui Brian, și lui Jennie, Cameron, și lui Alistair pentru, ei bine, știți voi pentru ce...

Următoarele cărți și articole care s-au dovedit utile pe parcursul documentării:

Cărți:

Altová, Blanka – *Sedlec Cistercian Monastery* (Hora, 2001)
Aries, Philip – *The Hour of Our Death* (Knopf, 1981); *Western Attitudes toward Death* (Marion Boyers,1976)
Paul Binski – *Medieval Death: Ritual and Representation* (British Museum Press, 1996)
Prinkava Novák Jirásek Horyna Chlíbec – *Memento Mori* (Torst, 1998)
Goodrick, Nicholas-Clarke – *The Occult Roots of Nazism* (Tauris Parke, 2004)
Heald, David și Kinder, Terry. L – *Arhitecture of Silence: Cistercian Abbeys of France* (Harry N. Abrams, 2000)
Henry, Mark R. – *The US Army in World War II* (Osprey, 2001);
Leroux-Dhuys, Jean-François – *Cistercian Abbeys: History and Arhitecture* (Könemann, 1998)
Levenda, Peter – *Unholy Alliance* (Continuum, 2003)
Link, Luther – *The Devil* (Reaktion, 1995)
Pagels, Elaine – *The Origins of Satan* (Allen Lane, 1995)
Prophet, Clare Elizabeth – *Fallen Angels and the Origins of Evil* (Summit University Press, 2000)
Tice, Paul (și Fra Poggius) – *Hus The Heretic* (The Book Tree, 2003)
Tobin, Stephen – *The Cistercians: Monks and Monasteries of Europe* (The Herbert Press, 1995)

O tânără femeie dispare de pe străzile din New York. Răpitorii sunt convinși că nimeni nu o va da dispărută, că nimeni nu o va căuta. Dar se înșală amarnic. Fata este rudă de sânge cu Louis, mâna dreaptă a detectivului particular Charlie Parker, iar Louis va rupe în bucăți pe oricine va încerca să-l oprească din încercările lui de a o salva.

Însă, pe măsură ce căutările violente ale lui Louis progresează, Parker își dă seama că dispariția fetei face parte dintr-un mister mai vechi, un mister aflat în legătură cu un osuar din estul Europei, cu un măcel dintr-o mănăstire franceză din anul 1944 și cu goana după un premiu legendar, căutat de secole de oameni răi: Îngerul Negru.

Dar Îngerul Negru este mai mult decât o legendă, mai mult decât un mit.

Are conștiință. Visează. Trăiește. Iar oamenii nu sunt singurele creaturi care îl caută...

„Nu mi-am planificat nici una dintre cărți. Când încep să scriu o carte, nu știu cum se va termina sau cum va arăta narațiunea..."

JOHN CONNOLLY

rao international publishing company

ISBN 978-973-103-662-5

www.rao.ro
www.raobooks.com